

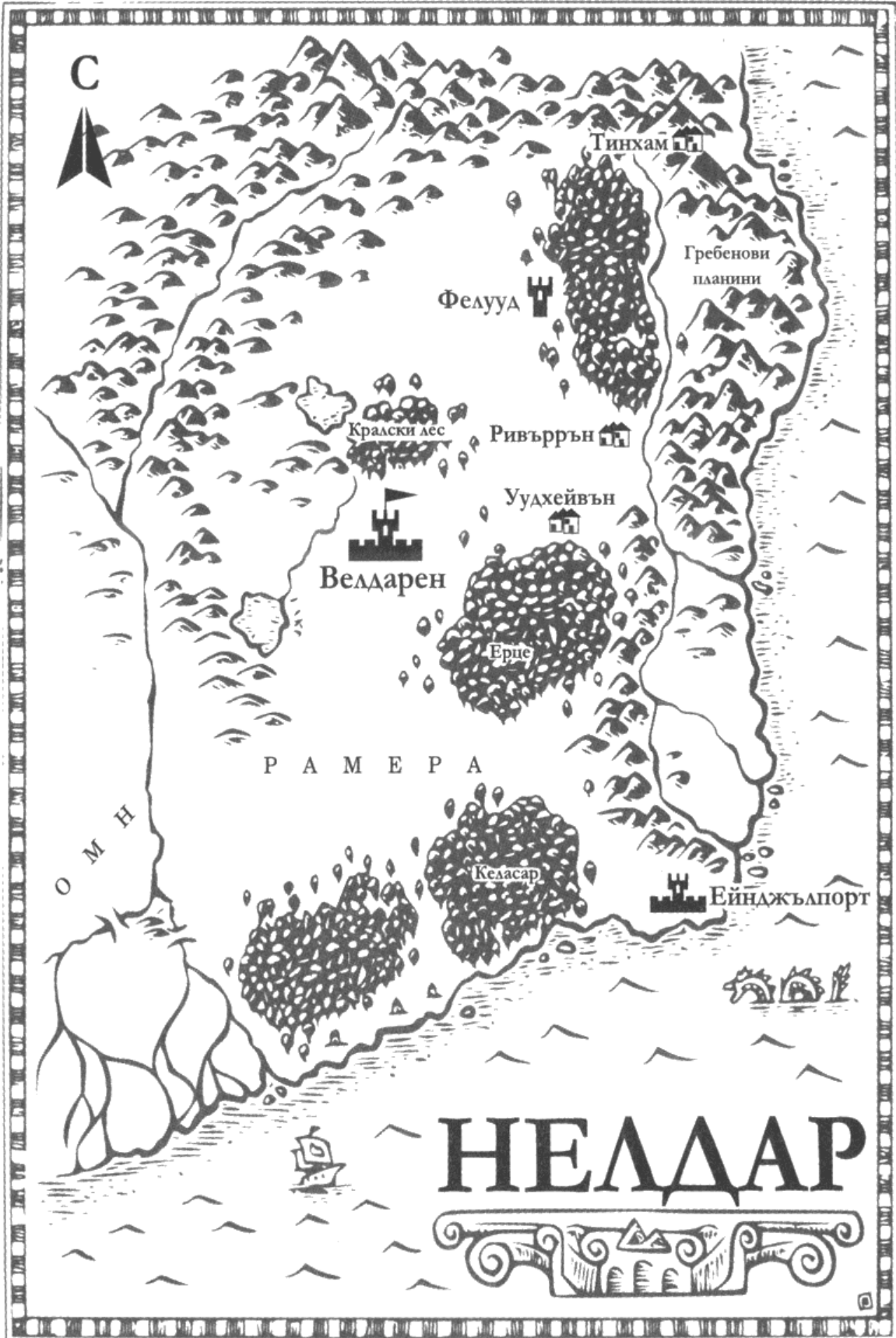
ДЕЙВИД ДАЛГЛИШ ТАНЦ С ОСТРИЕТА

Част 2 от „Танцът на сянката“

Превод от английски: Радин Григоров, 2014

chitanka.info

На татко, който настоя, че зад Хаерн се крие повече история, отколкото предполагах в началото.

ГЛАВА ПЪРВА

Хаерн наблюдаваше как въжетата се премятат над стената и политат надолу, привлечени от привързаните в края им тежести. Металните краища издрънчаха и се отпуснаха. Въжетата приличаха на кафяви змии, потрепващи под лунната светлина — подобаващо впечатление, защото те принадлежаха на Змийската гилдия.

В продължение на няколко минути не се случи нищо. Хаерн се намести в ухабеното си наметало. Оголената му ръка, стиснала празна бутилка, трепереше заради студа. Бе спуснал качулката си ниско, а под нея бе свел глава в привидното клюмване на задрямал. Когато първата Змия пристъпи на улицата, Хаерн я забеляза веднага. Личеше, че крадецът е прекалено млад за подобна задача. Но след него изникнаха още двама, по-възрастни. Ръцете и лицата им бяха покрити с белези — свидетелство за жестокия им живот.

Тъмнозелените наметала се стрелнаха към двете увиснали въжета. Подръпнаха всяко от тях по два пъти, давайки сигнал. Междувременно младият крадец се зае да застопорява краищата на въжетата.

— Бързо и тихо — прошепна един от по-възрастните. — Спускаме сандъка напълно безшумно. И боговете да са ти на помощ, ако оплескаш нещо.

Хаерн клюмна още по-ниско. Тримата се намираха от дясната му страна, на малко повече от двадесет крачки. Още отсега той знаеше, че уменията им не струват, щом до този момент не са забелязали присъствието му.

Дясното му око надникна изпод качулката, наместено от леко раздвижване на врата. Четвърта Змия изникна от противоположна посока, покатери се върху стената и даде знак на останалите. Двамата по-възрастни се заеха да дърпат въжетата. Ръцете им потрепваха от напрежение. Междувременно младият крадец навиваше вече издърпаното, за да не им пречи.

Хаерн се изкашля, когато сандъкът достигна върха на стената. Този път младият чу и трепна уплашено.

— Някой ни наблюдава — прошепна той към другарите си.

Хаерн скри усмивката си зад плата. Крайно време беше. Той остави бутилката да се изхлузи от ръката му. Стъклото започна да стърже върху калдъръма, търкаляйки се.

— Някакъв пияница — каза един от останалите. — Върви да го прогониш.

Последва тихото остъргване на метал върху кожа — изглежда младият бе изтеглил кинжал от колана си.

— Пръждосвай се — каза Змията.

Пияният не чу казаното, а изхърка в отговор. Ритник се заби в ребрата му, макар и слаб, колеблив. Хаерн се раздвижи в привидно сепване.

— Защо ме риташ? — смотолевя той, все още спуснал качулката си. Трябваше да уцели точния момент — онзи, в който сандъкът докоснеше земята.

— Изчезвай — просъска младият крадец. — Или ще те изкормя!

Хаерн го погледна в очите. Знаеше, че лицето му не се вижда от сенките на качулката, но те...

Пролича, че младокът също е видял. Въръжената му ръка стисна кинжала по-силно. Направи крачка назад. Нямаше и следа от замаяния бездомник. В погледа, насочен насреща му, отсъстваха очакваните срам и примирение. Спокойствието му обещаваха единствено смърт. Когато сандъкът меко се отпусна върху земята, Хаерн се изправи. Сивият му плащ се отдръпна встрани и назад. Два къси меча бяха окачени на колана му.

— Мамка му, това е той! — изкрещя крадецът и се обърна да побегне.

За момент Хаерн бе пронизан от тръпка на презрение. Такава липса на подготовка... Нима гилдиите бяха започнали да приемат безразборно?

Той повали младежа, внимавайки да не нанесе смъртоносни удари. Възнамеряваше да изпрати послание.

— Кой? — попита един от по-възрастните и се извърна.

Хаерн преряза гърлото му още преди въпросният да е посегнал към оръжието си. Вторият крадец възкликна и отскочи назад.

Кинжалът му успя да отрази първия от ударите на късия меч, но липсата на опит не му позволи да стори същото и с останалите. Хаерн изблъска оръжието му надясно и връза другия си меч в стомаха му където завъртя острието. Докато крадецът рухваше, сивоплащият погледна към последния съзаклятник, останал върху стената.

— Няма ли да се присъединиш и ти? — попита Хаерн и изтегли оръжието си от трупа. Кръвта започна да се стича по острието и да капе върху уличната настилка. — Останалите се умориха.

Две ками полетяха към него. Той избегна едната и избяга другата.

С надеждата да провокира крадеца, Хаерн изрита сандъка. Змията се обърна и побягна.

Разочарован, сивоплащият прибра единия си меч и използва другия, за да отвори сандъка. Под пропукалия капак изникнаха три зеблени чувала. Хаерн провери съдържанието им: и трите пъти от ръката му покапваха златни монети, носещи знака на семейство Гемкрофт.

Интересно.

— Моля те, не ме убивай — примоли се младият крадец. Крайниците му бяха покрити с рани, които определено бяха болезнени, но не заплашваха живота му. Те само щяха да попречат на бягството му.

Докато нарамваше чувалите, Хаерн притисна върха на меча към шията му.

— Те ще те питат защо си оцелял.

На това крадецът не можа да отговори, а само изхленчи. Хаерн поклати глава. Какво падение за гилдията на Змиите... но пък всички гилдии изпитваха затруднения след онази кървава нощ, провела се преди пет години.

Трен Фелхорн, живата легенда, не бе успял да доведе до успех амбициозния си план. Този провал бе нанесъл сериозен удар на подземния свят.

Трен... Баща му...

— Кажим им, че имаш съобщение — каза Хаерн. — Кажим им, че аз бдя.

— Над кого?

Хаерн потопа върха на меча си в кръвта му.

— Те знаят — каза той, преди да изчезне. След себе си остави око, очертано в земята — с кръв вместо мастило и с метал вместо перо.

Хаерн не се отдалечи много. Трябваше да извлочи чувалите върху покрива един по един, но щом се озова там, вече не изпитваше припряност. Години наред покривите го бяха приютявали.

Той се отправи на запад, успоредно на главната улица. Тамошните пазари все още стояха празни. Хаерн тръшна чувалите, легна и зачака.

Събуди го усилваща се глъчка. Гладът му също се бе разбудил, но на него младежът не обърна внимание. Гладът, подобно на самотата и болката, представляваше негов постоянен спътник.

Но не и приятел.

— Вървете в по-добри ръце — обърна се Хаерн към съдържанието на първия чувал със злато, а сетне замахна с острие.

Монетите се разляха. Той започна да ги разхвърля към претърпаните улици. Когато този чувал се изпразни, последваха го останалите два.

Струпаните жители се сражаваха за отскачащите от тела и сергии монети. Само неколцина си направиха труда да погледнат нагоре — онези, които бяха прекалено стари или слаби, за да се включат в ожесточената борба.

— Стражителя! — извика някой. — Стражителя е тук!

Усмихнат в отговор на вика, Хаерн се отправи на юг. За себе си не бе задържал и една монетка.

Бяха нужни пет години, но в един момент Алиса Гемкрофт бе започнала да разбира параноята на покойния си баща. Гозбите, положени пред нея, ухаеха великолепно — свинско месо с печени ябълки — а апетитът ѝ си оставаше апатичен.

— Мога да накарам някой от слугите да опита храната, ако желаете — каза съветникът ѝ, мъж на име Бертрам, който дълги години бе служил вярно на баща ѝ. — Или самият аз.

— Не. — Алиса намести един кичур зад лявото си ухо. — Няма да се наложи. Нищо няма да ми стане, ако пропусна едно ядене.

Бертрам се навъси. Тя мразеше това — той се държеше като неин дядо или загрижен ментор.

Миналата нощ двама от слугите бяха умрели над чиниите си. И макар че подозираните продукти и храни бяха унищожени, а подозираните за отровителството — екзекутирани, споменът отказваше да напусне съзнанието на Алиса. Преди да умрат, двамата бяха повръщали мъчително, с отвратително поморавели лица...

Тя щракна с пръсти. Изчакващите наоколо слуги се заеха да отсервират.

Стомахът ѝ къркореше, отделен от апетита, но жената се почувства по-добре, когато храната изчезна от погледа ѝ. Поне сега можеше да размишлява на спокойствие, без да се притеснява от някакви притаили се отрови. Бертрам посочи към стола до нея. Алиса кимна в разрешение.

— Зная, че времената са далеч от спокойни — поде той, докато се настаняваше, — но не бива да позволяваме на страха да контролира живота ни. Знаете, че гилдиите не са спирали да копнеят за тази победа.

— Скоро ще станат пет години от Кървавия Златоливник — каза Алиса. Златоливник се наричаше нощта, в която първенците на Трифектата, трите най-могъщи семейства в цял Дезрел, се събираха. По време на последната подобна проява Трен Фелхорн бе повел престъпническите гилдии в масиран удар. Но планът му се бе провалил и гилдията му бе изгубила значителна част от могъществото си.

Също в тази нощ Алиса бе изгубила баща си — смъртта на Мейнард Гемкрофт бе едно от малкото неща, протекли според замисъла на престъпниците. Неговата кръв се бе смесила с тази на стотиците други мъртъвци и бе спомогнала за прозвището на конкретното събитие.

— Не бих могъл да забравя — каза Бертрам. — Това ли ви разстройва? Останалите първенци се съгласиха да отложат следващата среща за по-спокойно време.

— А кога ще настъпи то? — попита жената. Пристигна слуга, поднесъл сребърен бокал с вино. — Крия се в дома си, страхувам се от всеки залък и всяка сянка на стената. Не можем да надвием гилдиите, Бертрам. Ние ги прекършихме, строшихме ги. Но това е все едно да удряш с боздуган по локва. Отхвърчалите капки се сливат отново. Престъпниците се завръщат в нови шайки с нови предводители.

— Краят е близо. Трен е насочил всичките си сили към поддържането на тази война. Но той вече не е млад, нито притежава предишната сила. Паяковата гилдия далеч не е онова, което беше. В един момент останалите гилдии ще се вразумят и ще се обърнат срещу него. А докато този момент дойде, остава ни единствено да търпим.

Алиса затвори очи и вдъхна аромата на виното. За момент се улови, че се опитва да долови следи от отрова, затова потисна параноята. От това удоволствие нямаше да се лиши. Негодниците нямаше да ѝ отнемат и него.

Въпреки това тя отпи малка глътка.

— Същото нещо ми каза и преди пет години. — Жената остави бокала обратно върху масата. — Наемниците ни изцеждат. Северните мини започват да изчерпват жилите си и добивът спада. Кралят е прекалено уплашен, за да ни помогне. Не е далеч моментът, в който ще трябва да се обличаме в парцали, да студуваме и да се обслужваме сами.

— В момента сме се отдръпнали в защита — каза Бертрам, повдигащ собствената си чаша с вино. — Налага се да се примирим с това, защото сме едра цел. Но пък няма съмнение, че понастоящем се пролива много по-малко кръв. Проявете търпение. Нека ги изтощим по същия начин, по който крадците изтощиха нас. Последното нещо, което искаме, е да ги окуражим. Не бива да изглеждаме слаби и неориентирани.

В гърдите на Алиса припламна гняв — не само заради обидата, а и заради факта, че не за пръв път се натъкваше на нея.

— Неориентирани? — попита тя. — В продължение на пет години сенчести войни защитавах името на Гемкрофт. Уреждах търговски споразумения, договарях наемници, подкупвах благородници. Вършех всичко, което баща ми правеше. И въпреки това сме неориентирани? Би ли ми казал защо смяташ така, Бертрам?

Съветникът изслуша думите ѝ напълно безстрастно, с което още повече я вбеси. Тя отново се почувства като ученичка. Може би именно по такъв начин гледаше на нея съветникът?

— Казвам това, защото останалата част от Дезрел смята така — заговори той. — Вие нямате съпруг, а единственият наследник е копеле с неизвестен произход.

— Не смей да говориш така за сина ми — много бавно и още по-ледено изрече Алиса. — Да не съм те чула да се изказваш за Натаниел по такъв начин.

Бертрам повдигна ръце в оправдание.

— Нямах намерение да ви наскърбя, милейди. Натаниел е добро и умно дете. Но дама с вашия статус трябва да има партньор със сходно влияние. Определено не ви липсват ухажори. Нима нито един от тях не ви е допаднал?

Алиса отпи нова глътка вино. Очите ѝ обхождаха сенчестите ъгли на трапезарията.

— Искам да остана сама — нареди тя. — Ще говорим друг път.

Бертрам стана, поклони се и последва излизащите слуги.

— Ела, Зуса — изрече жената към тавана. — Знаеш, че винаги си добре дошла на трапезата ми. Не е нужно да се криеш.

Вкопчена в стената като паяк, Зуса ѝ се усмихна. С измамна лекота безликата полетя към килима. В следващия миг тя се приземяваше почти безшумно, леко приклепнала. Дългото ѝ наметало бавно се спусна зад нея. И този път тя бе обвита в платнените си ивици, но само до шията. Някога Зуса бе принадлежала към безликите — особено страховити следовници на бог Карак, целящи да изкупят опрощението му чрез усърдна жестокост. Впоследствие тя бе напуснала ордена, захвърляйки изискването да крие лицето си. Тя бе смайващо красива, с черна коса, която се спускаше до врата ѝ. Два остри кинжала висяха окачени на колана ѝ.

— Докато аз се крия из сенките, нищо друго не може да те заплаши от тях — усмихна се Зуса.

Алиса ѝ направи знак да седне. Другата жена отказа, а домакинята не се обиди — това бе една от множеството странности на Зуса. Тъй като последната бе спасила живота ѝ, а впоследствие ѝ бе помогнала в борбата срещу гилдиите в онази съдбовна нощ, Алиса бе склонна да изтърпи и далеч по-големи странности.

— Чу ли всичко? — попита Гемкрофт.

— Всичко, което си заслужаваше да бъде чуто. Старецът е изплашен. Той се опитва да бъде скала по време на буря; да оцелее, като не прави нищо, докато тя не отшуми.

— Понякога тази стратегия е добра.

Зуса се подсмихна.

— Тази буря няма да отмине сама. Подобна страхливост не е решението. Знаеш какво иска Бертрам. Иска те впримчена в брачния хомот. Тогава той ще получи възможност да управлява директно през съпруга ти.

— Бертрам не се интересува от властта.

Безликата повдигна вежда.

— Сигурна ли си? Той може да е възрастен, но не е мъртъв.

Алиса въздъхна и пресуши чашата си.

— Какво да правя? — попита тя. Чувстваше се изморена и обърквана. Синът ѝ много ѝ липсваше. Тя бе изпратила Натаниел в замъка Фелууд, под опеката на лорд Джон Гандрем. Джон беше добър човек, приятел на семейството. И, най-важното, владенията му се намираха далеч от Велдарен. При него момчето щеше да остане в безопасност, а същевременно щеше и да получава добра подготовка за живота.

— Все пак има ли някой от кандидатите, който ти е допаднал? — рече Зуса.

Другата сви рамене.

— Марк Тулен е привлекателен, макар да подозирам, че Бертрам не би одобрил потеклото му. Поне Марк бе склонен да разговаря с мен, а не само да зяпа в блузата ми. И онзи благородник, който отговаря за северните ни мини, Артър... Артър...

— Хардфилд — помогна Зуса.

— Същият. Той е приятен събеседник, не е грозен. Но е малко сдържан. Предполагам, че това се дължи на възрастта му.

— Колкото по-възрастен, толкова по-малко вероятно да забягва с други жени.

— За това не бих имала нищо против. — Алиса се изправи и се извърна. У нея отново бе припламнал онзи страх, който не ѝ бе позволил да си намери съпруг. Беше ѝ трудно да изрази този страх гласно, както се опитваше да стори сега. — Но децата, които се родят от този съюз, ще станат наследници на рода. Те ще изблъскаат Натаниел, ще го обявят за недостоен... Не мога да му причиня това, Зуса. Той е моят първороден син.

Ръцете на Зуса се обвиха около нея. Сепната от необичайната проява, Алиса прие прегръдката.

— Ако синът ти е силен, той няма да позволи да му отнемат полагащото се. Не се страхувай.

— Благодаря ти. — Алиса се отдръпна и се усмихна. — Какво ли щях да правя без теб.

— Надявам се никога да не ти се налага да узнаваш. — Другата жена се поклони ниско.

Алиса се сбогува с нея и се отправи към покоите си. Там се загледа през дебелия прозорец — отвъд стените на имението, към Велдарен. Осъзна, че мрази този град, че ненавижда всяко от тъмните му ъгълчета. Той неизменно заговорничеше срещу нея, подготвящ кинжал и отрова...

Не. Тя трябваше да спре да разсъждава така. Не биваше да позволява на гилдиите да контролират всеки аспект от живота ѝ чрез сила и страх. Затова тя седна на бюрото, приготви мастилница и пергамент и се замисли. Тя бе изпратила Натаниел, за да го защити, за да му предостави възможността да расте сред добро семейство. Не чак толкова отдавна баща ѝ бе сторил същото. Тогава тя бе изпитвала гняв и самота, бе се чувствала предадена. А впоследствие бе изпратила Натаниел сред същите онези хора, срещу които бе негодувала.

Тя отново можа да разбере баща си по начин, недостъпен за нея преди. Той я бе отпратил заради загриженост, а не за да я отстрани от пътя си, както глупаво бе смятала тогава.

Колко се бе разгневила при завръщането си...

Не, тя нямаше да позволи на историята да се повтори. Взела решение, Алиса потопи перото и започна да пише.

Скъпи лорд Тулен, поде тя, имам молба за вас, която е свързана със сина ми...

ГЛАВА ВТОРА

Бигс остана да наблюдава вратата, докато останалите Ястреби се погрижат за труповите.

— Колцина ще бъдат придружителите? — попита един, увиващ тяло в сивия му плащ.

— Зависи — каза Бигс.

— От какво?

Бигс подбели очи.

— От това кой ще дойде. Ако е Велиана, само шепа. Но ако е Гарик... може би двадесет.

Лицето на другия крадец трепна при тези думи. Само десетима от тях се движеха сред празните маси и притихналите пещи на ковашката работилница.

— И какво ще правим, ако е той?

Бигс се извърна, сграбчи го за ризата и го дръпна към себе си.

— Не съм предал гилдията си и екзекутирал приятелите си, за да ми подвиете опашка — процеди той. Другата му ръка притисна нож до корема на треперещия крадец. — Ако е той, скриваме се и убиваме. Знаеш как се прави това, нали?

Бигс го изблъска и отново се обърна към вратата. Все още им оставаха десет минути до очакваното време за среща, но ранната поява не би го изненадала. Той сам бе уговорил сделката, размяна между Ястребите и Пепелявите, включваща редкия виолетов лист — порок, който в последно време бе станал особено модерен сред висшата класа на Ейнджълпорт. Ставаше дума за нелепи пари, най-добрата сделка на Пепелта за последната година. Доскорошните му съгилдийници лежаха мъртви. На предводителите на Пепелявата гилдия също им предстоеше да умрат. Когато това станеше, Бигс щеше да заеме мястото им. Кадиш Вел, първомайстор на Ястребите, беше обещал така.

— Заемете позиции — каза командирът на Ястребите, слабоват мъж на име Кени, чийто носов глас много дразнеше Бигс. — И пазете

тишина.

Кени се премести до Бигс и огледа тъмните улици.

— Сигурен ли си, че ще дойдат?

— Зная какво правя — отвърна Бигс и му хвърли злобен поглед. — Толкова голяма сделка изисква присъствието на един от първенците. Надявам се, че ще дойде Гарик, но по-скоро ще се окаже Велиана. Кое то не е никак лошо. Тя е по-опасната от двамата. Лесно би могла да убие Гарик в честен бой, а в нечестен още по-лесно. Не съм сигурен по каква причина още не е застанала начело, но нямам намерение да ѝ предоставям време да си промени решението. Ако действително дойде тя, на всяка цена се погрижи да отстраниш първо нея.

Кени повдигна малкия си арбалет, който лично бе подобрил, и намигна.

— Уцелвал съм зърното на курва от двадесет крачки.

— Негодник. Какво ти е направила?

Кени се засмя.

— След тази демонстрация бе склонна да направи всичко, което поисках от нея.

Бигс не можа да сдържи прихването си, макар да осъзнаваше нуждата от тишина.

— Напомни ми никога да не...

Той замълча, защото дочу писък от другата страна на сградата.

Кени се извъртя с псувня.

— Да не би от Пепелта да са изпратили още разузнавачи?

— Съмнявам се — отвърна Бигс. — Ти наблюдавай вратата. Аз ще се погрижа за това.

Пепелявият стисна кинжала си и се стрелна сред лабиринта наковални. Макар пълната луна да не щадеше светлината си, в ковачницата бе съвсем мрачно — малко блясък смогваше да се промъкне през осаждените прозорци. Бигс чу втори писък. Когато се извъртя в посока на звука, коляното му се удари в ръба на наковалня. Той стисна зъби от болка.

— Какво става? — попита Бигс, решил, че сред тези крясъци е излишно да пази тишина. Той чу звук от стъпки, сетне издрънчаха оръжия.

Крадецът пристъпи в част от работилницата, където бяха изложени различни остриета, дръжки и инструменти, и спря. Отвъд

имаше още една врата, която бе отворена. В рамката светлина личаха сгърчени тела. В първия момент Бигс ги помисли за членове на Пепелявата гилдия, но сетне видя цвета на наметалата им. Над тях стоеше човек.

— Кой си ти? — попита Бигс.

Мъжът погледна към него и се усмихна. Кожата му бе смугла, дългата му коса бе черна и бляскава. Беше облечен в червената роба на магьосник, макар в ръката си да стискаше кинжал, а не очаквания жезъл. От върха на оръжието му капеше кръв. Лицето му бе скрито зад обтегната маска от сив плат с две цепки за очите. Кафявите очи блестяха развеселено.

— Нямам си име — каза непознатият. — Но ако Карак се поинтересува кой те е изпратил в Бездната, кажи му, че е бил прокуденият, смуглият мъж в червено.

След това онзи прихна да се смее. Бигс потръпна от звука.

— Ти си луд. Знаеш ли кого си убил току-що? Гилдията на Ястребите ще ти отмъсти жестоко за тези убийства.

Думите му не притежаваха същина, разбира се. Той бързо преброи телата и видя, че освен него и Кени оцелелите са само двама. И все пак не можеше да си позволи да проявява слабост. Нужни му бяха огромни усилия, за да не позволява на кинжала в ръката си да започне да трепери.

Непознатият леко раздвижи ръка, при което разпръска множество малки капчици от оръжието си. Някои от тях се посипаха върху ризата и панталоните на Бигс.

— Първо ще трябва да узнаят за съществуването ми — каза мъжът в червено и щракна с пръсти.

Кръвта пламна като светилно масло. Горещината му бе нетърпима.

Бигс потисна импулса си да се хвърли на земята и да започне да се търкаля. Магическият огън не би угаснал тъй лесно. Макар вече да усещаше как кожата му бива обгаряна, той се хвърли напред, насочил кинжала си към гърдата на непознатия.

Онзи не изчака да бъде достигнат, а побягна, все още заливащ се от смях. Бигс не се впусна да го преследва, а се обърна и се затича към другия вход.

— Кени! — изкрещя той. — Довлечи си задни...

Стори му се, че собствената му сянка го препъна. Нямахте как по друг начин да опише усещането. При падането главата му се натъкна на поредна наковалня. Приливът носеше не само болка, но и объркване. Стомахът му се сгърчи.

Бигс слепешком се изправи на крака и се затича. Не се интересувахе дали се е отправил в нужната посока. Трябваше да се движи, да избяга от онзи ужасяващ луд, който можеше да подпалва кръв само с едно щракване на пръсти.

— Небеса, Бигс! — извика Кени, сблъскал се с него. Бигс се вкопчи в дрехата му, за да запази равновесие. Този път наистина повърна. Съдържанието на стомаха му се разля върху обувките на Ястреба. За чест на последния трябва да се спомене, че той не се трогна.

— Убий го! — Бигс се обърна и посочи.

Непознатият се приближаваше, все още с изваден кинжал.

— Почти не са ви останали хора — оповести той. Кръвта върху оръжието му проблясваше като жарава. Светлината танцуваше върху маскираното лице и придаваше оранжев оттенък на сивото.

Бигс отстъпи назад, стараещ се да не обръща внимание на болката от изгарянията и болезненото пулсиране на главата си.

— Да не мислиш, че ни е нужно числено превъзходство, за да те убием? — полюбопитства Кени. — Достатъчен съм само аз.

Той повдигна арбалета и стреля. Болтът попадна в целта, но отскочи, сякаш натъкнал се на камък, а не плът.

— Заклинател? — каза Ястребът. — Проклетие, Бигс, в какво си ни забъркал?

Непознатият се усмихна по-широко, но не се засмя. Изглежда времето за смях бе отминало. Пламъчето на веселие бе напуснало очите му, за да бъде заменено от погледа на хищник, приближаващ към жертвата си.

Още двама крадци изникнаха от скривалищата си. Кени се засмя, а Бигс осъзна, че това е било капан, подготвен докато самият той глупаво бе отърчал да провери причината за шума.

Новопоявилите се крадци замагнаха, но камите им разсякоха единствено плат. Извиващ се по невъзможен за тялото начин, непознатият избегна и двата удара. Той се хвърли на земята, разместил

ръце в невъзможно бърза последователност от движения. Изблик на огън заслепи Бигс. Едновременно с това се разнесоха писъците.

— Не се притеснявай — каза Кени, докато Бигс пристъпваше напред за нов сблъсък с непознатия. — Пазя си това бебоче точно за такива случаи.

От един от многобройните си джобове Ястребът извади болт с посребрен връх.

Все още лежащ на земята, непознатият се претърколи, за да се скрие зад огромна пещ. Кени пристъпи встрани, за да се прицели.

— Какво поръчение си получил? — попита Ястребът. — Магъосниците не се замесват в делата на обикновените хора и определено не предлагат услугите си като асасини. Кой те е наел?

— Никой — отвърна непознатият. Бигс стоеше близо до Кени, готов да използва кинжала си, в случай че мургавият се хвърли в атака. — И не съм магъосник.

— Не на мене тия — каза Кени. — Ами всички тези номерца? Каква бе целта им?

Той отново пристъпи встрани. Всяка от крачките му бе бавна и внимателна. Възможно бе непознатият да е привел в готовност заклинание и, подобно на арбалетчика, само да изчаква удобна възможност да го запрати.

— Това е игра, веселба, миг веселие, време за смях.

— Да говорим по същество. Как се каваш? Назови цената си.

— Точно това ли са нещата, които те интересуват най-много? — каза непознатият и неочаквано пристъпи пред тях.

Болтът полетя. Бигс видя как Кени леко измества арбалета — очевидно очакваше онзи да отскочи. Но нищо такова не последва. Смуглият се остави да бъде прострелян. Стрелата се вряза точно под ключицата му. За момент той се сви, но в следващия миг отново се изправи спокойно. За ужас на Бигс.

— Нямам нито име, нито цена.

— Презареди! — кресна Бигс и пристъпи между двамата, повдигнал кинжал. Проблясъкът в очите на непознатия се превърна в огън, плъзнал по ръцете му.

Тъй като знаеше, че трябва да предостави време на другаря си, Бигс изруга и се хвърли в атака. Острието му полетя към врата на заклинателя. Но така и не го достигна. Запратеният насреща му огън

изпепели дрехите му за миг. Заети да чувстват изгаряща болка, крайниците му отказаха да изпълнят предназначението си. Докато рухваше, Бигс извърна глава. Надяваше се, че Кени ще убие негодника, с което ще предостави поне малка утеха. Но умният страхливец отдавна бе избягал.

— Ти умря напразно.

Думите на непознатия долетяха сред разливаща се вълна мрак и бавно заглъхнаха с разпростирането им.

— Напразно...

Велиана крачеше начело на хората си. Макар кинжалите ѝ да се намираха в ножниците, ръцете ѝ неизменно оставаха близо до дръжките. Нещо в тази среща я тревожеше. Може би огромната сума, на която предстоеше да смени притежателя си.

От смъртта на Джеймс Берен нещата за Пепелявата гилдия не вървяха добре. Джеймс бе представлявал нещо много повече от водач — той бе символизирал стабилност сред времена на хаос и кръв. И бе умрял, опълчвайки се на Трен Фелхорн. В един по-благороден свят това би означавало нещо, но в техния то едва не бе причинило пълното унищожаване на гилдията.

— Бързо — прошепна тя. Намираха се на самата граница на печално малката си територия. Една засада бе последното нещо, от което се нуждаеха сега. Дори и да успееха да оттласнат евентуалните нападатели, забавянето щеше да се окаже достатъчно, за да развали сделката. Имаха уговорена среща със заможен и ексцентричен търговец от Ейнджълпорт. Той надали би останал да ги чака повече от няколко минути, преди да се паникьоса и побегне с все стоката си.

Ако хората, които Велиана бе изпратила предварително, му позволяха.

Уличките, през които напредваха крадците, бяха стеснени от разположените сергии. В тази част на града се намираха множество работилници за обработка на метал и кожи. Многобройните пеци бяха покрили улицата с тънък, но неизменен слой пепел.

Почти бяха стигнали. На един кръстопът с главната улица Велиана спря, за да се огледа за патрули. Такива нямаше. Небето бе безоблачно, по-ясно видимо заради студа, който рендосваше кожата ѝ.

Велиана мразеше зимата. Този сезон я караше да бърза, караше я да отделя четири секунди за оглеждане, което би трябвало да продължи пет. Бе уверена, че денят на погребението ѝ също ще се окаже зимен. Ако изобщо си направеха труда да я погребат.

— Пристигнахме — каза тя. Няколко бързи напътствия изпратиха двама от Пепелявите да заобиколят. Оставащите шестима последваха Велиана през главния вход. Тя изпрати един от тях, Приор, да влезе пръв — в случай че това се окаже капан. Задавеното му възклицание я накара да помисли, че действително се е оказало така. Жената веднага изтегли кинжалите си. Но вместо това крадецът я повика.

Велиана влезе на свой ред и се огледа.

Само един мъж ги чакаше. Той бе приседнал върху голям сандък, изглежда уговорената билка.

Непознатият се бе привел силно напред. Червената му роба бе покрита с пепел и кръв. Кожата му бе тъмна, макар и не колкото косата. Рамото му кървеше слабо. В едната си ръка държеше кинжал, а в другата стискаше парче сив плат. В нозете му бе захвърлен окървавен арбалетен болт.

В очите му, насочили се към тях, Велиана видя съчетание на ярост и безнадеждност, която я ужаси. Той бе красив, но не я привличаше. Не и след този поглед.

Около него лежаха овъглени тела.

— Какво става тук? — попита тя, удивена от гледката.

— Бяхте предадени — отвърна непознатият. — Един от вашата гилдия помогна за избиването на другарите си, за да могат останалите да подготвят засада.

— Кой? — каза Велиана.

Мъжът бавно поклати глава.

— Първо ще говоря аз. Ти ще зададеш въпросите си после. Искам да ме слушаш с наострени уши и отворен ум. Не зная кой е подготвил предателството, но той лежи сред мъртвците в краката ми. Всички те са пепел, подходящ край за гилдията ви.

— Сега си помисли над видяното. Справих се с това, което седмина от вашите другари не успяха. Те умряха, предадени. Аз дойдох и убих предателите. Аз съм сам, жено. Запитай се каква полза бих могъл да донеса. Не мислиш ли, че струвам повече от седмина?

— Той лъже — каза Приор. — Сам е избил и нашите, и Ястребите!

Мъжът поклати глава, а раменете му се отпуснаха още повече.

Велиана изкрещя на Приор да спре, но викът ѝ отекна със закъснение. Пепелявият хвърли кинжал към непознатия. Последният избегна полетялото оръжие, като леко наклони глава встрани. В същия момент той хвърли собствения си кинжал. Острието прониза дроба на Приор. Останалите Пепеляви се приготвиха да се нахвърлят върху мъжа, но предводителката им ги спря.

— Кой си ти? — попита тя. — Как се казваш?

За момент лицето му се промени. В очите изникна невероятна тъга.

Непознатият повдигна другата си ръка и позволи на сивото парче плат да се разгърне от пестника му.

— Истинското ми име е изгубено. То ми бе отнето от сила, на която не бих могъл да се опълча. Остана ми единствено названието, дадено ми от нея. Аз съм Смъртта, а това е моята маска.

С тези думи той се усмихна. Велиана реши, че все пак би могла да го намери за привлекателен.

— Ще започнеш от най-ниското ниво — каза му тя. — Няма да получаваш никакво специално отношение, никакви привилегии. Това приемливо ли е?

Мъжът кимна. В отговор на отсечено нареждане от страна на Велиана крадците се заеха да местят сандъка.

Смъртта отстъпи встрани и се зае да наблюдава апатично. От своя страна Велиана наблюдаваше него и дъвчеше устната си, докато обмисляше какво щеше да каже на Гарик, новия първомайстор на гилдията. Той определено нямаше да остане във възторг от новината за седмината изгубени, но пък поне бяха получили стоката. А що се отнася до Смъртта и маската му...

Тя пристъпи по-близо до него. Искаше да го разбере, да проумее мотивите му. Нищо чудно той да представляваше капан или бедствие. Ако това действително се окажеше така, цялата вина щеше да падне върху нея.

— Не ме предавай — прошепна му тя, докато останалите извличаха сандъка. — Не ме интересува за колко силен се мислиш. Изправяла съм се и срещу по-силни. Оцелявала съм и срещу по-добри.

Ти се замеси доброволно, но ще си тръгнеш единствено като мъртвец. Разбра ли ме?

Непознатият привързва маската пред лицето си и намигна през дупките.

— Ще си тръгна единствено като ваш първомайстор.

Заради маската Велиана не можа да различи белезите на усмивка. В крайна сметка реши, че това е без значение.

— Ела с мен — каза тя. — Не се съмнявам, че ще породиш смут, затова смятам, че е най-добре да се срещнеш с Гарик веднага... Стига той да прояви достатъчно доверие към теб, за да те приеме.

Той се раздвижи по-бързо от възможното. Лявата му ръка се обви около кръста ѝ. Десницата му сграбчи китката и я придърпа. Велиана дори не успя да изтегли кинжала си. Можа единствено да впери очи в неговите.

— Но ти прояви достатъчно смелост, за да се приближиш — каза той. Гласът му почти не се отличаваше от шепот. — И не трепваш дори и в ръцете ми. Ще запомня това. Как е твоето име, жено?

— Велиана.

Той я пусна. Тя го зашлеви, а странникът намести маската си.

— Заслужено. Води, Велиана. Искам да се срещна с първомайстора ви.

Тя изчака да се убеди, че билката е отнесена в приготвеното убежище, преди да поведе непознатия към Гарик. Многократно им се бе налагало да променят главната си квартира — обстоятелство, наложено от неспирната война с останалите гилдии. В последно време Пепелявите се бяха помирили с повечето от тях. Но гилдията на Ястребите все още не се отказваше в проявите си на враждебност. Ако не беше появата на този странник, обявил се за самата Смърт... Велиана осъзнаваше, че бе имало голяма вероятност по това време самата тя също да лежи мъртва.

Стига той да не представляваше част от капана.

Настоящото си укритие Пепелявите дължаха на една малка търговска гилдия, достатъчно закадняяла за пари, за да приема подкупите на Гарик. Това убежище не бе от най-скритите, но пък оставаше топло през зимните месеци, а и мебелировката бе сносна.

Велиана влезе през странична врата. След няколко стъпала тя спря пред вратата на мазето, обградена от две лампи. Пазачи нямаше,

което накара Велиана да се намръщи. Несъмнено те бяха останали вътре. Гарик обичаше да разполага с телохранители по всяко време, дори и когато това не бе по-безопасно. Те трябваше да стоят отвън, за да могат да реагират веднага при нужда.

Но вратата бе заключена тъй или иначе. Велиана подбели очи и почука двукратно, сетне още веднъж. Разнесе се стържене на метал. В тесния отвор изникнаха чифт очи.

— Паролата — рече пазачът.

— Велиана. Отваряй проклетата врата.

Парола имаше, разбира се. И още две специални, целящи съобщаването на скрити заплахи. Но пък жената не беше в настроение. И знаеше, че крадецът от другата страна е прекалено страхлив, за да ѝ откаже. Прозорчето отново се затвори, резетата започнаха да дрънчат. Събеседникът ѝ, останал зад нея, се засмя.

— Професионализмът ви е удивителен — каза той. — Нямах големи очаквания, когато дойдох, но и малкото изглежда ще останат неизпълнени.

— Мълчи — нареди Велиана. — И остани тук. Първо трябва да съобщя на Гарик за теб.

Тя замълча и го погледна. Маската все така скриваше лицето му, но по някакъв неразбираем начин жената бе сигурна, че той се подсмивва насреща ѝ.

— Впрочем как да те представя?

— Казах ти, нямам име.

— Това не е особено подходящо за представяне. Смърт ли да те наричам? Малко е пресилено, но съм чувала и по-лоши прякори.

— Това название е прекалено тежка мантия за моите рамене. Но хвърленото над мен проклятие не ми позволява да нося име. Имам само маската си. Може би именно така трябва да ме наричаш.

Вратата бе отворена и Велиана пристъпи вътре. От двете страни на прага изчакваха телохранители с извадени кинжали.

Многото фенери осветяваха помещението. В единия край се намираще голяма маса, отрупана с карти и документи. Под нея се съхраняваше сандъкът с гилдийния фонд. В другите ъгли бяха струпани одеяла, възглавници и нелегални източници на удоволствия. Сред скромния лукс седеше Гарик, оцъклен заради късата си лула.

Неколцина други съгилдийници лежаха около него, замаяни дори в още по-голяма степен от дима и алкохола.

— Велиана! — Гарик се надигна. — Сделката протече ли според...

Той спря, защото гостът на Велиана също си проправи път вътре. Преди пазачите да са успели да реагират, мъжът вече стоеше край нея. Там той направи нисък поклон.

— Могъщи Гарик. Сенките треперят, когато спомена името ти — каза маскираният. Гневът на Велиана припламна. Но Гарик не забеляза очевидния сарказъм. Бе твърде зает да се тревожи от странните дрехи на изникналия и неочакваната му поява. Първомайсторът направи крачка назад и прокара ръка през кестенявата си коса. Жест, за който Велиана бе разбрала, че изразява нервност.

— Кой си ти? Приятел на Велиана?

— Това... Това е Мъртвешката маска — каза тя. — Той ни помогна тази нощ. Има вероятност да е спасил всички ни. Бяхме предадени, Гарик. Когато...

— Взехте ли стоката? — прекъсна я Гарик.

— Да — отвърна след миг мълчание Велиана.

— Хубаво — проточи предводителят и се отпусна обратно върху възглавниците, където изтегли кинжала си и започна да го премята в ръка. — Кажете сега за предателството. И за... Мъртвешката маска.

— Един от хората ти те предаде. Той уби останалите си съгилдийници и се зае да помага на Ястребите да устроят засада. Те възнамеряваха да унищожат останалите Пепеляви, с което да нанесат сериозен удар върху гилдията ви — каза маскираният. — А аз ги убих, за да покажа ценността си. Искам да се присъединя към Пепелта. Велиана ме прие.

Велиана понечи да се намеси, но се отказа. Вече беше безсмислено да спори. Освен това очите на Гарик пламтяха заради чутото. Той остави лулицата и внимателно докосна върха на кинжала си.

— И откъде знаеше за намерението на Ястребите да устроят засада? — попита той.

Мъртвешката маска се усмихна, но не каза нищо.

— Няма значение — продължи Гарик. — От думите ти разбирам, че предателят е мъртъв?

— Умря по особено мъчителен начин — отвърна маскираният.

— Отлично. В такъв случай най-настоятелен става въпросът с тъй пламенното желание на Ястребите да ни унищожат. Трябва да помисля над това.

— Да помислиш? — попита Велиана. — Трябва да нанесем ответен удар, и то бързо, преди те да са разбрали, че засадата им се е провалила. Не се съмнявам, че неколцина от техните все още обхождат улиците ни. Ако обозначим границите си с тяхната кръв, това определено ще изпрати силно послание.

— Няма да правим нищо подобно — заяви първомайсторът. Той трепна, когато по невнимание се убоде с върха на оръжието си, но не посегна да почисти острието, а остана загледан в стичащата се по него струйка. — Ще се справя с това по своя начин. Кадиш Вел не е истинска заплаха за нас.

— С цялото ми уважение — отбеляза Мъртвешката маска, — ако не бях аз, в този момент всички ваши преговарящи щяха да лежат с прерязани гърла.

В стаята настъпи пълна тишина. Излегналите се наоколо крадци видимо очакваха да се случи нещо.

— Нима? — бавно попита Гарик. Велиана се напрегна. Какво ли щеше да направи първомайсторът? — В такъв случай е добре, че разполагаме с теб. Патрик, заведи го горе и му дай плащ. Новият ни член не бива да се разхожда с неподходящи цветове.

Мъртвешката маска се поклони, смигна на Велиана и последва крадеца.

Гарик отново се изправи и погледна към останалите.

— Вън. Достатъчно от запасите ми изпушихте. Махайте се!

Крадците побързаха да се изнижат. Само Велиана не помръдна, задържана от безмълвната заповед на погледа му. Когато последният Пепеляв затвори вратата след себе си, Гарик се озова край нея и я сграбчи за врата.

— Да не си се побъркала?

Тя запази ритъма на дишането си спокоен. Сегашният натиск на пръстите му нямаше да остави белег, но ако силата се увеличише...

— Аз бих могла да те запitam същото.

Гарик повдигна вежда. Вените в очите му пулсираха. Тя изтегли един от кинжалите си и го допря до китката му.

— Хайде, стисни по-силно — предизвика го тя.

Предводителят я пусна и отстъпи. От прободения по-рано пръст все още се стичаше кръв.

— Аз съм твой първомайстор — каза той. Сякаш това имаше някакъв смисъл.

— Бих могла да те заменя по всяко време.

— Но те никога не биха те последвали. — При втората си дума мъжът посочи към вратата. — Те са диваци. Свине. Решат ли, че единственото, което стои на пътя им към предводителството на гилдията, е една жена, те ще те съблекат и ще ти се изредят.

— Ще умрат още докато посягат да го сторят — заяви Велиана. Тя знаеше, че Гарик обича да се надценява, но до този момент не бе виждала подобна дързост у него. Нещо се бе променило и му бе дало самоувереност. Но какво?

— Някои наистина ще умрат — съгласи се Гарик. В жълтеещите от наркотика очи блесна пламъче. — Но останалите ще те спипат. Нужен съм ти, Вел. Те ме слушат. Имат ми доверие. Аз бях този, който след смъртта на Джеймс запази целостта на гилдията. Аз бях този, който не позволи на делата ни да погинат. Аз не позволявах на сандъчето ни с пари да се изпразни и на територията ни да се сведе до една нищожна уличка.

— Заслугата за всичко това е изцяло моя — изкрещя Велиана. Не се интересуваше дали останалите ще я чуят. — Аз си цапах ръцете с кръв. На мен се дължи онази стабилност, която ти тъй небрежно си приписваш.

— Но дали те знаят това? — попита Гарик и отново пристъпи към нея, усмихнат. Несъмнено наркотикът бе отговорен за дързостта му, реши тя. Нямаше какво друго.

Без да се опасява от кинжалите ѝ, той бавно проследи очертанията на белега, разсичащ красивото ѝ лице — от челото до брадичката. Дясното око бе изгубило удивителната си виолетова омая, за да се превърне в обгърната от клепачи червенина.

— Те не биха те последвали. Ти си осакатена красавица. Опасна си, което те почитат, но не биха проявили склонност да се покорят. Подчиняват ти се, защото моята власт се разпростира над теб. Също както беше с Джеймс. Аз се нуждая от теб, а ти се нуждаеш от мен в още по-голяма степен. Никога не забравяй това.

Велиана прехапа език и тласна обратно хилядите изникващи фантазийни вариации, базиращи се на убиването му. Тъй като кинжалите ѝ разсякоха гърлото му само във въображението ѝ, Гарик се върна на възглавницата си, взе лулата и се зае да я тъпче наново.

— Не ме е грижа колко е силен онзи изрод с маската — рече той. — Най-късно утре вечер го искам мъртъв. Методът оставям на теб. Повече от видно е, че той работи за някого и ще ни донесе неприятности. Прережи му гърлото, преди да е изпълнил онова, за което е дошъл. Мъртвешката маска. Ама че глупаво име.

— Щом казваш. — Велиана кимна. — Сега ще се оттегля в стаята си. Вярвам, че ще отдадеш подобаващо внимание на проблема с Ястребите?

Гарик съпроводи с усмивка оттеглянето ѝ.

— Мила Велиана, между всички ни има хиляди обещания и лъжи. Ти не знаеш дори половината от тях. Довери ми се, всичко ще бъде наред.

Тя не го удостои с отговор.

ГЛАВА ТРЕТА

Хаерн спеше край магазина на един пекар, с когото се бе сприятелил. Освен придобиването на къшеи хляб, тази близост му позволяваше да вдъхва уханни миризми, докато спи. Той се бе омотал в одеяла, без да си прави труда да скрива лицето си. Русата му коса бе прилепнала към главата. Голяма част от кожата му бе покрита с мръсотия.

Още от малък Хаерн бе полагал големи грижи за чистотата. Именно този аспект от самоналоженото му изгнание го измъчваше най-силно. Той знаеше, че има начини да се измие и да се сдобие с почисти дрехи, но това щеше да развали прикритието му. Кой бездомен бедняк ухаеше на чисто и имаше спретнати одежди? Някой богаташ от северните квартали на Велдарен може би нямаше да се замисли, но онези, раснали сред бедните части на града, долавяха подобни несъответствия със същата сигурност, с която Хаерн надуваше миризмата на пресен хляб.

Пред себе си той бе поставил малка купичка. Не очакваше и не разчиташе на милостиня, но сърцето му се стопляше всеки път, когато все пак получеше. Купичката също бе част от маскировката. Всяка от престъпническите гилдии във Велдарен го искаше мъртъв. Хаерн не можеше да си позволи да привлича излишно внимание, като пропусне подобен детайл от ролята си.

Малко преди смрачаване той се размърда. Пекарят вече си бе отишъл, затова младежът се справи с познатата ключалка и се промъкна вътре. Взе два резена хляб, изсипа съдържанието на купичката, за да плати, и излезе. Дъвчейки, той пое на юг по главната улица. След около половин миля сви встрани, за да навлезе в територията на Змийската гилдия. Там се въплъти в познатата си роля на пияница на име Берг. Започна да накуцва, леко отпусна челюст и измърмори няколко думи, за да изпробва фъфленето си. Берг се залавяше с всякаква работа, стига тя да предоставеше няколко монети

за пропиване. Това му позволяваше да знае неща, които не би трябвало да знае.

Например той знаеше, че Стражителя е задигнал три чувала златни монети от Змиите.

Неговият човек бе едноок мордански главорез на име Менск. Берг го откри подпрян на входа на една странноприемница, дърпащ от дълга лула.

— Какво искаш, Берг? — попита едноокият. Той не скри потръпването си заради вонята на приближилия се.

— Подочух нещо — изгърси Хаерн. — Нещо, което струва поне един сребърник.

Менск присви око.

— Нищо, което ти би могъл да чуеш, не струва толкова скъпо. Пет медни монети, ако реша, че е полезно, иначе ти давам една. А ако е нещо, което вече зная, няма да получиш нищо.

— Шест медни — настоя Хаерн. Знаеше, че няма да ги получи, но пък образът на Берг несъмнено трябваше да направи подобен опит.

— Пет — навъси се едноокият. — И ако продължаваш да увърташ, ще станат още по-малко.

— Снощи пиех край източната стена и видях нещо странно. Неколцина от твоите Змии вкарваха някакъв сандък... май беше ценно.

Сега вече Менск го слушаше много внимателно. Дори бе изтеглил кинжала си и го държеше готов зад гърба си. Очевидно тази доставка бе изключителна тайна.

— Може би. Само това ли си видял?

Хаерн поклати глава:

— Не. Ако беше само това, не бих си правил труда да те безпокоя. Защо да ти казвам нещо, което знаеш? Видях Стражителя. Той изби почти всички.

— Знаем, че е бил той — рече едноокият. Той леко се размърда. Десният му крак се отдръпна няколко пръста назад. Готвеше се за намушкване. Хаерн запази дишането си спокойно. Берг не би забелязал...

— Но знаете ли, че онзи, който ги уби, беше Ястреб?

Менск застина. По погледа му пролича, че е повярвал.

— Какво?

— А, не. — Хаерн отстъпи назад и зафъфли по-силно в престорено вълнение. — Седем медни, иначе отивам при друг.

— На ти шест. — Менск захвърли монетите на земята. — Говори!

Хаерн се хвърли към земята и трескаво започна да събира парите, като същевременно ломотеше.

— Видях го да се промъква по покривите. Искях да изкрещя, така беше, обаче той се оказа страшно бърз. В първия момент го видях и се почудих какво прави този глупак на покрива, а в следващия вече той сечеше наред. Небеса, никога не бях виждал толкова кръв!

— И си сигурен, че той е от Ястребите?

— Точно преди да нападне, видях медальона му. Вярно, че бях далече, но луната беше силна. Медальонът имаше перо и око. Нали това е новият им символ? Благодаря за парите, Менск!

Хаерн се изправи и отстъпи назад. Вече се намираще на безопасно разстояние от едноокия, сега онзи не би се впуснал да го преследва. Върху лицето на Менск изникна леко разочарование, което достави огромно удоволствие на русия младеж. Той бе разказвал подобни лъжи пред различните гилдии и преди. Историята на Берг далеч не можеше да бъде сметната за достоверна, но точно това бе идеята. Хиляда дребни лъжи и захвърлени погрешни дири се сливаха в нещо далеч по-ефективно от едничко категорично обвинение, лесно оборимо. Хаерн искаше гилдиите да се вкопчат една срещу друга, уверени, че тайнственият Стражител е един от тях.

Менск щеше да разпространи вестта. Този слух щеше да се присъедини към вече натрупаните.

— Махай ми се от очите — каза Менск. — За нещо толкова безполезно трябваше да ти платя три монети.

— Ако съм прав, знаеш, че ми се полагат сто сребърни — отбеляза Хаерн, отдалечаващ се с накуцване. — Но вие, Змиите, ми харесвате. Винаги сте се отнасяли добре с мен и сте ми помагали да се подслоня. Надявам се Стражителя да не е попречил на нещо важно. Не бих понесъл...

— Пръждосвай се, говедо смрадливо! — Едноокият показва кинжала си. — Каквото и да прави онзи негодник, доставките ще продължат. Сега изчезвай, преди да съм си взел парите обратно.

Хаерн побърза да се отдалечи. С достигането на търговската улица куцането му престана. Той пое на север, размишляващ над наученото. При всяко продаване на информация успяваше да понаучи нещо ново. Излизаше, че внасянето на златото не е било еднократно начинание. Напротив, тези доставки бяха важни и Змийската гилдия искаше те да продължат. През нощта младежът ги бе сметнал за обикновени обирджии, извадили късмет край мините на Гемкрофт, но сега...

Сега любопитството му бе разпалено.

Хаерн не всякога раздаваше откраднатото злато. Понякога запазваше малка част, винаги с уговорката, че го задържа не за себе си, а за да подпомага войната си срещу гилдиите. Мнозина ставаха далеч по-благосклонни след предлагането на пари, а не след отправянето на заплахи. Именно към един такъв човек се отправи Хаерн.

Той се озова в спокойна част на града, далеч в северните квартали и съответно далеч от убежищата на престъпническите гилдии. Повечето от тукашните домове бяха оградени. Хаерн се прехвърли в двора на един от тях.

Две кучета моментално се втурнаха насреща му, огромни хрътки с черна козина и впечатляващи челюсти. Хаерн спокойно коленичи и протегна ръце. Първият пес близна ръката му, а другият едва не го събори във възторга си.

Младежът се усмихна, докато галеше животните. Стопанинът на къщата, мъж на име Дашел, бе купил кучетата за своя защита. Когато Хаерн бе решил да го включи сред доверените си хора, бе започнал да посещава дома седмици наред, носейки вкусна храна на кучетата. Постепенно те бяха привикнали с миризмата му. Сега те не лаеха при появата му — а ако все пак го стореха, то беше от радост.

— Сега ще ви оставям — каза Хаерн, когато ги избута. — Имам работа.

Едното изскимтя, а другото излая еднократно. Младежът им намигна.

— Следващия път ще донеса няколко кокала, обещавам.

Спалнята на Дашел се намираше на втория етаж. Наблюдаван от луната, Хаерн се изкатери на покрива и се отпусна пред елегантния прозорец. Последният не бе заключен. Младежът го отвори, извъртя се

и се отпусна върху перваза. Сянката му се излегна върху огромния креват, върху който спяха домакинът и съпругата му.

От джоба си Хаерн извади камъче и го метна към носа на Дашел.

Мъжът изсумтя и сънено се огледа. Забелязал силуета на Хаерн, той се вцепени. Гостът му подхвърли още нещо, този път монета, която проблясваше жълто под лунната светлина. Дашел я улови и се надигна от леглото.

— Навън — просъска домакинът, преди да затвори прозореца пред лицето на Хаерн. Смеейки се, гостът се спусна при махащите опашки кучета и отново се оказа обграден от вниманието им.

Няколко минути по-късно Дашел изникна на прага, омотал дебела бяла роба около шкембенцето си. Той имаше сива брада и набръчкано лице. Хаерн държеше качулката си спусната, обърнал гръб на луната.

— Глупави помяри — измърмори Дашел. — Онзи, който ми ги продаде, се кълнеше, че са по-жестоки и от ранен орк.

— Умни са — отвърна Хаерн. — Надушили са, че не съм тук, за да те нараня.

Стопанинът на дома подбели очи и махна с ръка.

— Защо си дошъл, Стражителю? Студено е. Определено бих предпочел да лежа в кревата си.

— Змийската гилдия разполага с нов източник на злато. Какво знаеш за това?

Възрастният мъж се намръщи насреща му и пристегна робата си. Той бе магистър на монетния двор за кралство Нелдар и благодарение на тази си длъжност притежаваше достъп до ресурси, които мнозина ценяха. В продължение на години той бе приемал от гилдиите златни монети, които биха могли да бъдат разпознати, и ги бе заменял с прясно изсечени. В началото Хаерн бе обмислял да го убие, но впоследствие бе решил, че мъжът би могъл да му предостави значителна информация.

— Това продължава от месеци — каза Дашел. — Но изглежда ти си научил наскоро.

— Ако бях научил по-рано, щях да съм те посетил.

— Да, разбира се. — Домакинът поклати глава. — Змиите започнаха да се явяват редовно, с количества, които на няколко пъти бях на път да откажа. Страхувах се, че е възможно страничните ми

дейности да бъдат разкрити. За източника мога да ти кажа само, че той е винаги един и същ.

— А именно?

— Северните мини на Гемкрофт. Предполагам, че става дума за Тинхам.

Хаерн се навъси. Огромни количества злато от мините на Гемкрофт, тайно доставяни на Змийската гилдия. Какво означаваше това?

— Да не би да са открили начин да ограбват керваните на Алиса?
— гласно се почуди младежът.

— Доставките продължават прекалено дълго — каза Дашел. — Не познавам Алиса добре, но по репутацията ѝ мога да предположа, че тя би задръстила северните пътища с войници още след първата кражба. Каквото и да се случва, тя няма представа за него.

Мъжът замълча и кимна към вратата.

— Вече може ли да се прибирам? Това не си струваше една мижава монета.

Хаерн извади още две златни монети, напъха ги под каишките на всяко от кучетата и се сбогува с домакина. Преди Дашел да е успял да се обърне към вратата, Хаерн вече се бе прехвърлил през оградата и се отправяше на север. Умът му не спираше да обмисля, но не успяваше да открие нищо.

Всичко това изглеждаше прекалено мащабно, далеч извън способностите на Уилям Кет, предводителя на Змиите. Сигурно беше само едно: за да узнае повече или да сложи край на ставащото, Хаерн трябваше да напусне познатите стени на града и да се отправи към северната пустош.

За момента младежът прогони тези мисли и се съсредоточи над настоящата си задача: разпространяването на лъжливи сведения. Вече бе посял съмнението, че Стражителя работи за Ястребите. Сега беше време да уведоми въпросните за доставките, които Змиите получават. Това щеше да прибави още един слой заблуда. Може би Ястребовата гилдия щеше да свърши неговата работа и да сложи край на необяснимите доставки.

Сред територията на Ястребите той си послужи с друго превъплъщение — навъсен селяндур, надяващ се да изчука някой и

друг медник. Главната квартира на въпросната гилдия се помещаваше в една пивница, където Кадиш Вел несъмнено играеше на карти.

Неговият човек стоеше пред вратата. Хаерн знаеше единствено прякора му — Пестника. За да се сдобие с доверието му, на младежа се бе наложило да изтърпи някой и друг бой. Бързо бе разбрал на какво Ястребът дължи прякора си.

— Късно е за слабак като теб да се шляе наоколо — рече Пестника.

— За едно добро питие никога не е късно.

Мъжжата се подсмихна.

— Тук хубаво питие няма да откриеш. Какво си дошъл да ми кажеш?

— Видях някаква доставка през стената. Мисля, че Змиите...

Той усети атаката далеч преди Пестника. Хаерновият отскок изпревари стрелите. Мъжът простена и рухна, пронизан от два болта в корема.

Хаерн се втурна встрани, за да се отдръпне от факлите на кръчмата. На ъгъла той се сблъска с някакъв закачулен, стиснал кинжали. Младежът веднага се претърколи назад и скочи на крака, изтеглил мечове. По-дългите остриета представляваха предимство. И противникът му го знаеше. Той се хвърли, надявайки се да нанесе изненадващ удар.

Но движението му се оказа прекалено бавно. Хаерн се извъртя, при което острието на кинжала го докосна, но без да го пореже. Едновременно с това нанесе своя удар, двоен. Единият меч поряза ръката на противника, а другият блъсна кинжала. Крадецът изкрещя от болка. С едно бързо движение Хаерн издърпа мечовете си и замахна отново. Заради лошата си позиция непознатият не успя да отрази ударите.

Хаерн скрита трупа му и се навъси към наметалото му. Бе очаквал, че Змиите са го последвали, решени да го елиминират заради знанието му. Но мъртвият крадец носеше сивото на Паяковата гилдия.

Той долови опъването на тетива и инстинктивно се хвърли към земята. Стрелата полетя близо до него и разкъса наметалото му, но не засегна тялото.

Нападателят се намираще на покрива и подготвяше нов изстрел. Хаерн се извъртя, за да създаде погрешно впечатление за посоката си

на оттегляне, а после скочи в противоположна посока. Стрелата отново пропусна. В следващия миг младежът се бе прикрил зад първия ъгъл и проклинаше лошия си късмет. Защо Паяците бяха изникнали точно сега? По каква причина воюваха с Ястребите?

Бягството му го бе отвело обратно до пивницата. Няколко Змии бяха излезли да се сражават, но зелените им плащове бързо се покриваха с червени петна. Паяците ги превъзхождаха двукратно. Хаерн трескаво оглеждаше сражаващите се, дирейки път за бягство.

Навесът на кръчмата го защитаваше от обстрела, но го излагаше пред останалите от крадците. Макар несъмнено да бяха обградили мястото, това нямаше да попречи на Хаерн да си проправи път. Все пак той бе най-великото творение на Паяковата гилдия. И нейното най-голямо разочарование. Освен това крадците го смятаха за мъртъв. Той не възнамеряваше да ги убеждава в обратното. През последните пет години се бе променил значително, но пак съществуваше риск някой да го разпознае под слоя мръсотия...

Един от Паяците го забеляза, забеляза и кръвта по мечовете му. Когато крадецът атакува, Хаерн отвърна с неочаквано ожесточение, което онзи не бе очаквал. Младежът изблъска кинжалите, разреже гърлото му и се втурна на улицата. Още двама Паяци понечиха да му попречат, а Хаерн се плъзна сред тях. Мечовете му посякоха бедрото на единия и коляното на другия. Двамата рухнаха с болезнени викове. Дрипавият продължи да тича, надявайки се, че останалите няма да го последват. Така беше, но въпреки това той не се отдалечи много, а пое обратно, макар и сам да осъзнаваше, че постъпката е глупаво рискована.

Битката почти бе приключила. Няколко Паяци стояха близо до входа на кръчмата, докато други претърсваха телата.

Тогава той го видя: Трен Фелхорн, първомайстор на Паяковата гилдия. Негов баща.

— Защо? — промълви безгласно Хаерн, докато гледаше как Трен самоуверено прекрачва прага на кръчмата, последван от четирима Паяци. — Каква е причината за това нападение?

Той възнамеряваше да узнае, но не сега. Видял достатъчно, Хаерн се отправи обратно към центъра на града. Едва в този момент осъзна накуцването си. След като задигна бутилката на някакъв просяк, легнал по лице в канавката (мъртъв или просто припаднал, не

можеше да се разбере), младежът поспря, за да почисти ранения си крак и да излее алкохола отгоре му. След като болката утихна, той продължи.

В момента разполагаше с две дири, по които можеше да поеме — причината за дрязгата между Паяци и Ястреби или мистерията със Змийското злато. Правейки всичко по силите си, за да се убеди, че решението няма нищо общо със страха от баща му, той реши да се заеме с второто. Гилдиите непрекъснато се сражаваха помежду си. По нищо не личеше, че този сблъсък е нещо различно. Но доставките на злато от мините на Гемкрофт...

След като се отби в друг дюкян, за да се сдобие с необходими за пътуването неща, Хаерн се отправи към един от по-спокойните участъци на градската стена и с помощта на въже я преодоля. Озовал се извън Велдарен, младежът се отправи на североизток, по главния път, който се виеше около Кралския лес и отвеждаше към замъка Фелууд. Отвъд него се издигаха Гребеновите планини и мините на Гемкрофт. Пътуването щеше да му отнеме седмици, но той се надяваше, че то ще се оправдае. По пътя можеше да научи нещо ценно.

На практика продължаващата война се свеждаше до гордост и пари. И двете страни бяха понесли прекалено много загуби, за да продължават единствено заради първото. Сега парите бяха придобили особено важно значение. Ако Змийската гилдия неочаквано бе открила нов източник на злато, членовете ѝ можеха да издържат години сражения. И по-лошо, възможно бе да отбележат значима победа срещу Трифектата. Това би одързостило подземния свят. Хаерн трябваше да сложи край на проточващата се дрязга. По някакъв начин трябваше да унищожи гилдиите и да сложи край на войната.

Той се изсмя на глас. Да сложи край на войната. Изглеждаше, че нищо не би могло да постигне нещо подобно. Тя бе продължила десет години. По всичко личеше, че предстои ново десетилетие. Но той можеше да внесе известно неудобство. Той се бе постарал да отслаби гилдиите, да ги накаже за проливането от тях кръв. Заради тях бяха погинали Рандит, собственият му брат; близкият му приятел Зенке; наставникът му Робърт Хаерн; Кайла, първата му любов. А после идваше и Делисия...

Баща му я бе прострелял, задето тя се бе осмелила да обикне сина му. Хаерновите кошмари често го връщаха в този момент:

коленичил върху покрива, притиснал кървящото девойче към себе си. Тогава бе сметнал, че тя е мъртва, но впоследствие Кайла му бе казала, че момичето е живо. Не след дълго самата Кайла бе намерила смъртта си от ръцете на Трен.

За Зенке бе чул, че е умрял при пожара в дома на Кънингтън преди пет години.

— Може би се страхувам — призна той пред звездите и се уви по-плътно. — Може би наистина се страхувам.

Сред всичко това, сред смъртта и болката, които накъсваха дневния му сън, стоеше баща му. Това изглеждаше подходящо: Трен изграждаше отвратителна мрежа, в средата на която оставаше като паяк. Паяк, срещу когото Хаерн не бе сигурен, че някога ще има смелостта да се изправи.

Част от Хаерн се надяваше, че по пътя ще се натъкне на разбойници. Вълнението и битката определено бяха за предпочитане пред отвращението, което докарваха спомените му.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Макар да не посещаваше замъка Фелууд за пръв път, Марк Тулен отново изпитваше възхита от внушителната крепост, изградена от тъмни каменни блокове и брадясала с бръшлян. Сред провизиите в раницата му почиваше писмото от Алиса, в което тя го молеше да вземе сина ѝ и да го доведе във Велдарен. Писмото бе заварило Марк в Ривъррън, недалеч от Фелууд. Той веднага бе отговорил, защото бе доловил неспокойството в писмото ѝ. Каквато и да бе причината, той не искаше да се бави.

— Искам да се срещна с лорд Гандрем — извика той пред портата. — Аз съм лорд Марк Тулен и пристигам по молба на лейди Гемкрофт!

Войниците му отвориха и го отведоха при господаря на крепостта. Джон Гандрем се надигна от трона си, усмихнал сбръчкано лице. Той носеше зелено-златна роба и бе увенчал сивите си коси с тънка сребърна диадема.

— Добре дошъл. — Джон стисна ръката му. — Отдавна не си идвал да ни видиш. Ривъррън не е толкова далече, та да оправдае идване по веднъж на година.

— Бях тук през пролетта — каза Марк. — Не ми казвай, че си забравил?

— Не бих се изненадал, ако е точно така. — Гандрем седна отново и се засмя.

— Уви, сегашното ми идване не се брои за посещение — продължи Тулен. — Дошъл съм да взема момчето на Алиса. Трябва да го придружа обратно до Велдарен.

По лицето на Джон Гандрем пробяга сянка. Той отпи от бокала си, преди да отговори.

— Натаниел не е тук — каза възрастният човек, докато оставяше чашата обратно. — Преди няколко месеца лорд Артър Хардфилд го отведе в Тинхам. Предположих, че това е по молба на Алиса. Той определено остави това впечатление.

Стомахът на Марк се сви.

— Убеден съм, че Артър не е сторил на момчето нищо лошо — продължи Гандрем. — Той каза, че искал да му покаже работата. В крайна сметка на Натаниел му предстои да застане начело на рода Гемкрофт. Опитът с мините определено няма да му навреди.

Марк му благодари и се поклони.

— Няма ли да останеш?

— Извинявам се за бързането — оправда се през рамо младият благородник. — Но Алиса е нетърпелива да види сина си, а тръгването от Тинхам ще удължи пътуването ни. Не смея да прахосам и една нощ, в която бих могъл да пътувам.

— Така да бъде. Приятен път.

— И приятни нощи — рече Марк.

След като напусна замъка, той веднага се отправи на север. За щастие бе взел достатъчно припаси — храната, която бе предвидил за двама, щеше да му стигне до Тинхам. Там щеше да му се наложи да се запаси наново, поне за разстоянието до Фелууд.

Предстояха му няколко дни път, които щяха да му предложат повече от достатъчно време за размисъл.

Марк знаеше, че Артър е негов съперник за вниманието на Алиса. В редките моменти, когато двамата с лейди Гемкрофт бяха оставали сами, Марк бе усещал, че тя го намира за по-интересен и по-привлекателен. Но Артър разполагаше с пари и влияние — нещо, което не можеше да се каже за самия Марк. И нещо, което Алиса не можеше да подмине. Почти всеки град около планината принадлежеше на Артър Хардфилд. Марк притежаваше единствено Ривъррън, и то отскоро — след смъртта на Тео Кул. Смърт, за която бе отговорна самата Алиса.

По слуховете, които дочуваше, и по студените погледи, които му хвърляше съветникът ѝ, младият лорд Тулен можеше да види, че в очите на Велдарен той не е смятан за фаворит.

Но той нямаше да позволи това да го спре. Със същото се бе сблъсквал и по време на изправянето си срещу непрекъснато усиливащото влияние на Тео Кул. Но ето че Тео бе умрял, и то защото синът му се бе опитал да вземе ръката на Алиса. Младата лейди Гемкрофт бе държала под око новия стопанин на Ривъррън. Именно така Марк се бе запознал с нея.

— Не спирай още — прошепна младежът на коня си. — Зная, че си уморен, но трябва да изкараме още няколко мили.

Никак не му харесваше идеята Натаниел да остава насаме с Артър. Лорд Хардфилд приближаваше средната възраст и имаше навика да подхожда към всичко със спокойна пресметливост. Несъмнено той виждаше в ухажването игра. И по-рано Марк се бе намирал в губеца позиция, а сега тя се влошаваше още повече: Артър разполагаше с карта, която можеше да му гарантира победата. Ако момчето се сприятелеше с лорд Хардфилд, сърцето на майка му бързо щеше да се обърне към избраника на сина си.

Той легна да спи недалеч от пътя, оставил меча близо до себе си. Храната му се стори солена и безвкусна, но пак бе достатъчна, за да изпълни предназначението си. На следващата сутрин Марк се натъкна на поток, от който напълни меховете си и напои коня. След това продължи с бърз ход — достатъчно бърз, но не непоносим за животното. И през цялото време продължаваше да размишлява над предстоящата среща с Артър. Очевидно лорд Хардфилд не знаеше за молбата на Алиса. Как ли щеше да реагира? Може би щеше да откаже? Да пожелае да пътува с тях? Или щеше да поиска доказателства? Марк все още носеше писмото, разбира се, но какво щеше да стане, ако Артър Хардфилд оспореше автентичността му?

Той прогони тези си мисли. Излишно беше да се тормози по подобен начин, преди да е пристигнал. На място щеше да вземе най-доброто решение според обстоятелствата, без да допуска страх или съмнения. Именно по такъв начин се бе издигнал до сегашното си положение. Именно по такъв начин възнамеряваше да продължава да се издига.

На петия ден след посещението си във Фелууд той пристигна в Тинхам. Единствената странноприемница във въпросното миньорско село можеше да се похвали само с две стаи и един кол за привързване на конете. Бялата боя на постройката почти се бе олющила. Там Марк се подкрепи, изпи чаша отвратително пиво и попита за Артър Хардфилд.

— Той рядко се отбива насам — заяви тлъстата старица, оказала се съдържателка. — А когато слиза, неизменно е в мините. Лорд Хардфилд обича да държи нещата под око. Заловил е мнозина крадци, които се смятаха за умни.

Марк се подсмихна при очевидното ѝ подмятане.

— Не съм дошъл с такива намерения — рече ѝ той. — Но ако бях крадец, щях да споделя част от плячката с теб.

Тя се засмя и махна с ръка.

Докато навлизаше сред планините, Марк си спечели няколко странни погледа. Тъй като бе идвал насам само веднъж, младежът спря край един кладенец, за да се огледа. Склоновете се издигаха към небето подобно костеливи пръсти. Местните бури бяха оставили следи от ожесточението си върху скалите. И все пак планините излъчваха величие с побелелите си от сняг върхове. Половината зима се бе изтъркаляла, но тук изглежда отсъстваха други сезони. През последните няколко дни конят му непрекъснато бе газил преспи. Слава на Ашур, поне дървета наоколо не липсваха. А тяхното присъствие бе означавало клонки за огрев.

Осъзнал залисването си, лорд Тулен сръчка животното. Когато приближи една от мините, тамошният надзирател го зърна и му извика да спре.

— Виждам, че не си тукашен — рече надзирателят, когато се приближи. Кожените му дрехи бяха изключително мръсни. Огромни мазоли покриваха ръцете му. — Обличаш се прекалено добре и прекалено леко.

— Не ми е студено — отвърна Марк и протегна ръка. — Марк Тулен. Тук съм, за да се срещна с началника ви.

Надзирателят изсумтя.

— Имаш късмет. Артър и момчето са вътре. Има вероятност да сме напипали нова жила. Той искаше да провери.

Младият благородник се постара да прикрие реакцията си, когато чу за момчето. Неуспехът му пролича по вдигнатата вежда на надзирателя. Поне работникът се ограничи с това. Марк мислено се наруга. Щом не можеше да се прикрива пред един миньор, какво оставаше за опитен човек като Артър?

— Би ли ме завел при него? — каза той, решил да приключи всичко колкото се може по-бързо. — Нося важно поръчение от Алиса Гемкрофт.

Надзирателят захвърли ленивата си небрежност. Лейди Гемкрофт бе по-важна от Артър Хардфилд. Дори споменаването на името ѝ носеше по-голяма тежест от присъствието на последния. На нея

принадлежаха мините, които осигуряваха оцеляването им в тази сурова земя. Без тези мини Тинхам не би съществувал.

— Ела — каза надзирателят.

Двамата се отправиха сред ръчни колички и вагонетки. Неколцина от миньорите погледнаха към тях, но повечето не им обръщаха внимание или се стараеха да изглеждат заети. Сред работниците Марк забеляза няколко жени, които разнасяха храна и вода или превръзки, за да бинтоват и зашият евентуални наранявания. Няколко входа отвеждаха надолу в планината. Надзирателят го поведе към най-големия, където се бе събрала тълпа.

Там двамата спряха и се заслушаха. Пред входа на мината бе застанал мъж. Младо момче стоеше край него. Червената му коса бе покрита с прах. Марк познаваше и двамата.

— Огледах — каза Артър, докато сваляше ръкавиците си. — Наистина става дума за нова жила, най-богатата от десетилетие насам. Ще преместим работниците от мини три и четири, за да помогнат с изпомпването на водата. Ще поръчам да ни изпратят и още биволи. Предстои ни тежка работа, но тази вечер ще празнуваме!

Миньорите заликуваха, дори водачът на Марк изръкопляска. Лорд Тулен остана със скръстени ръце, насочил поглед към Натаниел. Детето мълчаливо стоеше край Артър, загледано в земята. Подобно послушание от петгодишно дете изглеждаше леко тревожно. Дори когато ликуването започна, Натаниел се огледа само веднъж и след няколко секунди двукратно плесна с ръце.

Марк изчака тълпата да започне да се разпръсква обратно по задълженията си. Артър го различи сред оттеглящите се работници, кимна му и се отправи към него.

— Лорд Тулен. Не очаквах такава приятна изненада — каза той. Тонът на гласа му не съответстваше на думите.

Другият извади писмото на Алиса и му го подаде.

— Дошъл съм да взема Натаниел — обясни той. — Алиса изисква връщането му. Трябва да кажа, че се изненадах да го намеря тук, вместо при лорд Гандрем.

Усмивка прищипа бузите на Артър Хардфилд. Той имаше дълго, овално лице и сива коса, подрязана изключително късо. Марк никога не бе виждал по-отвратително ухилване.

— Често разговарях с Алиса за намерението си. Отдавна имах желание да доведе Натаниел тук, за да може той да се запознае с мините още от малък. При последното си посещение ѝ споменах за намерението си да сторя това, когато времето позволи.

— В писмото ѝ не се споменава нищо подобно.

— Предвид всички онези задължения, които са я обградили, не съм изненадан, че подобно небрежно подмятане е останало незапомнено.

Марк Тулен въобще не му вярваше, но се постара да си придаде противоположен вид.

— Във всеки случай тя отново го иска при себе си — настоя той. — Да вървим, Натаниел, време е да се върнеш при майка си.

— Не може да го вземеш — каза Артър. Когато очите на Тулен блеснаха, усмивката на Хардфилд стана още по-широка. — Не и сам. Възнамеряваш да поведеш един от бъдещите предводители на Трифектата по северния път? Той би представлявал идеална цел за откуп. Позволи ми да ти изпратя неколцина от хората си.

Марк отмести поглед и промърмори. Артър го изпитваше, изпробваше реакциите му, а той се бе издал. Докато се оглеждаше, Марк забеляза два фургона недалеч от мястото.

— Къде ще отпътуват тези коли?

— Тези ли? — Артър проследи погледа му и отговори прекалено бързо. — Не съм сигурен, но не мисля, че е в твоята посока. Ще отида да уредя ескорта ти.

— Велдарен — каза Натаниел, преди лорд Хардфилд да е успял да се отдалечи. — Всяка седмица те отнасят злато във Велдарен.

Марк намигна на момчето, без да се притеснява, че Артър видя.

— В такъв случай ще пътувам с тях. Не се съмнявам, че с подобен керван ще бъдем в безопасност.

Усмивката на Артър Хардфилд угасна.

— Така да бъде. Това ще ви забави, така че се постарай Алиса да научи, че причината за късното пристигане си ти. Ще кажа на хората, че ще пътуваш с тях. Натаниел, върви в замъка да си събереш нещата. Бързо, не карай лорд Тулен да те чака.

Натаниел се поклони на двамата мъже и се затича. Марк го проследи с поглед.

— Детето не е особено умно, но поне е послушно — каза Артър и се отдалечи.

Марк яздеше край колата, в която се возеше Натаниел. Младият благородник бе закупил припаси от странноприемницата, тъй като не искаше да подяжда от храната на керванджиите. Макар да се бе постарал да не им пречи, той бе успял да разгледа товара — сандъци с прясно изсечени златни монети, носещи символа на семейство Гемкрофт. Всяка кола пренасяше по един сандък.

— Защо само по един сандък на фургон? — обърна се той към водача на кервана, дебелак на име Дейв. — Изглежда ми разточително.

— Всяка кола си има свой кочияш, свои пазачи и свой товар — отвърна Дейв. — Така е по-безопасно. А и на връщане ще натоварим двете коли. Трябва да видиш колко инструменти отнасяме. За всеки фунт злато трошим по два фунта желязо.

На смрачаване те се разположиха да нощуват. Неколцина от войниците бяха спали през деня, така че сега започнаха да обхождат лагера и да стоят на пост. А Марк се отправи при Натаниел. Момчето се хранеше само, увито с гръб към огъня.

— Студено ли ти е? — попита го Марк, докато присядаше край него.

Детето поклати глава.

— Не бива да ми е студено. Артър казва, че това ме кара да изглеждам слаб.

Младежът се засмя.

— Дори най-великите предводители ходят с ботуши в снега. Позволено ти е да бъдеш човек, Натаниел.

Момчето придърпа одеялото си по-плътно. То много приличаше на майка си: имаше същите меки черти, чип нос и червена коса. Треперещите му устни се усмихнаха.

— Тогава ми е малко студено.

Лорд Тулен се засмя.

— В такъв случай вземи. — Той уви собственото си одеяло около него. — Това ще ти помогне. Занапред се допитвай и до мен за нещата, които Артър ти е казвал, става ли?

— Защо? — Натаниел внезапно бе придобил притеснен вид. — Той лъже ли?

— Не, не — побърза да го увери Марк. — Просто той има странен поглед над света. Например, той не мисли, че е възможно на човек да му стане студено. Много бих искал да го видя по бельо сред някоя снежна буря. Обзалагам се, че ще е посинял като огре, когато накрая влезе на топло. Или може би като орк? Не, той е прекалено щърбав за орк.

Той продължаваше да се шегува, по-скоро обръщащ внимание на тона си, отколкото за казаното. Нямаше значение. Натаниел постепенно започваше да се отпуска и това донесе огромно облекчение на Марк. Той се бе опасявал, че думите на Артър са успели да превърнат детето в безумна гъба, попиваща безкритично всичко чуто. Но Натаниел си оставаше петгодишно момче, което обожаваше да се смее и шегува. Младежът не се смяташе за особено очарователен събеседник, но все можеше да накара едно дете да се засмее.

Марк му остави одеялото си и си взе друго от колата. Двамата се настаниха да спят край огъня.

На следващото утро младежът се събуди вкочанен. Тънък слой сняг бе покрил света, включително и одеялото му.

— Крайно време беше — отбеляза Дейв, който бе зает да впряга добитъка. — Спиш като мъртвец, Марк.

— Само че те не се събуждат — отвърна младежът и изтърси одеялото си, оглеждащ се за огнище.

— Сега няма да палим огън — каза Дейв. — Пестим гориво, в случай че снегът натрупа. Помогни ни да се приготвим за тръгване, така бързо ще се сгрееш.

Натаниел вече се бе настанил в едната от колите, омотан в одеяла.

— Мразя зимата — каза той, когато видя Марк.

— Разбирам те. — Младият благородник го потупа по рамото. — Постарай се да издържиш. Много скоро ще пристигнем у дома.

В началото снежинките бяха почти незабележими, нежен гъдел, който навлажняваше кожата им. Но към средата на деня валежът се усили. В един момент Дейв нареди да спрат.

— Ако продължим, колите може да заседнат — каза Марк.

— По-добре да заседнем на пътя, отколкото да се преобърнем — отвърна Дейв.

С помощта на фургоните оформиха завет и започнаха да разкопават снега, за да освободят място за огън. Телата им предпазваха пламъците от прокрадналите се вихри.

— На сутринта ще поразчистим и ще продължим — каза Дейв. — Много пъти съм минавал по този път и имам усет за времето. Утре небето ще се е прояснило. Стига някое от колелата да не се строши, би трябвало да сме достигнали Фелууд до...

Той замълча неочаквано, защото сред воя на вятъра бе доловил нещо странно.

— Чувам коне — каза водачът.

— Кой би тръгнал в подобно време? — попита един от пазачите.

Марк изтегли меч си и се изправи. Останалите сториха същото. Всяка кола се охраняваше само от четирима души. Осмината бързо се отпавиха към пролуките между фургоните.

— Може би е пратеник, препуснал да ни догони — предположи Дейв. Точно преди арбалетен болт да потъне в ръката му.

Той просъска от болка, прекърши ствола и го захвърли.

— Прикрийте се!

От двете им страни препуснаха конници. Докато минаваха край пролуката между колите, мнозина от изникналите също стреляха. Марк се хвърли към един от фургоните, повличайки Натаниел със себе си. Конниците забавиха ход и се извъртяха. Разнесе се звукът на изтегляна от ножниците стомана.

— Не се показвай — обърна се Марк към Натаниел. Момчето се сви край сандъка. Очите му бяха разширени от ужас, обгърнати от сълзи, които студът отказваше да пусне.

— Страх ме е — промълви то. Цялото се тресеше.

— Мен също — отвърна младежът. Няколко стрели разкъсаха платнището, но не уцелиха.

Насочил меч към задната част на колата, той изчакваше. Дочу виковете, а също и лудешкия рев на Дейв. От мястото си можеше да види съвсем малка част от битката.

Пазачите бяха успели да посекаат двама от нападателите, но останалите конници продължиха щурма си и запратиха нов залп.

Долетелият вик на Дейв звучеше напълно нелогично, но в същото време Марк не се поколеба нито за миг в истинността на казаното.

— Лорд Хардфилд? Но защо?

Той умря малко след това — или поне заповедите му престанаха да се чуват. Останалите викове също започнаха да заглъхват. Звънтенето на метал долиташе все по-рядко.

Марк накара Натаниел да отстъпи още по-назад в колата и се постара да се прикрие. Може би щеше да успее да изненада един или двама от конниците, ако те не осъзнаеха присъствието му...

Един от вражеските арбалетчици премина с коня си зад колата. Марк Тулен скочи с все сила към него. Мечът му потъна в гърдите на конника, разрязвайки кожената броня. Умирацията стреля, но болтът отхвърча в безопасна посока. Марк отново се оттегли във фургона. Символът върху бронята на убития току-що принадлежеше на Артър.

Но защо? Защо Артър Хардфилд ще устройва засада на собствените си товарни коли?

Той погледна към Натаниел. Причината беше ясна.

— Марк? — долетя викът на Артър. — Ти ли си, Марк?

— Просто стоя на топло — извика младежът в отговор. — С какво хората ти бяха заслужили това?

— С нищо. Те умряха в служба на господаря си, което се очаква от всеки. Къде е детето? Не искам то да присъства на смъртта ти.

Марк стисна меча си по-силно. Зад него Натаниел изскимтя.

— Ще го защитаваш ли? — попита Тулен.

— Като собствен син.

Поне докато не се сдобиеш със собствен наследник, помисли си Марк Тулен. Или докато Алиса не стане твоя съпруга.

— Слушай внимателно — прошепна той към Натаниел. — Той лъже. Трябва да бягаш. Зная, че не искаш, но трябва да опиташ. Той е зъл. Винаги съм го знаел, но едва сега...

— Марк! — кресна Артър. — Излез и умри с чест!

— Върви натам. — Марк посочи към капрата.

Натаниел кимна. Макар видимо да се страхуваше, той запазваше самообладание. Тулен се почувства горд от него. Това дете бе достойно един ден да застане начело на рода Гемкрофт. Но бе по-вероятно да измръзне до смърт в следващите дванадесет часа. За момент Марк

почти реши да изведе Натаниел навън и да разбере какво е намислил Артър. Но не можеше да се насили. Ако Хардфилд бе замислил да включи детето в плановете си, Марк трябваше да му попречи. Може би това бе дребнаво, но пък Тулен нямаше намерение да остави смъртта си неотмъстена.

С все още оголен меч той излезе навън.

ГЛАВА ПЕТА

Докато крачеше, Хаерн непрекъснато придържаше плаща край себе си. Чувстваше се глупаво, задето не се бе подготвил по-внимателно за подобно време. Студът бе отнел чувствителността на краката му. Младият мъж би дал всичко за едно по-дебелашко палто. Бе тръгнал на път облечен като крадец, вместо да се навлече като мечка, както бе подходящо.

Заради натрупалия сняг той не можеше да запали огън. Движението му позволяваше да запазва известна топлина, така че той не спираше. Вече бяха изминали два дни от последните къщи, които бе съзирал. А преди това бе нощувал в замъка Фелууд, където бе подновил запасите си от храна и глупаво се бе въздържал да открадне по-топли одежди. По това време Хаерн бе допуснал още един пропуск — не бе съобразил колко беззащитен ще се окаже сред суровата природа край планините.

Спуснал качулка, той бе забол поглед пред краката си и пристъпваше методично. Нощта приближаваше. Може би трябваше да си потърси подходящо дърво, където да пренощува.

Само че той не искаше да спира още. Не искаше да го признае, ала част от него се боеше, че в мига, в който ще спре да се движи, той ще изпадне в дрямка, от която никога няма да се събуди.

При първото чуване на звука го помисли за халюцинация. Но кълтенето продължи да долита, отривисто и настоятелно. Това бе металният екот, породен от врязващи се един в друг мечове. Заедно с него долиташе цвиленето на коне. Част от сънливостта се отърси от него. Той се бе отправил на север с надеждата да открие източника на тайнственото злато. Бе готов да отпътува чак до Тинхам, където монетите биваха сечени. Но може би източник бяха пътуващи на юг кервани? Въпреки че Дашел категорично бе отхвърлил тази възможност.

Хаерн бързо се отправи по посока на звуците. Въпреки вятъра, навяващ сняг в лицето му, той си наложи да повдигне глава. Дебели

плътни завеси го бяха обкръжили и се движеха заедно с него. Първият ездач изникна сякаш от друг свят. Младежът веднага се хвърли към дърветата и от прикритието си погледна, за да провери дали е бил забелязан.

Не беше. Ездачът обърна коня си и препусна обратно към невидимото сражение.

Вече по-внимателен, Хаерн се зае да се промъква сред дърветата, като внимаваше да не губи представа за местоположението на пътя. В подобно време много лесно можеше да се заблуди и да остане залутан с дни. Той не умееше да се оправя сред пустошта. Мръсните градски улички бяха неговата стихия. Сред дърветата и снега се чувстваше като глупак.

Звучите на битката утихнаха малко след това. За момент настъпи тишина, разкъсана от нечий вик. В началото замръзналите му уши отказваха да разтълкуват смисъла на чутото. Но след известно приближаване това се промени.

— Къде е детето? — попита гласът. — Не искам то да присъства на смъртта ти.

Изад един дебел ствол Хаерн можа да разгледа полесражението. Две разпрегнати покрити коли бяха оформили заслон. Осмина конници с мечове и арбалети стояха около тях. Говорещият бе по-възрастен, без броня, само с дебело палто от меча кожа, за което Хаерн бе готов да убие.

Навсякъде около тях лежаха тела, чиято кръв все още димеше.

Веднага му направи впечатление, че повалените носеха същите брони като нападателите. И със същия герб — сърп, издигнат пред планина. Това не бе Змийската гилдия — липсваха зелени плащове.

Трябваше ли той да се намеси?

Мъжът с палтото продължаваше да крещи — очевидно насочил репликите си към някого, останал скрит в една от колите.

— Марк! Излез и умри с чест.

Въпросният Марк действително го стори и изникна зад една от колите. Той бе млад, със скъпа и тъмна броня. Конниците го обкръжиха, а мъжът с палтото се усмихна.

— Криеш се по време на битка. Поведение, достойно за срам.

— Може би — отвърна Марк и неочаквано се хвърли към най-близкия конник. Но дори не успя да се приближи достатъчно.

Два болта се врязаха в гърба му. Докато падаше, младият мъж изпусна оръжието си. Хаерн потръпна. Поне мъжът бе умрял храбро, дори и ако не бе постигнал нищо с...

В същия миг той видя детето, изскачащо от предната част на колата. То се затича право към дърветата. Право към Хаерн.

— Хванете го! — закрещяха конниците. Един от тях насочи животното си след момчето, спря в началото на леса и скочи на земята, за да продължи преследването си пеш, с изваден меч.

Хаерн притисна гръб към дънера. Трябваше ли да се намеси? Дали те възнамеряваха да убият момчето, или само да го пленят? Дали ставаше дума за откуп? Прекалено много неща, за които той не знаеше. Прекалено много!

Детето притича край него, последвано от войника. Хаерн се взираше, вцепенен от колебание. Ако предприемеше нещо, щеше да издаде присъствието си. Осмина ездачи... Какъв шанс щеше да има срещу щях? Щеше да захвърли живота си напразно. И за какво? Можеше да се окаже, че детето принадлежи на нападателите.

Войникът бързо стопяваше разстоянието, защото можеше да прави по-големи крачки в снега. Той все така стискаше оръжието си. По положението на ръката Хаерн осъзна, че преследвачът се кани да нанесе удар. Не ставаше дума за залавяне или откуп. Той се затича след двамата. Чувстваше се бавен и тромав сред снега.

Момчето погледна назад, видя преследвача си, а в следващия миг се спъна. Хаерн искаше да извика, но не смееше да издаде присъствието си.

Войникът достигна момчето и замахна. Кръв плисна сред снега.

Хаерн блъсна преследвача с рамо и го повали по гръб. Преди онзи да е успял да се изправи, острието на къс меч пронизваше гърлото му.

Войникът изхъхри задавено, сгърчи се и умря.

— Пипна ли го? — изкрещя някой.

Хаерн не обърна внимание на вика и вместо това погледна към момчето. То лежеше по гръб и трепереше. Ударът на войника бе разсякъл дълбоко ръката му. Върхът на острието бе засегнал и гърдите. Но детето все още дишаше нормално. С подходящите грижи щеше да оцелее, но в момента бе изпаднало в шок. Нуждаеше се от време, с което Хаерн в момента не разполагаше.

Той отрязва ивица от наметалото си и пристегна ранената ръка. После хвана дланите на детето и ги притисна към гърдите му.

— Не мърдай и не вдигай шум — прошепна Хаерн и го облегна на най-близкото дърво. — Ще се върна за теб, обещавам. Каквото и да става, не си отмествай ръцете.

След това той се изправи, изтегли и другия си меч и погледна към пътя. Сред снега и дърветата можеше да види силуетите на останалите ездаци. В гората конете нямаше да им послужат. Стига те да не знаеха за присъствието му, щеше да има шанс.

Хаерн предпазливо започна да пристъпва напред, прикриващ се зад дърветата. Лесът бе тих. Това му позволяваше лесно подслушване. А и разговорът им ставаше все по-разпален.

— Какво става, Терънс? — подвикна един. — Да не би пикльото да ти избяга?

— Джерек, Томас, вървете да го потърсите. Не искам да оставам сред това време по-дълго от абсолютно необходимото.

Хаерн се подсмихна. Враговете щяха да пристигнат на порции. Той остана неподвижен, докато следеше как двамата минават край него. Започна да се промъква подире им, но в един момент те спряха.

— Погледни, Джерек — посочи другият войник. — Нещо не е наред.

Двамата изтеглиха мечове и се огледаха. А Хаерн осъзна какво сочеше Томас: третата диря, отпредила се след детето и преследвача му.

Проклетата пустош. И най-мизерният град е за предпочитане.

Войниците продължиха да следват следите, но вече много побавно. Хаерн бе изгубил голяма част от предимството си. Той продължаваше да ги следва прикрит, за да не бъде забелязан при случайно оглеждане. Но те вече почти бяха достигнали трупа на другаря си.

— Ето ги — каза Джерек. — Мамка му, някой му е прерязал гърлото!

Хаерн изостави прикриването — хрущенето на снега щеше да го издаде. Двамата се обърнаха, но в този момент той почти ги бе достигнал. Първият му удар изкорми Томас. Отскачайки от предсмъртния размах, младежът се обърна към другия си противник.

Очакваше войникът да се хвърли в атака, но Джерек се отдръпна и стисна меч си с две ръце, заел защитна позиция.

При други обстоятелства Хаерн би почувствал уважение към него, но сега изпитваше единствено раздразнение. В момента не се нуждаеше от проточил се дуел с достоен противник. Трябваше да го убие преди идването на останалите.

— Засада! — изкрещя Джерек. — Това е засада!

— Един срещу петима — отбеляза Хаерн. — Хубава засада.

— Ние сме шестима.

Хаерн сви рамене.

— Не за дълго.

Той нанесе лъжлив удар, пристъпи наляво и се впусна в същинската атака. Джерек се подлъга, но не достатъчно. Успя да отрази двете остриета, макар и с налягане. Хаерн рязко се приближи и стовари лакът в гърдите му. При опита си да се оттегли войникът се натъкна на очакващия го десен крак и се препъна. Това бе повече от достатъчно за младежа.

— Джерек? Томас? — попита друг войник, приближаващ към мястото на битката. Хаерн наблюдаваше от клона си, стараещ се да успокои дишането си. Само трима бяха дошли, което означаваше, че водачът им няма навика да встъпва в битка, а залага на сигурността си: той бе накарал един от хората си да остане с него.

Тримата не достигнаха до мястото, където момчето лежеше, защото спряха край телата на другарите си. Двама от тях държаха мечове, а третият стискаше арбалет. Те започнаха да се оглеждат.

Но пропуснаха да погледнат нагоре.

Още при скока си Хаерн атакува. Първият войник рухна с разсечен врат, другият къс меч посече тетивата на арбалета. Самият стопанин на оръжието получи и ритник в гърдите. Последният войник нанесе удар, но прекалено надясно, заблуден от движението на Хаерновото наметало. Продължавайки извъртането си, младежът разсече ръката му, сетне рязко промени посоката на въртене и вряза другото си острие точно под ръба на бронята му.

Болка проряза ръката на Хаерн. Инстинктивният му удар посече устата на арбалетчика. Войникът изпусна кинжала си и стисна челюстта си. През пръстите му започна да блика кръв.

Хаерн погледна към ръката си. Щеше да му остане белег, но стига раната да не се инфектираше, нямаше да има проблеми.

Раздразнен от грешката си, той скочи след оцелелия, опитващ се да избяга. Един ритник отново повали арбалетчика на земята. Мечовете на Хаерн пронизаха дробовете му и секнаха стенанията му.

Смръщен, младежът се отпрати към пътя. Не избърса остриетата си, защото знаеше, че кървавият им вид ще породи страх, особено сред белотата на снега.

Последните двама бяха останали близо до колите. При изникването на Хаерн по-младият повдигна арбалета си и стреля. Болтът разкъса наметалото на хвърлилия се встрани. Хаерн изникна от другата страна на дървото, но войникът не бе започнал да презарежда.

— Кой си ти? — попита онзи с палтото. — Какво се надяваш да постигнеш? Пари ли искаш?

— Прекалено много въпроси — каза Хаерн, без да откъсва очи от последния войник. Ръката на въпросния бавно, но неотклонно се отправяше към бедрото. Но към какво?

— Тогава ми отговори само на един: живо ли е момчето?

— Не зная и не ме интересува. И да е оцеляло, до сутринта ще е замръзнало.

Предводителят изглеждаше доволен от отговора. Хаерн се постара да не издава лъжата си.

— Тогава какво искаш? — продължи мъжът. — Не можеш да ни убиеш, нито да откраднеш златото. За целта би ти се наложило да впрегнеш добитъка и да пътуваш много дни. Затова ти предлагам да приемеш предложението ми. Остави ни, а аз ще ти позволя да вземеш толкова злато, колкото можеш да носиш.

— Възнамеряваш да откупиш безопасността си с нещо, което бих могъл да взема и сам? — попита Хаерн.

— Нищо не е безплатно, крадецо. За всичко се плаща с пот и кръв. Ела да ги пролееш, ако се осмеляваш.

Хаерн се засмя. Който и да беше този мъж, той му напомняше за Трен. Лошо сравнение.

— Върви си — каза Хаерн. — Нямам...

Кинжалът полетя към него и се заби в кората на дървото, на същото място, където само допреди миг се бе намирал той. Издад ствола Хаерн отново се засмя.

— Вървете си! — изкрещя им той. — Дори и да разполагате със сто такива кинжала, те няма да ви помогнат. Вървете си или умрете!

Двамата тихо размениха няколко думи, а после се отправиха на север. Хаерн въздъхна и погледна към ръката си. Тя все още кървеше. Болката се бе задълбочила. Но това трябваше да почака.

Хаерн се върна при момчето, което изглеждаше ужасно пребледняло.

— Съжалявам, че не можах да те превържа изцяло по-рано — каза той, докато коленичеше пред него и отместваше ръцете му, за да разгледа раната на гърдите. — Благодарни се на Ашур, че острието не е потънало един пръст по-дълбоко, иначе и ти щеше да лежиш като тях.

Хаерн отрязва още един къс от наметалото си, за да пристегне гърдите, а после се зае с предишната си превръзка. До този момент детето не бе промълвило нищо, само наблюдаваше изцъклено. Тъй като се опасяваше от припадък, Хаерн няколко пъти го удари през лицето.

— Не се унасяй. Аз проливах кръвта си за теб. Ако не друго, поне трябва да оцелееш.

Импровизираният бинт, с който бе пристегнал ръката, вече бе подгизнал с кръв, затова Хаерн го свали и замени с прясна ивица. Част от него се опасяваше, че може би ще се наложи цялата ръка да бъде отрязана, но пък нямаше как да бъде сигурен. Това щеше да реши някой по-вещ в целителните изкуства. Стига раната да не позеленееше, момчето имаше шанс да си запази крайника.

— Как се казваш? — попита го той и се зае да разкъсва ризата на един от мъртвите войници, за да приготви нови превръзки.

Тъй като детето не отговори, Хаерн щракна с пръсти няколко пъти пред лицето му. Пак нищо. С въздишка той се зае да оформя клуп.

— Да не би езикът ти да е замръзнал? Ние сме побратими по кръв и път.

След няколко секунди момчето поклати глава в отговор на въпроса. Поне все още оставаше в съзнание.

Плащът на друг от мъртъвците послужи за одеяло, в което Хаерн уви детето и го взе на ръце. Ранената ръка пламна от болка, затова той премести част от тежестта върху рамото си.

— Много бих искал да науча името ти — рече той.

Но момчето затвори очи и се отпусна. Хаерн отново въздъхна. Той се върна край пътя и остави детето до огъня, докато претърси лагера. Откритото само го обърка.

Пътниците се оказаха добре въоръжени и екипирани. Униформите им носеха герба на лорд. Същият символ се виждаше върху сандъците в колите и волските такъми — сърп над планина.

Ако разполагаше с време, Хаерн би разпръснал златото или би го скрил. Но случаят не беше такъв. Разгневен от объркване и безсилие, той използва меча си, за да очертае око в земята край огъня, където нямаше сняг. Поне с това щеше да постигне нещо. Крадците щяха да разберат, че дори извън Велдарен не се намират в безопасност от бдящия Стражител.

— Сигурен съм, че край огъня е много приятно, но скоро ще трябва да продължим. Не си спомням на какво разстояние се намираше последната ферма, край която минах, но това е единственият ни шанс. Можеш ли да вървиш?

Нямаше отговор. Хаерн превърза ръката си, отвори един от сандъците и грабна шепа монети. Символът върху тях му бе познат — принадлежеше на семейство Гемкрофт.

— Какво ли общо има детето със Змиите? — гласно промърмори той. Жалко, че нямаше кого да разпита. И че не разполагаше с време да проучи. Хаерн изсипа златото в джоба си, вдигна момчето на ръце и се отправи на юг.

Имаше и още една причина, налагаща бързането му. Онези двамата несъмнено щяха да се върнат. И надали щяха да доведат със себе си само неколцина войници.

При всяка крачка той проклинаше снега, вятъра, студа и тромавостта си, коствала му рана. През цялото време момчето спеше в ръцете му. По здрачаване Хаерн изглеждаше готов да рухне. Той напусна пътя, разчисти снега пред едно дърво и положи живото вързопче там. Устните му бяха сини, а кожата бе придобила почти мъртвешка бледност. Детето бе изгубило много кръв точно когато повече от всякога се нуждаеше от топлината ѝ.

Изпод ризата си Хаерн измъкна златен медальон, окачен на сребърна верига. Украшението обозначаваше Златната планина.

— Не позволявай то да умира, Ашур. И не забравяй и мен. Аз също не бих отказал малко помощ.

Младежът прибра медальона, приседна край безименното момче и го придърпа към себе си, за да се грееят взаимно.

— Няма да е все така студено — каза той, без да знае със сигурност, че момчето е в състояние да го чуе. Заради омотания плащ Хаерн не можеше да види очите му. — Не се тревожи за болката. Някога баща ми казваше, че болката е инструмент, който винаги трябва да се намира под контрол. Тя ни показва кога грешим. Отслабва и разсейва противниците ни. А на теб ще помага през остатъка от живота ти. Когато си усетил острието да опира до кокала, последващите драскотини престават да имат значение.

Чувстваше се глупаво заради непрестанното си дърдорене, но въпреки това не спираше. В един момент чу детето да похърква, затова облегна глава на ствола и погледна към скритото над облаците небе.

— Поне не може ли да спреш снега? — обърна се той към Ашур. Ашур не си направи труда да отговори.

Хаерн спа през цялата нощ. Събуди се само веднъж при звука на копита. Той се притисна към дървото и застина. С крайчеца на окото си различи светлината на факли. Пресният сняг бе заличил следите му, затова конниците продължиха.

— Всъщност, по-добре да си вали — прошепна младежът, когато те отминаха.

Той затвори очи, намести се и отново заспа.

Запасите му определено нямаше да стигнат за двама. Хаерн изяде цялата храна, решавайки, че се нуждае от сила, за да носи детето. Но направи всичко по силите си, за да накара момчето да пие. С изключение на няколко глътки вода, опитът му бе неуспешен.

Гърбът го болеше, ръката му пулсираше, но той прогони болката, както го бяха учили наставниците му. И отново понесе детето, като спираше да почива на всеки час. Момчето нито веднъж не направи опит да се надигне.

Ще има да се надявам дребосъкът да тръгне сам, помисли си Хаерн.

И веднага след това се почувства гузен. Разбира се, че момчето не можеше да върви само, та то се намираще пред прага на смъртта. Цяло чудо беше, че изобщо задържаше очите си отворени.

Не срещнаха други пътници. Изглежда никой не беше толкова глупав, та да се отправя на север сред подобно време. Снегът бе спрял да вали още на сутринта. Пътят бе покрит с множество следи от копита. Никоя от следите не се отклоняваше. Въпреки това Хаерн стоеше нащрек. В момента той не бе в състояние да се изправи срещу група конници.

Не спирай, повтаряше си той. *Продължавай да вървиш*. Синът на Трен Фелхорн нямаше да умре сред пустошта. Не трябваше.

В края на втория ден Хаерн най-сетне се натъкна на ферма. Когато навлезе сред полята, цялото тяло го болеше. Момчето не беше пило нищо през целия ден, а кожата му бе пламнала от треска. Може би единствено обкръжаващият студ го запазваше живо.

Пред вратата на дома младежът покри мечовете си с плаща и почука.

— Търся подслон — извика той. И сам се изненада от дрезгавеещия си глас. — С мен има ранено дете.

Вратата бе открехната. Жълтеникавото сияние на лампите отскочи от острието на стар меч. Зад пролуката се виждаше лицето на мъж.

— В края на зимата не ни е останала голяма възможност за гостоприемство — каза стопанинът.

— Ще си платя — настоя Хаерн. — Моля ви, не съм почивал от дни.

Мъжът погледна назад, прошепна нещо и кимна.

— Влизай. За доброто на всички ни се надявам да не таиш лоши намерения.

Увито с одеяла, цялото семейство се бе събрало край печка, чиято топлина Хаерн почувства още с влизането си. Две момичета с кестеняви коси се бяха притиснали едно до друго. Двамата им братя, единият от които млад юноша, стискаха ножове, готови да се притекат на помощ на баща си при нужда. Съпругата се занимаваше с поддържането на огъня.

— Той има треска — обясни Хаерн и положи детето край огъня. — И от дни не е ял и пил почти нищо.

— Ще донеса малко вода — каза съпругата и се изправи. След като хвърли притеснен поглед към съпруга си, тя изчезна в другата стая.

— Матю Пенсфилд — представи се фермерът и протегна ръка. Хаерн я стисна, при което се изненада от треперенето в собствената си десница. Действително не бе имал възможност да се храни обилно, но нима това му бе повлияло в такава степен?

— Хаерн — отвърна младежът и намести плаща си, докато се оглеждаше. Къщата изглеждаше уютна, не се усещаше никакво течение. Мъжът я бе построил добре.

— Познавам неколцина от рода Хаерн — каза Матю. През това време съпругата му се върна. Фермерът изглеждаше загрубял, с масивна челюст, но изглежда се бе успокоил, виждайки, че гостът няма намерение да проявява сила. — Добри хора са. Притежават няколко ниви на запад. Как е пълното ти име? Може да съм чувал за теб.

— Просто Хаерн — отвърна въпросният и кимна към момчето.

— Неговото име не мога да ти кажа. Открих го ранен. Онова там кухнята ли е? Може ли да поговорим насаме?

Част от тревогата на стопанина се завърна, но въпреки това той кимна.

След като двамата се усамотиха, Хаерн продължи шепнешком.

— Имам голяма молба към вас. Искам да се погрижите за момчето, докато се възстанови. Самият аз не мога да остана.

— Нямаме достатъчно храна, за да...

Той млъкна и се ококори, когато Хаерн изсипа монетите върху масата. Златото проблясваше под мътната светлина.

— Има хора, които го търсят. Каквото и да става, отнасяй се към него като към собствено дете. Когато се възстанови, той ще ти каже името си и къде са близките му. Ако има такива. Преди това не го давай на никого.

— Ами ако ме заплашат? — попита Матю, загледан в златото.

— Би ли отстъпил една от дъщерите си, ако те заплашат?

Фермерът поклати глава:

— Не. Не бих.

Хаерн измести лявата страна на наметалото си, за да покаже един от мечовете си.

— Надявам се разбираш. Ще се върна и ако открия, че не сте се отнасяли добре с него, ще заплатя отново, но този път с кръв.

— Момчето е болно и ранено. Ами ако умре от треската си?

Хаерн се усмихна и остави пронизвалия го студ да се оттече в очите му.

— Мислиш ли, че съпругата и децата ти ще успеят да скрият истината от мен? По един или друг начин ще узная какво се е случило с него. Не ми давай повод да изпитвам съмнения.

Матю прочисти гърло.

— Разбирам. Тукашната земя е сурова. И преди сме приютявали деца. Когато момчето оздравее и времето се оправи, ще го заведе при семейството му. А ако не знае, още един чифт ръце никога не са излишни на полето.

Хаерн го потупа по рамото и едва не се засмя на подплашената му реакция.

— Малко топла храна ми се вижда подходяща следваща тема.

Той се подкрепи със супа, докато наблюдаваше как съпругата се грижи за момчето. Жената постави кърпа с оцет върху челото му, проми раните далеч по-добре от Хаерн, а накрая се зае да храни детето с лъжица. Хаерн остана впечатлен. Изглежда семейство Пенсфилд умееха да се грижат за себе си. Бе случил на дом.

Супата стори чудеса за настроението му. Топлината ѝ бързо се разля из цялото му тяло. Подкрепена от излъчването на печката, тя прогони наслоилия се у него студ. След дългото напрежение мускулите му започнаха да се стягат, затова Хаерн се постара да ги раздвижи.

— Остани да пренощуваш тук, ако желаеш — каза Матю. — Не бих прогонил гост по залез.

— Благодаря — отвърна Хаерн и се отдръпна от огъня, за да направи място за децата. След това се уви по-плътнo и затвори очи. За пръв път в живота си се бе озовал в истински дом, край истинско семейство. Децата непрекъснато се караха, но игриво, без ожесточение.

Хаерн си помисли за собственото детство, където връстниците бяха заменени от поток наставници, учили го да чете, пише и убива. Никога не се бе настанявал пред камината, заобиколен от близки, които не биха му помислили злото. Никога не бе прекрачвал прага на дом, където да се намира в пълна безопасност. Никога не бе...

Той заспа. Сънищата му бяха спокойни, с незапомнени при събуждането видения.

ГЛАВА ШЕСТА

Това бе третият опит на Велиана да убие Мъртвешката маска — и първи, в който тя лично вземаше участие. Жената бе заела позиция върху покрива на къщата, в която гилдията бе настанена, и стискаше арбалет. Радваше се, че в момента е зима и отгоре ѝ падат единствено бледи слънчеви лъчи. Иначе би се сварила в собствената си пот на открития покрив.

— Ами ако пропуснеш? — попита Гарик. Той бе застанал зад нея, за да не бъде видян от улицата.

— Тогава Рик ще се погрижи за него — отвърна Велиана и посочи към отсрещната страна на улицата. Върху покрива на въпросната сграда също лежеше арбалетчик.

— Не мога да повярвам, че още е жив — каза Гарик, извади лист кремион от джоба си и отхапа парче. — Нима хората ни наистина са толкова некадърни?

Велиана подбели очи. Първият заръчан от нея опит се бе състоял в обикновено намушкване през нощта. За целта тя бе избрала един от по-долните крадци. На сутринта бяха открили трупа му да гние край леглото на Мъртвешката маска. Никой не знаеше как е умрял. Самият новопостъпил не бе изразил никакво възмущение от опита. При този спомен Велиана едва не прихна. Възмущение? Та той ѝ бе намигнал по време на закуска.

Вторият опит се състоеше от три отделни отровителства. Маскираният не бе опитал нито една от храните. При третото блюдо Велиана го забеляза да раздвижва ръка над храната си. По-късно същия ден и двамата им готвачи умряха, повръщайки кръв. Гарик прие, че те са се отровили по невнимание, но заместницата му не смяташе така.

— Възложихме му проста задача — рече Велиана и насочи арбалета към вратата. — Да събере пари от неколцина търговци. Когато излезе, той ще види подготвящия се да стреля Рик. Всъщност тъкмо на това разчитам. Прекалено умен е, за да не забележи. Може би

ще побегне, ще запрати магия или ще се направи, че не е видял. Нищо от това няма значение, защото в следващия миг аз ще му запратя стрела в гърба.

— Такава увереност. Не забравяй, ако и сега се провалиш, аз ще съставя следващия план. Това е последният ти шанс да решиш въпроса чисто и безопасно.

— Много безопасно — промърмори тя.

— Какво?

— Смятам, че трябва да размислим. Той е очевидно опитен. Ами ако не е изпратен от друг? Ако действително иска място в гилдията ни? Гарик прихна.

— Ако е толкова добър, защо е избрал именно нас? Ние далеч не сме най-могъщите. Много по-логично би било да потърси някоя от останалите гилдии. Не само би получавал по-добро заплащане, а и ще може да убива повече. Убеден съм, че Трифектата с радост би го...

— Тихо — просъска Велиана.

Очакваният от тях мъж пристъпи навън. Той все още носеше червената си роба, но над нея бе нахлузил тъмносивото наметало на гилдията им. Бе привързал обичайния сив плат пред лицето си, който откриваше единствено очите и косата.

Велиана погледна към Рик, повдигнал палец в отговор. След това тя отново погледна надолу — за да види, че маскираният е извърнал глава към нея. И укорително я поклаща.

Жената изпсува и се отдръпна назад.

— Той ме забеляза — каза тя в отговор на Гарик.

— Тогава Рик ще...

Първомайсторът замълча и се загледа към отсрещната сграда. От ушите и устата на Рик бе рухнала кръв. Крадецът полетя към земята. Когато трупът му срещна настилката, Велиана неволно простена. Арбалетът остана да лежи върху покрива, неизползван.

Мъртвешката маска се изсмя и се провикна:

— Разочарован съм, Вел. Само един?

След това той се отправи на запад. Велиана и Гарик го наблюдаваха дълго. Тя не бе видяла какво е причинил на Рик, но и не се нуждаеше. Само тъмна и мощна магия бе в състояние да стори подобно нещо. В игра срещу противник, за когото не знаеше нищо, можеше единствено да изгуби.

— Кучият син се забавлява! Знае, че искаме да го убием, а не му пука! Ако не направим нещо, много скоро ще стана за смях пред гилдията.

— Това е неизбежно — рече Велиана по време на изправянето си. — Без доказателства или причина се опитваш да убиеш човек, когото прие в гилдията си. Това ще разстрои останалите, а не невъзможността ти да го убиеш. До този момент имаш късмет, защото Мъртвешката маска уби всички, замесени в опитите. Но скоро ще се разчуе.

Тя очакваше, че Гарик ще избухне, но вместо това той я погледна с насмешка.

— Ти се провали, Вел. Сега е мой ред да избира опита. Достатъчно отрови и страхливи стрели. Време е да си изцапаш ръцете.

— Стига ти да не изцапаш своите — каза тя и се поклони подигравателно. Сарказмът ѝ прикриваше страх. Не можеше да отстъпи, не и когато Гарик бе започнал да проявява необичайна увереност.

Но наистина ли искаше да се изправи срещу Мъртвешката маска?

Велиана увисна на ръба на покрива, стъпи върху перваз и от него се спусна на улицата. Огледът на трупа потвърди подозренията ѝ: маскираният притежаваше поне равни на нейните умения. Дълбоко във врата на Рик бе потънал тънък бръснач. Изглежда задействието на заклинанието бе обвързано с някакъв физически допир. Омагьосаното острие бе докарало смъртта на приготвялия се да донесе смърт.

Към нея долетя смях. Без да поглежда нагоре, Велиана протегна обиден жест към покрива. Знаеше, че Гарик е застанал на ръба и я наблюдава. Хубаво. Каквото и да си мислеше той, в действителност Пепелявата гилдия принадлежеше на нея. И Велиана възнамеряваше да му напомни за този факт. Несъмнено първомайсторът гледаше на предстоящия ѝ опит като на неизменно печеливша ситуация, защото един от двамата — Велиана или новопостъпилият — щеше да умре.

Трябваше да има и друг начин. Освен това трябваше да избере и човек, който да замени Гарик.

— Погребете го някъде — обърна се тя към пазачите и изчезна в къщата, за да размисли.

Всяко внесено изменение в рутината на маскирания щеше да го извести, затова Велиана прояви търпение. Два дни след последния провал тя изпрати един от низшите крадци да му съобщи, че тази нощ е негов ред да стои на пост. Жената се надяваше, че монотонността на дежурството ще отслаби рефлексите му. С настъпването на нощта тя се оттегли върху покрива — макар че той я бе забелязал при предишната ѝ засада — и зачака.

Четири часа преди разсъмване, когато клепачите ѝ започнаха да натежават, Велиана реши, че моментът е настъпил. По-рано през деня бе приготвила силна билкова отвара, която сега изпи. След няколко минути отварата подейства. Сместа донесе със себе си главоболие, но отстрани цялата сънливост.

Велиана изтегли кинжалите си и се прокрадна до ръба на покрива. Този път нямаше арбалети. Срещу толкова умел заклинател близкият бой бе единственият ѝ шанс — така тя нямаше да му позволи да довърши движенията, необходими за подготвянето на магия.

Жената погледна надолу. Маскираният стоеше на няколко крачки от вратата на постройката.

Проклятие. Няма да мога да скоча право върху него. Няма как да е разбрал, че ще го напада, нали?

Сега беше моментът. В крайна сметка той си оставаше обикновен човек. Смъртен. Способен да греши. Тя беше по-добра. Трябваше да докаже това, на Гарик и на себе си.

Тя скочи от покрива, безшумна като призрак, с кинжали, насочени към врата му, с подвити крака, готови да омекотят приземяването. За момент възторгът на полета се разля през нея.

В следващата частица от мига Велиана го видя да се обръща и пристъпва встрани. Тя се изви, обхваната от внезапна паника. Той бе знаел. По някакъв начин бе знаел.

Велиана се претърколи при падането, което спомогна за намаляването на болката, макар и малко. Краката ѝ пулсираха, макар по-голямата част от тежестта ѝ да се стовари върху рамото. Разнесе се пропукване. Десницата ѝ се вцепени, изпускатки кинжала.

С мъка тя се изправи на крака и се обърна, за да посрещне смъртта си — някакво заклинание, което да отнеме дъха ѝ или да накара кръвта ѝ да избухне през ноздрите. Но Мъртвешката маска само поклати глава.

— Това не беше достатъчно — каза той. — Нужна си ми по-силна и по-бърза. Иначе не бих имал полза от теб.

Велиана притисна ръка към гърдите си и го изгледа злобно.

— Няма да ти помогна. Не съм работила толкова усилено, за да ти позволя да разрушиш всичко.

— Да руша? — Той описа кръг с ръцете си. — Дошъл съм да усъвършенствам, не да руша.

Жената се хвърли към него. Но около краката му вече се събираха сенки, които се стрелнаха нагоре, за да оформят цилиндрична стена, непреодолима за кинжала ѝ. Велиана нанесе още един удар, после започна да обикаля, търсейки пролука. Такава нямаше.

Тя затвори очи и се съсредоточи. Със следващата си постъпка щеше да остане уязвима, но стената от сенки спираше и противника ѝ.

Силата ѝ започна да се съсредоточава в кинжала. Лилав пламък обгърна острието. С вик Велиана замахна напред.

Кинжалът строши стената от мрак, която се пръсна на късчета. За миг жената се наслади на паниката в очите на противника си. Тогава острието го досегна.

Раната не бе фатална, за което тя прокле лошия си късмет. Не бе успяла да прецени правилно положението му, кинжалът само го поряза. За момент времето изглеждаше застинало. През този момент двамата се гледаха в очите и подготвиха следващата стъпка от танца си. Маскираният изтегли оръжие и отстъпи назад. Ритникът ѝ го изби от ръката му. Веднага след това Велиана замахна отново с кинжала. Щеше ѝ се да бе запазила и другото острие. Мъжът залитна назад, повдигнал длани. От тях бликна черен блясък, който все пак успя да я заслепи. Следващите ѝ два удара разсякоха единствено въздух.

— Какво има? — попита тя, докато правеше две крачки напред и се засилваше. Ботушът ѝ се вряза в стомаха му. — Къде е жестокият убиец, преодолял всичките ми замисли?

Без да чака отговор, Велиана се стовари на колене и замахна към гърлото му. Противникът улови китката ѝ точно когато върхът на острието разкъса плътта му. Струйка кръв се стичаше от раната. Богове, колко беше силен!

— Още е тук — отвърна той. От веселието му не бе останала и следа. Гласът му бе студен и безмилостен. По гърба на Велиана

полазиха тръпки. Тя дръпна ръката си, но не успя да я отскубне. Очите им се срещнаха.

Да можеше да изтръгне проклетата маска от лицето му. Това щеше да ѝ напомни, че има насреща си човек. Силата му бе нечовешка.

Велиана замахна с левия си крак и го повали на земята. Противникът не пусна ръката ѝ дори докато падаше. Двамата рухнаха заедно. Сблъсъкът породил прясна болка в ранената ръка. Пръстите припламнаха в агония. Може би бяха изкълчени или счупени.

Кинжалът все така оставаше застинал над гърлото му, неспособен да потъне по-дълбоко или да се отдръпне. Макар да бе паднал по гръб, маскираният не се претърколи, а сграбчи здравата ѝ ръка.

— Бих могъл да прогоря плътта ти, докато в ръцете ми не остане единствено кост — каза той. По тона му пролича, че казва истината. — Готова ли си да слушаш, или трябва да подема диренето си отново?

— Няма да имаш тази възможност — отвърна тя и се напрегна.

Велиана пусна кинжала и се отгласна. След превъртането коленете ѝ се стовариха върху гърдите му и изкараха въздуха. Тя стовари лакът в гърлото му, прекъсвайки следващите му думи. Челата им почти се допираха. Въпреки това той още не бе пуснал ръката ѝ.

— Какво целиш? Кой си ти?

Жената леко отпусна натиска, като оставаше нащрек. В мига, в който той се раздвижеше или понечеше да изрече заклинание, тя щеше да му премаже ларинкса и да го остави да се дави на улицата.

Маскираният несмутимо се взираше насреща ѝ.

— Казах ти и преди, нямам име.

— Глупости. Всеки си има име.

— А моето ми бе отнето!

Гневът припламваше в самото му тяло. Ръката ѝ, която той стискаше, припламна от болка.

— От кого? — попита тя. Искеше отговори, а не гняв, преди да сложи край на живота му.

— Съветът на маговете. Той ме прогони и ми отне името.

— Заради какво провинение?

Маскираният се засмя.

— Всеки си има тайни. В това отношение аз също не правя изключение. Какво ще направиш, Велиана? Ще ме убиеш? Или ще ме

изслушаш? Аз съм последната ти надежда. Гилдията ти се разпада, а ти си започнала да губиш властта си над Гарик, не е ли така?

Колебанието ѝ бе достатъчен отговор, затова тя не си направи труда да лъже.

— Откъде знаеш това?

Той поклати глава.

— Няма да отговоря, докато се готвиш да ме удушиш. Пусни ме. Обещавам, че тази нощ няма да ти се случи нищо.

Жената разсъждаваше трескаво. Той бе умен и опасен. Можеше да го убие, но какво щеше да спечели от това? Гарик щеше да получи исканото и да подхрани параноята си. Очевидно маскираният следваше план, но чий? Дали не лъжеше заради прогонването си?

Не, гневът му бе искрен. Макар да не бе могла да види лицето му, това бе почувствала. Тогава?

Тя си помисли за подигравките на Гарик; за самодоволството, с което бе изтъквал нуждата ѝ от него.

— Изправи се. — Велиана отдръпна ръка. В същото време той я пусна. — Слушам те.

— Няма да ти кажа всичко — поде маскираният, изправи се и разтърка гърло. — Не и докато не ти се доверя. А може би и тогава няма да го сторя. За момента трябва да знаеш, че Съветът ми бе възложил да наблюдавам гилдиите. Познавам истинските ти умения, Велиана. Зная, че Гарик е само марионетка, направлявана от теб. Или поне преди е било така. Нещо се е променило.

Той вдигна кинжала ѝ и го подхвърли. Жената го улови със здравата си ръка и го прибра. Вместо да продължи, маскираният се приближи до нея, за да огледа ранената.

— Ако исках да те нараня, отдавна щях да съм го сторил — каза той, усетил напрегането ѝ.

Пръстите му започнаха да опипват нейните.

— Изкълчени са. Захапи дръжката на кинжала, ако трябва.

— Просто го направи.

Един след друг той се зае да намества пръстите. Болката бе невероятна. След третия Велиана се облегна на него, защото не можеше да се задържи на крака. Когато приключи, той свали маската си и превърза ръката ѝ.

През сълзите си тя се вгледа в лицето му. Гневът бе изчезнал. Той не бе насочен към нея, а към онези, които го бяха прогонили. Любопитството ѝ се разбуди. Какви ли планове бе подготвил той за гилдията ѝ?

Магьосникът отново заговори, но този път шепнешком. И приведен към нея.

— Нужна ми е помощ за онова, което възнамерявам да сторя. То ще бъде нещо удивително, каквото Велдарен не е виждал до този момент. Няма да лъжа, че ти ще застанеш начело на гилдията. Но от дясната ми страна винаги ще има място за теб.

— И защо смяташ, че съм готова да заменя Гарик с теб, след като позицията ми ще си остане същата?

Той се усмихна. Познатият блясък на веселие отново изникна в очите му.

— Защото аз те почитам. Гарик признава единствено страха. Уважение или уплах предпочиташ? Освен това не възнамерявам просто да заменя Гарик, целта ми е по-голяма. Ние с теб ще се превърнем в легенди на подземния свят, Вел. От теб се иска единствено да се съгласиш.

Велиана погледна към превързаната си ръка, а после към очите му.

— Трябва да помисля.

— Времето не тече в моя полза, затова ти давам само едно денонощие, за да размислиш. Много скоро Гарик ще изостави номерата и ще се опита да ме убие открито. Трябва да бъдеш на моя страна, когато това се случи.

Тя понечи да се отпрати към убежището.

— Върни се на поста си.

— Онзи номер с кинжала — спря я мъжът. — Къде си научила това?

Този път беше неин ред да се усмихне.

— Всеки си има тайни.

Изглежда това развесели и него. Той се отдръпна, за да ѝ направи път. Велиана се отпрати директно към леглото си, където се настани, но не за да спи, а за да размишлява. Чувстваше се много обърквана. Сред гилдията нямаше към кого да се обърне, но извън нея имаше една

жена, която не би предала тайните ѝ и срещу смъртна заплаха. Жена, спасила я от ужасна съдба в лапите на Гилеас Червея.

Велиана се надигна, за да се преоблече в по-тъмни дрехи. Тя напусна през друг изход и се отправи към покривите. Озовала се сравнително свободна, жената взе гилдийния си плащ и се отправи към Зуса.

ГЛАВА СЕДМА

Минаваше полунощ, когато Артър Хардфилд пристигна пред дома на Гемкрофт, придружаван от девет войници. Един от пазачите веднага го разпозна и отвори портите.

— Господарката спи, но ние не бихме могли да прогоним толкова високопоставен гост. Надявам се, че късната ви поява не е придружена от лоши вести?

— Надявай се колкото си щеш — каза Артър. — Това няма да промени вестите, които нося.

Във фойето на дома посетителите предадоха оръжията си. Дори лорд Хардфилд не правеше изключение. Докато подаваше украшения си меч — родова реликва — Артър злобно изгледа наемника.

— Ще получиш по един камшик за всяка драскотина по оръжието — рече той. — Не си мисли, че Алиса няма да ме послуша.

— Разбрано, сър — каза войникът. — Ще ви помоля да изчакате тук. Господарката ще се появи скоро, вече изпратихме слугиня да я събуди.

— Притоплете храна за хората ми — нареди Хардфилд. — А за мен донесете нещо по-силничко. Предпочитам да не посрещам Алиса пребледнял като труп.

— Веднага, сър.

Неколцина слуги бързо се раздвижиха. Личеше, че са навлекли дрехите си набързо и че все още не са успели да се разсънят. Повечето от наемниците, охраняващи дома, изглеждаха далеч по-добре — в крайна сметка те трябваше да дежурят по това време.

Изникна някаква възрастна слугиня, която подкани войниците да я последват.

— Вие идвате ли? — обърна се един от тях към Артър.

Лорд Хардфилд поклати глава.

— Ще изчакам тук. Вие се подкрепете и после си намерете място за нощувка. — При тези думи той погледна към слугинята. — Няма да търсим странноприемница по това време.

Изглежда прислужницата бе схванала намека. А ако не беше, хората му нямаше да пропуснат да разяснят.

Артър свали дебелия си палто и се приближи до камината, за да се сгрее. Скоро след това се появи прислужница, която му донесе чаша.

— Благодаря — каза Хардфилд, след като отпи. И се постара да премълчи мъмренето си. Слугинята му бе донесла неотлежало вино, несъмнено от най-евтиното, заделено за гости; съвсем малко по-добро от полагащото се на прислугата. Изглежда тя защитаваше интересите на господарката си, тъй като Артър се бе явил непоканен.

Въпреки това той изпразни чашата на един дъх. И на вкус, и на цвят виното бе отвратително, но пак щеше да го сгрее.

Той изчакваше, загледан в пламъците. И размишляваше. Алиса трябваше да се омъжи скоро, а смъртта на Марк Тулен бе отстранила единствената сериозна конкуренция. Оставаха само два проблема, които трябваше да бъдат изгладени. Първият бе детето на Алиса — неин наследник. То можеше да създаде неприятности, ако успееше да опише засадата достатъчно подробно. Вторият проблем бе непознатият, изникнал от нищото. Той бе облечен като крадец, но не носеше цветовете на нито една от гилдиите. Впоследствие Артър и хората му бяха открили кърваво око, очертано в огнището край колите. Знакът на Стражителя.

Артър рядко се отбиваше във Велдарен. Нещата определено се бяха изменили от последното му посещение насам.

Не за пръв път той се почувства благодарен, задето живее в северните части на кралството. Там хората се прехранваха с помощта на меч, ралото или кирката, а не чрез ловкостта на лепкавите си пръсти.

— Лорд Хардфилд — каза Алиса, откъсвайки го от мислите му. Той се извърна към нея и се усмихна. Прическата ѝ бе свършена, тънък слой руж покриваше страните ѝ. Тъмните кръгове под очите ѝ умело бяха прикрити. Това обясняваше отложената ѝ поява. Поне дрехите ѝ съответстваха на късния час: алена роба, пристегнатата с жълт колан.

Тя го прегърна и целомъдрено го целуна по бузата.

— Моля да ме извиниш, задето прекъснах съня ти. Истинска жестокост е да вдигаш хората по това време, но още по-жестоко би

било да рискувам някой друг да ти донесе вестта.

— Достатъчно. — Алиса се обгърна с ръце. — След полунощ рядко пристигат добри новини. Каквото и да е, кажи ми веднага. В противен случай умът ми ще предположи най-лошото.

Артър се навъси и за момент извърна поглед — достатъчно дълго, за да бъде изтълкуван жестът му като проява на колебание.

— Не би могла да предположиш нещо, по-лошо от истината — изрече той. — Съжалявам, Алиса. Синът ти е мъртъв.

Личеше, че тя се е подготвяла за посрещането на ужасни новини, но подготовката не се оказа достатъчна. Жената направи крачка назад като зашлевена. Устата ѝ се отвори, треперещи ръце се повдигнаха към нея.

— Не — прошепна тя. — Не може да е вярно. Не може да е истина. Грещиш!

Хардфилд поклати глава. Сега идваше най-лесната част, в която нямаше да му се налага да лъже.

— Марк Тулен дойде да вземе Натаниел от Тинхам, където бях завел детето да разглежда мините. Дватама се присъединиха към един от керваните ми за Велдарен. Преди няколко дни керванът е бил нападнат, несъмнено заради златото.

— А Марк? — попита Алиса. Тя напразно опитваше да се успокои. — Той...?

Артър обви ръце около кръста ѝ и я прегърна.

— Не е имало оцелели — прошепна той. — Нападателите струпали телата и ги изгорили.

Тя се отпусна върху него и зариде. Върху жилетката му се образува петънце. Дали ружът можеше да се почисти?

Тъй като Алиса продължаваше да ридае, Хардфилд я притисна по-силно към себе си и леко я погали. Не бе очаквал чак такава мъка. Това налагаше известно отлагане на плановете. Трябваше да отложи сватбата с поне три месеца. Ако можеше да я накара да се примири, щеше да скъси чакането си. Но как?

Все още притиснала лице към гърдите му, жената зададе някакъв въпрос.

— Би ли повторила, любима? — Артър леко повдигна лицето ѝ с брадичката си. За пръв път се обръщаше така към нея. Знаеше, че в сегашните обстоятелства това ще има много по-голям ефект.

— Кой? — Алиса се отдръпна от прегръдките му и обърса очи.
— Искам да зная кой го е сторил.

— Казах ти: някой, искащ да се докопа до златото ни. Някакви разбойници, кой знае откъде изникнали.

Алиса поклати глава. Изглеждаше, че цялата ѝ кожа е започнала да почервява. Само в един миг цялата ѝ мъка бе преминала в ярост. Гласът, изрекъл следващите думи, съдържаше изгарящо съсредоточение. За момент Артър се притесни, че тя е разгадала лъжите му.

— Това не е достатъчно. Трябва да е останала някаква следа. Трябва да са допуснали някаква грешка. Не е възможно толкова злато просто да изчезне незабелязано. Никой не е толкова съвършен и пресметлив. Ако знаеш нещо, кажи ми?

Артър забеляза великолепна възможност. Трябваше да положи огромни усилия, за да не се усмихне.

— Наистина имаше... символ — каза той с престолено колебание. — Не исках да отегчавам скръбта ти с тези подробности.

— Разполагам с остатъка от живота си, за да скърбя. — Алиса отстрани остатъка от грима си. — Какъв беше символът?

— Око, очертано с кръв. Това е символът на Стражителя. Мисля, че става дума за нещо, свързано с местните престъпнически гилдии, но не мога да ти кажа повече, защото от години не следя отблизо случващото се във Велдарен. Може би някой от твоето обкръжение би могъл да ти помогне с по-конкретни сведения.

По сепването ѝ пролича, че пренасочването на вината е проработило отлично.

— Как смее? Убива сина ми и моя... и Марк, а после дори се подписва? Ще накарам жив да го одерат пред очите ми.

— Позволи ми да се включа в търсенето — предложи Артър Хардфилд.

Алиса поклати глава.

— Не. Това е моя отговорност. И вината също е моя. Изпратих Марк да го поведе по пътищата, вместо да го оставя в безопасност.

— Не забравяй, че става дума за мой керван.

Срещу погледа ѝ лордът си наложи гневна маска. Той трябваше да изглежда виновен, а не нетърпелив. Трябваше да се гневи не само заради откраднатото злато, а и заради избитите си хора.

Явно изпълнението му беше добро, защото Алиса клъвна.

— Така да бъде. Ако получиш възможност, убий го. Макар че аз го предпочитам жив.

— Мъченията и мъстта не подхождат на толкова красива жена като теб.

— Вини света, стоварил отгоре ми подобна мъка. Ако боговете са благосклонни, аз ще бъда онази, която ще пререже гърлото на Стражителя и ще почувства кръвта му да се разплисква по ръцете ѝ.

След дълго мълчание тя попита:

— Взехте ли... тялото?

— Не. — Артър поклати глава. — Имаше само огромна клада.

— Значи синът ми ще прекара вечността сред масов гроб, а пепелта му ще бъде тъпкана от волски копита? Оценявам подкрепата ти, Артър, но в това отношение си се провалил. Трябвало е да ми донесеш костите му.

Над камината бе поставен звънец, който Алиса взе и разтърси. Веднага се отзоваха двама слуги.

— Бъдете така добри да заведете лорд Хардфилд до стаята му — каза тя, а после се обърна към Артър. — Нуждая се от почивка. В настоящия момент не бих била добра компания. Лека нощ.

Той се поклонил и последва слугите. Те го отведоха в просторна стая с огромно легло и дебели завеси, които Артър отмести лично, за да разглежда звездите. Тъй като появата му не бе оповестена предварително, огнището не бе запалено и помещението почти не се отличаваше от хладината на нощта.

Хардфилд отново си облече палтото и се отпусна върху кревата. Само след минути на вратата му се почука.

— Влез — каза Артър. Съжaliaваше, че не си е взел обратно меча.

Посетителят се оказа Бертрам, възрастният съветник, заемал тази си служба повече от петдесет години.

— Още не съм разговарял с Алиса — поде той, — но я познавам достатъчно добре, за да предвидя нареждането ѝ. Тя ще ми възложи погребението на момчето. Носите ли тялото на Натаниел?

Този въпрос бе парлив, без значение кой го задаваше. Артър не разполагаше с тяло...

— Телата на детето и спътниците му са били изгорени. Алиса не посрещна това добре, когато ѝ казаха.

Бертрам се навъси.

— Не мога да я виня. За нея би било много тежко, ако не разполагаме с нищо, което да погребем. За мен самият това няма чак толкова значение. Когато огънят ги очисти, всички кости си приличат.

Артър се бе втренчил в стареца и се опитваше да разгадае ставащото. Дали съветникът се опитваше да му помогне, или правеше опит да извлече информация? И нима наистина загатваше погребването на мним труп?

— Съмнявам се, че Алиса би се съгласила — предпазливо каза лордът.

— Тя няма как да прецени онова, което не знае. — Бертрам се обърна към вратата и положи длан върху дръжката, но спря и се обърна отново. — През следващите няколко дни ме очаква много работа и няма да имам възможност да напускам града. Дали вие или някой от хората ви не бихте могли да донесете тялото? Много бихте ме облекчили.

— Радвам се, че ще мога да помогна в такъв тежък за дома момент.

Бертрам се усмихна.

— Много бих се радвал, ако вие вземете ръката на лейди Гемкрофт. Лека нощ, лорд Хардфилд.

Артър изчака няколко минути, сетне повика слуга.

— Доведи ми един от хората ми — нареди той. — Казва се Орик.

— Да, милорд. — Прислужникът се поклони ниско и изчезна.

Хардфилд започна да крачи из стаята, за да държи под контрол възторга си. Най-сетне очакваното почукване прозвуча. В следващия момент Орик влезе.

— Искали сте да ме видите?

Той беше грозен, дебелобузест, с обла брадичка и нос, който пораждаше впечатлението, че майка му е била катурната от някой нерез. Но пък бе изключително опитен мечоносец и изключително ожесточен. Макар да не можеше да се похвали с гениален ум, Орик никога не се оставяше притиснат от събитията. А на моменти му хрумваха сносни идеи.

— За кого си работил, преди да дойдеш при мен? — попита Артър.

— Предимно за Кънингтънови. В последно време те започнаха да се стискат откъм убийства на крадци, затова си потърсих по-приятна работа. — Той се ухили широко. — Всички, с които споделях, ме съветваха да се обърна към вас. Имате незавидна репутация.

— Суровите времена изискват сурови хора. Останали ли са ти приятели във Велдарен?

— Наемникът никога няма приятели, не и ако иска да доживее достатъчно, за да си получи парите. Имам познати, които все още би трябвало да се навъртат наоколо. Имате ли нещо предвид?

— Мъжът в сиво, който ни нападна. Стражителя. Трябва да донесем трупа му на Алиса. Така тя ще престане да мисли единствено за покойния си син. Но дори и ако този фактор отсъстваше, пак не би било зле да се отървем от наглеца. Кой знае за кого работи? Може да ми нанесе големи вреди, ако прошепне истината в правилния чифт уши.

— Няма да се окаже лесно — каза Орик. — Не съм се натъквал на него, докато работех за Леон, но всички бяхме чували за него. Крадците го мразят и в червата, но и те не могат да го открият. Непрекъснато се обвиняват едни други и твърдят, че той е член на тази или онази гилдия. Мен ако питате, той не е част от тях, а просто ги иска мъртви.

— Това не ме касае. Когато и да наемеш, постарай се да е достатъчно добър. Парите не са проблем.

Наемникът кимна.

— Ами момчето?

— Аз трябва да остана при Алиса. Взemi половината от хората ми и вървете на север. Трябва да се уверим, че детето не е оцеляло.

Орик се усмихна още по-широко.

— Стига хлапакът да не е замръзнал някъде из горите, ще го намерим. Не се тревожете. Нещата може да не са се развили точно по искания от нас начин, но пак ние контролираме всичко. Вие продължавайте да дъхате в красивото й ушле, а за кръвта ще се погрижа аз.

— И още нещо. Алиса иска тялото на Натаниел.

Войникът повдигна вежда.

— Това вече е интересна молба, предвид случилото се.

— Очаквам от теб — само и единствено от теб — да се заемеш с това. И не забравяй, тялото е обгорено.

— Това ще улесни нещата. — Орик се накани да излиза. — Вече зная, този разговор не се е провеждал. И внимавайте. В момента се намираме в леговището на лъва.

— Ние сме единствените лъвове тук. — Артър не можеше да съдържа усмивката си повече. Той също напусна стаята, а в коридора двамата се разделиха. Войникът се отправи обратно при другарите си, а лорд Хардфилд пое към източната част на дома, където Алиса несъмнено лежеше сама и в отчаяна нужда от вниманието му.

Алиса изчака слугите да отведат Артър Хардфилд, преди да се затича към стаята си.

По средата на пътя тя се препъна и рухна върху килима на коридора, където остана да ридае. Сред притихналата нощ тя се чувстваше сама. Може би наблизко имаше пазачи или слуги, но те почетоха скръбта ѝ и не се приближиха.

Хиляди спомени прелитаха през ума ѝ, до един почернени от осъзнаването, че синът, когото виждаше в тях, вече не съществуваше. Той никога нямаше да ѝ се усмихне отново. Никога вече нямаше да се смее край нея. А споменът за беззащитното вързопче, крещяло в ръцете ѝ, бе придобил съвсем нов смисъл на мрачно предсказание: то бе ревяло в осъзнаване на предстоящата си смърт.

Тя продължаваше да ридае. Струваше ѝ се, че разсъдъкът я напуска едновременно с изливането ѝ на сълзи. През годините бе изгубила немалко близки и приятели, сред които и баща си. Но защо Натаниел? Защо? И защо сега? И защо тя бе допуснала такава глупашка грешка?

Алиса не спираше да удря с юмруци по земята. Вината не беше нейна. Не беше! Не беше! Отговорни бяха крадците и проклетата им алчност. Нелепата война, проточваща се вече десет години, десетилетие на параноя, кръв и отровителство. Който и да бе този Стражител, където и да се намираше сега, той щеше да си плати. А след него щяха да си платят и крадците, от чието лоно бе изникнал той.

— Моите съболезнования — долетя гласът на Зуса.

Алиса погледна нагоре, обърса лице с крайчеца на робата си и кимна. Зуса бе седнала срещу нея, обгърнала коленете си с ръце. Все още бе облечена в платнените ивици на някогашния си орден.

— Отпратих го, за да бъде в безопасност — каза лейди Гемкрофт. Гласът ѝ вече не трепереше толкова. — В безопасност. А ето, че сега е мъртъв. Ти разговаря ли с хората на Артър?

— Всички казват едно и също. Заедно с господаря си се натъкнали на обрания керван. Телата били струпани в огромна клада. Край огнищата открили единствено знака на Стражителя.

— Кой е този човек? Какво е той?

— Не зная.

— Тогава узнай, Зуса. Каквото и колкото и да струва, открий го. През живота си не съм копняла тъй силно за нещо. Искам убиецът на Натаниел да ми бъде доведен. Искам да гледам как умира от собствената ми ръка. Ще успееш ли да го намериш?

Другата жена се изправи, за да се поклони ниско.

— Уличният мрак винаги е бил мой дом. Нищо не може да остане скрито от мен. Кълна се, че ще го откроя.

Алиса прие протегнатата ръка и се изправи. Тя целуна пръстите на Зуса и се поклони на свой ред.

— Благодаря ти. След няколко минути изпрати Бертрам в стаята ми. Събуди го, ако вече не е буден.

Алиса продължи към стаята си. Нямаше търпение да отстрани грима от лицето си. Най-сетне прекрачила прага на покоите си, тя напои кърпа в купа с вода и се зае да сваля ружа и пудрата. Все още се занимаваше с това, когато на вратата се почука.

— Влез.

Бертрам също не изглеждаше особено добре. Очите му бяха потъмнели, неравномерна сива четина покриваше лицето му.

— Скъпото ми дете — каза той и я прегърна. Алиса остави кърпата и се отпусна към него. Чувстваше се толкова изморена и изгубена.

— Сякаш това е някакъв кошмар, от който не мога да се събудя. Какво съм сторила, та да заслужа това?

— Никоя жена не бива да изтърпява подобно нещо, но вие трябва да издържите. Наследството на Гемкрофт трябва да оцелее, без

значение сред какви трудности. Така и ще бъде. Искам да знаете, че можете да разчитате на мен, каквато и помощ да ви е нужна.

— Благодаря ти. Много би ме облекчил, ако се нагърбиш с... приготвленията.

Съветникът кимна.

— Той ще получи погребение, достойно за потеклото му.

Алиса сдържа хапливия си отговор. По-рано той не бе изпитвал особено топли чувства към Натаниел. Но сега, след като извънбрачният син бе мъртъв, Бертрам бе щедър в прошката си.

Веднага след това тя се укори. Престараваше се. Бертрам никога не бе казал лоша дума по адрес на Натаниел. Поне не и незаслужена.

— Има и друго. — Жената отново натопи кърпата и попи очите си. — Искам да поискаш всички неприбрани дългове. А всички излишъци да бъдат продадени, без значение дали става дума за зърно, минерали или недвижима собственост. Нужно ни е много злато. Намери всеки наемник, който се оглежда за работа, без значение колко скъпо иска. При нужда закупи и екипировка.

— Възнамерявате да обявите война срещу гилдиите? — попита Бертрам. Бе позволил леко съмнение да се промъкне в гласа му.

— Нима си забравил, че ние вече се намираме във война? В нощта на Натаниеловото погребение искам улиците да почервенят от кръвта на крадците. Каквито и плащове да носят.

— Така само ще разпалите гнева им наново и ще заличите напредъка, отбелязан през последните...

Тя рязко се извъртя към него.

— Не ме интересува. Достатъчно страдахме в страхливостта си. Достатъчно надежди за мир. Да червенят, Бертрам. Искам улиците на Велдарен да почервенят.

Старецът започна да кърши ръце в очевидно колебание. Въпреки мъката си, Алиса почувства удоволствие от смущението му. Най-сетне съветникът проговори отново.

— Но какво ще си помисли кралят, когато ние залеем улиците му с хаос?

— Кралят е страхливец, който няма да посмее да ми се противопостави. Същото се отнася и за теб.

— Така да бъде — каза той. — Ще проведем погребението след три дни. Тогава ще получите поисканата кръв. Но трябва да знаете, че

рискувате да заличите столетие богатство, Алиса. Нима мъстта ви действително струва толкова?

— Дори много повече. Сега върви. Чака те работа.

Бертрам се поклони и кисело се оттегли.

Задействала отмъщението си, Алиса приключи с почистването и се отпусна в леглото. Опита се да заспи, но неуспешно. След около половин час на вратата ѝ отново се почука, само веднъж, но решително.

Тя не обърна внимание. След половин минута чукането се повтори.

— Влез — каза тя и отдръпна лакът от очите си, за да погледне.

На прага изникна Артър.

— Не исках да те безпокоя... — поде той. Алиса поклати глава.

Лордът прекоси стаята и се настани до нея с дрехите. Сред утехата на прегръдката му жената зарида отново. Той представляваше нещо стабилно сред обгърналия я хаос.

Известно време Хардфилд не каза нищо, само я притискаше към себе си и я галеше по косата. Тялото му излъчваше приятна топлина.

— Ако има нещо, с което бих могъл да ти помогна, можеш да се обърнеш към мен, без значение по кое време и с каква причина. Исках да знаеш това.

Алиса взе ръката му и я стисна. Цялото тяло я болеше. Слепоочията ѝ пулсираха. По лицето ѝ все още се стичаха сълзи, този път мълчаливи. Тя затвори очи, отпусна лице върху гърдите му и се съсредоточи върху дишането му. Докато мислеше само за този ритъм, може би щеше да успее да заспи. Може би щеше да успее да забрави проклетата нощ, а на сутринта кошмарът щеше да е отминал. Може би...

Тя заспа.

ГЛАВА ОСМА

Не съществуваше никакво колебание относно човека, към когото Зуса щеше да се обърне най-напред в търсенето си. Отвъд оградата на имението се издигаше малка изоставена постройка. Преди тя бе служила като барака за подслон на градинските инструменти, но Алиса я бе преотстъпила на Зуса. Безликата я бе разделила на спалня и тренировъчна зала, беше застлала пода с дебел килим и бе покрила стените с красиви картини.

Зуса се бе отбила в дома си, за да вземе няколко неща, необходими за диренето ѝ. С изненада откри, че Велиана, която бе възнамерявала да потърси, вече я очаква.

— Зная, че идвам ден по-рано — каза белязаната. Тя бе махнала наметалото си и носеше черно-сива прилепнала одежда. — Не съм дошла просто за тренировка, а и за съвет.

Зуса свали плаща си и го положи върху леглото. Велиана бе оставила ботушите си край вратата и бе застанала боса в средата на стаята.

— Ще ми разкажеш по време на тренировката — рече Зуса. — Все още чувствам повика на съня, така че имам нужда от раздвижване.

И двете изтеглиха кинжалите си. Още в самото начало наставницата бе настояла за истински оръжия. Тя считаше, че умението ѝ не би ѝ позволило да нарани сериозно Велиана, а и щеше да попречи на последната да стори същото. За изминалите пет години ученичката ѝ беше напреднала бързо. Така че когато някоя от двете успееше да нанесе удар, това бе смятано за заслужена рядкост.

— Някога да си чувала за магьосник, наричащ себе си Смърт, Мъртвешката маска, Маската на Смъртта или нещо подобно? — попита Велиана, започнала да се разтяга.

Зуса поклати глава. Събеседничката ѝ не изглеждаше изненадана.

— Все пак реших да попитам — продължи белязаната. — Въпросният изникна преди седмица. Изключително опасен.

Възнамерява да убие Гарик, макар да не зная как. Струва ми се, че ще успее.

— И ти възнамеряваш да убиеш този опасен магьосник?

Велиана нанесе лъжлив удар, сетне насочи острието си ниско надолу, очаквайки Зуса да отрази удара. Кинжалите им се сблъскаха сред метален звън. Двете се впуснаха в опитен танц, чиито движения бяха усвоили до съвършенство през годините: съвършено редуване на разсичания и отскоци, отразявания и удари. По време на упражненията продължиха разговора си, макар и с леко задъхани гласове.

— Не съм сигурна дали съм способна. И дали искам. Гарик се е обърнал срещу мен. Смята, че може да оцелее и без моята помощ. Може и да е прав. Но по времето, когато аз го издигнах до първомайстор, той беше лъжлив страхливец.

Зуса ускори темпото и принуди Велиана да премине в защита. Безликата се въртеше и нанасяше бързи удари.

— И мъжете, и жените се променят с времето.

— Не по такъв начин. Неговата промяна е прекалено внезапна. Имам чувството, че пропускам нещо очевидно.

— Може би тъкмо тези мисли са причината за пропуска ти. Какъв съвет искаш от мен?

Велиана отскочи назад, но Зуса не ѝ позволи отдих, а се хвърли подире ѝ с размахани кинжали. След като отрази двойния замах, белязаната блъсна учителката си с лакът в гърдите и я оттласна.

— Трябва да направя избор, но не зная кой е правилният. Ти ме познаваш най-добре, Зуса. Какво трябва да направя?

Зуса се отдръпна назад, потърквайки гръдната си кост. Нещо наистина сериозно бе разсеяло мислите на Велиана, за да вложи тя толкова непредпазлива сила в удара си.

— Аз виждам много решения. Открий каква е тайнствената причина, окуражила Гарик, и я унищожи. Присъедини се към магьосника и затвърди сегашната си позиция. Започни да изграждаш свой план за отстраняването на Гарик. Приеми ситуацията и изчакай неминуемия кинжал. Така или иначе ти си тази, която ще вземе решение.

— Уморих се от игри — каза Велиана. — Нямам време да проучвам Гарик. Много скоро той ще направи хода си срещу мен, усещам го. Обещах на Мъртвешката маска да му отговоря утре вечер.

— А той ще те убие ли, ако откажеш?

Велиана се засмя.

— Може би. Не зная нищо за него.

— Тогава как можеш да му имаш доверие?

— Защото се сражавах с него. Той не се възползва от възможността си да ме убие. Никога не показва страх, дори и когато аз на свой ред имах шанс да отнема живота му. Той е жесток, страховит и целеотдаден. Каквато и да е целта му, той ще успее. Вероятно се страхувам, че аз ще се окажа следващата на пътя му.

Зуса завъртя кинжали в подкана за нов сблъсък.

— Тогава се присъедини към него без колебание. С постъпката си Гарик си е заслужил предателството. Изслушай плана на Мъртвешката маска, но непрекъснато стой нащрек. Във всеки чужд замисъл изникват възможности, от които ти можеш да се възползваш.

Сега беше ред на Велиана да атакува. Тя се впусна с ожесточение, което разтревожи Зуса. Обикновено ученичката ѝ бе много по-овладяна. Изглежда този тайнствен заклинател я бе притеснил значително.

Може би чувстваше вина заради предателството към Гарик? Или гордостта не ѝ позволяваше да се примири за постоянно с второто място в Пепелявата гилдия? Каквато и да бе причината, кинжалите на Велиана бяха изгубили обичайната си грация. На няколко пъти Зуса трябваше да отскача, за да не пролее кръв върху пода.

— Овладей се, момиче — най-сетне каза тя, когато един замах едва не разреже гърлото ѝ. — Ако този избор те тревожи толкова, аз ще реша вместо теб, за да можеш ти да се съсредоточиш в тренировката и да не ме убиеш с небрежността си.

— Съжалявам. — Велиана прибра остриета и се облегна на стената. Звучеше ужасно задъхана. — Трябва да вървя.

— Почакай. Аз също имам въпрос за теб. Някой е убил детето на Алиса. Трябва да открия кой.

— Някой е убил Натаниел? Мислех, че ти си я убедила да го изпрати на север, далеч от града.

— Така беше. Тя го повикала обратно. Детето е било убито по пътя.

— Мога да ти гарантирам, че това не е дело на Пепелявата гилдия — веднага каза Велиана. — Никога не бих позволила на Гарик

да стори нещо толкова долно. А той още не е достигнал момент, в който би подготвил нещо толкова мащабно зад гърба ми.

— Сигурна ли си?

За момент Велиана замълча в размисъл. И въздъхна.

— Не, не съм. Може да е придобил по-голям контрол, отколкото осъзнавам. Ниското ми мнение за него ме е заслепило за амбициите му. Гарик няма намерение да остава нечия марионетка. Но въпреки това не ми хрумва причина, поради която би убил Натаниел. Не е имало и как да знае, че момчето пътува към града. Друго има ли?

С единия от кинжалите си Зуса очерта символа, който войниците ѝ бяха показали.

— Това. Каж ми какво знаеш за този... Стражител.

— За пръв път чухме за него преди около три години, но нищо не пречи да ни е убивал още преди това. Предвид непрекъснатите сражения между гилдиите, нищо чудно много от трупове, за които е отговорен той, да са били приписани на вътрешни дразги. Във всеки случай преди три години започнахме да откриваме този символ, понякога придружен или заменен от буквата С. С течение на времето той изглежда натрупа самоувереност, защото започна да оставя по-ясен знак, често с кръв. Стражителя избива крадци от всички гилдии, без видимо предпочитание. Всяка от гилдиите е обвинявала всяка от останалите, че тайно го поддържа, но до този момент не са изникнали никакви категорични доказателства. Който и да е той, става дума за човек, изпитващ изключително силна ненавист към крадците. И изключително ловък. Малцината, оцелели сблъсъците с него, споменават единствено лице, скрито в сенките на качулка.

— Някога нападал ли е Трифектата? — попита Зуса.

Другата сви рамене.

— Може и да е, но ние не знаем. Предполагам не очакваш някой от богатите негодници да каже на нас.

Зуса се намръщи. Самата тя също не бе чувала за намесата на подобен човек в делата на Гемкрофт. Какво бе подтикнало този убиец на престъпници да нападне сина на Алиса?

— Трябва да го открия. Знаеш ли нещо, което би могло да ме напъти?

— Защо ще го търсиш?

— Той е убил Натаниел. Моята господарка иска да отмъсти.

Велиана скръсти ръце и печално поклати глава.

— Щом Стражителя го е убил, тук става нещо значимо. Може би е решил, че тайно сте се съюзили с някоя от гилдиите. Може би се е обърнал. Може би е просто побъркан, който не подбира проливаната от него кръв. За него знаем единствено, че е изключително опитен убиец.

— Въпреки това трябва да го открия. Честта ми зависи от това.

— В такъв случай ти желая късмет. — Велиана прикачи плаща на раменете си. — Мнозина са опитвали, но никаква диря не е била открита. Сякаш става дума за призрак. Ако искаш да го намериш, най-добре обхождай улиците нощем и се ослушвай за битки. Ако не го заловиш по време на действие, съмнявам се, че изобщо ще го откриеш.

— Толкова рано? — попита Зуса, когато гостенката ѝ отвори вратата да си върви. — Кинжалите ти са отлични, но си занемарила магиите.

— Трябва. Мъртвешката маска чака отговора си, трябва да се подготвя.

— Късмет. — Зуса се поклони. — Дано вземеш навременното и правилно решение. И постигнеш мир със семейството на дамата ми.

Облъхвана от леден вятър, Велиана тъжно поклати глава.

— Докато Трен Фелхорн е още жив, тази война ще продължи. Прекалено много са онези, които се боят от него, а още по-многобройни са онези, които живеят в ръцете му, без дори да го осъзнават. Той е жлъчен и жесток човек. Понякога ми се струва, че краят няма да настъпи, докато цял Велдарен не изгори до основи.

— Може би трябва да подготвиш план не срещу Гарик, а срещу Трен — рече Зуса.

Усмивката на Велиана се вгорчи.

— Веднъж го сторихме. И гилдията ни загуби най-добрия си предводител заради това. Скоро ще се видим пак. На добър час.

— И на теб също.

Зуса се бе надявала, че разговорът с Велиана ще донесе яснота, но вместо това той само бе влошил нещата. Тайнствен асасин, убивал крадци в продължение на години, без нито една от гилдиите да открие самоличността му. Кой би могъл да притежава подобно умение? И какво бе насочило това умение срещу Алиса? Какво щеше да стане, ако Зуса все пак успееше да го открие? Дали щеше да съумее да го победи?

Имаше само един начин да разбере.

До зазоряване оставаше само час. Но може би в най-тъмното време на нощта щеше да научи нещо за Стражителя.

Тя започна да обхожда покривите. Видя няколко сделки, зарабатваща прехраната си курва, а също и двама, които умираха, за да завещаят кесиите си. Но никакъв Стражител.

Зуса бе сама сред покривите на Велдарен.

— Трябва да си оставял живи — прошепна тя, загледана в изгряващото слънце. — Наранил си много противници, които не биха си сътрудничили, за да споделят наученото. Но аз не съм една от тях. Аз ще успея да те открия. Ще разбере кой си. Много скоро ти ще видиш моя знак.

Тя се върна в имението, за да спи през целия ден. Предстоеше ѝ да разпитва цял един престъпен свят.

Хаерн се събуди от звука на рязко отворена врата, избутала преспите. Ивица светлина бе паднала пред очите му. Зората все още не се бе издигнала напълно, но белотата на снега подемаше, отразяваше и усилваше слабия блясък. Матю бе навлечен дебело, с плътни кожи. Синовете му носеха подобни одеяния. Дъщерите още спяха.

— Трябва да строшим леда, за да можем да напоим добитъка — тихо обясни стопанинът, за да не събуди спящите. — Във фермата денят започва рано — оправда се той.

— Разбирам. — Хаерн се надигна и уви плаща си. Трябваше да се облекчи, но никак не му се искаше да излиза на студа с настоящите си одежди.

Матю му подхвърли палто.

— Вземи. С това, което ми плати, определено си го заслужил. Имам усещането, че няма да останеш тук още дълго.

— Предчувствието ти е правилно — рече Хаерн и се зае да оглежда дрехата. Тя бе стара и посивяла, вече бе невъзможно да се прецени на какво животно е принадлежала кожата. Но въпреки това одеждата бе останала здрава и плътна. Младежът я облече и кимна благодарно.

— Да вървим — обърна се стопанинът към синовете си. А към госта добави: — Ако си гладен, съпругата ми приготвя закуска.

— С удоволствие. Но всичко с времето си.

След като се върна вътре, Хаерн отиде в кухнята. Там за него се намери купа овесена каша с мед.

— Благодаря. — Младежът започна да гребе с пръсти. — Как се казваш?

Жената продължаваше да се суети около закуската, за да си намери оправдание да не го поглежда в очите.

— Евелин — каза тя.

— Благодаря за храната, Евелин. Как е момчето?

— Наглеждах го, докато ти спеше. Треската още не го е отпуснала. И не мисля, че ще си запази десницата. Но не се тревожи, ако се стигне до това. Правила съм го и преди, и то не само с животни. За повечето ни съседи аз съм почти целителка.

— Съпругът ти обясни ли ти молбата ми? — попита Хаерн.

Този път тя го погледна. Хареса му решителността, която забеляза у нея.

— Каза ми достатъчно, а аз съм достатъчно умна, за да отгатна останалото. Щяхме да го вземем и дори ако само ни беше помолил. Не са нужни нито пари, нито заплахи. Жал ми е за живота, който те е накарал да смяташ, че тези неща са необходими.

Може би тя не осъзнаваше колко го нараниха думите ѝ.

— Благодаря за гостоприемството — каза той. — Сега ще вървя. Грижете се добре за момчето.

— Ще го сторим. На добър път, Хаерн. Тази торба върху масата е за теб. Трябва да ти стигне до Фелууд, ако си се отправил натам.

Торбицата съдържаше малък запас от осолено месо. Хаерн я взе и излезе навън, без да се отбива да нагледа момчето. Имаше доверие на Евелин и съпруга ѝ.

Самият той бързаше да се върне във Велдарен, в света, който му беше познат.

На излизане той погледна към Матю и синовете му. Фермерът ги отглеждаше в свои подобия, точно както Трен бе сторил. Но тук Хаерн не видя ожесточение, никакви заплахи, които да гарантират съвършенство и покорство. Послушание се очакваше, разбира се, ала той бе почувствал обичта в този дом. Под покрива на Трен Фелхорн бяха царували единствено параноя, очаквания и разочарование. Хаерн бе обичал Зенке, бе обичал Кайла, бе обичал Делисия, дори собствения

си брат, който винаги се бе отнасял зле към него. Заради това никой от тях не бе свършил добре. Поне Делисия бе оцеляла, но се намираще в храма на Ашур.

Докато се отдалечаваше, Хаерн помахаше. Стоящият край езерото Матю също повдигна ръка в отговор.

Хаерн си обеща да се върне, не само за да провери момчето, а и за да изкара още една нощ сън като отминалата. Заради дългото време, прекарано на улицата, той бе забравил удобството на истинското легло. Може би бе време да се настани в някоя странноприемница и да престане да мисли за множеството си превъплъщения.

Снегът бе престанал да вали, а палтото превръщаше пътя в приятна разходка. Младежът си взе част от месото и установи, че вкусът му харесва въпреки солеността.

Крачещ по пътя, той се опита да прецени колко далеч е от Велдарен. По-голямата част от разстоянието, на което бе пренесъл момчето, бе извървяно в замръзнал делириум. Хаерн нямаше представа дори за изминатите мили. И като пълен глупак не се бе сетил да попита Матю или Евелин на тръгване. Както и да е. Жената му бе дала припаси, които да му стигнат до Фелууд. Съдейки по количеството месо, предстоеше му четиридневен път. Три, ако тя бе сметнала, че той обича да си похапва. А от Фелууд до Велдарен имаше седмица път.

Но завръщането във Велдарен щеше да означава отдалечаване от мините, от Тинхам, от причината за самото му пътуване насам. Нима бе готов да се предаде толкова лесно?

След като огледа снега и прецени мразовитото щипане върху непокритите участъци от кожата си, Хаерн прецени, че случаят е тъкмо такъв. Каквото и да ставаше с гилдията на Змиите, той щеше да се заеме с него зад стените на родния си град. Това беше неговият дом. Това беше понятият му свят. Пустошта и пътищата оставяше на разбойниците.

Към средата на деня той дочу звука на копита. Настроението му се подобри. Ако можеше да си измоли да го вземат, щеше да достигне замъка много по-бързо. Но се оказа, че звукът долита насреща му, а горското ехо лукаво е изкривило посоката. В далечината изникнаха конници. Видът им накара Хаерн да потръпне — туниките им носеха същия символ като нападателите на кервана. Той побърза да се

отдръпне встрани. Искаше му се да може да заличи дирите си. Те щяха да бъдат съвсем лесни за проследяване. Проклет сняг!

Войниците минаха край него. И да бяха забелязали следите, не им обърнаха внимание.

Хаерн си отдъхна и се върна на пътя. Като пристегна палтото си, той се отправи с ускорена крачка, решен да се отдалечи колкото се може повече от конниците. Само веднъж погледна назад. И се помоли ездачите да са отминали фермата със същата небрежност, с която загърбиха стъпките му.

Оказа се, че към храната Евелин бе добавила огниво. Хаерн намери тази й постъпка за изключително мила. Това му позволи да накладе огън вечерта, когато се оттегли от пътя. Той преспа край пламъците, като се будеше на всеки няколко часа, за да ги подсили и разръчка. На сутринта закуси пестеливо — в случай че пътуването до Фелууд се проточеше повече от очакваното. След подновяването на пътя си не спираше да се оглежда за ездачите, но те не се появиха.

В един момент от пътуването насреща му изникна керван, натоварен със сол и земеделски инструменти. Търговците му предложиха да го вземат със себе си, но Хаерн усмихнато отказа — те не отиваха в неговата посока.

Скоро след привършването на осоленото месо той достигна леса Фелууд. Самият замък не беше далече. Бяха му останали още няколко златни монети, с които заплати за топла храна и още по-топла стая. На сутринта той напусна като нов човек.

Остатъкът от пътуването му също протече далеч по-добре. Нощувките на открито определено бяха много по-приятни край огън, а и постепенно времето ставаше все по-топло с навлизането на юг. Найсетне той достигна Кралския лес. Въодушевен, Хаерн се спусна в лек бяг. След като пресечеше гората, до Велдарен оставаше съвсем малко път. Изгаряше от нетърпение да се прибере. До този момент не бе осъзнавал колко му липсва градът. Нямахше значение, че пътуването му се бе оказало провал и не му бе донесло желаните сведения. Извън градските стени Хаерн се намираше извън стихията си. И той определено щеше да запомни това следващия път, когато му скимнеше да преследва диря извън очертанятията му.

Двадесет минути по-късно той видя слаб дим да се издига пред него. Хаерн ускори хода си и се оттегли сред дърветата, където

можеше да се укрие веднага. Зад поредния завой го очакваше позната до болка гледка.

Самотна търговска кола бе нападната, но не от конници, а от членове на Вълчата гилдия. Осмина крадци бяха наобиколили колата, стискащи лъкове и арбалети. От мястото си Хаерн не можеше да види отбраняващите се, но по начина, по който Вълците отказваха да се приближат, личеше, че търговците са още живи.

— Махам се за няколко дни и вие се одързостявате да нападате пътници посред бял ден? — беззвучно прошепна Хаерн, скрит зад едно дърво.

Верни на названието си, Вълците бяха най-склонни да нападнат и извън границите на града. Понякога те се нахвърляха върху търговски коли, а друг път нападаха пътници заради самото удоволствие да работят далеч от градската стража. Тази гледка му се стори като плесник в лицето. Стените на Велдарен вече се виждаха. Вълчето усещане за безнаказаност се отнасяше не само за градските войници, но и за него. Това вече бе наскърбило гордостта му. И бе достатъчно, за да го разгневи.

— Където и да идете, няма да се намирате в безопасност — продължи да мълви Хаерн и изтегли мечовете си. — Може би е време да изпратя това съобщение по недвусмислен начин.

Той се придвижваше близо до дърветата, а когато се озова на петдесетина крачки от колата, изцяло изчезна в гората. Трима от Вълците бяха застанали край ръба на пътя и стреляха с арбалетите си. При приближаването си Хаерн ги дочу да се съветват за изстрелите си.

Докато напредваше, младежът проклинаше горската растителност. Той бе чувал за хора, чието умение им позволявало да се придвижват напълно безшумно над сухи листа. Но изпод неговите нозе непрекъснато изникваше шумолене и пропукване. Какво ли не би дал за един павиран път и сенките на градска постройка. Само че тримата бяха прекалено съсредоточени над стрелбата си, за да чуят доближаването му.

Той отправи мислена благодарност към Ашур.

— Оглеждайте се за ръка — каза най-десният Вълк. Той бе по-възрастен от останалите, може би предвождаше мисията. — Не позволявайте на жълтия негодник да се прицели.

Хаерн се намираше на по-малко от пет крачки от него. Стиснал мечовете си в готовност, той стопи разстоянието още повече. Страхът на крадците го развеселяваше. Дали не бяха надценили възможностите си? Кой беше този негодник, за когото говореха? Нямаше значение. Почти не оставаше време. Вълците от другата страна бяха започнали да се приближават към колата. Може би бяха по-уверени, а може би бяха убили неколцина от защитниците. Решавайки, че онзи отдясно е най-опасен, младежът се хвърли в атака.

Първият му удар потъна в гърба на крадеца и разсече дроба му. Хаерн не си направи труда да заглушава вика му или да го задържа — останалите двама се намираха прекалено близо и така или иначе щяха да чуят. Веднага след първата атака младежът замахна и с лявата си ръка за довършващ удар, но крадецът падна напред. Хаерн го изрита, за да освободи мечовете си, след което се обърна към другите двама. Онзи, който бе по-близо, хвърли оръжието си и изтегли кинжал, но другият...

Хаерн се хвърли на земята. Болтът профуча на косъм от главата му. Гилдичарят с кинжала скочи към него. Младежът се претърколи, отразявайки ударите с мечовете си. Едновременно с това се оттласна от земята и се озова на крака. Но противникът му не продължи да напада, а се задържа на място, ухилен.

— Идиот — оповести крадецът, а другарят му отново стреля с арбалета си.

Хаерн завъртя плаща си, за да заблуди стрелеца. Болката, пронизала рамото, съобщи за неуспеха му. Въпреки това той продължи да се върти, използвайки наметалото си, за да се прикрива. Достатъчен му бе само един спечелен миг, допълнителна крачка по-близо, но ако крадците запазваха дистанция и се осланяха само на стрелите, а не на остриетата си...

Младежът вложи цялата си сила в скока. Единствено чистият късмет не позволи на кинжала да го прониже. Докато той и по-близкият крадец падаха, Хаерн блъсна гърлото му с лакът. От устата на Вълка рукна кръв. Преди другият да е успял да реагира, арбалетът се оказа блъснат в ръцете му. Тъкмо изстрелваният болт полетя и се заби в един дънер. Този глух звук прозвуча като музика за ушите на Хаерн. Без да има време да извади камата си, противникът нямаше никакъв шанс. Хаерновото нападение бе жестоко и диво, без никаква мисъл за

защита. Два бързи удара разпориха гърлото на крадеца, трети замах под коленете го повали на земята.

Най-сетне получил миг отдих, Хаерн изруга и сграбчи болта, който все още стърчеше от рамото му. Той бе потънал дълбоко, а един бърз поглед към колчана на Вълка показва назъбени глави, умишлено затрудняващи изваждането. За момента отново трябваше да се осланя на мантрата, която бе научил още като дете, целяща да изолира болката. И си пое въздух. Усилил настойчивостта на повторенията, Хаерн блъсна болта навътре, за да го изкара от другата страна.

И изкрещя.

Дишащ тежко, младежът се облегна на едно дърво и огледа окървавения болт, който бе захвърлил на земята. Върхът не изглеждаше отровен — поне в това бе извадил късмет. Изглежда Вълците не бяха сметнали тази засада за достатъчно опасна, за да харчат време и пари за отрова.

Той погледна към колата, за да прецени ситуацията. Не можеше да види онези от другата страна, но можеше да различи един Вълк да лежи върху пътя. Трупът му пламтеше. В най-лошия случай това оставяше четирима живи. До този момент те не бяха забелязали появата му това също беше добре. Хаерн се нуждаеше от още малко отдих, за да се възстанови.

Но тогава този момент изчезна, защото колата пламна.

Хаерн изруга. Изглежда някой от крадците бе хвърлил запалителна бомба. Гъстият черен дим бързо се разнесе наоколо.

Тъй като знаеше, че Вълците веднага ще се втурнат да посекат оцелелите, Хаерн също се хвърли към колата. Болка пронизваше цялата му лява ръка. Този крайник щеше да става за отблъскване на удари, но убиването щеше да бъде ограничено само до десницата.

Пред него изникна силует — червенокоса жена, облечена в бяло.

— Бягай към дърветата! — изкрещя й той, без да спира. Горещината бе непоносима, но до този момент огънят бе обхванал единствено платнището на фургона.

Около колата нямаше оцелели. Извъртелият се да избегне жената Хаерн подскочи.

По време на краткия си полет той получи възможност да огледа битката. Четирима Вълци бяха оформили полукръг около колата. Черно-сивите им наметала не можеха да бъдат сбъркани. Срещу тях се

бяха изправили трима мъже — един в жълта роба, стиснал жезъл, друг в сиви одежди, въоръжен с два боздугана, а третият бе едър бабаит, който размахваше сопа.

В движенията на онзи с боздуганите имаше нещо ужасно познато, само че Хаерн не разполагаше с време да обмисля. Той насочи скока си към пълничкия, очевидно стопанин или кочияш. Въпросният изглеждаше най-неопитен и изпитваше най-големи затруднения с Вълка, обикалящ около него.

При приземяването си Хаерн блъсна крадеца и го посече. Сблъсъкът им повали и двамата. Младежът изкрещя, усетил нещо да блъсва раненото рамо. Остра болка прободе стомаха му, пораждайки нов вик на болка. Този път не бе извадил такъв късмет при сблъсъка. Докато се изтърколваше, той видя кръв — собствената си кръв — върху кинжала на крадеца.

С мъка Хаерн се изправи на крака. Болка, дим и сълзи замъгляваха погледа му. Един от двамата крадци, сражавали се срещу мъжа в сиво, се отправяше срещу новата заплаха. Младежът повдигна мечовете си и се постара да си придаде уверен вид.

Вълкът също бе въоръжен с два къси меча. Той нанесе силен удар над главата си с тях, надявайки се да се възползва от превъзходството на силата си. Стратегията му не бе лоша, предвид състоянието, в което се намираше Хаерн. Последният кръстоса мечовете си и отрази замаха, макар нервите в раненото рамо да изкрещяха в протест при сблъсъка. Крадецът повтори опита си още веднъж и още веднъж, като че имаше насреща си стена, която възнамеряваше да разреже. На третия път лявата ръка на Хаерн не издържа и той трябваше да се извърти, за да избегне удара. Младежът се престори, че отстъпва, но веднага след това изстреля десния си крак, поваляйки противника. В добавка оръжието му разреже гърдите на Вълка.

Раната се оказа прекалено плитка, но предостави на Хаерн достатъчно време, за да отстъпи наистина. Кръв се стичаше по ризата и панталоните му. По лявата му ръка също се стичаше топлина. Той се закашля. Надяваше се, че е заради дима.

Вбесен от раната, противникът му скочи на крака и се хвърли с устрема на див звяр. Хаерн остана на място и само отби ударите му. Двамата отново се сблъскаха, но този път Стражителя бе заел по-добра

позиция и коляното му полетя към слабините на нападателя. Когато Вълкът рухна на земята, Хаерн на практика се стовари отгоре му. Мечът се отрони от ранената левица, но другата ръка задържа своето оръжие. Именно зад него младежът вложи тежестта си.

Острието на късия меч потъна в стомаха на крадеца и продължи пътя си надолу, отвъд бъбреците и в самата земя. За момент прикованият остана да се гърчи, а после утихна.

Хаерн се чувстваше само малко по-добре от човека, когото бе убил. Сблъсъкът допълнително бе разранил рамото и ръката му. Стомахът все още го болеше. Не бе имал възможност да огледа последната рана, но я чувстваше отвратително. Не успя да се изправи. Най-сетне съумя да издърпа меча си, при което рухна по гръб и остана да лежи, дишащ накъсано. Дотук с посланието към гилдиите. Дотук с вдъхването на ужас. Той бе убил само петима...

Звуците на битката заглъхнаха. Главата му започваше да се върти. Над него изникна лице, познато от миналото. Към този лик се присъедини още един, по-млад и женски. Хаерн осъзна, че халюцинира. Как иначе щеше да вижда насреща си двама души, единият от които бе изчезнал, а другият бе мъртъв? Как иначе можеше да обясни, че Зенке му казва да се държи? Или че Делисия разкъсва дрехите му, за да разгледа раната в стомаха? Той усети натиск, след което пред очите му се спусна жълтеникава пелена с червени очертания. Звуците, доскоро приглушени, изчезнаха напълно. След това престана да вижда.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Тя знаеше, че Гарик ще очаква обяснение, но умишлено се забави. Нека той да чака и да се тревожи. Велиана искаше той да се почувства унижен, да усети презрението ѝ. Всичко останало би го накарало да си мисли, че нещата са различни. Най-сетне, когато денят наближи края си, едно от гилдийните хлапета я откри в кръчмата (разположена в другия край на града) и я уведоми за повика на Гарик.

— Кажи му, че идвам — отвърна тя и му подхвърли медна монета. — Но след като си допия.

Тя близа чашата си още половин час. През това време в пивницата пристигнаха още неколцина мъже, облечени в тъмносивите плащове на Пепелявата гилдия. Те бяха новопостъпили, за които Велиана знаеше само имената им. Влиянието ѝ над тях се ограничаваше с това.

Жената отново прокле слепотата си, накарала я да подцени амбициите му.

— Гарик чака — каза един от тях. Май се казваше Гил. Защо изобщо бе допуснала човек като него да влезе в гилдията? Той приличаше на мускулесто двукрако куче, изпъзляло от задника на някой помяр.

— Не се съмнявам, че си има и по-важни проблеми — отвърна Велиана и пресуши халбата си.

— По-важни от неподчинението? Не, няма.

Тя му намигна, докато се изправяше.

— Водете, момчета. Цели трима са изпратени за мен? Чувствам се поласкана.

— Млъквай.

До залез оставаше час. Сред оранжевото му сияние Велиана се чувстваше незащитена. В момента четиримата бяха навлезли дълбоко в територията на Паяците. Вместо да поемат през по-недоходоносните участъци, те крачеха сред самата му среда. По пътя Велиана забеляза неколцина мъже с по-светли сиви плащове, но те не обърнаха никакво

внимание на прекосяващите — не ги нападнаха и дори не поискаха обяснение.

Странно.

При Гарик тя завари Мъртвешката маска. Самият първомайстор се бе разположил сред възглавничките си и пушеше с изключително доволен вид. Това обстоятелство я притесни. И какво правеше тук магьосникът? Дали не предстоеше поредно посегателство срещу живота му? Дванадесет крадци също стояха в стаята, до един въроръжени. Тревогата ѝ припламна по-силно. Дали не бе настъпил моментът, в който Гарик щеше да опита да поеме абсолютен контрол над гилдията?

Ръцете ѝ незабелязано докоснаха кинжалите. Ако се стигнеше до това, тя щеше да отнесе Гарик със себе си. По-добре Пепелявата гилдия да изчезнеше, отколкото да продължи да съществува в ръцете на този параноик.

— Знаеш как да накараш един джентълмен да те чака — подметна Гарик при влизането ѝ.

— Убедена съм, че Мъртвешката маска ще ми прости.

Първомайсторът се засмя, незасегнат.

— Е, вече всички сме тук. Преди да продължим, Вел, би ли предала кинжалите си? Не бих искал някой да пострада.

Трудно ѝ беше да скрие паниката си, но тя все пак успя да го стори. Трябваше ли да се подчини? Ако предадеше оръжията си, щеше да остане уязвима, но пък в противен случай постъпката ѝ би изглеждала като заплаха. Тя погледна към Мъртвешката маска. Погледите им се докоснаха само за миг, но това бе достатъчно, за да забележи леката усмивка и намигването. Решавайки да се довери, Велиана връчи кинжалите си и скръсти ръце.

— Изглежда онова, което ще чуя, няма да ми хареса?

— Може би не аз съм този, който трябва да говори. — Той се обърна към Мъртвешката маска. — Би ли ми казал защо Велиана е още жива?

Околните крадци започнаха да мърморят. Как ли тълкуваха тези думи?

— Не разбирам. — Мъжът се направи на изненадан. — Има ли причина за противното?

— Не ме лъжи. Зная, че тя те е нападнала през нощта. Един от хората ми е наблюдавал. Каж ми, защо не я уби? Все пак, тя се е опитала да стори именно това с теб.

— Сметнах, че това е поредното изпитание, целящо да прецени годността ми — ловко излъга Мъртвешката маска. — В края на битката ни самата тя каза нещо в този ред на мисли. Нима преценката ми не е била правилна? Нима Велиана ме е излъгала?

Очевидно Гарик не бе очаквал подобен отговор. Той се навъси и се намести сред възглавничките си.

— Да, глупако. Не е била правилна. Тя те е излъгала. Трябвало е да умреш, а още си жив.

Велиана мълчеше. Каква игра играеше Гарик? Тя го бе предупредила за последиците, които би породило подобно неоправдано посегателство срещу новоприет член на гилдията, а ето че той лично оповестяваше тези си размисли пред останалите крадци. И не просто това — дори изтъкваше провала на плановете.

— Каква е била причината тя да ме напада? — попита Мъртвешката маска.

— Не е ли очевидно? Тя се страхува от теб. Вижда, че с умения като твоите ти много лесно би могъл да заемеш мястото ѝ. Не е ли така, Велиана?

Гарик се усмихна широко насреща ѝ. Кървясалите му очи блестяха весело. Ето какво било. Той бе хвърлил срама от проваленото посегателство върху нея. Ако тя се опиташе да отрече, можеше единствено да се осланя на собствената си дума. Срещу думата на първомайстора.

Нямаше съмнение чие слово носеше по-голямата тежест. Наказанието за подобно обвинение се ограничаваше до две възможности: прогонване или смърт.

По ухилването на предводителя личеше, че вече е направил избора си.

— Това е бил замисълът ти още от самото начало — тихо каза тя, почти с шепот. Гарик се надигна и се приближи, а останалите крадци наблюдаваха напрегнато. Те бяха разбрали току-що отправеното обвинение. Знаеха и какви са възможните наказания.

— Просто се възползвах от изникнала възможност — каза първомайсторът. Той говореше още по-тихо, само за нейните уши. А

Велиана погледна към Мъртвешката маска. Колко ли от обещанията му се бяха оказали лъжи? Може би всички. Тя бе изгубила в разговори времето, което трябваше да е посветила на убиването на маскирания негодник. Всички предишни посегателства срещу него бяха извършени тайно, скришом от останалите съгилдийници. Никой не можеше да ги докаже. Отново нейната дума срещу неговата.

— Както знаеш — Гарик театрално ѝ обърна гръб и повиши глас, — нашите закони са категорични относно полагащите се наказания. Не бива да допускаме безредие сред редиците си, не и в подобно време, когато самото ни оцеляване се намира под въпрос. — Той рязко се извъртя към нея. — Ти ще послужиш за назидателен пример, Велиана, пример за пред цялата гилдия.

— Позволи ми да отправя лична молба, първомайсторе — неочаквано се обади Мъртвешката маска. Гарик го погледна с лека тревога, но все пак кимна. — Тъй като тя се опитваше да отнеме моя живот, нека на мен бъде възложено да изпълня наказанието ѝ.

— Жалък негодник. — Тя стискаше пестници до болка. — Жалък, дребен плъх.

Велиана се престори, че се хвърля към Гарик, но насочи скока си към Мъртвешката маска. Беше невъоръжена, но Зуса я бе учила да убива и с голи ръце. Достатъчно беше да нанесе един удар на подходящото място, който да го задуши или да му строши врата — така поне щеше да умре доволна. Юмрукът ѝ се стовари в устата му, за да попречи на изричането на заклинание. Другият ѝ пестник се стовари в стомаха му и го накара да се превие. Крадците бяха започнали да крещят, но Велиана вече обвиваше ръце около врата на противника си. Достатъчно бе едно рязко движение...

Нещо тежко се стовари в тила ѝ. Тялото ѝ се отпусна. Мъртвешката маска се освободи и кресна на останалите да му я оставят.

— Тя е моя — оповести той. — Първомайсторе, да разбирам ли, че си избрал екзекуция като наказание за тази луда жена?

— Да — отвърна Гарик. Той изглеждаше развеселен от отчаянието ѝ.

Безсилната ѝ ярост се усилваше. Сграбчилите я крадци я пуснаха. Велиана едва съумя да се изправи. Болезнена цицина

изникваше на тила ѝ. Повръщаше ѝ се. Мъртвешката маска се приближи към нея. Озлобеният ѝ удар пропусна.

Магьосникът я сграбчи за врата и я блъсна към стената. Кинжал блесна от колана към ръката му и се притисна до гърлото ѝ.

— Имаш ли ми доверие? — прошепна той в ухото ѝ. Пръстите му усилиха натиска си. Погледите им се срещнаха. Нещо в кафявите ириса ѝ вдъхна надежда, противно на всичките ѝ инстинкти. Велиана кимна: движение, което той усети по-скоро с ръката си. — Тогава остани неподвижна.

Той измърмори още няколко думи, тихи прошепвания, останали скрити в усмивката. След това се отдръпна и прониза гърдите ѝ с бърз удар. Кръвта бликна много преди болката. Черни петънца избухнаха пред очите ѝ.

— Спи в мрак — изрече той, нечут сред ликуванията на останалите крадци. Несъмнено Гарик също празнуваше. Велиана не успя да го прокълне с последния си дъх. Цялото ѝ тяло се вкочаняваше, отказваше да ѝ се подчинява, да диша...

Тогава се спусна тъмнината. Не ѝ оставаше друго, освен да изпълни съвета на Мъртвешката маска.

Орик изчака напредването на следобед, преди да напусне дома. Той се отправи на юг по главната улица, загърбил просяците и уличните търговци. В нужното място войникът се отклони, за да поеме към гилдията на наемниците. Някога тя бе представлявала незначително предприятие, но продължаващите с години сенчести войни бяха напълнили ковчежетата ѝ и драстично бяха увеличили влиянието ѝ. Всеки, който искаше да стане наемник, трябваше да се обърне към тази гилдия. Това донасяше известни предимства, като например гарантирано заплащане или обезщетения за близките. Самият Орик смяташе, че това е просто начин за завишаване на цените, но пък какво ли разбираше той?

Гилдията все още бе запазила старото си седалище. То се намираше близо до централния булевард и на заможните не се налагаше да навлизат дълбоко сред заплашителни улички.

Орик влезе вътре, надявайки се да се натъкне на стар познат. Действително, веднага забеляза гъстата слята вежда.

— Орик? — изрече явилият се в отговор на звънчето над вратата.
— Наистина ли си ти? Ела по-близо, очите ми вече не са... Радвам се да те видя, негоднико!

Посетителят се усмихна широко.

— Опасявах се, че си пукнал. Или че си бил заменен от човек, чиято памет не се простира само до един час.

Старецът се засмя. Той се казваше Бил Трет, почитана фигура от предишния наемнически период на Орик. Трет бе убивал до отмала, а после, останал прекалено слаб, за да върти меча, гилдията му бе връчила перо на мястото на оръжието и след кратко обучение го бе назначила за чиновник. Огромното знание за отделните поръчители, което бе натрупал през кариерата си, беше обусловило този избор.

— Виждаш ли каква бъркотия е? — попита Бил и посочи към рафтовете с документи. — Само аз зная кое къде се намира. Ще ме държат тук, докато умра, а може би и после, стига да открият начин.

— Небесата са ми свидетели, че от теб има нужда — рече Орик.
— Трифектата все още ли налива злато в кесиите ви?

Трет махна с ръка.

— Приходите вече не са толкова значителни. Почти всички вече се стремят към минимума. Не е като преди десет години. Тогава дори не смогвах да преброя златото, което преливаше от една кесия в друга. Също като кръвта, дето се лееше тогава.

Орик се усмихна, припомнил си множеството крадци, които бе посякъл на служба при Леон Кънингтън. Каква година!

— Мисля, че Алиса се кани да възложи известна работа по-късно днес, така че бъди готов — рече посетителят.

Възрастният мъж повдигна вежда, но не попита.

— Що се отнася до мен, аз съм дошъл да те помоля за услуга, Бил.

— Каква? Макар че не аз съм този, който трябва да ти прави услуги. Доколкото си спомням, аз бях този, който ти спаси живота във Фелууд.

— Не държа на безвъзмездна услуга — додаде Орик и пусна тлъстичка кесия върху бюрото. — Трябва ми най-добрият ви меч. И нямам предвид най-добрият според глупашкото рангиране на гилдията. Интересува ме твоята преценка. Ти познаваш всички

наемници чак до Ейнджълпорт. Трябва ми адски добър човек. Способен да надуши мишка в гората преди бухалите, дето се казва.

Бил потърка брадичка, присвил очи.

— Предполагам, че няма да имаш нищо против, ако въпросният човек е малко противен?

— Дори и ако е най-грозният и жесток пройдоха, когото познаваш. Дори бих предпочел да е така. Тъкмо ще се спогодим веднага.

Трет се изсмя, но сухо.

— Зная един, който може да ти свърши работа. Той е много добър, Орик. Идва от Кер, макар някои да казват, че изобщо не е от Дезрел, а някакъв друг свят. Девет задачи съм му възлагал, нито веднъж не се е провалял. И винаги откриваше целите си предсрочно. Но в последно време за него не се намира работа, защото взема двойно повече от обичайното.

— Как се казва?

— Сам се нарича Призрака. Не съм достатъчно смел да го посъветвам да си избере нещо по-оригинално. Пък и на него му подхожда. Ще разбереш, когато видиш лицето му.

Орик скръсти ръце.

— Какво означава това?

— Няма смисъл да ти казвам. Ще узнаеш сам. Той е много скъп и много опасен, но е най-добрият. Все още ли го искаш?

Орик си помисли за шестимата, които той и Артър бяха изгубили, когато Стражителя ги бе нападнал. И освен това си помисли за начина, по който Алиса щеше да ги измъчва, ако узнаеше истината за случилото се със сина ѝ.

— Да. Трябва ми най-добрият. Къде да го търся този... Призрак?

— Знаеш ли къде е *Халбата и перото*? Не? Това е една мижава странноприемница в южната част на града, недалеч от главната улица. Иди там след няколко часа. Кръчмарят е мошеник, но ще ти покаже Призрака... Макар да ми се струва, че няма да имаш нужда от напътствия.

Бил развърза кесията и я изсипа, за да преброи монетите. След това той кимна и каза:

— Дал си ми повече.

— Останалото считай за подарък — каза Орик, отправящ се към изхода.

— Разбрано. Късмет, Орик.

Наемникът нямаше намерение да чака. Той искаше да присъства, когато Призрака се появи. Освен това можеше и да придобие някаква информация от тамошните клиенти. Тъй като все още бе рано, онези, които щеше да завари в пивницата, несъмнено щяха да се окажат редовни клиенти.

Откриването на кръчмата се оказа лесно — над вратата ѝ висеше табела с грозна халба и още по-немарливо изрисувано перо. Явно стопанинът скъпернически я бе изографисал сам. Орик намести меча си и влезе вътре.

Помещението вонеше на повръщано и алкохол и беше много тъмно. В единия ъгъл бе поставено гърне с жарава, отговарящо за осветление през деня и отопление вечерта. По масите бяха насядали неколцина скитници, които присвиха очи към новодошлия. Но никой от тях не изглеждаше опасен.

Зад бара стоеше слабават мъж с руса брадичка. Той кимна на Орик и го изчака да седне, преди да се приближи.

— От най-евтиното — заръча наемникът и подхвърли няколко медни монети. Когато съдържателят се върна с халба, пълна една трета с пяна, Орик подбели очи. Този наистина си беше мошеник. Но тъй като за момента информацията бе по-важна от удовлетворението на хубавия бой, войникът не каза нищо.

— Ще искаш ли и нещо за ядене? — попита стопанинът.

— Има ли нещо топло?

— Още не съм започнал супата. Имам малко хляб и масло, ако си склонен да платиш.

— И това ще стигне.

Докато изчакваше храната си, Орик държеше погледа си насочен предимно към плота на масата — в случай че Призрака все пак се намираще вътре. Наемникът не искаше да се оглежда и показва припряност. Трябваше да си запази превъзходството. Онзи може би щеше да се опита да извърънка по-голямо заплащане. Предвид целта, която щеше да му бъде възложена, нищо чудно.

След като изяде хляба с маслото, Орик изчака подходящ момент и извади сребърник, който подаде на кръчмаря.

— Не ми връщай — рече той. — Но искам да ми отговориш на един въпрос.

Пивничарят приближи монетата до очите си, навъси се и я прибра.

— Разбира се. Не съм толкова зает, че да не мога да се отдалеча от тезгяха за няколко думи.

Орик се засмя на сарказма му и продължи с тих глас:

— Търся човек по прякор Призрака.

Съдържателят обърса ръце в панталоните си и се изсмя.

— Напоследък малцина го търсят. Обичайно той се заема с онези възложения, които никой не е толкова глупав, че да приеме. За какво ти е изтрябвало това сажделиво чудовище?

Истински тъмнокож от Кер? Интересно.

— Не е твоя работа. Сега напълни чашата ми отново — и този път с пиво, а не с пяна.

Пивничарят го изгледа остро, но се подчини. Орик прокара с бирата остатъка от храната и се огледа отново. В кръчмата нямаше тъмнокожи. Той дори не бе сигурен, че във Велдарен е виждал чернокож. Жителите на Омн, особено от крайбрежието, бяха известни със смуглостта си, но при тях по-скоро приличаше на тен. Но за жителите на Кер се говореше, че имат черна като обсидиан кожа. Нищо чудно, че Призрака имаше затруднения с намирането на работа.

Орик се премести на най-отдалечената от вратата маса, облегна се на стената и затвори очи. Не беше действително заспал, но така изглеждаше. Ако някой сглупеше да опита да го обере, очакваше го изненада.

Привечер в пивницата започнаха да пристигат още клиенти. Орик си помисли, че това може да е единствената кръчма, останала в южната част на Велдарен след забраната на крал Велор керваните да влизат в града от южния вход. Вследствие на това нареждане всички търговци бяха отнесли парите си на север. Мъжете, които влизаха, изглеждаха уморени и дрипави. Явно повечето от тях работеха из близките поля. Пивото тук бе ужасно, досущ като цените, но пък тук посетителите оставаха по-близо до дома и приятелите.

— Седнал си на нашата маса — каза някой. Орик отвори очи и видя трима почернели от слънцето мъже, оцапани с пръст. Дори обединената им сила отстъпваше на неговата.

— Срамота — каза наемникът и леко се размърда, за да покаже дръжката на меча си.

— Тук не се разрешават оръжия — каза друг.

— Да видим как той ще се опита да ми го отнеме. — Орик кимна към кръчмаря.

Тримата се навъсиха, но тъй като бяха въоръжени само с пестници, не се осмелиха да противоречат. Докато те се отправяха към друга маса, Орик най-сетне видя Призрака.

Той бе седнал сам в средата на кръчмата. Кожата му наистина бе необикновено тъмна. Главата му бе обръсната, а дрехите му изглеждаха подходящи за по-топъл климат. Но дори и отпуснатият плат не можеше да скрие силата му. Най-шокираща от всичко бе ярката бяла боя, с която мъжът бе покрил лицето си.

Орик се изправи, хвърли предизвикателен поглед към тримата наглеци, а после се отправи към масата на Призрака.

— Нещо против да се настаня? — попита той.

Тъмнокожият повдигна очи към него и се усмихна бляскаво.

— Разполагам със свободен стол. Ако го искаш, твой е.

Гласът бе дълбок и заплашителен.

Другият седна и се настани удобно. Ако не беше бялата боя, Призрака можеше да мине за красив. От мига, в който бе видял тази маскировка, Орик бе започнал да обмисля причините за полагането ѝ, но до този момент не се сещаше за нищо. Може би тя бе свързана с името? Или представляваше тромав опит за прикриване на различие.

— Струва ми се излишно да питам, но все пак ще го сторя. Ти ли си Призрака?

Тъмнокожият се засмя.

— Да.

— Говори се, че си много добър.

— Кои са тези, които говорят това? Слепият глупак, отговарящ за финансите на гилдията? Или някои от останалите ми колеги? Бих се изненадал, ако някой от тях се изкаже по мой адрес с нещо различно от презрение.

— Бил беше — призна Орик. — Истина ли е? Започвам да се съмнявам?

— Това опит да ме подтикнеш към самохвалство ли е? Нямам намерение да се перча. Няма по-добър от мен. Сега ми кажи името си и

по каква работа си дошъл. В противен случай може да реша, че предпочитам да пия сам.

— Тъжен е онзи, който би предпочел да пие сам.

Призрака се усмихна отново. В кафявите му очи блесна заплаха.

— Наистина ли смяташ, че не съм свикнал да бъда сам?

Орик прокле тромавостта на езика си. Артър би провел разговора много по-умело. Той би научил незабелязано всичко необходимо.

— Тук си прав. Името ми е Орик. Не е важно за кого работя. Нужен си ми за определена задача. Вече платих на Бил за услугите ти.

Призрака се облегна назад и скръсти ръце. Орик видя две дръжки точно под лактите му. Изглежда и тъмнокожият не зачиташе забраната за влизане с оръжие.

— Мога да откажа, ако поискам, така че недей да смяташ съгласието ми за дадено, Орик. Какво желаеш: някой да бъде открит, убит или и двете?

— И двете.

Заплашителността преля в усмивката.

— Отлично. За кого става въпрос?

— Наричат го Стражителя.

Орик бе сепнат от внезапното прихване. Изглеждаше, че останалите посетители на кръчмата са застанали нащрек от звука.

— Стражителя? Това е интересно. Чувал съм слухове за него, но те неизменно го преувеличават. Изкарват го самата Смърт. А сега ти идваш и ми заръчваш да го убия. Разполагаш ли с нещо друго освен името му?

— Видях го със собствените си очи — раздразнено каза Орик. — Той беше облечен в сиво, а лицето си бе скрил в качулката.

— Току-що описа почти всеки просяк във Велдарен.

— Носеше два меча, по един във всяка ръка.

— Два меча в една ръка — ето това би ме впечатлило.

— Достатъчно! — Орик стовари длан върху масата. — Няма да се оставя на урод като теб да ме разиграва!

Цялата пивница утихна при тези думи. Призрака се приведе поблизо до събеседника си. Не изглеждаше разгневен, само развеселен. Но в усмивката му се таеше нещо, нещо опасно. Гласът му спадна до шепот.

— Урод? И защо? Заради кожата ли? В Кер има хиляди като мен.

— Само един урод би си нацапотил лицето, за да прилича на мъртва курва — каза Орик, все още раздражен.

— А, заради боята. — Гласът му стана още по-тих, съответстващ за споделяне на лична тайна. — Много сърби, а освен това не е евтина. Знаеш ли защо я нося?

— Защото искаш да се слееш с околните?

— Да се слея?

Той се смя дълго и гръмко, успявайки да сепне околните. Самият Орик се усети как трепва, макар да не знаеше защо. Знаеше само, че е изгубил контрол върху разговора. Трябваше да се овладее бързо, в противен случай преговорите щяха да пропаднат.

— Не, не за да се слея — продължи Призрака. — Искам да изпъквам. Когато останалите видят тази боя, тя им напомня защо я нося. Никой не може да се скрие от мен, Орик. Именно затова съм най-добрият. Всеки, с когото разговарям, се страхува, защото не знае нищо за мен — знае само, че съм различен. Виждаш ли онзи фермер там? Бих могъл да узная името на съпругата му за по-малко време, отколкото на теб би ти било необходимо, за да се представиш. Когато ти задаваш въпроси, останалите ще усукват, ще отлагат, ще се надяват да измъкнат нещо. Когато аз задавам въпроси, останалите искат да се отърват от мен, защото аз ги карам да изпитват страх, без да изрека и едничка заплашителна дума. Страхът е по-силен от златото. Всички богатства на света не са способни да подтикнат някого да надвие страха си, не и когато става дума за смърт и кръв. Онези, към които аз се обръщам с въпрос, бързат да ми кажат всичко, което искам да зная, за да се върнат към жалкото си съществуване. Да се слея? Каква печална липса на въображение.

— Достатъчно. Приемаш или не?

Призрака отпи от халбата.

— Утрои сумата, която ти е казал Бил. Няма да приема и една медна монетка по-малко.

— За тези пари бих могъл да наема петдесет души!

— От които нито един няма да открие търсеното. Тройно.

Орик се изправи. Бе търпял достатъчно.

— Ти за какъв се мислиш, негоднико? Отказвам. Или приемаш стандартното заплащане, или няма да получиш нищо.

Призрака изтегли един от мечовете си и шумно го стовари върху масата. Орик подскочи. Едва в следващия миг осъзна, че не е посегнал към собственото си оръжие, а се е обърнал към вратата да побегне. Лицето му се наля с кръв. Нямаше съмнение, че и Призрака бе забелязал обидната му реакция.

— Ще очаквам останалата част от сумата да се озове в ръцете на Бил до утре вечер. Сбогом, Орик. Ще имам главата на Стражителя до две седмици. Ако се проваля, което няма да се случи, ще ти върна парите.

Призрака се надигна и излезе. Цялата кръчма си отдъхна при излизането му. За свой срам Орик трябваше да признае, че споделя облекчението. Той си поръча още една халба, пресуши я и с бързи крачки се отправи навън. Предстоеше му да отметне още едно възложение. Него възнамеряваше да изпълни много по-добре от срещата с Призрака.

Той навлезе още по-дълбоко в южната част на Велдарен. Показа се, че се е отправил към голяма дървена постройка на два етажа. Около петдесетина момчета и момичета чистеха, метяха и приготвяха леглата си. Някакъв мъж на средна възраст побърза да посрещне наемника.

— Аз съм Лорънс. Приветствам ви в сиропиталището ни. Мога ли да помогна с препоръка за чирак или слугиня?

— Покажи ми момчетата — каза Орик.

Лорънс изсвири пронизително и размаха ръце. Двамата влязоха вътре.

Помещението приличаше на огромен склад, в който се издигаха редици койки. Мъжът подреди двадесет момчета на различна възраст. Като цяло те мирно изчакаха огледа, което показваше, че не за пръв път преминават през тази процедура.

— Нещо конкретно ли търсите? — попита Лорънс и облиза устни.

— Това си е моя работа.

— Разбира се, сър, разбира се.

Докато оглеждаше по-малките, Орик се опитваше да си припомни Натаниел. Един от дребосъците бе със сходно телосложение, може би два пръста по-висок. А косата му дори бе същият цвят.

— Излез напред — нареди му наемникът и кимна след допълнителния оглед. — Той ще бъде. Каква е цената?

— Осиновяванията не са евтини. Но тъй като е още малък, девет сребърника.

Орик отброи двойно.

— Документи не ми трябва. Не съм идвал тук, не си ме виждал.

Очите на Лорънс щяха да изскочат. Той започна да мести поглед между посетителя и питомника.

— Името му е Дирк.

— Хубаво. Ела, момче.

Лорънс наблюдаваше излизането им, но не каза нищо.

Орик пътуваше пеш, затова взе Дирк за ръката и му каза да бърза.

— Без въпроси. Къщата ми се намира извън града, край северния път. Там ще отработиш среброто, което похарчих за теб. Разбра ли?

Дирк кимна.

Орик го изведе през южната порта, защото не искаше да прекосява по-оживените части на града. Градските стражи му хвърлиха само бегъл поглед, преди да го пропуснат.

При едно разклонение двамата завиха и обиколиха част от града, за да се отправят на север.

Дирк изглеждаше на не повече от шест. Заради по-късите си крака той се уморяваше бързо. А кльощавото му тяло загатваше, че от много време насам не се е хранил до насита. Затова в един момент Орик го взе на ръце. Градът бе останал зад тях. Слънцето почти бе залязло.

— Още колко остава? — попита Дирк. Първата му реплика от час насам.

— Без въпроси — изръмжа Орик и се огледа. Първите звезди вече изникваха в небето. Кралският лес се намиреше недалеч. На изток се простираха цели вълни хълмове. Наемникът се отправи към тях, все още носещ детето. — Почти стигнахме — промърмори той. Когато хребетът на първия отминат хълм остана между тях и пътя, мъжът остави момчето на земята. — Виждаш ли онази гора? Искам да ми донесеш дърва.

— Да, сър.

Орик събра малко суха трева и с помощта на меча си и кремък я запали. Когато Дирк се върна, донесъл наръч клони, Орик ги строши на коляното си и подхрани с тях огъня. В добавка изля малко масло от фенера, който носеше в раницата си.

— Ще ни трябват много повече подпалки — заяви той, докато се изправяше. Все още стискаше меча. — Само че имам време. Първо да се погрижа за нареждането на Артър. Ела тук, Дирк.

Докато пресният труп кървеше в тревата, Орик лично се отправи в леса и отчупи няколко дебели клона, които със сумтене завлече обратно в лагера. Там ги донатроши с крак и един след друг започна да ги хвърля в огъня. Когато пламъците се издигнаха, наемникът взе тялото. То бе започнало да се вкочанява.

Сирачето се озова безцеремонно захвърлено сред пламъците. Парцаливите дрехи пламнаха най-напред, последвани от косата. Месото се нуждаеше от най-много увещаване, но за сметка на това миришеше приятно. Виж, миризмата на изгоряла коса бе дразнеща.

Орик се настани по-далеч от огъня, така че вятърът да отнася дима далеч. На сутринта той събра костите в един чувал и се отправи обратно към Велдарен.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Мекото легло объркваше Хаерн. Легло? Кога за последно бе спал в легло? Преди три години? Четири? Ами онази ферма? Или там бе спал на пода? Може би сега се намираше в странноприемницата? Само че ясно помнеше как я напуска. И близо до дома се бе натъкнал на засада и бе пронизан по време на битка...

Той отвори очи, но и това не му помогна много. Над себе си видя кремав таван. Стаята бе съвсем малка, между леглото и вратата имаше около две педи пространство. Недалеч от таблата на кревата имаше гардероб, изпълнен със странна колекция дрехи и оръжия. Хаерн разпозна сред тях собственото си въоръжение и понечи да се надигне.

Болката в стомаха го убеди, че това не е добра идея. Той се отпусна обратно и притисна ръце върху усещането. Пръстите му докоснаха бинтове, лепкави от кръв. Нови, по-ясни откъслечи от битката започнаха да се завръщат в паметта му. Той бе убил няколко Вълка, бе пронизан в стомаха, а после, по време на припадъка си...

— Какво става тук? — промърмори той и погледна ръката си. Спомняше си, че раната бе дълбока. Но болката бе съвсем слаба.

Хаерн отмести част от нейната превръзка и видя дълъг белег, придържащ се затворен без никакви шевове. Това не изглеждаше възможно. Подобна рана би зараснала така само след седмици. Същото важеше и за простреляното му рамо. Или той действително бе лежал много дни, или някой жрец го бе изцелил.

Или жрица...

Вече не беше сигурен, че последното видяно е било халюцинация.

Дали това бе възможно? Нима след всички тези години Делисия бе напуснала стените на храма? Част от него изпитваше нетърпение да се срещне с нея. Остатъкът изпитваше ужас. Косата му не приличаше на нищо, лицето му бе неравно избръснато. Дрехите му бяха одежди на просяк — реквизит за ролята, която си бе избрал. А Делисия представляваше първият му лъч светлина в свят на мрак, нещо чисто и

недокоснато. Хаерн чувстваше по себе си кръвта на всичките си жертви.

Не изглеждаше подобаващо тя да го открие в такова състояние — ако изобщо го помнеше или бе съумяла да го разпознае под слоя мръсотия.

Той отново опита да се надигне. Този път бе подготвен за болката и успя да се справи по-добре.

Опрял ръка на стената, Хаерн се приведе към гардероба и взе мечовете. Знаеше, че никой тук не би възнамерявал да го убива — за което свидетелстваха положените грижи — но без познатата им тежест той се чувстваше гол.

Заради усилието по врата му изникнаха капчици пот. Младежът отправи бърза благодарствена молитва към Ашур и отвори вратата.

На прага стоеше изненадан Зенке, тъкмо посягащ към дръжката. В другата си ръка стискаше дебел къшей, намазан с масло.

— Отиваш ли някъде? — попита Зенке.

Това дойде в повече на Хаерн, който се отпусна обратно върху леглото и остана загледан в другия.

— Приличаш на човек, видял призрак — весело отбеляза мъжът.

— Мисля, че наистина видях.

Зенке се засмя. Познатият звук спомогна за отстраняването на съмненията. Той бе обръснал главата си и си бе пуснал брада, но усмивката му си оставаше същата. И същото веселие блещукаше в очите му.

— Само неколцина биха ме разпознали в този ми вид. Явно не бива да се учудвам, че ти си един от тях. Винаги си бил наблюдателен, Арон.

Арон...

Разкъса го вълна от спомени: дните тренировки със Зенке, практическите уроци на Трен и онези кратки мигове преди екзекуцията на Робърт Хаерн. От онзи ден той бе престанал да използва това име. С новото название бе избрал нова личност. По-добра.

— Хаерн — поправи той. — Арон умря отдавна.

Зенке му подаде хляба и се облегна на рамката.

— Определено. Аз самият бях един от многото, които смятаха така. Бях забравил новото ти име. Всички чуха как си умрял в пожара.

Самият аз едвам се измъкнах. Косата ми не успя. Но пък този вид улесни превъплъщаването ми. И ми харесва.

Няколко мига Хаерн остана загледан в храната, видимо колебаещ се за предназначението ѝ. Най-сетне той остави хляба върху леглото, изправи се и прегърна Зенке. Не каза нищо. Не знаеше какво да каже. Отново се чувстваше на тринадесет. Неочаквано бе получил връзка с хубава част от миналото си.

Изглежда Зенке разбра, защото потупа Хаерн по гърба и внимателно се отдръпна.

— Недей да се разчувстваш прекалено — смигна той. — Иначе ще започна да подозирам, че не си синът на Трен. Седни. Дел каза, че трябва да минат още няколко дни, преди да си възвърнеш формата. Не искам раните да се отворят. Ама си се издължил. Станал си по-висок от мен. Какво прави през тези пет години?

Част от Хаерн искаше да разкаже. По-голямата част от него чувстваше нарастващ срам. Нима можеше да обясни? Нима можеше да обясни на друг яростта от гледката как всичко обичано бива разрушено от противната култура на подземния свят?

Но пък насреща му стоеше Зенке, единственият приятел от предишния му живот.

Хаерн му разказа всичко — бягството от пожара и последвалия несретен живот сред улиците: живот сред дрипи, задигана храна и убийства на престъпници. Чувстваше остър срам, докато признаваше това, макар да не бе сигурен за причината. В сърцето си се чувстваше оправдан.

— Защо просто не се махнеш? — попита накрая Зенке. — Всички те смятат за мъртъв. Би могъл да продължиш напред, да си изработиш репутация като наемник или крадец в който и да е друг град. Защо продължаваш да стоиш във Велдарен?

По врата на Хаерн се разля червенина.

— Защото това е моят дом. Това е всичко, което познавам. Искан да накажа гилдиите. Сметнах, че ако ги накарам да се страхуват, ще намаля бройката на постъпващите. Ще ги накарам да се опасяват за безопасността си. Не зная. Смятах, че ще сложа край на всичко това.

Зенке се засмя:

— Изглежда момчето, което познавах някога, се е превърнало в амбициозен млад мъж. Това не бива да ме изненадва. Достатъчно се

изненадах от това, че те видях. Как се озова край кервана ни?

— Разследвах златото на Змийската гилдия. Натъкнах се на вас на връщане.

— И тъкмо навреме — ухили се мъжът. — Бяхме наети да защитаваме някакъв тлъст търговец, който здравата бе разгневил Вълците. Мисля, че той бе проявил свидливост в плащанията. Опитваше се да избяга на север, преди те да забележат. Но... те забелязаха. — Той се засмя. — Трябва да призная, в първия момент си помислих, че Трен ни се е притекъл на помощ. С начина, по който ти се хвърли и започна да танцуваш сред тях, Арон...

— Казах, че вече съм Хаерн.

Зенке повдигна ръце.

— Прощавай. Навик. На какво се дължи тази настоятелност?

Младежът се уви по-плътно с одеялото, изпитал внезапен хлад.

— Защото вече не съм човекът, носил онова име. Не искам да имам нищо общо с баща си, дори и името му. Няма да бъда онова, което той иска да стана.

— Искаше — поправи Зенке, наблягайки на последната сричка. — Той също те смята за мъртъв. Няма как да знае, че вместо да убиваш по негово нареждане, ти убиваш по своя преценка.

— Не смей да ме съдиш!

Хаерн се изненада от собствения си гняв.

— Не те съдя, само изтъквам очевидното. Вярвам, че сега е мой ред да разкажа. Моята история не е толкова интересна. В началото напуснах града. Винаги съм искал да се махна, мисля, че ти казах. Порано не можех, защото Трен не е човек, който приема добре подобни искания. Освен това той не прощава на онези, които го предават, но за щастие не узна, че аз съм издал плановете му пред краля. Използвах огъня, който те „уби“, за да си създам нов живот. Известно време прекарах в Уудхейвън като дървосекач. След известно време се отегчих и се върнах към дейностите, в които се размахва оръжие, а не брадва. Оказа се, че наемниците никога не стигат. Преди около година се върнах във Велдарен под името Стърн. Надявах се да намеря нещо още по-доходно. И преди да си изразил онова, което несъмнено си мислиш, държа да изтъкна, че не съм се върнал към предишната заетост. Подбирах работодателите си внимателно. Макар че не всякога

предоставях услугите си на особено добри хора, не ми се е налагало да избивам невинни или да опожарявам домовете на бедните.

— Както и да е, впоследствие се срещнах със сегашния си работодател. Той дори ме нае за постоянно. Изглежда бе пресял поне двадесетина души, преди да попадне на някой, който не е отрепка. Късметлия съм, нали?

Хаерн се усмихна, но не каза нищо. Все още бе зает да осмисля случилото се. Насреща му стоеше човек, с когото можеше да разговаря открито. Това усещане беше объркващо след половин десетилетие мълчание и самота. Много пъти младежът се бе чувствал изоставен от Ашур. Сега започваше да му се струва, че тези обвинения са били несъстоятелни.

Той използваше хляба като оправдание за мълчанието си. Появата на Зенке бе прогонила увереността му. В негово присъствие Хаерн отново се чувстваше объркан хлапак.

— Виждам, че очите ти се затварят — каза Зенке, когато Хаерн приключи с храната. — Ще ти изпратя Делисия да смени превръзките и после ще си почиваш и размишляваш на спокойствие.

— Делисия? — Младежът си спомни другия образ, изникнал пред очите му. — Случайно фамилията ѝ да е Есхатон?

Зенке повдигна вежда.

— Да, но откъде... Чакай. Това *онази* Делисия ли е? Заради която ти уби Дъстин... Тя е, нали?

Хаерн кимна. Последвалият изблик на смях го завари напълно неподготвен.

— Изглежда тя ти върна услугата — рече Зенке, когато се успокои. — Благодарение на нея кръвта ти не изтече като на заклан шопар. Ти не си ми казвал, че тя е станала жрица. Все се чудех как е успяла да се укрие от Трен така добре.

— Не съм казвал на никого — промълви Хаерн. — Кайла ми каза в нощта на нападението срещу Трифектата.

Лицето на Зенке помръкна при споменаването на това име.

— Тя беше красива девойка. Чух, че Трен я убил, задето ти помагала. Жалко. Да получи такава отплата за помощта, която ти бе оказала...

Забелязал измъченото изражение на събеседника си, Зенке побърза да заглади неволно острите си думи.

— Хаерн, знаеш, че не исках да кажа това. Ти нямаш вина за станалото. Нямаш вина, че баща ти е негодник. Поне влиянието му бавно отслабва, слава на Ашур.

— Зенке... Не мисля, че съм готов да я видя.

— Тя вече получи възможност да те огледа добре.

Хаерн се изчерви, но остана категоричен.

— Моля те, остави ме да почивам. Срещата с теб ми дойде в повече. Остави ме да помисля, става ли?

Зенке сви рамене.

— Ще оцелееш. Но ако раните се инфектират, вината ще си е твоя. Приятни сънища, Хаерн.

— Благодаря.

Зенке излезе, но думите му продължаваха да звучат в съзнанието на Хаерн.

Да получи такава отплата за помощта, която ти бе оказала.

Колцина бяха умрели заради него? Робърт бе погинал от собствената му ръка. Баща му беше убил Кайла, задето се бе осмелила да помогне. Зенке едва не бе изгорял жив. Делисия бе принудена да се крие. А сега, когато целият престъпен свят на Велдарен с радост би го разкъсал парченце по парченце, тя и Зенке го бяха приютили в дома си.

Нима си бяха изгубили ума? Той бе чудовище, притеглящо хаос и смърт. Мястото му беше на улицата. Канавките щяха да приемат кръвта му.

Освен това той не можеше да се изправи срещу Делисия. Не можеше. Последният му спомен от нея бе рухването ѝ простреляна. Тя бе изглеждала втрещена от болка и предадена. А отвъд рамото ѝ бе видял баща си да се приближава, понесъл арбалет в ръце. Тогава беше изпитал такава вина...

Хаерн пристегна колана и сдържа гримасата на болка. Плащът му бе оставен сгънат край кревата, редом с окъсаните дрехи. Той отново почервения, припомнил си подмятането на Зенке. Надяваше се, че някой друг, а не Делисия го е преоблякъл в дрехите, които носеше в момента: бяла риза и кафяви панталони.

Кръвта и мръсотията по старите дрехи само увеличиха желанието му да се махне. Той бе обграден от мръсотия. Дори задачата, на която бе посветил живота си, също бе мръсна. Нима

наистина бе по-добър от баща си? Поне Трен се стараеше да създаде империя, макар и нетрайна. Хаерн само рушеше.

Той поклати глава, за да прогони тези мисли. Трябваше да се съсредоточи. Сънливостта все още тежеше върху клепачите му. Мекото и топло легло изглеждаше много по-изкушаващо от женски обятия. Прибавил решителност, Хаерн откряна вратата и се огледа.

Къщата, в която се намираше, бе дребна, но се стараеше да компенсира това с двата си етаж. Точно отсреща му имаше втора врата, а малко по-нататък започваше стълбище, чиито остри ъгли отвеждаха до долния етаж. От отсрещната стая долитаха приглушени гласове.

Той се чувстваше като крадец, докато се отправяше надолу с цялата бързина, която позволяваха раните му. За щастие долният етаж се оказа празен. Неговата мебелировка бе оскъдна — маса и дъбово бюро в ъгъла, върху което бяха оставени няколко книги.

Хаерн отмести резето и пристъпи на улицата. За момент той се огледа, за да се ориентира. Слънцето вече бе изгряло, но още не се беше издигнало над стените. Недалеч се виждаше странноприемница, *При Претер*, ако правилно бе разчел знака. Това означаваше, че той се намира на улица „Пурпурна“, дълбоко в южната част на града. Глух ужас съпроводи това осъзнаване. Излизаше, че Зенке и Делисия живеят в едно от най-опасните места в града. Нищо чудно, че никога не бе ги виждал по време на нощните си обиколки. Те несъмнено се залостваха вечер.

Колко ли пъти бе минавал край тях, дирейки жертви?

Раните го тревожеха, но те щяха да му позволят да се оправи с онези, достатъчно отчаяни, за да опитат обир посред бял ден. След като още веднъж огледа разнебитената къщица, за да запомни местоположението ѝ, Хаерн бързо пое на север, решен да се отдалечи от неочаквания сблъсък с миналото си.

Велиана бе обгърната от тишина. Това бе достатъчно, за да я убеди, че е мъртва. Отварянето на очите не донасяше разлика. Навсякъде около себе си виждаше единствено мрак. А може би това не бе съвсем правилно казано? Тъмнината по-скоро я бе погълнала. Беше

я обхванало вцепенение, напомнящо студ. Поне усещаше нещо, макар и слабо.

Времето течеше бавно, като отегчено от нея. Последва внезапна, разтърсваща болка в гърдите, наситила мрака с ивици червено. Болката се повтори, но този път странно позната. При третия усет Велиана осъзна, че това са ударите на пробудилото се сърце.

Иглички започнаха да се разпръскват към гърдите, лицето и крайниците. Мракът постепенно започна да избледнява към жълто, после червено, а накрая се раздробя на множество цветове, оформящи непокритото лице на Мъртвешката маска.

— Добре дошла отново — усмихна се той.

Велиана би го ударила, ако изтръпналите ѝ крайници се подчиняваха.

Лицето му изчезна. Тя лежеше по гръб, втречена в обвит с паяжини таван. Студът, който все още усещаше, ѝ показва, че лежи върху пръстен под. Ушите ѝ, източник на едно от малкото напълно функциониращи сетива, доловиха стъпки, последвани от смях.

— Убеден съм, че си разгневена, но те уверявам, че се надявам никога да не ми се налага да правя подобно нещо отново.

Той се приведе над нея и допря пръсти до шията ѝ.

— Пулсът се усилва. Това е добре. До този момент не бях получавал възможност да изпробвам това заклинание. Считай се за щастлив първи опит. Никак не е лесно да спреш нечие сърце. Не и ако възнамеряваш впоследствие да го задействаш отново.

— Какво стана? — накъсано попита тя. Езикът ѝ беше подут и се местеше трмаво в сухото гърло.

— Престорих се, че те убивам. Пробождането на гърдите ти не беше дълбоко. Погрижих се никой да не оглежда раната. Заклинанието вцепени тялото, спря дишането и ударите на сърцето ти. Ти изглеждаше мъртва. Може би и в онзи момент действително беше. Пожелах да се нагърбя и с погребението ти. И ето ни тук. След като дойдеш на себе си, смятам, че и ти самата ще останеш доволна от елегантността на плана ми.

Игличките продължаваха да пробождат тялото ѝ, но този път донасяха със себе си възвръщането на контрол. Макар в главата ѝ да пулсираше нечувано главоболие, Велиана се насили да приседне и да

си припомни станалото. Тя се бе намирала в скривалището, където Гарик я бе обвинил в...

Тя посегна да изтегли кинжал, но успя единствено да рухне обратно на пода.

— Не се пресилвай — долетя гласът на Мъртвешката маска. — След още няколко минути ще се справиш. Предстои ни много за обсъждане, така че ще те помоля да не вършиш глупости. Като например убиването ми.

Не мога да обещаая, помисли си тя сред замайването.

Умът се разбуждаше едновременно с тялото. Велиана се огледа, за да установи мястото.

Двамата се намираха в някакво мазе. Светлината идваше от самотна факла, окачена над главата ѝ. Не видя врата, но прецени, че въпросната трябва да се намира зад нея. Магьосникът се бе облегал на каменната стена от дясната ѝ страна и бе скръстил ръце със самодоволна усмивка, която Велиана с радост би заличила.

Тъй като сега тя се чувстваше много по-добре, жената се надигна, готова за последвалия световъртеж, а после приседна на колене.

— Вече съм добре. Каза, че ни предстои да обсъждаме много неща. Слушам те.

Той кимна. Очевидно одобряваше преминаването към същината на въпроса.

— Гарик ме изненада с решителността си. Щях да се разстроя от този си пропуск, но постъпката му изненада и теб, а ти го познаваш от много по-дълго. Дори и подправеният зар ще покаже нещо неочаквано, ако бъде хвърлен достатъчно пъти. Исках да спася и двама ни, но Гарик видимо нямаше намерение да се остави да бъде разубеден. Той искаше смъртта ти. А аз сторих всичко от себе си, за да му осигуря исканото. Успях да го заблудя, в това съм убеден. Сега моята позиция в гилдията е щекотлива. Повечето от низшите членове, които те презираха, имат високо мнение за мен. Но виждам, че Гарик иска и моята смърт. И така се озовахме тук. Изминал е един ден. Успях да те увия добре, така че никакви буболечки или червеи да не се доберат до теб преди завръщането ми.

Велиана потръпна от мисълта.

— И ето ни тук — повтори тя. — Какво искаш? Защо ме остави жива?

— Защото ти отправих предложение. И защото няма да позволя на някакъв идиот да се намесва в плановете ми. Предложението още е в сила, но искам да чуя отговора ти още сега. Ще ми помогнеш ли, или ще трябва да си търся друг партньор?

— А ако откажа?

В очите му нямаше радост или веселие, само мрачна искреност.

— Ще те върна в земята, но този път за постоянно.

Тя си припомни студа и мрака. Прониза я неволна тръпка, прекалено силна, за да бъде скрита. Не можеше да се върне сред този ужас, дори и ако тези усещания не бяха истинската смърт. Гарик се бе обърнал срещу нея, беше я прокудил от собствената ѝ гилдия.

— Ще ти помогна — каза тя. — Дори и да имах избор, пак щях да сторя същото. Искам онзи кучи син да умре бавно, болезнено и от моята ръка. Това е всичко, за което настоявам. Можеш ли да ми дадеш това обещание?

Мъртвешката маска ѝ подаде малка бутилка с някаква червена течност. Велиана извади тапата и отпи.

— Мога да те уверя в това, мила. Той ще бъде твой.

Алкохолът прогори гърлото ѝ, но я накара да се чувства отлично.

— Тогава да спрем с лъжите и игричките. Вече не мога да те предам, не и след като бях езекутирана от Пепелявата гилдия. Какъв е замисълът ти? Защо си дошъл във Велдарен?

Магьосникът приглади робата си и се настани срещу гостенката си. И се почеса по брадичката, обмислящ откъде да започне.

— Вече ти казах, че някога бях член на Съвета на маговете. Всъщност преди няма и шест месеца. Официалната ни линия е ненамеса в политическите дела, но това е глупост. Нашите очи са навсякъде, особено край кралете и техните столици. Когато избухна войната между гилдиите и Трифектата, на мен ми бе възложено да наблюдавам конфликта. С помощта на злато и магия научих за всеки първомайстор, целите му и способностите. С течение на годините отегчението ми нарастваше, затова започнах да оформям различни планове. Аз не бях от висшите членове, напротив. Силата ми не отстъпваше на мнозина, но годините ми бяха малко. Нямам достатъчно

сиви коси, ако предпочиташ да се изразя така. Освен това ми се носеше репутация на размирник.

— Колко шокиращо — промърмори Велиана. Той се засмя и продължи:

— Не ми казваха нищо за причината, поради която ми е възложено да следя престъпния свят на Велдарен. Освен това не ме наблюдаваха изкъсо, затова започнах да се замислям над различни интересни идеи. Доходоносни идеи. Наскоро измислих план, за който бях сигурен, че ще проработи. Успехът му не бе гарантиран, разбира се. Замисълът носеше известен риск за онзи, който щеше да се опита да го изпълни, но в ценността му не се съмнявах. Тази глупава война нямаше да спре сама, не и преди Трен Фелхорн да умре. А аз бях открил начин да сложа край. Когато се опитах да убедя висшите членове на Съвета в правотата си, те ми наредиха да не се намесвам. В успеха аз виждах планини злато, но златото не означава нищо за тези сбръчкани негодници. Те искат влияние, власт и информация. Златото допринася за всичко това, но не е истинската им амбиция.

— Аз се заех да изпълня плана си и без тяхното одобрение. Тогава осъзнах за колко опасен ме смятат. Неколцина от информаторите ми се оказаха хора на други, по-висши съветници. Опитът ми да убия Фелхорн докара единствено прогонването ми. Те ми отнеха името, Велиана. Откраднаха го със заклинание, нарекоха амбициите ми глупашки, а желанието ми за злато — младежка наивност. Заслужаваш да останеш безименен, рекоха те, защото си глупак. Макар че те са онези, които отказваха да видят могъществото, което тази възможност криеше, и богатствата, които подземният свят на Велдарен придобива всяка нощ.

— Дойдох тук, за да им докажа, че грешат. Те искат власт — аз ще притежавам влияние, каквото те не са и сънували. Те се присмиват на златото — аз ще събера повече, отколкото са си представяли. Твоята гилдия бе идеална за замисъла ми, Велиана. Най-малката, най-слабата, най-лесна за покоряване. И аз имам готов план. Всъщност, той не е само един. Това е само началото. Двамата ще превземем Пепелявата гилдия и ще я превърнем в могъща сила, срещу която никой не ще се осмелява да се изправи. Но ще се нуждаем от помощник. За да постигнем целта си, ще трябва да убием мнозина, може би стотици. Това притеснява ли те?

Тя се замисли над думите му. Това обясняваше много от чудатите му умения. Разбира се, възможно бе да лъже, но дори и в този случай това не променяше предателството на Гарик. Що се отнася до въпроса му...

— Не. Не и ако получа възможност да убия Гарик. Така или иначе невинните не заслужават да прекарват дълго време в този свят.

Мъртвешката маска се усмихна.

— Добро момиче. В такъв случай няма да имаш нищо против следващото си възложение.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Евелин изми ръце в купата и ги обърса. Сетне с омерзение захвърли окървавената касапска престилка. Матю стоеше до нея и гледаше към детето.

— Ще оживее ли?

— Така мисля — каза тя. — Заших го достатъчно бързо. Момчето на Кендър изгуби повече кръв, докато му заших главата, а пак оцеля.

— Но то беше по-голямо — отбеляза съпругът.

Евелин кимна, но не каза нищо. Двамата мълчаливо се загледаха в спящото момче. Кожата му бе преbledняла и лъщеше от пот. Жената се надяваше, че това е признак за отминаването на треската, но може би беше следствие от ампутацията. Болката караше телата да изпитват странни неща. Не й се искаше да мисли какво е почувствало детето, когато първите зъбци на триона се бяха врязвали в рамото му. Може би не беше усетило почти нищо благодарение на треската.

— Чувствам се странно да не зная името му — каза фермерът.

— Бихме могли да му дадем сами.

— Няма смисъл. Ако се събуди, ще ни каже сам.

— *Когато* се събуди.

Матю я погледна и кимна. Напразно беше да се надява на истинско извинение от негова страна.

— Да. Когато се събуди. Аз ще почистя.

Отрязаната ръка лежеше на пода, омотана в парцали. Матю я взе и я изнесе навън. Макар да не бе казал на съпругата си, тя знаеше, че на свинете предстои да получат интересна добавка към менюто си. Бяха накарали децата да излязат от къщата по време на операцията. Тревър, най-големият син, бе настоял да остане. Той бе почти на четиринадесет и би трябвало да понесе гледката, но въпреки това не му бе разрешено. Самата Евелин не можеше да си позволи разсейване от допълнително присъствие.

— Струва ми се, че трябва да му измислим някакво име — каза тя, когато Матю се върна. — И той, и Хаерн бяха ранени. Несъмнено са се криели от някого. Не бих искала някой от нас да изтърси истинското му име, преди да сме го изпратили у дома.

— Може би си права. Измисли ли нещо?

— Винаги съм искала да имам момче с хубаво име. Какво ще кажеш за Тристан?

— Прекалено е натруфено. Никой няма да ни повярва, когато го представяме за свое дете. Какво ще кажеш за Джон?

Тя се навъси.

— Той ще остане с това име най-много седмица или две, а ти искаш нещо толкова обикновено?

Мъжът я погледна.

— Баща ми се казваше Джон.

— Баща ти беше много обикновен човек.

Той пристъпи към нея, сграбчи я за китките и със смях я притисна към себе си. Евелин също се усмихна и го прегърна.

— Как се чувстваш? Добре ли си? — попита той.

— Просто кръв и мъртво месо. Поне той беше изпаднал в безсъзнание.

— Сега сме само двамата. Бихме могли да разтворим шевовете и впоследствие да кажем, че той е умрял от кръвозагуба. Това ще бъде истината...

Съпругата се отдръпна.

— Дадохме дума. — Тонът ѝ твърдеше, че тези думи трябва да обясняват всичко. — Нямам представа какво става, но зная, че всеки, който преследва толкова малко момче, не е добър човек. Непознатият ни плати цяло състояние, за да се грижим за него. Бихме могли да закупим земя от Потърови. Онези ниви, които те дори не знаят как да разорат. Бихме могли да си наемем допълнителна работна ръка. Това ще означава още месо за следващата зима, още дърва... Няма да допусна животът ни да се подобри с кръвта на едно мъртво дете. Очаквам същото и от теб.

Той се изчерви, понечи да каже нещо, но отново замълча.

— Така е — рече накрая Матю. — И без това е трудно да научим децата да казват истината. Не бива да започваме да лъжем и ние самите. Но ме е страх, Евелин. Ние сме обикновени фермери. Не ми е

приятно да търгувам дори с Тинхам, да не говорим за Велдарен, където са истинските престъпници. Който и да преследва това момче...

— Тристан.

Той се засмя.

— Хубаво. Който и да преследва Тристан, вероятно разполага с пари, войници... Кой ще се грижи за Деби, Ана или малкия Мартин, ако нещо се случи с нас? Или ако, пази боже, нещо се случи с тях?

Тя се изправи на пръсти и целуна устните му.

— Престани да се притесняваш. Ще се тревожим за проблемите, когато те изникнат пред нас. Ашур ще ни пази. Сега да оставим Тристан да почива.

— Тристан — промърмори Матю и отметна завесата след себе си. — Наистина ли си искала да наречеш едно от децата ни Тристан?

Новоназованият Тристан я събуди няколко часа по-късно, в дълбоката нощ. Потискаща паниката си, Евелин запали свещ и отиде да го нагледа. Момчето стенеше, а крайниците му често потрепваха. Тя докосна челото му. То пламтеше.

— Напълни ваната с вода — обърна се тя към Тревър. — Размеси я и със сняг. Когато стане непоносимо студена на допир, значи е готова.

Тревър кимна и се зае да навлича палто и ботуши. Докато се обличаше, често поглеждаше към Тристан.

Семейство Пенсфилд разполагаха с малка вана в дома си (която дъртата съседка Лиза бе обявила за същински лукс). Приготвянето й щеше да отнеме време, защото се налагаше да бъде пълнена с пренасяни кофи. През това време Евелин отви детето и се зае да го разсъблича.

— Той ще се оправи ли? — попита Ана, надникнала през завесата. Тя бе на дванадесет, достатъчно голяма, за да помага на майка си в целението.

— Върви да събудиш баща си — отвърна Евелин, подминала въпроса. — И се погрижи малките да останат по леглата. Сигурно вече са се уплашили достатъчно.

Главата на Ана кимна и изчезна. А Евелин взе Тристан на ръце. Сякаш бе обгърнала пламтящ дънер. Тя го пренесе във всекидневната, където Матю вече се обличаше.

— Тревър каза, че си заръчала ваната. Толкова ли се е влошила треската?

Тя кимна.

— Казах ти, че не му даваш достатъчно течности — продължи фермерът. — Няма как да се изпоти, ако не е пил достатъчно.

— Сега не е моментът.

Евелин забеляза, че по-малките деца я гледат, затова побърза да им обърне гръб и се отправи към ваната. В нея бе излята само една кофа, колкото да покрие дъното. Въпреки това тя остави момчето вътре и го задържа, когато то започна да се мята.

— Ана! — извика жената. Дъщеря ѝ бързо се отзова. — Помогни ми да го задържа. Треперенето тепърва ще се влошава. Не се притеснявай за студа. В това състояние той няма да му навреди.

Евелин се отмести към коленете на момчето, за да ѝ направи място. За Ана остана ръката.

На прага изникна Тревър, понесъл нова кофа с вода. Той спря, объркан.

— Просто я излей върху него — подкани го Евелин, налагайки си да прояви търпение. — Това е вода.

Юношата се поколеба, но погледът на майка му го изтръгна от нерешителността. И той изля цялата кофа вътре — вода, току-що изтеглена от кладенеца. Стенанията на Тристан се превърнаха във вой. Тревър побърза да се отправи обратно навън. Евелин трябваше да вложи още от тежестта си, защото детето бе започнало да се мята още по-силно.

— Започни да се молиш — прошепна майка ѝ. — Ще се почувстваш по-добре. И в никакъв случай не изпускай ръката.

Матю се появи с по-голямата кофа, която изля край краката на момчето. Сега водата във ваната стигаше до половината на тялото му. Евелин му каза, че още една кофа ще се окаже достатъчна.

— А да слагам ли сняг и в нея? — попита фермерът.

— Да. Водата във ваната много скоро ще започне да се стопля.

Когато Матю и Тревър се върнаха, Евелин остави последната кофа край себе си, за да я използва по-късно. Тристан все още се гърчеше. Когато имаше сила, започваше да плаче, а през останалото време стенеше. След двадесетина минути жената изля новата кофа полуразтопен сняг, с което поднови гърчовите му. След още десет

минути тя извади детето, уви го в голяма кърпа и го отнесе обратно в леглото. След нея изникна Матю, понесъл чашка мляко и тънка фуния в другата си ръка. Последната бе достатъчно добре позната на Евелин — използваша я, за да дават подсилващи лекарства на животните си.

— Той трябва да пие — каза фермерът. — Задръж устата му отворена и не му позволявай да мърда. Нямам намерение да го задавя.

След като млякото бе изпито, двамата увиха момчето и зачакаха.

— Върви да си лягаш — каза тя на съпруга си. — На сутринта те чака работа, която не бива да подхващаш недоспал. Накарай и децата да си легнат. Аз ще остана да бдя.

Матю стисна рамото ѝ и излезе. А Евелин внимателно погали челото на Тристан. Детето приличаше на удавено плъхче, но треската най-сетне го бе оставила и то спеше спокойно. В млякото жената бе примесила билки, за които се надяваше, че ще отстранят температурата напълно. Бърз поглед към шевовете показва, че няма инфекции. И слава на Ашур. При евентуално възпаление Евелин би останала безсилна, защото вече не би имало какво да отреже. Освен главата на детето, за да му спести мъките.

Коленичила край леглото, тя оставаше да чака. Малко преди разсъмване треската му отмина окончателно. За пръв път, откакто Хаерн го бе довел тук, момчето отвори очи.

— Жаден съм — дрезгаво промълви то.

Евелин се усмихна и стисна ръката му.

— Сега ще ти донеса прясно мляко.

Дванадесет наемника придружаваха носилката на Алиса. Всеки, проявил непредпазливостта да се приближи, получаваше удар с плоската страна на меча. Те се придържаха към главните улици, където присъствието на крадците бе най-слабо и войниците бяха разположени най-нагъсто. Домът ѝ се намираше на значително разстояние от новия дом на Леон Кънингтън, но тя смяташе, че важността на темата, която предстоеше да обсъждат, оправдава личното присъствие. Жената се обви по-плътно в лисичето си палто и зачака.

Когато пристигнаха, Алиса слезе и се огледа. По-рано беше идвала само веднъж, непосредствено преди завършването на строежа. Леон бе строил новия си дом с оглед на сигурността. Огромна каменна

ограда го обгръщаше, съвършено гладка, за да не позволява изкатерване. В двора нямаше дървета, чиито сенки да осигуряват прикритие. Пред вратата стояха четирима пазачи в украсени брони, стискащи алебарди. Самата постройка се издигаше далеч зад тях. Стените ѝ бяха тъмночервени, а покривът имаше остър наклон. Леон Кънингтън представляваше топка тлъстина, но домът му излъчваше точно обратното впечатление — острота и издълженост.

— Приветствам ви, лейди Гемкрофт — каза един от пазачите. — Ще ви помоля да изчакате, докато дойде ескортът. Не се отделяйте от пътеката, защото и една крачка встрани може да се окаже смъртоносна.

Алиса можеше да си представи смръщването на Бертрам, с което той би посрещнал тези думи. Самата тя разбираше предпазливостта на Леон. Може би се престараваше, но пък предишният му дом бе изгорял.

Десет войници излязоха от вратата на дома и под строй се отпавиха към портата, която отключиха и направиха на Алиса знак да влезе.

— Хората ви трябва да останат отвън — каза водачът на войниците, когато наемниците на Алиса понечиха да я последват.

Жената му хвърли поглед, който загатваше, че би искала да узнае подобно нещо не в последния момент, но прие. Ако имаше място, с изключение на собствения си дом, където се чувстваше в безопасност, то това бе домът на Леон Кънингтън. Само безумен убиец би рискувал да се изправи срещу невъзможно гладките стени, войниците и множеството магически капани, криещи се под тревата.

Ботушите на войниците потракваха приятно по скъпия камък. Леон изчакваше отвъд прага на дома си, усмихнат широко. Всичко у него бе с едър мащаб: лицето, очите и най-вече благоутробието. Прегръщането с него напомняше на допир до огромна бухтичка, обвита в коприна. Само мустакът му бе тънък.

— Моите съболезнования — каза той, докато я пускаше. — Убеден съм, че той щеше да стане прекрасен младеж. Ако има нещо, с което бих могъл да ти помогна, само кажи.

— Благодаря ти — отвърна Алиса и се постара да се усмихне. И да забрави острите погледи, които той бе хвърлял на Натаниел, поподходящи за хлебарка. — Бертрам е зает с подготовката на погребението, затова предпочетох да го оставя.

— Разбирам. И без това ще ти се отрази добре да оставиш за малко онова потискащо имение. Спомням си, че там винаги бе ужасно прашно.

Нова усмивка. Неотдавна предишната икономка бе умряла от задавяне. Алергичният Леон, неведнъж критикувал прахта на бащиния ѝ дом, би одобрил това.

— Някакви новини от Лори? — попита тя. Домакинът я бе повел към — разбира се — трапезарията.

— След последното ни събиране той категорично отказва да идва във Велдарен. — Кънингтън хвана ръката ѝ. — Мисля, че смъртта на баща ти го е уплашила значително. Подобна страхливост е неподобаваща за член на Трифектата, но какво да се прави?

— Нима човек, който живее зад крепостни стени и сред цяла армия наемници, би могъл да оспорва храбростта на другите? — рече тя. Не успя да се сдържи.

Но Леон не се обиди, а дори ѝ намигна.

— Смелостта е едно, а глупостта — друго. Аз няма да умра удушен с гарота, докато спя. Лори също, ако взема подходящи предпазни мерки.

— Може би оставането в Ейнджълпорт е неговата предпазна мярка.

Леон Кънингтън се засмя.

— Може би. И все пак това е малко пресилено от негова страна.

Двамата се настаниха край огромна трапеза, способна да приюти над осемдесет гуляещи.

Слугите започнаха да поднасят различни сладкиши за избор. Никак не ѝ се ядеше, но тъй като ставаше ясно, че Леон няма да прекрати парада, докато тя не посочи нещо, Алиса си избра малка торта с ягоди. Първата гребната лъжичка събуди у нея една в последно време затихнала част, която ѝ напомни, че има моменти, в които трябва да се грижи и за собствените си нужди. Кога ли за последно се бе хранила? Чувстваше се ужасно уморена. Умът ѝ бе обгърнат от мъгла.

Сладкишът бе погълнат за поразително време. Зает със собствените си лакомства, Леон се усмихна покровителствено, сякаш подозирал и разбирал недояждането ѝ.

— Домът ми е на твое разположение, ако пожелаеш да пренощуваш — каза стопанинът и отпи от сребърния си бокал (след

като един от слугите бе опитал виното преди това, разбира се). — Само кажи. Ще предам на хората ти да не те чакат.

— Благодаря, но предпочитам да се върна. А и погребението е утре. Трябва да се уверя, че Бертрам е уредил всичко.

— Къде ще го проведете?

Тя отпи от виното. То бе силно и Алиса отмести чашата си. След дългия глад не биваше да пие.

— В дома ми. Ще погребем Натаниел в градината зад къщата.

— Разбирам.

След като се колеба няколко мига, Алиса повика една от слугините и си заръча нов десерт. Жената се поклони и след миг се върна, понесла друга торта, този път с боровинки. Колко ли плащаше Леон, за да поддържа запас от пресни плодове през зимата? Може би разполагаше с някаква тайна, позволяваща съхраняването им? Понатам непременно трябваше да го попита.

Едновременно с преполовяването на новата торта Алиса прецени, че повече не може да отлага темата, заради която бе дошла.

— Има и друга причина, поради която съм тук — рече тя и отмести чинията си. — Скоро възнамерявам да предприема нещо, за което ще ми е нужно съдействието ти.

— Нима? — многозначително отвърна Кънингтън. По повдигнатата му вежда и постановката на устните личеше, че той бе отгатнал навлизането в неприятна за него тема. Леон я разчиташе безпогрешно. Определено Алиса трябваше да поработи над това. Тя се чувстваше като измамница, недостойно заела мястото на баща си. Нищо чудно, че Бертрам непрекъснато грачеше насреща ѝ да гостува по-често и да урежда приеми. Социалните ѝ умения не притежаваха нужния финес.

— Вече десет години търпим тази нелепица с гилдиите на крадците — поде тя. — Някога смятах, че баща ми е неумел, но сега сама получих възможност да видя колко е трудно да открием тези плъхове. И това не е най-лошото. Смятах, че бихме могли да постигнем известно споразумение. Винаги ще има такива, които крадат от нас, но и двете страни не бива да се страхуват от смърт. В крайна сметка те се хранят благодарение на нашата търговия. Ако тя секне, те ще останат като пиявици в обезкървен труп. Но това няма да се случи. Макар издърпването им да се окаже болезнено, ние трябва да

ги откъснем. Синът ми умря, защото ние бяхме станали прекалено мекушави. Преструвахме се, че те най-накрая ще се успокоят и ще ни оставят на мира. Но вече не.

— Потс ми казваше, че си започнала да наемаш всички наемници, годни да въртят меч?

— Да.

Леон въздъхна и неочаквано избута собствената си чиния.

— Ти си просто глупаво момиче, пленено от обстоятелствата, затова ще се постарая да ти спестя раздразнението. Няма да успееш да ги намериш, Алиса. Няма как да спечелиш. Със същия успех би могла да се опиташ да изловиш всички бълхи от южната част на Велдарен. Половината от онези, на които плащаш, ще си седят по цял ден в пивниците, а вечерта ще твърдят, че са убили по неколцина крадци. Ти откъде ще знаеш? Как ще следиш делата им? Всеки просяк, край когото си минала на път за насам, може да е бил Змия, Паяк или Пепеляв. Ти си хвърляш парите в канавката. Убитите при опит да се промъкнат в дома ми са много повече от онези, които съм убил с умишлено дирене.

Алиса почувства как вратът ѝ почервява, но въпреки това продължи, без да обръща внимание на арогантността му.

— Те искат да си мислим именно така. Но това не е вярно. Те се преструват на несъкрушими, но организираността им не е такава. Лоялността им не е непоклатима. Те ни заплашват с отрова и тел и са успели да убедят града, че те са страшните и жестоките. Ние сами сме си виновни, задето сме повярвали в това.

Лицето на Кънингтън придоби предпазливо изражение. Явно той осъзнаваше, че първата му преценка за нея не е била правилна.

— И какво точно планираш? — попита той.

— Ще претърсим всяка сграда. Ще претърсим всяка пукнатина в стената. Разполагам с мнозина, опитни в разпитите, а хората, които сме наели, са още по-добри. Ще открием къде се крият крадците. Имаме насреща си хора без гордост и чест. Те ще ни посочват скривалищата едно подир друго. Всички първомайстори ще рухнат, последвани от заместниците си. Цветът на плащовете им няма да има значение.

Леон изглеждаше готов да избухне.

— Да не си си изгубила ума? Конфликтът не е достигал подобно ниво нито веднъж, нито дори в нощта на последното ни събиране.

Гилдиите стават самодоволни, Алиса. Ти заявяваш, че искаш да сложиш край на войната, но тя вече е приключила. Да, понякога пазачите ми умират, но те отвеждат със себе си двойно повече крадци. Велдарен започва да приема това, да привиква с предпазливостта и смъртта. А какво възнамеряваш да направиш ти? Да прахосаш цялото си богатство, за да мушнеш главня в гнездо на оси. Това ще докара гибелта на всички ни. И всичко това само заради смъртта на... на някакво си копеле?

Тя се изправи и запрати остатъка от сладкиша си в лицето му.

— Татко беше прав — каза тя, докато Кънингтън обърсваше глазура от лицето си. — Страхливостта ти наистина е не по-малка от шкембето ти. Вече няма да се боя от тези плъхове. Същото би трябвало да важи и за теб. Заради този страх изпратих сина си далеч. Този страх го остави уязвим. Онзи, който го е убил... той не е по-различен от тях. Той живее сред тях. И е най-добрият, ако съдя по това, което ми каза Зуса. Аз ще ги унищожа до крак. От най-добрите до най-нищожните, от първомайсторите до последните отрепки. С погребението ще насоча гнева си към град, приютил убиецата на сина ми. Сега ще бъдеш ли така добър да заръчаш на някой от слугите си да ме изпрати до вратата?

За момент Леон остана мълчалив. Тлъстото му лице бе почервенияло. Най-сетне той плесна с ръце и изпълни молбата ѝ.

— Почакай — каза Кънингтън, когато тя бе достигнала прага. — Колко войници си наела?

— Почти две хиляди — отвърна тя и изпита удовлетворение в отговор на втренчването му. — Както казах, Леон, ще ги унищожа. Ще унищожа всеки, който се опита да ме спре. Дори краля. Дори самата Трифекта.

Той промърмори нещо, което Алиса не чу. Все още побесняла, тя последва слугинята. Нямаше търпение да се прибере, за да обсъди плана с предводителите на наемниците. Вече не можеше да става и дума за криене. Бе настъпило време за действие. Каквито и рискове и кръвопролития да последваха, тя нямаше да търпи престъпниците. Настъпеше ли погребението, целият град щеше да получи урок.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Матю насипваше ярма на животните, когато видя конниците, отпозволили се към дома му. Те бяха двама, със зацапани от прах ризници. Дори и от това разстояние се виждаха оръжията им.

— Кой са тези? — попита стоящият край него Тревър и присви очи срещу блясъка на снега. — Познаваш ли ги?

— Не. Помни, ако питат, Тристан е твой брат и ръката му е била ухапана от паяк. Разбра ли?

— Да, татко.

— За всеки случай си вземи ножа, но не им позволявай да те видят. Това е сериозно, Тревър.

Очите на момчето се разшириха. То възнамеряваше да попита нещо, но само кимна.

Матю се отпозволи към къщата. Конниците вече бяха стигнали прага и чукаха на вратата. Евелин им отвори и след миг ги покани да влязат. Фермерът разчиташе, че тя ще запази самообладание, вероятно повече от него самия. Но пък останалите деца също бяха вътре...

Трябваше да ги накараш да изчакат отвън, докато се върна, Евелин. Но не, винаги трябва да се направиш на безупречна домакиня.

Той спря и влезе в плевнята. Синът му го погледна сепнато, докато фермерът изтегляше вилата от стената.

— Те носят брони, така че това няма да ни помогне — каза Матю и погледна четирите зъбци. — Но пък са без шлемове, така че...

Той опря вилата пред вратата на дома, сетне прекрачи вътре. Дватама мъже се бяха настанили край огъня, оставили наметалата си да се сушат. Мечовете им не бяха извадени, слава на Ашур.

Децата се бяха струпали на безопасно разстояние — още нещо, за което фермерът остана благодарен. Непознатите държаха малки дървени купички с бульона, който Евелин бе сварила за закуска. Стомахът му неволно изкъркори — самият Матю все още не беше ял. Каква ли част от порцията му щеше да бъде погълната от натрапниците?

— Добре дошли, господа — рече фермерът и свали ръкавиците си. — Виждам, че съпругата ми се е погрижила да ви посрещне подобаващо. Неприятно и студено е да яздиш през зимата.

— Тя е прекрасна домакиня — каза единият от тях. Той бе тъмнокос, със сплескан нос. Единствено белегът, спускащ се от окоото до ухото, го караше да изглежда опасен. Не носеше табард, но акцентът издаваше северния му произход. Вероятно мъжът бе родом от Тинхам или някое от околните миньорски селища.

— Определено. Към Фелууд ли пътувате? На полето не можах да забележа от каква посока идвате.

— Поели сме на север — каза другият. Той бе по-грозен, а кестенявата му коса отчаяно се нуждаеше от подкъсяване. — Конете ни се нуждаеха от почивка. А и ние самите. Когато видяхме къщата ви, мисълта за топъл подслон ни се видя прекалено изкусителна.

— Където има топлина за шестима, ще се намери и за осмина — рече Матю. Острият поглед на Евелин го накара да осъзнае грешката си: заедно с Тристан семейството му наброяваше седем души.

— Случвало се е и дузина да се свиране под този покрив — бързо продължи той, за да отклони вниманието им от казаното токущо. — Миналата зима къщата на съседите изгоря, та ги приютихме тук.

— Трябва да е било трудно — каза първият и се огледа.

— Простете, че още не съм се представил. Аз съм Матю Пенсфилд. Със съпругата ми Евелин вече се познавате. Това е най-големият ми син, Тревър. В ъгъла се крие Мартин. А това са дъщерите ми, Ана и Деби.

Момичетата се усмихнаха и възпитано сведоха глави. Погледите, които войниците им хвърлиха, за момент накараха Матю да застине. Той се поколеба — все още не знаеше какво да прави със спящия Тристан. Не можеше да прецени правилното действие.

Евелин реши вместо него. Макар да се страхуваше, фермерът избра да ѝ се довери.

— А отатък лежи малкият Тристан, който има треска. Наложил се да му ампутираме ръката. Ухапа го паяк.

— Отвратително — каза тъмнокосият. — Аз съм Герт, а това е Бен. Както казах, поели сме на север. Може би към Фелууд, а може би ще продължим към Тинхам.

— Само скитниците и крадците яздят без конкретна цел — каза Матю. — Надявам се, че не сте нито едно от двете.

Герт се засмя.

— Не. Всъщност търсим един човек. Момче на пет години. Вие виждали ли сте го?

Матю поклати глава. По време на посещенията си в големите градове на няколко пъти бе играл на карти. Умът му не бе особено остър в това отношение, но той се бе справял сносно, защото притежаваше непроницаемо лице. Единствено Евелин умееше да разчита очите му.

— Не. И се съмнявам, че ще го видя. Толкова малко дете да търчи наоколо из снега? Надали ще изкара и една нощ. От колко време е изчезнало? Най-вероятно някоя глутница койоти се е погрижила за него. Или за останките му.

— Точно това е — каза Бен. — Може да не е само. Придружава го мъж в сиво и с два меча, който го е отвлякъл. Ние се опитваме да го догоним, преди да е изчезнал и поискал откуп.

— А откъде го е отвлякъл? — попита Евелин.

Герт сръбна малко бульон.

— Това е нещо, което бихме предпочели да запазим за себе си. Или сте виждали момчето и негодника, или не сте. Произходът и на двамата не е от значение.

Тревър се промъкна в стаята си. Когато се върна, Матю различи ножа в издутия му джоб. Самият фермер се приближи до вратата и се облегна на нея. Късият му меч, прибран в ножницата, бе опрян край пантите.

— Не съм виждал момче или мъж в сиво да се навъртат наоколо. През последните няколко дни почти не напускахме къщата заради времето. Възможно е да са препуснали насам, без да ги забележим.

— По-вероятно е да са минали пеш — каза Герт. — Сега малцина пътуват, така че успяхме да открием остатъците от дирите му.

— Така ли?

— Водеха насам — додаде Бен. — Сигурни ли сте, че не сте виждали нищо?

Матю се поколеба, за да измисли лъжа. Евелин отново му се притече на помощ.

— Прогонихме ги — каза тя. — Търсеха подслон, но и двамата кървяха. А мъжът беше въоръжен. Приличаше на крадец. Не искахме неприятности. И не искаме сега. Ако не ни е излъгал, той каза, че пътувал към Велдарен.

Двамата мъже се спогледаха в безмълвна размяна на реплики.

— Жестока е онази жена, която би отказала подслон на един ранен — каза Бен.

Евелин им хвърли изпепеляващ поглед, който самият Матю бе получавал прекалено често.

— Животът тук е суров, господа. Стараем се да запазим семейството си. Може би там, откъдето идвате, нещата са различни, но тук стоят така — рече домакинята.

— Разбирам — рече Бен. — Просто ни плащат, за да задаваме тези въпроси. Бульонът беше много вкусен, госпожо. Стоплих се чак до пръстите на краката.

Матю започна да се отпуска, но малко. Тези мъже изглеждаха прекалено уверени. Личеше, че не носят оръжията си за украса. Колкото по-скоро се махнеха, толкова по-добре.

Когато се нахраниха, двамата се изправиха и преметнаха плащове.

— Конете ни сигурно нямат търпение да продължат — рече Герт. — Или поне да излязат на свеж въздух.

На прага той се обърна към завесата, зад която Евелин бе казала, че Тристан спи.

— Не от вчера се сражавам — каза той. — Виждал съм много отсечени крайници. Имате ли нещо против да погледна? Да се уверя, че раната е защита чисто. Все пак е по-трудно да опазваш хората живи, отколкото да ги убиваш.

Евелин се поколеба. Щом тя реагираше по такъв начин, Матю не би могъл да продължи преструвката си.

— Щом желаете — каза фермерът и започна да си слага ръкавиците. — Аз ще се връщам навън. Наминах само от учтивост. Желая ви приятен път.

— Да дойда ли и аз? — попита Тревър.

— Не — остро каза баща му. По-остро от възнамеряваното. — Сега не ми трябваш. Остани при майка си.

Юношата разбра. Пръстите му леко докоснаха скрития нож. Матю мислено скриви лице. Надяваше се войниците да не са забелязали движението на сина му.

Той отвори вратата и пристъпи навън. След затварянето ѝ се облегна на нея, затвори очи и се заслуша. Не можеше да се похвали с богато въображение, та му беше трудно да си представи случващото се вътре. Очевидно двамата търсеха момчето. Те щяха да пристъпят към завесата. Единият щеше да я отметне, за да погледне, а другият щеше да се задържи, за да види дали останалите няма да направят нещо глупаво.

Ръката му се обви около дръжката на вилата.

Матю ритна вратата. Целият му поглед се бе стеснил до тесен прозорец на съсредоточаване. Един от войниците сепнато се бе обърнал към него — онзи, представил се като Бен. Ръката му полетя към меча.

Фермерът насочи вилата към шията му. Бен не можа да изтегли меча си навреме, затова напълно инстинктивно приклепна и извърна глава. Това само влоши нещата. Когато два от зъбците се допряха до лицето му, Матю натисна с всеки от яките мускули на тялото си. Зъбите на вилата бяха тъпи, но тласкани от такава сила, те с лекота пробиха плътта и се врязаха в костта.

Бен изви главата си назад, опитвайки се да се освободи. Когато го стори, по пода рукна кръв. Той изрева. Може би бе изпсувал. Нямаше как да се разбере. Челюстта му висеше откачена, дясната буза бе разпрана. Погледът му напомняше на Матю за онзи побеснял койот, който веднъж бе заварил в плевнята си.

Най-сетне изтеглил меча, Бен се хвърли в атака, без да дочаква другаря си. Фермерът направи крачка назад, стъпи стабилно и блъсна вилата насреща му. Четирите върха блъснаха бронята. Сред писъците на останалите се разнесе стърженето на метал в метал. Вилата не можа да пробие, но ударът се оказа достатъчно силен, за да строши още кости.

С помощта на дръжката Матю повали набодения Бен на колене. Смътно дочу вика на съпругата си, но не разбра думите ѝ, долови само тона на гласа ѝ. Отвъд завесата дотича Герт, размахал меч. Фермерът изостави импровизираното оръжие и се хвърли към вратата. Сграбчи своя меч, докато се приземяваше на колене.

Герт вече се нахвърляше върху му, замахващ с две ръце. Остриетата се сблъскаха.

Паника изпълни Матю, когато той видя парче от меча му да се отчупва. Неговото оръжие бе по-слабо, изработено от по-евтин метал. Много скоро то щеше да се строши.

— Остави го на мира! — изпищя Евелин. Думите й най-сетне бяха придобили смисъл. Стиснал зъби, фермерът се опитваше да отблъсне натиска на Герт. Осмели се да погледне само за миг, за да види как Бен захвърля вилата на пода и се обръща към съпругата му. Той искаше да й помогне, но позицията не му позволяваше.

— Тревър! — извика той. Къде се беше дянало момчето? Защо не помагаше? Сега не беше време за страх. Матю изви меча си, за да отрази нов удар, но осъзна, че той е подлъгващ. В последния момент успя да изблъска встрани замаха, насочен към корема му. — Не бъди страхливец, момче, насечи ги като свине!

Евелин се впусна към камината, за да сграбчи нагорещения ръжен. Тя го стискаше неопитно. В ръката й той изглеждаше жалък в сравнение с бляскавия меч, който Бен стискаше в окървавената си ръка. Матю не получи възможност да наблюдава повече, защото Герт се отпусна на едно коляно, притискайки меча му във все по-неудобна позиция. Макар стопанинът на дома да се съпротивляваше, оръжието му бавно бе притиснато до земята. Лакътят на Герт премаза гърдите му.

— Не се притеснявай за женичката си — каза Герт, приближил лице до неговото. — Ще се погрижа добре за нея. И за момичетата също.

Нямаше как да допусне по-голяма грешка в подбора на думите си.

Матю пусна меча си, сграбчи китката му с едната си ръка, а пръстите на другата зарови в очите и устата му. Войникът започна да вие и да се дърпа панически, но фермерът впиваше ръката си все по-дълбоко. Отстъпчивата мекота бързо бе заменена от хрущял, който започна да пропуква в захвата му. Крещейки, Герт освободи въоръжената си ръка и замахна наляпо. Матю избегна атаката и на свой ред стовари главата на противника си в стената. Разнесе се влажно изхрущяване, звук на разцепваща се диня.

Краят настъпи изненадващо. Децата плачеха, но вече не се виждаше движение. Матю се изправи и почисти ръката си. Евелин се

бе свила край камината, захвърлила ръжена, и бе прегърнала Тревър. Момчето все още държеше окървавения си нож. Недалеч от тях лежеше Бен, който кървеше от рани върху лицето си и една дълбока над кръста.

— Всички добре ли са? — попита той. Евелин го погледна и кимна. — Слава на Ашур.

Матю силно прегърна съпругата си, като внимаваше да не изцапа роклята ѝ с дясната си ръка. Останалите деца все още не помръдваха, вцепенени от видяното насилие. Фермерът отиде при всяко от тях, за да ги прегърне и успокои. След това се зае да извлича трупове навън.

Погрижил се за това, той се върна обратно вътре и се тръшна в креслото край огъня. Тялото му започна да трепери. Трябваше да затвори очи, за да потисне неочакван пристъп на гадене.

— Ще заровим броните, за да ги продадем през пролетта — обърна се той към Евелин. Започна да говори, за да попречи на случилото се непрекъснато да се преповтаря в главата му. — Оръжията им също. Ще пуснем конете на свобода. Надявам се, че ще препуснат някъде далеч. А що се отнася до... Тях ще дадем на свинете.

Съпругата му тихо проплака. Матю също потръпна, но се постара да не мисли за това. Пред тях се бе изправил поредният проблем, който трябваше да решат.

Той отвори очи и погледна към завесата. Дали проклетото момче все още спеше, или трепереше от страх?

— Парите не си струваха — каза той, точно преди да се наведе встрани и да повърне.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Артър Хардфилд се огледа с нескрито презрение. И по-рано бе работил с наемници, но никога не бе ги канил в дома си. Смяташе това за проява на изключително лош вкус.

Войниците се бяха събрали в трапезарията, над двадесет на брой. Това бяха предводителите — всеки от тях ръководеше поне стотина бойци. В момента разговаряха помежду си в очакване на появата на Алиса. Представляваха жалка сбирщина, облечени в различни комбинации от брони, ивици плат и туники, за да се отличават.

На Хардфилд дори не му се искаше да мисли за количеството злато, оттичащо се в джобовете им само за този празен престой.

— Не съм сигурен колко забавно ще бъде — каза един, плешив мъж, който за прикритие си бръснеше главата. — Истинските битки се водят на бойното поле, а не из ъглите на хорските къщи.

— Убиването си е убиване — рече друг. — Ти откога си станал толкова капризен?

— А, парите няма да откажа, но това не означава, че не искам пространство, където да развъртя брадвата.

— Разбирам те. Човек като теб наистина се нуждае от пространство, иначе има опасност сам да си отсече главата.

— Върви на майната си, Джейми. Бас ловя, че ти нямаш търпение да започнем. Сред отходните канали твоите хора ще се почувстват като у дома си.

Артър се обърна, за да си иде. Откри, че малко по-назад е застанал Бертрам, не по-малко огорчен.

— Само какви петна ще оставят върху килима — каза старецът и поклати глава.

— Това е цената на работата.

Съветникът кимна, загледан в спорещите наемници. Артър скръсти ръце и остана до него.

— Разговаряли ли сте с Алиса напоследък? — попита Бертрам.

— Сутринта. С приближаването на погребението настроението ѝ се влошава. Надявах се, че тя ще спазва траур, като всяка друга жена, но вместо това тя се е настървила за кръв.

— Тя иска убиецът на момчето да бъде намерен.

— Заел съм се, но той е хлъзгав негодник.

Съветникът се засмя.

— Не съм изненадан. В този град има хиляди крадци и убийци. Откриването на един от тях сигурно е трудно. Тази прилика много затруднява нещата.

Тези думи отново събудиха колебанието на Артър. Може би старецът загатваше нещо, също като в предишния им разговор? Той реши да рискува.

— Уверен съм, че дори и да заловим Стражителя, пак ще се окаже трудно да докажем, че наистина е той.

— Да, никой не го познава — съгласи се Бертрам. — Но аз имам доверие на вашата преценка и съм готов да я подкрепя.

Очите на Артър Хардфилд светнаха.

— Така ли? — След това той продължи: — Не мисля, че ще се наложи да чакаме дълго, преди да открия виновника. Градът може да е голям, но това означава и множество очи и усти. Никой не би могъл да остане скрит вечно. Радвам се, че доверието ти в мен е толкова голямо.

— На вас имам много по-голямо доверие, отколкото на тях. — Бертрам пренебрежително махна с ръка по посока на наемниците. — Хардфилдови винаги са били близки със семейство Гемкрофт. Моето влияние е ограничено. В подобни проблеми Алиса се нуждае от насочващ глас, който да я напътства сред мъката ѝ. Ако вие успеете да разговаряте с нея, да я накарате да се вслуша...

— Разбирам. Имам свои задължения, но би трябвало да приключа малко преди свечеряване. Когато се върна, ще се погрижа Алиса да ми обърне внимание.

— Благодаря ви. — Бертрам се поклони. — Сега ще ви помоля да ме извините. Трябва да опитам да обясня на тези господа, че макар да им предлагаме вино от учтивост, то това не означава, че трябва да изпиват по цели бъчви.

— Боговете да са ти на помощ.

Артър напусна трапезарията, взе си палтото и меча и излезе в града. По принцип Орик би го придружил, но бившият наемник се бе

отправил на север, след като бе донесъл останките на мнимия Натаниел. Но Хардфилд умееше да си служи с меч, така че не се боеше да върви сам из улиците на Велдарен. А и когато навлезеше в територията на Змиите, те щяха да го посрещнат като крал.

Само минути след напускането на имението той забеляза първите си придружители, скрити сред сенките. При вида на зелените наметала той се отпусна. Несъмнено Уилям Кет, първомайстор на Змийската гилдия, се стараеше да защити инвестициите си. Артър не можеше да го вини.

Той навлизаше все по-дълбоко в бедната част на града. Броят на телохранителите му се увеличи. В един момент дори можеше да се закълне, че е видял един зелен плащ да прелита край покривите. Когато достигна седалището на гилдията, придружителите му пристъпиха напред и му направиха знак да влиза.

Артър се настани сред изумрудените възглавници и картини със златни рамки и се зае да изчаква първомайстора. Красива девойка, обгърната единствено в тънък воал, се приближи към него, за да го попита за предпочитанията му за пиене. При предишните си посещения Хардфилд винаги бе отказвал от предпазливост, но тази нощ определено се нуждаеше от нещо.

— Донеси ми най-силното, с което разполагате — заяви той. — И се постарай да няма вкус на пикня.

— Както желаете.

За момент младата жена задържа зелените си очи върху него. Артър я изпроводи с одобрителен поглед. Знаеше, че ако плати достатъчно, би могъл да я има. Срамота, че трябваше да нощува в дома на Алиса. Това стегнато телце сигурно нямаше да му позволи да мигне цяла...

— Артър! Добре дошъл!

Хардфилд се изправи и отклони вниманието си от младата изкусителка.

— Уилям.

Артър се здрависа с по-малкия си брат, някога отговарял на името Уилям Хардфилд. Впоследствие първомайсторът го бе сменил, за да не излага семейството си.

— Прости ми за забавянето.

— Не са нужни извинения — отвърна Уилям. Той бе висок колкото брат си и имаше същите очи и коса. — Досетих се, че ръцете ти са заети със скърбящата майка.

— Още не са, но скоро и това ще стане.

Девојката се върна с питието му. Артър благодарно прие чашата и отпи малка глътка, за да опита вкуса на донесеното — нещо средно между мръсна вода и запалено масло. С пламнало гърло той се усмихна на брат си.

— Последната доставка закъсня — рече той, потискайки кашлица. Това определено беше силно. — Леко съм любопитен за причината.

Усмивката на Уилям посърна, но само за миг. Сетне тя се върна с подновена фалшивост.

— Трябваше да се досетя, че не си дошъл, за да бъбрим. Златото ни бе откраднато, когато го внасяхме в града. Но не по наша вина.

— Нима? Без ваша вина? Какво удобно оправдание да не ми платиш полагащата се половина.

Уилям седна, а по-големият брат последва примера му. Двамата мълчаливо се вгледаха един в друг. Артър знаеше, че брат му се опитва да прецени колко трябва да каже и каква реакция би могъл да очаква. Самият Артър се надяваше, че ще чуе цялата проклета истина.

— Случайно да си чувал за Стражителя?

Артър бе прекалено изненадан, за да скрие реакцията си.

— Да приема ли това за „да“? — продължи Уилям, повдигайки вежда.

— Чувал съм. Но първо разкажи ти. Може би тогава ще успея да обясня по-ясно.

Уилям направи знак на друга девојка, която му донесе изящна чаша с вино.

— Който и да е този негодник, очевидно е голям късметлия — поде първомайсторът. — Натъкнал се на нас, докато пренасяме сандъка през стената. Убил хората ми и заграбил златото. И знаеш ли какво направил, мизерникът? Пръснал го над пазара посред бял ден. Не за пръв път прави подобни изпълнения, но никога преди не бе успявал да докопа толкова много злато. Да ти призная, това е плашещо. Човек, който пръска пари по такъв начин, не може да бъде купен. Той

се е заел да ни избие. Всички ни, не само Змиите. Ще ми се да знаех с какво сме го вбесили толкова.

— При други обстоятелства бих се усъмнил в способността на сам човек да избие толкова много от твоите — рече Артър, — само че получих възможността да видя със собствените си очи. Той уби шестима от хората ми и се подписа с кръвта им. Бе взел част от златото, но не цялото, слава на боговете. След още няколко дни останалото ще бъде готово за внасяне. Алиса смята, че цялото е било откраднато, което ще ни помогне да компенсирате изгубеното.

— Мога да разменя по-голямата част в кралски монети с помощта на търговците си. И като закупувам големи количества храна и вино от Лори Кинън. Струва ми се подобаващо да изпирам златото на Трифектата чрез самата нея. Но обработката на по-големи количества разбираемо отнема повече време. Кога ще бъдеш готов да вземеш своята част от размененото до този момент?

— За момента го дръж при себе си. Сега нещата са прекалено хаотични. Това е и една от причините за идването ми. Погребението на Натаниел е утре. Погрижи се хората ти да бъдат готови по здрач. Алиса е наела най-малко хиляда войници, може би много повече. Тя се кани да ги пусне да вилнеят из града.

Лицето на Уилям потъмня.

— Да не се е побъркала? С нищо не сме я предизвиквали. — Той спря и злобно изглежда брат си. — Освен ако не си хвърлил вината за смъртта му върху нас?

— Казах й, че Стражителя е свързан с местните гилдии, смятайки, че това няма да й позволи да задава толкова много въпроси. Не бях очаквал подобна реакция.

Уилям захвърли полупразната си чаша на пода.

— Не, разбира се — изсумтя той. — Както винаги, готов си да ни пожертваш при първа възможност, стига с това да улесниш собствения си живот. Какво ще правим сега? Сами не можем да се изправим срещу толкова много наемници.

— Тогава не се изправяйте сами. Уведомете останалите гилдии. Искам Алиса да остане унижена от постъпката си. Тя трябва да започне да се съмнява в себе си и решенията си, за да има по-голямо доверие на мен. Още не съм я спипал. След време и това ще стане, не се съмнявам, но за момента ми е нужна твоята помощ.

Червенината бавно се отцеждаше от врата на Уилям. Първомайсторът се отпусна обратно на стола си.

— Мисля, че ще мога да убедя останалите, макар че времето е много малко. Само една нощ, за да приготвим засада? Благодаря ти, че не ми каза по-рано. Обожавам да измислям планове от нищото.

В думите на Артър лъхна острота:

— Ти сам си избра този живот. Дойдох тук в мига, в който Алиса излезе.

Няколко мига двамата останаха втренчени един в друг. Накрая Уилям отстъпи.

— Така да бъде. Но какво ще правиш с този Стражител? Той вгорчава живота и на двама ни. Щом е напуснал града, очевидно е научил за схемата ни. Или поне отчасти. Достатъчно е една погрешна дума да достигне Алиса — и с теб е свършено.

— *С нас.*

Уилям само се подсмихна:

— Аз прекарвам живота си в сенките. Тя вече ме иска мъртъв и е на път да похарчи цяло състояние, за да си осигури смъртта ми утре вечер. Но ти живееш на открито. Можеш да се укриеш единствено при мен. Готов ли си да пълзиш сред канавките и да ядеш боклуци, за да отървеш кожата?

— По-скоро бих избрал бесилката.

По-малкият брат се изправи. Разговорът определено бе приключил.

— В такъв случай се погрижи Стражителя да пукне.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Зуса наблюдаваше церемонията от покрива, увита в дългото си наметало. Тъй като то бе оповестено само преди няколко дни, тълпата бе по-малка от очакваното. Жената разпознаваше различни търговци, заможни благородници, неколцина далечни роднини на Кънингтън, а също и самият той. Всички бяха от Велдарен или близките околности. Традицията би забавила погребението достатъчно дълго, за да може Лори Кинън също да пристигне. Само че с всеки изминал ден Алиса обръщаше все по-малко внимание на традициите.

Зуса не можеше да я вини.

Костите, които един от хората на Артър бе донесъл, бяха поставени в малък запечатан ковчег. По време на спускането му Алиса пристъпи напред, за да се обърне към събраните.

Тя носеше черно-синя рокля и бе покрила лицето си с пепел. Зад нея слънцето се отправяше под стените на града. Сред здрача тя поде речта си. Достатъчно силно, за да бъде чута и от Зуса.

— Непростимо е, че подобно нещо се случи. А още по-лошо е полуизразеното ви очакване, че трябва да се сдържа от мъст. Мнозина от вас са се помирили с крадците. Мнозина от вас са приели за даденост опасността от тях. С тази си постъпка вие сте захвърлили цялото си достойнство. Но аз няма да го сторя. Онези, които ни дебнат, крадат и убиват, за да градят мощта си — те ще умрат тази нощ. Вървете си вкъщи или останете тук, ако се страхувате от улиците. Но само тази нощ, защото след нея вече няма да ви се налага да се страхувате.

— Велдарен копнее за избавление. Аз ще бъда тази, която ще прочисти града. Възмущението ви няма да промени нищо. Златото е похарчено, заповедите са издадени. Време е кръвта да потече.

Тя погледна към покрива, право към Зуса, която кимна в отговор. Това бе последният знак. Вече нямаше връщане назад.

Жената се извъртя и скочи от покрива. Приземи се сред събраните предводители на наемници. На тях им бе наредено да

изчакват.

— Вече сте получили нарежданията си — каза им тя. — Донесете бездната във Велдарен и хвърлете и последния плащ в нея. Нека моята дама получи мъстта си.

Наемниците се ухилиха и започнаха да се тупат по раменете.

— Крайно време беше — каза един. — Да се захващаме!

А Зуса се отправи на юг, като пътьом размишляваше над евентуалните си действия. Наемниците бяха разпръснати из града — из пивниците и в домовете на доверени лица. Много скоро те щяха да започнат да се изливат сред улиците, където нищо нямаше да може да ги спре. С изключение на крал Едуин Велор и неговите войници, но за подобна постъпка владетелят би трябвало да се отърве от страхливостта си, което граничеше с невъзможното. След онази кървава нощ преди пет години Едуин бе оставил гилдиите и Трифектата да се избиват на воля, стига да не заплашват него самия. Нямаше съмнение, че когато кошмарът започнеше, градската стража удобно ще извърне очи. Ако изобщо тази нощ из града имаше патрули. Нещо ѝ подсказваше, че няма да се окаже така.

Но това кръвопролитие нямаше да постигне нищо, ако Зуса не успееше да открие убиеца на Натаниел. Стражителя. Къде ли се криеше той?

Онези от сенките много скоро щяха да бъдат захвърлени на открито. Тя си наложи да претърси града и да се оглежда за нещо необичайно. Ако Стражителя наистина бе толкова опитен, колкото го изкарваше Велиана, той щеше да се справи с всички наемници, които изникнеха насреща му.

Велиана...

Ако не бе обърнала гръб на някогашния си бог — Карак — Зуса би отправила молитва за нея. Тъй като нямаше на кого да се моли, бившата безлика само промълви надеждата си. Надяваше се нейната приятелка да оцелее. Много ѝ се бе искало да я предупреди за задаващото се клане, само че така би изложила на риск усилията на Алиса, особено ако Велиана уведомише и останалите гилдии. Така че трябваше да мълчи и да се надява. Само ако приятелката ѝ бе се отказала от желанието си да контролира Пепелявата гилдия... Тя би могла да започне нов живот, работейки редом до Зуса.

— Пази се, Вел — промълви тя, докато се изкатерваше върху малка къща с плосък покрив. От върха ѝ Зуса се огледа, дирейки мъж в сиво наметало и два меча.

Достатъчно опитен, за да я надвие.

Измина половин час, болезнено тих. Изглеждаше, че целият град е затаил дъх. Тогава последва издишването. На две места в южен Велдарен избухнаха пожари, предполагаеми гилдийни скривалища. Зуса реши да се отправи натам. Тя подмина няколко патрула наемници. Един от войниците дори имаше дързостта да стреля към нея с арбалета си. Жената се приведе и продължи. Току-що бе осъзнала, че тя далеч няма да е единствената, която ще се придвижва по покривите тази нощ.

Край първия пожар наемниците измъчваха крадец направо на улицата. Може би това трябваше да представлява разпит, но подобна процедура би включвала шанс за отговори от жертвата. Лицето на крадеца бе потъмняло от кръв, а начинът, по който челюстта му висеше, показваше строшаването ѝ поне на няколко места. За приказки не можеше да става и дума. Окъпан в светлината на огъня, престъпникът неразбираемо ломотеше за милост.

— Това е ваше дело — прошепна му Зуса и остана незасегната от насилието. — Всички вие сте си заслужили тази съдба.

И все пак тази съдба изглеждаше прекалено жестока. Когато един от войниците най-сетне наръга крадеца, тя изпита облекчение. Канеше се да се отправи към втория пожар, но с периферното си зрение зърна раздвижване. Зуса се хвърли нагоре във въздуха и се превъртя, отстъпвайки пред разсичащото острие.

Озовала се обърната с лице към нападателя си, тя продължи полета си, докато ръцете ѝ не се озоваха край ръба на покрива. В този миг тя се вкопчи в него и се оттласна. Противникът ѝ беше едър мъж. Мрак бе обвил чертите му.

Коленете ѝ се стовариха в гърдите му. Със същия успех би могла да удари столетен дъб. Зуса се превъртя над главата му, отскочи, за да се сдобие с дистанция, изтегли кинжалите си. Нападателят се извърна към нея, предоставяйки половин секунда за оглед.

Той беше тъмнокож, с необичайно тъмна кожа. Носеше светли дрехи под дълго сиво наметало. Всеки от огромните му мечове изглеждаше по-подходящ за носене с две ръце. А мускулите му

изглеждаха по-подходящи за някой дървосекач или ковач, отколкото за крадец. Но най-голямо впечатление правеше бялата боя, покрила лицето му. Тя караше обръснатата му глава да изглежда като череп.

— Жена? — промълви той. Зуса отново скочи, надявайки се да се възползва от изненадата му. Тя блъсна един от мечовете му встрани и замахна с другия си кинжал.

Непознатият бе подготвен за подобен ход. Той се изви, на свой ред насочи удара ѝ встрани, а след това пристъпи по-близо. Зуса отскочи назад, за да запази разстоянието, но мъжът отново я последва. Сега тя бе притисната на ръба на покрива.

Безликата направи бърз опит да посече краката му. И тук мечовете изблъскаха далеч по-малките остриета. Защо, след като той притежаваше подобно предимство, не се възползваше от него, а настояваше за близък бой?

Един от мечовете му падна, захвърлен. Огромна ръка я сграбчи за косата. Краката ѝ се отделиха от покрива. Зуса сподави писъка си, съсредоточена единствено върху противника си.

И двата ѝ кинжала се понесоха към шията му. Само с едно оръжие той нямаше да успее да отрази ударите. Или поне така си мислеше тя — мъжът спря китките и с помощта на дългото острие и ги тласна нагоре. Преди Зуса да е успяла да замахне отново, режещият ръб се допря до гърлото ѝ.

— Престани да се мяташ — каза той. — Не съм тук, за да те убия.

Гласът му беше много плътен. Дълбочината му ѝ напомни за редките моменти, в които Карак ѝ бе шептял нощем. Тя си наложи да се успокои, да погледне в кафявите му очи, без да трепва. Мечът се притисна по-силно към гърлото ѝ. Може би непознатият очакваше, че тя ще направи опит да избяга.

— Какво искаш? — попита Зуса.

— Не и теб. Моята цел не е жена. Щях да ти кажа това, ако не се беше хвърлила насреща ми като побесняло куче.

— Кой си ти?

По погледа му личеше, че той премисля нещо. Безцеремонното разтваряне на пръстите му показваше взетото решение.

Зуса се приземи на леко присвити крака, готова да скочи при най-малкото движение.

— Аз съм Призрака. Тук съм, за да взема главата на Стражителя. Ако изключим гърдите, ти изцяло отговаряш на описанието му.

Жената бавно се изправи, но не се отпусна. Видът на този Призрак не предразполагаше към отпускане.

— Кой те е наел? Някой от крадците?

Той се усмихна насреща ѝ. По някакъв начин този му жест увеличи неспокойствието ѝ.

— Това не мога да ти кажа. Предполагам разбираш. Ти се придвижваш спокойно из нощта, по начин, който бих очаквал от Стражителя. Познаваш ли го? Ако ми кажеш, ще се постарая да възнаградя отделеното време.

— Не мога да кажа нещата, които зная, защото аз самата го търся. Моята господарка иска тя лично да отнеме живота му. Не бих направила нещо, което би намалило вероятността ми за успех.

— Господарка? — Призрака повдигна вежда.

Винаги изтърсваш прекалено много. Замълчи.

Затова тя се усмихна, надявайки се да го убеди, че това е било умишлено подвеждане. Той надали се върза, но опитът пак си струваше.

— Така да бъде — каза Призрака. Един от мечовете му се раздвижи и Зуса се наклони да скочи, но движението се оказа поздрав. — Ще се надпреварваме. Ще те оставя да търсиш необезпокоявана, но ще очаквам същото и от теб. Ако по някакъв начин успееш да го откриеш първа... ела в *Халбата и перото*, за да науча името ти. Определено бих искал да срещна отново дама, оказала се по-опитна от мен. Считай тази евентуална услуга като отплата за щедростта ми.

— Щедростта на човек, който едва не ме наръга в гръб, преди да види лицето ми?

Призрака се засмя.

— Ти все още си жива, жено. Това само по себе си е доказателство за щедростта ми.

Начинът, по който той изрече тези думи, без гняв или гордост, а само присмехулно, накара кръвта ѝ да истине. Насреща ѝ стоеше човек, за когото гробът бе чест спътник; човек, който нямаше какво да доказва. Щом това споразумение щеше да я предпази от мечовете му...

— Приемам. Сега ще те помоля да ме извиниш, но имам работа.

— Късмет. И се пази. Чувам, че има много наемници, които търсят хора като теб.

Зуса погледна към огъня зад себе си и трупове, оставени да гният на улицата. Когато отново извърна глава, Призрака бе изчезнал. Не изглеждаше възможно някой толкова едър да се придвижва безшумно, но излизаше точно така.

Тя се отправи на север, по посока на далечните викове. Може би това щеше да привлече Стражителя, но какъв шанс имаше тя да го залови преди Призрака? Колко ли щеше да се вбеси Алиса, ако не успееше да получи желаното отмъщение?

И все пак това бе за предпочитане пред едновременното им намиране. Както и да завършеше този сблъсък, от нейната кръв определено щеше да се пролее.

Градът се бе превърнал в бездната на отвъдното. Нямахме друг начин, по който Хаерн би могъл да опише ужасите. Свел глава, прикрил мечове, той бързо крачеше по улиците. Бе прекалено опасно да остава върху покривите. Всеки наемник с лък откриваше огън по всяка движеща се сянка. При последното си изкачване до градските стени бе преброил четири пожара. Пълна лудост. Така ли бе изглеждал Велдарен, когато баща му за пръв път бе обявил война на Трифектата преди повече от десетилетие?

Наемниците се движеха на групи, някои от които включваха и стотина души. Те вилнееха из улиците, разбиваха врати, извличаха втрещените стопани на улицата и задаваха въпроси. Понякога екзекутираха на място. Пред очите на Хаерн трима Паяци побягнаха, преследвани от двадесет войници. Крадците намериха смъртта си, пресрещнати от друга наемническа група, десет бойци с оголени мечове и нетърпеливи погледи. Престъпниците бяха насечени на късчета.

Тъй като не бе облечен в гилдиен цвят и приличаше на просяк, Хаерн бе избегнал по-голямата част от гнева им. Бяха го разпитвали на два пъти. Първия път той се бе престорил на глух. Втория път им бе посочил пътя към скривалището на Змийската гилдия. Сетне ги беше последвал и бе видял как извличат млада двойка на улицата. Съпругът ревеше гневно, а жената притискаше одеяло към гърдите си. Под

погледите на децата им двамата бяха обезглавени. И през цялото време наемниците не спираха да възхваляват името на Алиса Гемкрофт. Възнасяха я като богиня на кръвта и убийствата.

А от войниците на краля нямаше и следа.

Хаерн се шумгна между две постройки. Не се изненада, когато там откри още двама. Те носеха кафявите плащове на Ястребите и изтеглиха кинжали при появата му. Хаерн колегиално им пожела късмет.

Колцина ли щяха да захвърлят плащовете си? Подобна постъпка се наказваше със смърт. Но пък в тази нощ тя бе единственият начин за оцеляване. Разбира се, той бе видял труповете на мнозина без плащове да лежат из улиците. Може би се искаше единствено някой да прошепне името ти, за да се окажеш в ръцете на наемниците...

Преценявайки, че рискът си струва, Хаерн отскочи от един перваз и се озова върху покрива на къща, разположена срещу скривалището на Змиите. Тридесет войници бяха заобиколили мястото. Някои носеха арбалети, а други стискаха факли. Никакво съмнение не съществуваше за намеренията им. Намиращите се вътре щяха да умрат сред пламъци или посечени.

Труден избор.

— По нареждане на лейди Гемкрофт всички, свързани с престъпническите гилдии, трябва да бъдат екзекутирани — изкрещя предводителят на наемниците. — Знаем, че сте вътре! Излезте и умрете с чест.

Хаерн се притисна към покрива, за да остане незабележим. Последното нещо, което искаше, бе някой нервен арбалетчик да го простреля в окото.

— Този град не е неин! — възрази глас. Хаерн присви очи, защото осъзна, че думите не бяха долетели от обградената сграда. — Време е и вие да го разберете!

Пет от околните постройки предоставяха чист поглед към скривалището на гилдията. Сред тях влизаше и тази, върху която Хаерн лежеше. От прозорците на тези постройки изникнаха зелени плащове, въоръжени с лъкове и арбалети.

Залпът, изстрелян с вик, покоси една трета от наемниците. Някои от войниците побягнаха по улицата, а други се впуснаха да дирят прикритие между сградите. Стрелите се оказаха по-бързи от всички

тях. Когато и последният наемник рухна, Уилям Кет излезе от скривалището, стиснал лъскав меч. Сред телата той откри предводителя на наемниците, с три удара отрязва главата му и я повдигна високо във въздуха. Змиите ликуваха.

Хаерн се вцепени. Несъмнено и останалите гилдии също бяха подготвили засади. Макар че бе глупаво да не очаква загуби и от двете страни, макар че наемниците също не му бяха особено любими, сред тях имаше и такива, за които бе загрижен.

— По дяволите, Зенке — прошепна той и се отдръпна, за да не гледа доубиването на ранените. — Кажете ми, че не си част от тази глупост. Кажете ми, че не си бил толкова глупав.

Но разбира се, че и той участваше. Изглеждаше, че всички наемници са били замесени в яростта на Алиса. Какво бе подтикнало това? Защо сега? Той почти не бе чувал вести за нея и изобщо за Трифектата. Те бяха притихнали, притаени.

Сега нямаше нищо притаено в писъците, които долитаха отвсякъде, а огромни облаци дим покриваха звездите. Каква ли част от града щеше да изгори? Дали щяха да се намерят отчаяни смелчаци, които да пренасят кофи с вода, докато наемната смърт все още крачи по улиците на Велдарен? Хаерн не можеше да прецени. А в момента това не го интересуваше. Той трябваше да открие Зенке и Делисия. Веднъж вече му се бе наложило да изпита болката от загубата им. Нямаше да понесе да я изпита отново, този път подсилена.

Градът гъмжеше от хора. Откриването на двамата щеше да се окаже почти невъзможно, но поне знаеше какви имена да търси.

Хаерн се спусна на улицата и започна да търси подходяща малка групичка.

Наложи му се да избегне няколко големи патрула, а също и един изстрелян към него болт. Най-сетне се натъкна на трима наемници, вкопчени в битка с петима крадци от Пепелявата гилдия. Шести плащ кървеше недалеч от тях.

Наемниците бяха притиснати към градската стена. Единствено превъзхождащата им екипировка ги бе запазила живи до този момент.

Хаерн се включи в битката като вихрушка. Мечовете му посякоха двама от крадците още в първите мигове. Със следващия удар той разсече гърлото на трети, а останалите двама погинаха в ръцете на наемниците.

— Благодаря — каза един от тях, едър мъжага с брада и прясна рана на носа, която още кървеше. — Мизерниците ни отведоха в капан, нападнаха ни от покривите. — Той посочи към плаща на Хаерн. — Ти един от тях ли си? Ако е така, по-добре бягай, докато още сме благодарни.

— Не съм приятел на гилдиите — отвърна Хаерн. Той държеше качулката си спусната, за да скрива по-голямата част от лицето си. — Търся малка група наемници. Един от тях се нарича Зенке. Понякога използва името Стърн. Сред тях има и жена на име Делисия Есхатон.

— Никаква представа — каза кървящият нос.

— Не познавам Делисия — рече вторият, като се отправи към поваления по-рано крадец, за да го доубие. — Но фамилното име ми звучи познато. Познавам Тарлак Есхатон. Той ръководи малка група. Самият той си пада малко лудак. Може би търсиш тях?

— Може би. Имаш ли представа къде са?

Онзи се изплю:

— Всички по-дребни риби бяха изпратени в южната част на града. Алиса прецени, че така ще бъде по-лесно да се разпръснат и открият плъховете, тичащи да се скрият в дупките си.

Хаерн бе обхванат от паника. Изпратени в самите убежища на крадците? При завръщането си гилдиите щяха да се превърнат от жертва в хищник. Трябваше да изведе приятелите си колкото се може по-бързо. Той кимна на тримата и се отправи на юг.

— А ти как се казваш? — попита мъжът с посеченото лице.

— Нямам име — подвижна отдалечаващият се Хаерн. За миг му се стори, че е зърнал бяло лице да наднича от стената. Но повнимателното вглеждане не показва нищо.

Започва да ми се привижда, реши той. Ако още си жив, Зенке, лично ще те убия, задето си приел подобна глупава задача.

Какво ли правеше баща му сега? Той не би се скрил, не и срещу подобна презрителна атака. Убежището на Паяковата гилдия се намираще на югоизток. Ако наемниците Есхатон се натъкнеха на него и най-добрите му хора...

Хаерн се затича по-бързо.

Решавайки, че бързината е по-важна от прикриването, той излезе на една от главните улици. Разчиташе, че ще надбяга патрулите. Младежът се затича на юг, макар и пробождан в стомаха при всяка

крачка. Раната не бе заздравяла напълно. Макар че от нея бе останал единствено белег, движението бе достатъчно, за да опъне кожата и да го раздразни. Какво ли не би дал за още един ден почивка...

— Ей, ти! Спри!

Хаерн изруга при вида на петимата наемници, затичани към него. Очевидно бяха го взели за побягнал крадец. В тази част на улицата къщите бяха притиснати близо една до друга, така че или трябваше да продължи напред, или да се върне.

— Мърдайте! — кресна той. Надяваше се да ги стресне с връхлитането си. Точно преди сблъсъка той се плъзна напред, избягвайки стрела. Краката му подсякоха един от наемниците. В следващия момент Хаерн се претърколи встрани, за да не бъде притиснат от бронята на падащия. Меч полетя към главата му, но младежът се извъртя и се изправи. Други двама атакуваха. Хаерн се хвърли надясно и се претърколи. Наемниците останаха зад него.

— Казахме да спреш! — кресна един от мъжете. Хаерн се засмя — нима действително очакваха да им се подчини? Той започна да лъкатуши. Както бе очаквал, последна стрела потъна в земята край него. С тежките си брони наемниците не можеха да мислят за преследване. Те действително постъпиха така и се заеха да разбиват вратата на най-близката къща. Хаерн отправи молитва за неизвестните ѝ обитатели.

С навлизането в южната част на града въздухът се сгъстяваше. Вече бе преброил пет пожара, един от които се намираше особено близо. Димът се виеше по улиците, което повече помагаше на крадците.

От вратата на един дом долитаха звуците на битка — четирима Ястреби срещу двама наемници. Хаерн ги подмина. Той не можеше да помага на всички. Тази нощ гробарите определено щяха да се потрудят здравата. Онова, което останеше неопожарено, щеше да осъмне със стени, покрити с кръв.

Гъст облак дим избухна от лявата му страна, придружен от гръмка експлозия. Любопитството на Хаерн припламна на свой ред. Той се обърна, скочи върху един покрив и се отправи натам.

Онова, което видя, не отговаряше на очакванията му.

Тук къщите се разгръщаха встрани, за да отстъпят място на огромен фонтан, изобразяващ две къпещи се една друга жени. Той

отдавна бе пресъхнал. Около него лежаха поне двадесетина души — половината наемници, половината крадци — чиято кръв багреше паветата. Почти всички оцелели бяха Вълци. Насреща им стояха само четирима наемници, и то странен квартет. Зенке отбраняваше едната страна на фонтана, стиснал боздуганите си. Върху другата част на фонтана стоеше нисък мъж с броня от метални пластини, който размахваше два юмручни ножа. Делисия бе застанала в самия фонтан, зад Зенке. Част от червената ѝ коса бе прилепнала към челото заради рана. Девойката се бе издължила и носеше бяла жреческа роба.

Развълнуван, Хаерн си наложи да откъсне поглед от нея и от заклинанията ѝ, които разливаха бяла светлина. Последният от четиримата стоеше от другата страна на фонтана. Ръцете му бяха обгърнати от огън. Заради жълтата си роба и заострената шапка в същия цвят той приличаше на глухарче. Неговата коса имаше същия цвят като тази на Делисия. Но за разлика от нея мъжът носеше и брадичка.

Самият той си пада малко лудак. Изглежда мъжът в жълто бе Тарлак Есхатон. Само някой луд или изключително самоуверен би се облякъл по подобен начин.

Въпросният описваше кръгове с ръцете си. Огънят излетя от пръстите му и се понесе към трима Вълци, които, скрити зад една преобърната кола, се опитваха да стрелят с арбалети. Колата избухна. Ниският изпитваше затруднения с противника си, но получаваше периодична помощ от магьосника — последният запращаше тънки мълнии, които изблъскваха крадеца назад. Зенке се сражаваше с трима едновременно, макар да изглеждаше, че целта му е да защити двамата, застанали във фонтана. Хаерн, отнесъл безброй удари по време на някогашните им тренировки, не се съмняваше в уменията му.

Взел решение, той изтегли мечовете си и се хвърли в атака. Бе дошъл да защити Зенке и Делисия, така че щеше да помогне на тях.

Магьосникът видя появата му и се извърна, готов да запрати поредната магия.

— Това е Хаерн! — извика Зенке точно преди изникването на мълнията. Той също бе забелязал появата на младежа.

Хаерн се претърколи, за да избегне изстрела. Искаше му се да е преминал по-продължително обучение за сблъсъци със заклинатели. Но и инстинктивният му ход се бе оказал достатъчно добър — той чу

как земята зад него се пропуква под удара на мълнията. Отново озовал се на крака, той скочи към първия Вълк. Крадецът се обърна и опита да пресрещне устрема му с меч си.

Все още помнещ уроците от предишната битка, Хаерн се приземи на неочаквано място и изблъска острието още от въздуха. След това беше лесно да разсече гърлото му с другия си меч.

— Извинявай! — извика магьосникът.

Проклет глупак, помисли си Хаерн, докато заставаше край Зенке.

— Радвам се, че се присъедини към нас — задъхано рече мъжът. Макар движенията и убиванията му да си оставаха гладки, умората му личеше.

— Не трябваше да ми се налага. Какво правиш тук?

— Остави обидите за след битката.

Двамата едновременно преминаха в атака. Сякаш се бяха върнали в онези времена на безгрижни тренировки в убежището на Трен. Но този път не се сражаваха с чучела, нито стискаха дървени мечове. Този път противниците им кървяха след удар.

Хаерн замахна ниско, сетне високо срещу съперника си, което принуди крадеца да парира отчаяно с кинжалите си. По-късите остриета принуждаваха Вълка да компенсира с повече движения. Младежът се възползва от това, за да го постави в неудобна позиция. В подходящия момент нанесе подвеждащ удар и намушка. Върхът на меча прониза плат, плът и дроб.

Докато крадецът падаше, Зенке стовари боздуган върху главата му — за всеки случай. Други двама се хвърлиха към тях, но зад гърба на Хаерн блесна ослепителна светлина. В подобно състояние крадците станаха лесна плячка.

— Помогни на Бруг! — изкрещя Зенке. Нови трима Вълци се бяха присъединили към битката.

— Бруг?

— Ниският дебелак.

Хаерн се поколеба за момент. Той се бе сражавал сам толкова дълго, че бе отвикнал да се подчинява на заповеди. Но пък в последно време отново бе започнал да потъва в миналото. Той се обърна и обиколи фонтана, за да застане до Бруг, чиито рамо и лице кървяха. Кинжал все още стърчеше от бронята му. Докато притичваше край

него, Хаерн изтръгна забитото оръжие и го хвърли към противника си. Веднага след това кракът на младежа също се понесе.

Припряно хвърлен, кинжалът удари Вълка в гърлото. Ритникът на Хаерн го блъсна в гърдите. Крадецът се отпусна на едно коляно и тронаво замахна с камата си. Един чист удар през гърлото сложи край на живота му.

Бруг бе готов да експлодира.

— Щях да го убия и сам!

Хаерн го погледна многозначително.

Над главите им прелетя огнено кълбо, което забави атаката на неколцина Вълци. Те бяха изоставили опитите си да прострелят магьосника и се отправяха към него. Горещината на магическия снаряд почти докосна косата на Хаерн.

— Бруг, за какво ти плащам? — изкрещя магьосникът. — А ти, Хаерн беше, нали? Задръж го жив!

Хаерн се обърна към новите противници, донякъде развеселен от червенината, покрила лицето на Бруг. В следващия миг наемникът се хвърли напред, разсичащ въздуха с кинжалите си. Веселието бързо напусна младежа: идиотът щеше да си докара смъртта.

Двамата се врязаха в тримата Вълци. Крадците се огънаха под устрема им, обърнаха се и побягнаха. Хаерн уби двама в гръб — беше прекалено бърз, за да позволи на инерцията си да изчезне. На третия разсече сухожилията. Вълкът рухна на земята, което позволи на Бруг да дотича и да го убие.

Младежът си пое дъх и се обърна към фонтана. И последните Вълци бяха рухнали мъртви или отстъпваха. Тарлак слезе, помогна на сестра си и им помахаша.

— Не беше зле — заяви той.

Хаерн поклати глава. Лудичък, определено.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Призрака следваше целта си на юг, но без да бърза. Бе наблюдавал как Стражителя се сражава и бе научил две неща: първо, никой наемник нямаше да успее да го надвие. Второ, Стражителя си имаше приятели, за които бе много загрижен. Онзи бе смятал, че гласът му е звучал безстрастно по време на разговора с онези наемници, ала Призрака бе чул оттенъка на притеснение, особено при споменаването на онази Делисия. Това означаваше, че краят на Стражителя бе само въпрос на време. Човек не можеше да си позволи да има близки, не и ако искаше да оцелее срещу Призрака.

Тарлак Есхатон не му беше познат, но щом този магьосник се занимаваше с наемничество, това означаваше връзки, приятели, работодатели, може би дори членство в гилдията. Нямаше измъкване.

Призрака крачеше по улицата, неизменно заобикаляя от групичките, които притичваха наоколо с извадени мечове. Той поспря и погледна на запад. Там ставаше нещо странно — можеше да види това по факлите и по начина, по който патрулите се отправяха натам. Нима отделните сражения се бяха превърнали в истинска война? Надали. Чак такова ниво на организация отсъстваше. Тогава?

Отпуснал ръце върху дръжките на мечовете, той се отправи към тълпата. Прецени, че около шестдесетима души са се събрали около постройка, за която осъзна впоследствие, че е храмът на Ашур. До този момент наемниците оставаха край стълбите, но бяха готови да се хвърлят всеки миг. Насреща им стояха петнадесет жреци, отпуснали ръце. Призрака знаеше, че свещениците умеят да си служат с разнообразни магии, но не бе сигурен в степента, в която заклинанията щяха да се окажат подходящи срещу бронирани бойци.

Възрастен жрец с гладка глава стоеше съвсем спокойно в средата на стълбите. Но по врата му се стичаше пот. Призрака знаеше, че старецът е не по-малко уплашен от останалите свещенослужители.

— Не може да влезете! — изкрещя старецът. Гласът му остана почти нечул над глъчката на наемниците.

— Пуснете ни вътре! — крещяха те.

— Махнете се от пътя ни!

— Вие укривате крадци!

Призрака се навъси и се зае да си намери по-добра наблюдателна позиция. Скокът му от една колона го отнесе на средата на стълбището, откъдето можа да погледне вътре в храма. Там цареше хаос. Стотици хора бяха подирили убежище. Предвид многобройните ограбени домове, укриването им тук изглеждаше напълно логично. Нямаше друго по-безопасно място, достъпно за обикновените жители. Те бяха насядали по пейки и край стените, а някои лежаха върху пода. Разбира се, тук-таме личаха и гилдийни плащове, но те бяха малцинство.

— Няма да позволя да посетите подирилите убежище в свята земя — каза върховният жрец. — Вървете си. Сквернете града с проливаната кръв, но няма да позволя да я проливате на този праг!

Пореден патрул се вля в редиците наемници. Войниците започнаха да разговарят помежду си, изяснявайки причината за отлагането. Още неколцина запалиха факли.

Призрака пламна от гняв. Те се канеха да опожарят храм, за да наситят жаждата си за кръв? Из града се криеха хиляди негодници, а наемниците се трупаха тук?

Върховният жрец повдигна ръка. Ярка светлина изгря над дланта му. Дори от страничната позиция, в която Призрака бе застанал, тя бе болезнена. За струпаните отпред наемници тя явно бе още по-мъчителна.

Един от предводителите на наемниците, Джейми Едноухия, когото Призрака познаваше бегло, пристъпи напред.

— Не искаме тук да се случи нищо лошо — рече той. — Но видяхме мнозина крадци да се укриват тук, преди да заобиколим мястото. Никой невинен няма да пострада. Изпратете ни крадците.

— Всички, които са подирили укритие тук, ще го получат — каза жрецът.

— Зная, че трябва да кажеш това — рече наемникът. — Бъди така добър...

— Калан.

— Бъди така добър, Калан, да проявиш разбиране. Сигурен съм, че не искаш ние да цапаме хубавия ти храм. Какво ще кажеш да

изпратя само един или двама, които да посочат на хората ти кои трябва да бъдат изведени? Само виновните ще бъдат извлечени. Всички други ще останат в безопасност. Разбираш ли? Те не са твоето паство. Те не са твои деца. Говорим за крадци. И онези, които имат повече сила от теб, са решили, че е време тези крадци да умрат.

Калан поклати глава.

— Може би, но не и тази нощ. Вървете си по пътя.

— Те ще умрат тази нощ, глупако. Виждам много камък, но в сградата пак има достатъчно, което ще пламне. Разбра ли, Калан? Да пламне!

Това бе достатъчно за Призрака. Той не се интересуваше от божеството им, но храмът беше прекрасна сграда. Дебелоглави слепци.

От един страничен джоб той извади няколко уравнивесени ножа за хвърляне. И започна да оглежда тълпата, за да подбере жертвите си. Джейми нямаше да бъде подходяща цел, но онези, които бяха най-нетърпеливи за кръв...

Скрит зад колоната, той запрати първия нож. Острието потъна в гърлото на наемник, който ревеше оглушително. Настояванията му за пожар неочаквано секнаха. Следващите три ножа покосиха факлоносци. Призрака бе преценил, че огънят представлява най-голяма опасност. Наемниците рухнаха, изтървавайки факлите си върху каменната настилка.

В този момент тълпата бе забелязала погиващите. Някои изразяваха учудване, но повечето настояваха за кръв. Те щяха да обвинят жреците, каквато бе целта. С появата си Призрака щеше да стресне наемниците.

— Убивате ни на улицата, докато твърдите, че защитавате живот?
— кресна Джейми, по-скоро за хората си, отколкото към жреците.

— Не сме сторили нищо подобно — настоя Калан. Със същия успех би могъл да изкрещи към задаваща се буря.

Призрака се промъкна от другата страна на колоната и започна да се придвижва надолу, по-близо до Калан. Вече се намираше точно зад него, ясно можеше да види Едноухия. Наемникът пръскаше слюнки с кръсъците си, но още не бе изтеглил оръжие. Още не... ръката му вече потрепва... сега!

Призрака леко присви крака и се отгласна. Бе стиснал меча си с две ръце — нуждаеше се от силен замах. Преди Джейми да е успял да

се защити, мечът на чернокожия вече го бе разрязал — от ключицата до бедрото. Отсечената горна половина рухна по стълбите, ронейки вътрешности. Краката се катурнаха на място. Някои от наемниците възкликнаха задавено. Повечето останаха втрещени. Призрака повдигна окървавеното острие пред лицето си. Очите му останаха да блестят над метала.

— Пръждосвайте се, страхливци. Тук нямате работа. Вървете да убивате плащовете по улиците и в домовете им, но не и тук.

— Това е лудост — каза Калан. — Няма да допусна...

— Мълчи, жрецо. Ти не искаш да се пролива кръв, но това ще се случи. По-добре е тя да се излее на стълбите, отколкото вътре в храма ти. Подобно неуважение е срамно. Тези наемници заслужават да умрат точно колкото онези крадци вътре.

— Аз бих предпочел никой да не умира — тихо каза върховният жрец.

— Мечтател.

Призрака се бе надявал, че проявата на жестокост ще сплаши тълпата, но бе подценил желанието на наемниците. Прекалено много от тях изглеждаха нетърпеливи да се сражават. До този момент никой не бе дръзнал да им се опълчи сериозно. Очевидно те смятаха, че приближават края на възложението си. Ако поемеха на юг, надали щяха да смятат така. Пожарите се разрастваха, димът обвиваше града. Битката далеч не беше приключила.

— Зашемети колкото се може повече от тях — каза той на Калан. — Заслепи ги, блъсни ги назад. Остави убиването на мен. И без това мен ме бива много повече.

Той изтегли и другия си меч и задържа оръжията високо над главата си, протегнати във възхвала на някакъв небесен бог.

— Вадете оръжия или си вървете! — изкрещя той към тълпата. Беше време да сложи край на очакването. Или кръв, или страхливост.

Войниците се хвърлиха напред. Не бе прозвучала заповед, всички те бяха осъзнали, че трябва да нападнат, за да не излязат страхливци. Жреците повдигнаха ръце, насочили длани надолу по стълбите. От тях бликна ослепителна светлина. Призрака усети този блясък да се разлива зад гърба му. Първите редици спряха или започнаха да отстъпват, при което се сблъскаха с настъпващите зад тях. Тъмнокожият се възползва от това объркване и скочи напред. Един и

същи удар изкорми един наемник и посече друг. Сетне той отстъпи малко нагоре, за да отрази нанесени слепешката удари. Противниците му още се затрудняваха да виждат.

— Отдръпнете се — нареди той. Свещениците се спогледаха колебливо. Но Калан кимна.

— Послушайте го! — изкрещя върховният жрец.

Петнадесетимата започнаха да се изкачват обратно към храма, все още мълвящи молитви. Стени мистична сила се стовариха сред тълпата. Те бяха невидими, но ефектите им личаха. Носове бяха счупени, глави бяха болезнено отметнати назад, пръсти щръкнаха в болезнени посоки. Още от войниците рухнаха върху стълбището. Другарите им ги премазаха.

Призрака остана пред Калан, защото него бе преценил като най-важен. Докато върховният жрец, най-силен изсред свещениците, все още стоеше, останалите нямаше да побегнат.

— Трябва да се скрием вътре — каза Калан. — Не можем да ги удържим.

Призрака скочи диагонално, посичайки онези, които бяха успели да се промъкнат край заклинанията. Ако не беше огромното им числено предимство, чернокожият дори би се отегчил.

— Ако влезем вътре, те ще ни изпекат — настоя Призрака. — Ще им дадем отпор, старче.

Той скрита поредно тяло надолу. Вече се намираха пред прага, почти без място да отстъпват. Калан кимна, приел решението му.

— Така да бъде — заяви той, пристъпи до Призрака и повдигна ръце. — Прости ми, Ашур, тази нощ се нуждая от възмездието ти.

Жрецът рязко замахна. Разнесе се гръм. Стълбите на храма започнаха да се тресат под напора. Прахта започна да се разстила в концентрични кръгове, видима проява на ударната вълна. Около двадесет наемници се изкачваха в този момент. Сред виковете на болка те отхвърчаха назад. Количеството строшени крайници, което Призрака можа да види, бе смайващо. Изглеждаше сякаш самият Ашур е изникнал и ги е смазал под петата си. Треперещият Калан се отдръпна назад и се облегна на раменете на двама жреци. Останалите наемници нямаха никакво намерение да се изкачват по обсипаните с трупове стълби, а се обърнаха и побягнаха. Огромният боец скочи подире им и уби още неколцина.

Покрит с кръв, той се върна обратно до входа на храма. От вътрешността му долитаха молитви и вопли.

Неколцина от жреците му благодариха, но повечето от тях го наблюдаваха предпазливо и се отдръпваха, когато той се приближи.

— Защо? — попита Калан. Все още черпеше опора от раменете на един от младите свещеници. — Защо ни помогна?

Призрака сви рамене.

— Не мога да понасям непочтителността. Те трябваше да проявят уважение към мен и към вас. Но не го сториха и сега са мъртви.

— Не всички. — Върховният жрец посочи към множеството ранени и се обърна към останалите свещеници. — Вървете да се погрижите за тях.

— Не мисля, че някой отново ще посмее да ви обезпокои тази нощ — каза Призрака. — Но на ваше място бих прогонил плащовете от храма, докато е още спокойно.

— Ако сторех подобно нещо — усмихна се Калан, — нима бих останал достоен за уважение?

Призрака се засмя.

— Може би си прав. В такъв случай се надявам богът ви да бди над вас. Помощта му може да ви потрябва отново.

Мъртвешката маска наблюдаваше клането от прозореца на опразнен дом. Несъмнено стопаните на къщата бяха подирили някое по-безопасно място, доколкото за такова можеше да се говори зад стените на града. В началото на нощта магьосникът се бе отправил с останалите гилдийни патрули, за да им помогне в устройването на засади за някои от по-малките наемнически групи. Но още при първия сблъсък той се бе измъкнал, за да се присъедини към Велиана. Двата бяха заели позиция в къща, от която се виждаше скривалището на гилдията им. След няколко сблъсъка, които бяха оставили купища трупове и от двете страни, през последния час тази част на града бе утихнала. Неотдавна петдесетина наемници бяха проверили скривалището за крадци, не бяха открили нищо и бяха продължили диренето си.

— Не мисля, че след тази нощ ще е останало нещо от гилдията ни. Поне нещо, което да си струва да бъде оглавявано — каза Велиана, приседнала на прояден от молци стол. — Но силно се надявам Гарик да оцелее. Не бих понесла някакъв къпоав наемник да ми открадне удоволствието.

— Гарик е прекалено страхлив, за да изложи живота си на риск — каза Мъртвешката маска. В момента мъжът привързваше сива кърпа пред лицето си и наместваше процепите за очите. Велиана последва примера му, макар и с едно отклонение: тя се възползва от краищата на кърпата, за да пристегне косата си на опашка. И двамата бяха облечени в сиви дрехи, а плащовете им бяха в същия цвят, макар и по-мрачен оттенък. В първоначалната суматоха Велиана бе убила двама Паяци и им бе взела дрехите и оръжията.

— Макар и неочаквано, тази нощ определено се развива в наша полза — рече той и отново погледна към прозореца. — Колкото по-малко хора ни се наложи да пресяваме, толкова по-добре. Обмисляла ли си кого трябва да пощадим?

— Сещам се единствено за близнаците — отвърна жената. — Те умеят да използват главите си, макар и по стряскащо еднакъв начин.

— Умеят ли да въртят оръжие?

— Повече ги бива в хвърлянето му, но пък спокойно биха могли да се изправят срещу всеки от джебчиите.

— Хубаво. Как се казват?

Тя намести маската си.

— Миер и Ниен.

Мъртвешката маска подбели очи.

— Прекрасни родители. Трябвало е да дадат почти еднакви имена на близнаците си.

Той се отдръпна от прозореца, защото някакъв човек притича навън, без да спира да се оглежда нервно. Последваха го още двама. Забелязала реакцията на събеседника си, Велиана се понадигна.

— Какво става?

— Разузнавачи. Несъмнено идват да се уверят, че завръщането е безопасно. Пригответи се. Разполагаме с малък прозорец преди появата на Гарик.

Тримата Пепеляви изчезнаха в сградата. Маскираният отново доближи лице до прозореца и зачака. Когато първият изникна отново,

Мъртвешката маска направи знак на Велиана.

— Сега! — нареди той.

Разузнавачът тъкмо бе изчезнал зад ъгъла. Двамата хвърлиха въже, което бяха завързали за леглото, и се спуснаха надолу още преди то да е приключило разгръщането си. Само след секунди вече търчаха към седалището на гилдията. Озовали се в постройката, те забавиха ход.

— Избери си място — каза маскираният, който се оглеждаше напрегнато. — И стой близо до вратите.

— Не за пръв път се занимавам с подобно нещо — каза Велиана и го изгледа през маската си.

— Дръж качулката си вдигната. Косата може да те издаде.

Велиана сграбчи качулката на плаща си и я спусна пред лицето си. Мъртвешката маска стори същото и се скри в едно от страничните помещения, покрито със завеса. То служеше за онези, които желяеха да останат насаме с танцьорките. Велиана намести огромна купчина възглавници и се скри зад нея с изтеглени кинжали. Този път магьосникът нямаше да може да си послужи с уменията си. С тази постъпка би се издал пред Гарик, а това щеше да унищожи плана му. Трябваше да разчита изцяло на оръжията си. Велиана бе заделила няколко часа, през които да го подготви, но това само бе подчертало липсата му на опит. Маскираният бе прекарал почти час, усилвайки със заклинания силата и бързината си. Засадата щеше да покаже успеха му.

Макар да не бе вярващ, той се зарече в боговете, че ще успее на всяка цена.

Вратите се отвориха рязко и вътре започнаха да нахлуват крадци от Пепелявата гилдия — все доверени хора на Гарик. По дрехите им нямаше никаква кръв. Никой не бе нападал първомайстора. Мъртвешката маска се усмихна. Този факт щеше много да им помогне впоследствие, ако той и Велиана оцелееха, за да изпълнят втората част от плана си.

Крадците се отправиха право към бара, изпълнен с бутилки вино и бира. Магьосникът се радваше, че не може да види Велиана — тя несъмнено се подсмиваше. Тя бе настояла, че именно това ще бъде първата им работа след завръщането. А магьосникът бе смятал, че те ще се отпуснат върху възглавниците.

— Първо ще се наквасят, преди да легнат да спят — бе обяснила тя.

Трябва да я слушам по-често. Излиза, че нейното мислене е по-мъжко от моето. Изглежда това е цената на израстването сред магьосници.

И двамата изчакваха. Търсеният от тях се появи, повдигнал чашата си най-високо. Крадците вдигаха тост в чест на оцеляването си.

— За онези, които стоят сред мъртвите — заяви Гарик.

Вдигаш наздравица за собствената си страхливост? А аз смятах себе си за негодник.

Той блъсна завесата и се затича, изтеглил кинжал. В напрегането си почувства как светът около него става по-бавен. Острието му потъна в гърба на най-близкия крадец, чиято ръка изпусна чашата. Още преди тя да е ударила пода, два кинжала долетяха от другата страна на стаята, за да потънат в гърба на друг. С появата си Велиана разблъска възглавниците, макар лицето ѝ да остана скрито. Тя изрита крадеца, когото бе уцелила, и изтегли оръжията си.

Останалите крадци захвърлиха чашите си и започнаха да изтеглят оръжия. Гарик стоеше сред хората си. Вместо да изтегли кинжал, самият той се оттегляше назад. Мъртвешката маска знаеше, че първомайсторът е цел на Велиана, но самият той трябваше да ѝ разчисти път. Магьосникът отстъпи встрани от насочен към него замах, заби кинжала в гърдите на друг крадец и използва трупа му за щит. Пепелявите започваха да се разгръщат, за да се възползват от численото си превъзходство.

Това изтъни живата стена пред Гарик. Велиана размахваше кинжалите си с демонично умение. Никой удар не можеше да я засегне. Виното, заляло пода, много скоро започна да се примесва с кръв. Мъртвешката маска почувства гордост, наблюдавайки способността ѝ. Никой от оцелелите не можеше да се усъмни, че най-добрата крадла на Паяковата гилдия е дошла, за да отнеме живота на съпернически първомайстор.

Но самият той се бореше да остане жив. Кинжалът му непрекъснато политаше да отбива удари, понякога по-бързо от очакваното — заради подсилената с магия бързина.

Едва в последния момент той сдържа заклинанието за ослепяване, което бе започнал да насочва към поредния си противник.

Заблудата трябваше да продължи. Не биваше да се издава. Пепелявите трябваше да преминат под негова власт. Но това нямаше да стане, ако го разкриеха да носи цветовете на друга гилдия.

Ръката му трепна заради врязалия се в нея метал. Бе се изправил срещу трима едновременно. Те се усмигнаха при вида на кръвта. Бяха осъзнали превъзходството си.

— Приключвай! — извика той към Велиана и сам забърза към вратата.

Тя тъкмо изкормваше настоящия си противник. При вика му жената блъсна тялото. Вместо да се хвърли напред, Велиана повдигна ръка и запрати единия от кинжалите си. Нищо не стоеше между нея и Гарик. Оръжието потъна до дръжката в рамото му.

Първомайсторът извика от болка.

Това беше достатъчно. Мъртвешката маска се втурна към изхода. Струваше му се, че наблюдава себе си отстрани.

Велиана се поколеба само за миг. Другият кинжал трепереше в ръката ѝ. Тъй като смяташе, че тя ще постъпи правилно, магьосникът не остана да изчаква, а изхвърча навън. Жената изникна миг по-късно. Не изглеждаше никак доволна.

— Да вървим — рече Мъртвешката маска. Той се отправи по лъкатушещ път из града — път, който бе научил наизуст. Дватама пристигнаха в странноприемница, където бяха наели стаи преди няколко часа.

Мъртвешката маска се покатери през прозореца, който нямаше стъкло, а само кепенци, оставени отворени. Вече бе започнал да се преоблича в Пепелявите си одежди, когато Велиана също се появи.

— Уби ли го? — попита той.

— Искях.

— Това *не* ли трябва да означава?

Тя рязко свали маската от лицето си и дръпна качулката.

— А ти какво мислиш?

Магьосникът се усмигна широко. Тъй като знаеше, че нейните умения далеч надвишават неговите, той бе възложил деликатната задача по раняването на Гарик именно на нея. До самото попадение той не бе знаел със сигурност дали тя няма да убие първомайстора.

— Справи се отлично — отбеляза Мъртвешката маска, хвърли наметалото върху леглото си и се зае да нахлузва туниката. — И сега

имам основание да ти се доверя в още по-голяма степен. На твое място случайно бих уцелил гърлото на Гарик.

— Това би ме оставило без дом и без гилдия — каза тя и грабна дрехите си от леглото. След това се отправи към вратата.

— Къде отиваш?

— Да се преоблека.

Вратата зад нея се затвори. Магьосникът въздъхна.

След няколко мига тя се появи отново, облечена в старите си дрехи. И във видимо още по-лошо настроение.

— Дрехите все още са изцапани с кръвта ми — каза Велиана. Визираше червеното петно върху гърдите си.

— Ще се опитам да намеря нещо ново, когато мога. Не исках да привличам внимание. Щеше да изглежда съмнително, ако поискам няколко размера по-малки дрехи.

— Забрави ли, че вече си крадец? Просто ги *открадни*.

Магьосникът сви рамене.

— Готова ли си?

Тя го избута встрани и се покатери на прозореца.

— Дано планът ти успее — промърмори Велиана. — В противен случай ни очаква проточена смърт.

— Може би очаква мен. Ти вече получи своята екзекуция.

Тя затръшна кепенците в лицето му.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

По-рано тя бе смятала, че виковете на болка и реките от кръв ще ѝ донесат утеха. Но Алиса не изпитваше нищо, докато гледаше как огънят се разпръсква из града. Тя стоеше пред прозореца на кабинета си на втория етаж, опряла пръсти на стъклото. Какво бе сторила? Нима бе докарала свобода в града? Спокойствие? Или всяка смърт щеше да повлече със себе си още? Нима всеки убит крадец нямаше да се окаже заменен от двама други, копнеещи за мъст? Бертрам ѝ бе съобщил стойността на тази нощ гибел. Сумата бе покъртителна.

Алиса знаеше, че мир няма да има, не и тази нощ. Но може би случващото се сега приличаше на обгарянето на рана. В момента щеше да има горещина и болка, а по-късно кървенето щеше да спре и щеше да започне възстановяване.

Някой почука на вратата. Тя имаше усещане кой е. Слугите или спяха, или лежаха будни в стаите си и се тревожеха за близките си, останали извън стените на имението.

— Влез, Артър.

Алиса се изненада от умореното звучене на гласа си. Тя потърка лице и откри сълзи. Нима наистина бе изпаднала до такава степен, че плачеше, без да го осъзнава, будуваша край прозореца?

Вратата изскърца и тихо се затвори. След миг ръцете на Артър докоснаха раменете ѝ. Когато започнаха да я масажират, тя отпусна глава към шията му.

— Хората са прекалено изплашени, за да излязат да гасят огъня — каза той. — Пожарите ще продължат да се разпространяват.

Тя въздъхна. Трябваше да се досети за това. Може би се беше досетила, но бе позволила на омразата да я заслепи. Много пъти бе пожелавала цял Велдарен да изгори, стига това да изпепелеше и плъховете му.

Но Алиса сама бе повела тази война. Това означаваше, че трябва да поеме и отговорността.

— Изпрати някого до замъка. Кажи на краля, че искам войниците да помогнат в гасенето. Присъствието на градската стража трябва да намали страха.

— Желанието за самосъхранение е силно — каза Артър и отдръпна ръце. — Хората остават скрити, вместо да се борят с такъв пожар. Това е показателно за силата на страха, който си породила.

— Възнамерявах да уплаша крадците — каза тя. — Не невинните. Но дали изобщо са останали невинни? Или покварата на Велдарен се е просмукала навсякъде? Може би трябва да оставя целия град да изгори. От сина ми е останала единствено пепел. Защо те да остават живи...?

Хардфилд я прегърна и я притисна към себе си. Алиса отново усети плача си. Това често ѝ се случваше в негово присъствие. У него имаше сила и желание да ѝ помогне. Освен това тя усещаше, че може да му се довери. Артър винаги се бе отзовавал при нужда.

— Грешно ли постъпих? — попита тя. — Нима грешката е била толкова голяма?

Артър мълча дълго. В един момент Алиса реши, че няма да получи отговор.

— Ти стори онова, за което смяташе, че е правилно и най-добро за семейството ти. Не мога да те виня за подобно нещо, стига ти да сториш същото за мен.

— За какво става въпрос, Артър?

Той я обърна с лице към себе си и я целуна. Ръцете му все така оставаха уверено върху раменете ѝ. Алиса се чувстваше толкова изтощена. Решителният допир предоставяше изход от кошмара, който заплашваше да я погълне изцяло.

— Пратеникът... — изрече тя, докато все още бе способна да мисли.

Артър се приведе по-близо до нея.

— Нека огньовете продължат да горят. Ако страхливците не пожелаят да спасят собствения си град, вината си е тяхна.

В кабинета нямаше легло, но килимът бе дебел и мек. Именно върху него се отпусна Алиса. Тя бе прегърнала Артър, без намерение да го пуска. Опитваше се да забрави смъртта, огъня и желанието за мъст. Дори удоволствието не можеше да я накара да забрави мислите за негодника, отговорен за смъртта на сина ѝ. Дали той лежеше мъртъв

на някоя улица, или някой огън го беше превърнал на пепел? А над нея Артър продължаваше да грухти.

Надали жителите на Велдарен се бяха радвали повече на друг изгрев. Наемниците се оттеглиха, за да отпочинат от нощта на дирене и битки. Плащовете се оттеглиха дълбоко в оставащите си скривалища, за да се прегрупират и планират. Онези, които не принадлежаха към нито една от страните, изпълниха улиците, за да започнат да копаят улеи и да носят вода. Мнозина други отидоха да търсят близки и приятели, за да се убедят в продължилото им съществуване. Обичайната пазарна суматоха липсваше. Навсякъде из улиците се носеше мърморене.

Хаерн наблюдаваше всичко това през прозореца на малкия дом. Огънят се бе приближил опасно близо до къщата на Зенке и Делисия, дори бе опожарил близката странноприемница. Из остатъчния дим непрекъснато се щураха хора. Войниците на краля също обикаляха наоколо, но тяхното присъствие не донасяше успокоение.

— Появиха се малко късно — промърмори Хаерн и почеса лицето си, което го сърбеше непоносимо. При връщането им Тарлак бе настоял Хаерн да се окъпе, избърсне и облече нещо, което не вонят като осрано от плъх. Затова той бе използвал ваната им, бе се обръснал с помощта на нож, а накрая бе взел назаем един кат от дрехите на Зенке, простовати сивкави одежди, които щяха да му позволят да се слее с минувачите. Това усилие бе оставило странно чувство у него. Не се чувстваше себе си.

— Изглеждаш притеснен — каза Делисия. Хаерн се сепна като прободен. Изчервен без причина, той се обърна към нея и прие чашата топло мляко, която тя протягаше. — Добавих билки — продължи тя и се настани насреща му. — Сънят ще те облекчи. Имаш нужда.

Хаерн ѝ благодари и отпи от млякото, мъдро решил да не споменава отвратителния вкус на напитката. Очите му непрекъснато се насочваха към лицето ѝ. Той се стараеше да не се взира прекалено очевидно.

През последните пет години тя се бе променила много. Косата ѝ бе станала по-дълга, но бе запазила огнения си цвят. Скулите ѝ също се бяха издължили. В бялата роба тя приличаше почти на кралица. Хаерн

полагаше особени усилия да не поглежда към формите, които криеше платът.

Той продължи да отпива, предимно за да избегне разговор. Нямаше представа какво щеше да й каже. При последната им среща той я бе потърсил, за да намери насока. Бе поискал да разбере живота, намиращ се извън хладните наказания на баща му. Някога неговият наставник — Робърт Хаерн — му бе говорил за бог Ашур. А сега Делисия бе станала жрица на същия бог. Тогава бе мислел единствено за оцеляването си. Какво бе казал на Делисия? Че се нуждае от Ашур, за да не се превърне в подобие на баща си. В безмилостен убиец, от когото градът се страхува.

Да живее Стражителя, горчиво си помисли той. В какво съм се превърнал?

— Радвам се, че си добре — изтърси Хаерн. И веднага се почувства глупаво. За момент лицето на Делисия притъмня, но тя прогони сянката с усмивка.

— Старая се да не мисля за онази нощ. Има прекалено много неща, които не разбирам, дори и сега. Кой беше ти. Кой си сега. Каква е била целта на Ашур. Трябва да призная, че почти се надявах да умра. Бях толкова уморена, толкова объркана. Но се страхувах, че никога вече няма да видя брат си, затова продължавах да се боря за всеки поет дъх...

Стаята притихна. Останалите спяха, изтощени от дългата нощ, но Делисия бе останала будна, настоявайки, че може да издържи още няколко часа. Хаерн, свикнал да изкарва дълго време без сън, мрачно се бе взирал през прозореца и бе изчаквал възможност двамата да разговарят. Сега разполагаше с възможност, но нямаше представа какво да каже.

В убиването съм далеч по-добър. Дали това е доказателство за падението ми? Сигурно много би се гордял с мен, ако можеше да ме видиш сега, Трен.

— Мъжът, който те простреля, беше моят баща — каза Хаерн, решил да започне с онова, в което е сигурен. — Той се страхуваше от влиянието, което би могла да ми окажеш. И с право. Оказах се завлечен в храма на Карак, където жреците му се постараха да изпепелят всичко добро, което е част от мен.

— И успяха ли? — попита Делисия, докато надигаше собствената си чаша. Зелените ѝ очи надникнаха над ръба. Под погледа им Хаерн отново се почувства на тринадесет и пленен в кухненския ѝ килер. И си спомни плача ѝ в онази уличка. За нея той винаги щеше да си остане живо напомняне за онези моменти на смърт.

Едва след няколко мига той си спомни въпроса ѝ.

— Не.

Но последните пет години убийства бяха напреднали значително в това отношение.

— Какво прави през изминалото време? Как си оцелял?

Хаерн не искаше да отговори. Защо се опасяваше, че тя ще го съди? Преди години той се бе обърнал към нея за съвет. А сега се страхуваше от думите ѝ?

— Спях по улиците — отвърна той. Велдаренският Стражител нямаше да се страхува от разговор. — Не съм спрял да убивам крадци. Надявам се да унищожа гилдиите. Зная, че е напразно, но продължавам да се опитвам. Това е единственото, което придава смисъл на живота ми.

Хаерн очакваше, че тя ще го укори. Вместо това тя го погледна тъжно, което беше по-лошо.

— Толкова съжалявам. Заради мен е, нали? Защото ме защити?

Той застина насреща ѝ.

— Не, разбира се. Делисия, аз сам избрах това. Ако можех, тогава щях да остана и да разговарям с теб цяла вечност. Онази нощ бе един от малкото скъпи спомени от детството ми. Но тогава баща ми я покори с кръв. Най-скъпите ми спомени винаги отвеждат до него, до убийствата и вината му. Това поглъща всичко. Превърнах се в нещо, което нито онова момиче, нито онова момче от покрива биха разбрали или приели.

Хаерн отново се обърна към прозореца, защото не искаше да вижда реакцията ѝ. Той беше глупак.

Надяваше се, че тя ще го остави сам, затова не реагира, когато Делисия се надигна, остави чашата си и се приближи. Ръката ѝ докосна лицето му. Хаерн неохотно се обърна към нея.

Очите ѝ бяха насълзени.

Тя го целуна по бузата и притисна чело до неговото.

— Върви да поспиш. И се опитай да запомниш, че ти вече не си онова малко момче, но аз също не съм онова момиче.

Тя започна да се изкачва по стълбите и изчезна на втория етаж. След изчезването ѝ Хаерн едва не избяга на улицата. Спря го споменът за онова усещане, което бе изпитал във фермата. Тогава бе почувствал, че има дом. Тук усещаше същата атмосфера, макар и сред по-чудата компания. Той допи чашата си, сгърчи лице и я остави. Столът беше достатъчно удобен, много по-удобен от студената улица, към която бе привикнал. Затова Хаерн скръсти ръце и се опита да заспи.

Спускащи се по стълби стъпки го накараха да отвори очи. Не бе сигурен дали е заспивал.

Но стъпките не принадлежаха на Делисия, а на брат ѝ. Той бе захвърлил острата си шапка, но не и жълтата роба. Потъркващ брадичка, Тарлак се настани в отсрещния стол.

— Разговарях със Зенке — каза той.

— Така ли?

— В началото неговите реплики бяха различни вариации на прогонване, но успях да изтръгна и по-интересни неща. Особено онова за баща ти. Трен Фелхорн? Повече приличаш на нещо, което двама скитници са оставили след себе си в някоя пиянска нощ.

— Поласкан съм.

Тарлак потропа с пръсти върху масата и примлясна с устни. Създаваше се впечатлението, че предъвква думите си, преди да ги изрече.

— Виждам, че не си от най-словоохотливите. Аз пък обичам да говоря, така че ще се отчете и за двама ни. Зенке каза че си добър, страшно добър. Онова, което видях тази нощ, определено го потвърждава. Все пак друго не бих могъл и да очаквам от сина на Трен. И си си създал завидна репутация. Много чувам да се говори за Стражителя, предимно от дребни крадци, ръмжащи над чаша вино колко много си им струвал. Неколцина дори смятат, че ти си възмездието на Ашур, което ги наказва за сторените грехове, макар че обикновено го признават в напреднал стадий на пияно състояние.

— Накъде биеш?

— Навсякъде, където има нужда. Но не това е въпросът. Струва ми се, че си ограничил делата си до отмъщението. Но, Ашур ми е свидетел, улиците не са удобно място за живеене. Защо не се

присъединиш към моите наемници? Заплащането не е от най-добрите, но пък след като половината град се е наел да убива крадци, все и ние ще изкараме нещо. Пък и — тук очите му блеснаха — представи си каква тарифа бих могъл да сложа, ако Стражителя е част от хората ми.

— Не се продавам — изръмжа Хаерн.

Тарлак се навъси.

— Това е жалко. Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Магьосникът се почеса по брадичката.

— Гордост?

— Парите не са ми от полза.

Другият се ухили:

— По-скоро смяташ, че не ти *трябват* пари. В това съм склонен да повярвам, след онова пръснато над пазара злато. Само че съществуват и неща, които не могат да бъдат купени със злато, но биха представлявали интерес за теб. обстоятелствата на запознанството ни бяха малко хаотични, но мисля, че се запозна с Бруг, нали?

— Нисък, непрекъснато ругае, не го бива за нищо?

— Същият. Не го наех заради уменията му с онези нелепи оръжия. Знаеш ли защо?

Изражението на Хаерн показваше, че не проявява интерес към отгатване.

— Той е ковач. С моя помощ създава неща, за които мнозина са готови да продадат душите си. Как ти се струва способността да тичаш по-бързо? Да скачаш по-високо? Или може би да притежаваш меч, който...

— Не съм и от подкупните.

— Последните години си прекарал в пълзене из покривите, убивайки крадци. Нищо не ти пречи да получаваш заплата за това. Или поне по-добри инструменти, с които да го правиш.

Хаерн извърна стола си към прозореца.

— Хубаво. — Загърбеният Тарлак се изправи. — Ще те оставя. Подремни или изчезни, ако предпочиташ. Никой не те задържа. Но помисли над предложението ми. В момента не сме нещо кой знае какво, но имаме потенциал.

Хаерн изсумтя. Тарлак не показа да е чул, а отново се отправи към стълбището.

Младежът се загледа в жителите, които все още се бореха с огъня. Какво изобщо правеше тук? Този магьосник не бе по-добър от останалите. Той убиваше за пари, само че използваше огън и слова вместо острие. Защо Зенке се бе присъединил към него?

Хаерн затвори очи и подложи лице на слънчевите лъчи. Следобед щеше да се измъкне... Не, не се заблуждаваше, че ще изостави Делисия и Зенке напълно. Той се познаваше достатъчно добре. Но лесно щеше да ги държи под око. Все пак един магьосник, обличащ се в крещящи цветове, придружаван от момиче с коса като...

Много часове бяха отминали, когато той отново отвори очи. Хаерн тръсна глава, за да прогони унеса. Гърбът го болеше и пропука няколко пъти по време на разкършването.

Зенке бе застанал край малък кухненски тезгях и ядеше сух хляб. Пръстите му барабаняха по плота. Несъмнено този звук бе събудил Хаерн.

— Дъвчеш като преживяща крава — рече младежът и заципа горната част на носа си.

— А ти приличаш на крава. Кога за последно си се къпал, като изключим снощи?

— Това е лукс, който животът ми не може да си позволи.

Зенке налага остатъка и изчисти трохите от ризата си.

— Вземи — промърмори той и посочи към мечовете на Хаерн. — Отдавна не сме се упражнявали. Би било хубав начин да се раздвижим.

— Къде?

Стаята бе прекалено тясна. Зенке посочи към задната врата.

— Там. Ела.

Зад къщата имаше празна площ, част от уличката, простираща се зад постройките. В земята бе останал очертан кръг, който Зенке поднови с петата си.

— До този момент съм тренирал единствено с Бруг, а мога да те уверя, че той не представлява особено предизвикателство. Но ти си друго нещо.

Хаерн започна да се разтяга, за да прогони остатъка от сънливостта. Преди години Зенке бе притежавал далеч по-голям опит. Последващият живот сред улицата бе закалил Хаерн и му бе придал сила, а нощните обиколки бяха изострили уменията и рефлексите му.

Младежът докосна върховете на оръжията си и се поклони. Зенке бе заменил боздуганите си с два меча.

— Тоягите ще се окажат прекалено бавни за теб — каза мъжът. — Затова ще опитаме с остриета.

Желаещ да демонстрира напредъка си, Хаерн поде битката с бърз скок напред. Тъй като очакваше отразяване, той последва атаката с разсичане от страна на другия меч, което да послужи за отвличане на внимание срещу повтореното намушкване.

Зенке не се бе издигнал до дясната ръка на Трен Фелхорн по случайност. Той изблъска високо и двете атаки, приближи се и престорено замахна с лакът към лицето на Хаерн. Когато противникът отстъпи, за да запази позицията си, наемникът продължи да размахва оръжия. Вторият удар с лакът не бе престорен, а глухо изкънтя в гърдите на младежа. Последният отново отстъпи назад. Зенке не го последва, а посочи към земята. Другият бе излязъл извън границите на кръга.

Почувствал изчервяването си, Хаерн пристъпи отново. Той не се бе съсредоточил, не анализираше реакциите на Зенке, както постъпваше с останалите си противници. След като си пое дълбок дъх, младежът си наложи да се успокои. След кимване от негова страна двамата възобновиха тренировъчния дуел.

Този път Хаерн остана търпелив, потисна гордостта си и призна, че Зенке не му отстъпва по бързина. Повечето си противници младежът можеше да надвие с чиста ловкост, която да не им остави възможност да се възползват от образувалите се пролуки в защитата му. Но не и този път.

Зенке пристъпи към него, замахващ с двете остриета в насочена надолу дъга. Хаерн ги изблъска и нанесе редица удари. Противникът му ги отрази и спря в края на кръга, готов да отбранява позицията.

Това накара Хаерн да увеличи устрема си, разчитащ на намалената маневреност на съперника. Но този ход се оказа подлъгващ — когато младежът замахна с все сила, очакващ да открие опора в сблъсъка на остриета, Зенке се извъртя встрани. Вложил прекалено голяма сила в удара си, Хаерн можа единствено да приеме ударите на мечовете върху ръката си.

— Излагаш се — каза Зенке и спря да си поеме дъх. — Очаквах нещо по-добро. През нощта ти се справи далеч по-добре.

Хаерн отново почувства, че вратът му се изчервява. Нима се сдържаше? Не бе възнамерявал да прави това.

— Отнасяй се към мен като към всеки друг противник — продължи мъжът, удряйки мечове. — Всъщност, приеми, че съм баща ти. Покажи ми пълното си умение.

Върху ръката на Зенке проблясваше пръстен с червен скъпоценен камък. Този блясък обгърна Хаерн. Той забрави, че това е тренировка. Забрави, че двамата не се намират на истинско бойно поле. Забрави, че противникът му се нарича Зенке. На негово място изникна Трен Фелхорн, гневен и смъртоносен, стиснал арбалет, с умираща край нозете му Делисия.

Трен се усмихна широко. Трупът в краката му вече нямаше значение.

От този образ Хаерн не скри нищо от уменията си. Мечовете му не спираха нито за миг, вложени в непрекъсната последователност от променящи се атаки. Неизменни атаки. Дрънченето на стомана се превърна в песен, остриетата се извиваха непрекъснато, за да спрат удари и посичания. Усмивката на Трен изчезна. Той се превърна в образ, който го наблюдаваше без признаци на умора или тревога. Хаерн започваше да изпитва объркване. Той се бе пренесъл в старото гилдийно убежище. Вече не се намираше на улицата, а върху дървения тренировъчен под.

— Нищо не си научил! — изкрещя Трен и го засипа с удари от мечовете си.

Ръцете на Хаерн го боляха. Болката забави реакцията му. Една от атаките го засегна, промъкнала се край прекалено бавно замахналия меч.

Гърдите му пламнаха, по тях потече кръв. Трен го изрита в стомаха и го повали.

— Сега ти си нищо за мен. За какво се надяваш? Хайде, нападни ме! Убий ме! Умението ти не струва!

Умът на Хаерн се промени, за да се превърне в нещо цялостно, съсредоточено и опасно. Целият свят престана да съществува. Дори времето трябваше да положи усилия, за да го задържи подвластен на правилата си. С вик той се хвърли напред. Този път атаките на баща му вече не бяха толкова ужасяващи. Хаерн разпознаваше всички подвеждащи удари и отказваше да им предостави контрол. Той се

хвърляше и извиваше все по-бързо, отдал очертанятията си в танц. Остриетата непрекъснато летяха едно към друго. Той успя да изрита лицето на Трен, а в следващия миг се хвърли на земята и го подсече. Докато баща му падаше, Хаерн скочи напред. Единият му меч блъсна остриетата настрани, а другият полетя към гърлото.

Острието му прониза единствено земя. Трен изчезна. Хаерн се озова отново зад къщата. Раната в гърдите му изчезна, отнасяйки болката със себе си. Зенке се бе облегал на стената, скръстил ръце. Младежът се чувстваше оголен пред него, с разкрито сърце.

— Омразата ти към него е непосилна — тихо каза Зенке. — Само тя те държи жив. Не можеш да живееш така, Хаерн. Вместо да избягаш от сянката му, ти все още я оставяш да властва над теб. В какво си се превърнал? Колцина си убил в негово име?

— Всички те бяха виновни — изкрещя Хаерн. — Крадци и убийци!

— Винаги ли са били такива? Видях какво се криеше в очите ти, Хаерн. То беше по-ужасяващо от всичко, което баща ти би могъл да стори.

Хаерн си помисли за всички онези, които бе преследвал нощем. Сред тях бе имало и гилдийни плащове, но той бе убивал и онези, които търгуваха с тях. Нощите, изпълнени с мъртъвци, заплашваха да го залаят. Богове, та той бе изписвал името си със собствената им кръв!

— Не всичко е изгубено — продължи Зенке. — Смятах те за мъртъв, но сега, когато те виждам отново, се чудя какво ли е останало от онова момче, което обожаваше да чете. Кое то ме помоли да му намеря украшение за харесвано от него момиче. Надявах се, че ако все пак си оцелял, си заминал далеч и си изпитал всичко, което Трен ти отнемаше. Сега виждам, че ти сам си отнемаш всичко това. Отнемаш си обичта, вярата и приятелството... в името на отмъщение.

Зенке приседна до него и отпусна ръка върху рамото му.

— Извини ме за създадената илюзия. Тя беше дело на този пръстен, който Тарлак ми даде — добави той. — Трябваше да видя колко си добър. И кой си.

— Е, вече знаеш. — Стомахът на Хаерн се бе свил. — Наистина ли е толкова зле?

Зенке стисна рамото му, а после го потупа по гърба.

— Няма значение. — Той намигна. — Можеш да разчиташ на мен, а също и на красивата сестра на Тарлак. Той е добър човек. Малко чудат, но той е магьосник, така че това може да се очаква. И двамата знаят за миналото ми, но казаха, че няма значение кой съм бил, а кой съм сега. Моля те, остани с нас. Остави улиците зад гърба си. Ако искаш да оставиш нещо след себе си, то не бива да е нещо подобно. Ти си се превърнал в страховитата гибел за гилдиите. Ако Трен узнае, че си жив, чудя се дали ще се разгневи... или ще изпита гордост.

Мъжът се изправи и пое към вратата.

— Помисли над всичко, което казаха. У теб има толкова много добро. Все още го виждам. Никога не е късно да се промениш, стига да си склонен да понесеш последствията. През целия си живот си носил тежко бреме, Хаерн. Може би е време да захвърлиш част от този товар.

Без да се обръща, Зенке пристъпи в къщата и затвори вратата след себе си. А Хаерн се почувства отново захвърлен в света, който през последните години бе наричал свой дом. Но сега улиците му изглеждаха чужди, покривите не предлагаха защита. Той бе чист, със здрави дрехи и обръснато лице. Този път не се чувстваше като част от тях.

Въпреки това се отправи по познатия път.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Мислиш ли, че той казва истината? — попита Матю, легнал до съпругата си.

— Не виждам причина да ни лъже.

— Аз мога да посоча много. Той е ранен, болен и в непознат дом. Истината може да е последното нещо, което му минава през ума. Ами ако не познава лейди Гемкрофт, а само е чувал за нея и се надява, че тя ще го приюти, ако ние изникнем на прага ѝ?

Евелин отпусна ръка върху гърдите му и притисна лице към врата му.

— Склонна съм да му повярвам. Това обяснява много неща — тихо каза тя. — Като например хората, които дойдоха да го търсят. Обикновено момче не би било преследвано така.

— Но защо им е на хората на Артър да го преследват? Целите северни земи знаят, че той я ухажда.

В настъпилата тишина узряваше неизречена мисъл. Говорилият последен Матю бе този, който я изрази.

— Ами ако хората, които убихме, в действителност са се опитали да го спасят?

Той отново замълча. Разчиташе, че съпругата му ще прояви ясно разбиране. Самият Матю можеше да изреди цената на всеки зеленчук в Дезрел, качествата на всеки тип почва и какво най-добре вирее в нея, но тези неща не бяха за него. Той обичаше да живее извън града. Тук, стига да плащаше на бирника, когато въпросният изникнеше, човек можеше да си живее спокойно, необезпокояван от своя владетел. И можеше да има пълно доверие на съседите. Майка му бе обичала да казва, че винаги чуждите ръце донасят лошия късмет.

— Да приемем за момент, че онзи Хаерн действително го е отвлякъл — рече Евелин. — Разбираемо е, че един ранен и останал без храна би подирил подслон. Но защо ще оставя момчето тук? Защо ще ни казва да го върнем при родителите му? Освен това той ни плати,

след като можеше да вземе всичко със сила. Но не мога да разбера причината за постъпката на Артър. Тристан също не знае.

— Той каза, че името му е Натаниел.

Евелин го целуна по врата.

— Казах му как ще се обръщаме към него, докато е при нас. Няма смисъл да рискуваме да привлечем внимание.

Матю изсумтя в съгласие.

— Историята му е много неясна. Но си права в едно: онези двамата не бяха дошли за добро. Видях го в очите им.

— И какво ще правим?

Матю въздъхна. Искаше му се да може да отговори.

— Трябва да го върнем в дома му дори и ако това означава, че трябва да пътуваме чак до Велдарен — каза накрая той, заровил пръсти в меката ѝ коса.

— Защо не го заведеш във Фелууд? Лорд Гандрем е близък приятел на семейство Гемкрофт.

— Артър също.

Той беше прав, разбира се. Евелин също го знаеше.

— Тогава ще отидем всички. Не искам да оставам сама тук. За децата също няма да бъде безопасно.

— Животните ни ще измрат.

— С парите, които ни даде Хаерн, бихме могли да си купим две такива ферми.

Матю поклати глава. Бе се замислил за усилията, които бе вложил в отглеждането на добитъка и прасетата.

— Това пак не е причина да захвърлим всичко, което сме отгледали. А има и друго. Макар и рядко, посещавал съм Велдарен и преди. Моето отпътуване няма да представлява новина. Но цялото семейство? Ключокарите ще предъкват това седмици наред. Ако наоколо има още войници, които търсят, те веднага ще научат. Сам ще го заведе. Момчето е малко, така че ще яздим на един кон.

— Нямаме коне.

— Утре сутринта ще купя един от Утър.

Евелин се притисна към него. Познаваше този тон. Той вече бе взел решение. Само много сълзи от нейна страна можеха да го променят. Но тя се чувстваше прекалено уморена за подобно нещо. А и трябваше да реагират бързо, преди да са изникнали още войници.

— Тревър е достатъчно голям, за да се заеме с повечето неща — продължи Матю, желаещ да я увери. — А и зимата започва да отминава. Спокойно ще дочакаме пролетта с дървата, с които разполагаме в момента. За всеки случай ще ти оставя половината пари. Можеш да си позволиш сол или месо при нужда.

— Зная, че ще се справя — тросна се тя. — Но това не значи, че искам или че ще ми бъде приятно. Страх ме е, Матю. Ами ако още от тях пристигнат, докато те няма?

Фермерът я целуна по челото.

— Ти ще измислиш нещо. А аз ще се моля това да не се случи. Не зная какво друго да сторя, Евелин. Просто не зная.

На разсъмване той се отправи на изток през полята. Семейство Утър бе голямо и заможно, поне в сравнение с останалите околни земеделци. Те имаха няколко коня. Може би не горяха от желание да се разделят с някой от тях, но Матю знаеше, че златото, подрънкващо в джоба му, ще бъде достатъчно убедително.

Фермерът се завърна на гърба на кобила, за която бе надплатил значително — притискащата го ситуация не бе му позволила да се пазари. Поне за седлото бе платил същинската стойност.

— Без кобилата то така или иначе не ви трябва — бе додал Матю, след като преди това бе заплашил, че ще купи седло от някой от другите съседи.

Кобилата бе красива и се казваше Ягодка, наречена така от една от дъщерите на Утърви. Матю смяташе, че подобно име не подхожда на толкова красиво животно, но го остави, защото животното вече бе свикнало с него. На връщане той се отби във Филдфалоу (единственият градец в радиус от тридесет мили), за да си купи припаси и дебело наметало за езда.

— Малко е рано за път към Тинхам — бе казал възрастният магазинер. Матю само бе стиснал зъби и бе платил, и тук двойно повече.

Тристан вече бе преоблечен и готов за път. Треската още не бе го оставила напълно, но поне не се влошаваше.

Матю разцелува децата си, прегърна съпругата и постави момчето върху седлото.

— Някога яздил ли си кон? — попита той.

Момчето кимна.

— В замъка.

Фермерът предположи, че то има предвид Фелууд. И отново се изкуши да спре там. Лорд Гандрем беше благороден човек, който надали би позволил нещо да се случи на детето. Но Хаерн му бе казал да върне момчето на родителите му, а това означаваше Алиса Гемкрофт във Велдарен. Освен това съществуваше и лекото подозрение, че лорд Гандрем също може да е замесен в заговора.

Той реши да доразмисли по пътя. Покатери се на седлото, намести Тристан и се отправя.

Първият ден премина скучно. Срецнаха керван, отправил се на север. Мрачните търговци дори не ги поздравиха. Малко преди здрачаване Матю забеляза езеро в далечината. Поне сега имаше основание да се зарадва на студа — наоколо нямаше да има комари.

Двамата се разположиха да лагеруват на брега. През по-голямата част от пътуването Тристан бе мълчал, а самият Матю не бе го насилвал да говори. Но топлината на огъня стопи езиците им.

— Кога ще пристигнем? — попита момчето.

Фермерът избута един от дебелите клони към горещината.

— След няколко дни ще пристигнем във Фелууд. После до Велдарен и майка ти ще остане по-малко от седмица път.

Момчето потръпна. Може би самото й споменаване му бе напомнило колко далеч от нея се намира то.

— Дали й е мъчно за мен? — попита детето.

— Не виждам защо не. Евелин би се побъркала от притеснение, ако един от синовете ни изчезне.

Тристан се уви по-плътно с одеялото и се загледа в огъня.

— Той умря, за да ме защити.

— Кой.

— Марк. Харесвах го. Той е по-добър от лорд Хардфилд.

Първото име не говореше нищо на фермера, но второто...

— Знаеш ли защо Артър иска да те убие? Зная, че си малък, но пък имаш уши. И определено познаваш каймака повече от мен.

— Не зная. Той винаги казваше, че съм му като син. И че когато се ожени за майка ми, ще стане мой баща.

Някаква смътна догадка започна да се оформя в главата на Матю. Може би случващото се имаше нещо общо с предстоящ брак. Може би Алиса бе отхвърлила Артър, който бе избрал да отмъсти чрез сина й?

Или той искаше да се отърве от предишните ѝ деца, за да остави собствените си наследници без конкуренция? Какви ли бяха замислите му, свързани с Алиса? Прекалено много въпроси, които оставаха без отговор.

— Мога да кажа, че той не планира да ти стане баща — каза Матю. — Сега яж. Утре ни предстои дълъг път. Ездата е уморителна, макар да не изглежда така на пръв поглед.

Двамата заспаха, омотани с одеяла. По средата на нощта Матю се събуди от някакъв далечен вой.

Койоти. Край него Тристан трепереше, притиснал треперещ юмрук до устните си. Той плачеше.

Матю се пресегна и прегърна момчето. То продължи да плаче, но треперенето спря. Скоро риданията също затихнаха, заменени от спокойно дишане. Самият фермер заспа малко след това.

На сутринта и двамата се събудиха със зачервени очи. Тристан мълчеше, Матю също, макар и по други причини. Сутрин той винаги беше в лошо настроение и не искаше да навиква бедното дете.

След закуска двамата продължиха на юг. На всеки няколко часа слизаха, за да протегнат крайници. Матю възсядаше кон далеч не за пръв път, но не бе докосвал седло повече от половин година. Мускули, за чието съществуване той дори не бе подозирал, се изпълваха с болка.

— Започвам да си мисля, че ходенето пеш е за предпочитане — изръмжа той.

Тристан не каза нищо.

Същия ден сред полята започнаха да изникват дървета, които бързо се сгъстяваха. Скоро отделните групички се превърнаха в гора. Замъкът Фелууд се приближаваше.

По време на една от поредните почивки те дочуха приближаващи се от юг копита. Някакъв инстинкт — същият, който го предупреждаваше за нередности с животните — накара Матю да се махне от пътя.

— Ела. — Стиснал юздите и ръката на момчето, той ги въведе навътре в гората, където щяха да останат незабелязани. — Остани тук и дръж здраво — каза той, докато подаваше юздите на Тристан. Самият той се прокрадна обратно, за да погледне.

Петима конници препуснаха по пътя. Тъмните им табарди бяха лесни за разпознаване. Още от хората на Хардфилд. Дали знаеха за

изчезването на Герт и Бен? И дали знаеха къде са изчезнали?

Той се стараеше да не мисли за това. Тристан го погледна с широко разтворени очи.

— Пак ли бяха те?

— Да. Така изглеждаше.

— Останалите ще бъдат ли в безопасност?

Матю стисна зъби, грабна юздите от ръката му и се отправи обратно към пътя.

— Само Ашур знае — каза накрая той. — И дано Карак прокълне и последния от тези негодници.

Включително и онзи, който те доведе при мен. Но не беше толкова жесток, че да го каже на глас.

Хората на Орик препускаха в пълен галоп по пътя между Фелууд и Тинхам. Паниката му дишаше във врата и се опитваше да вкопчи нокти в него, но Орик не й позволяваше. Той още не се бе провалил, нямаше основания да мисли, че ще се провали. Никой не бе чул нищо за Натаниел. Най-вероятно той бе умрял от студ. Онзи чудат Стражител бе изникнал там само за златото. Да, липсата на информация показваше, че момчето е труп в снега, огризан от лешояди или койоти.

Имаше само един смуцаващ детайл: бяха открили коня на Герт разседлан. От самия войник нямаше и следа. Това означаваше, че той е бил убит. Убит по време на търсенето за Натаниел. Макар да нямаше доказателства, Орик смяташе, че същата съдба е сполетяла и Бен. Двама от хората му, въоръжени, бяха изчезнали...

Това означаваше, че са открили Натаниел. Това нашепваше предчувствието на Орик, а той му отлагаше безрезервно доверие.

На всяка цена трябваше да открие момчето. Ако то успееше да достигне Фелууд, щеше да настъпи бедствие. Лорд Гандрем знаеше за загубата на Алиса и за погребението. Щяха да изникнат много въпроси, все неприятни, ако хлапето изведнъж изникнеше живо и здраво. А за Орик щяха да възникнат още по-неприятни последици...

На север фермите бяха разположени нарядко. Когато конниците достигнаха мястото, където се бе провела засадата, нещо в ума на Орик се намести.

— Представете си, че сте ранени и носите болно хлапе — обърна се той към останалите. — Вали сняг, нямате храна. Какво ще направите?

— Ще захвърля хлапето — каза един. — То така или иначе е мъртво. Няма причина да го мъкна със себе си.

— Да предположим, че си добър човек.

— Ще го отнеса до най-близкия подслон.

Орик потропа по челото си.

— Именно. Пат, вземи Пльшока и вървете на север. Претърсете първите две къщи, на които се натъкнете. Останалите ме последвайте.

Конниците се разделиха. Двама продължиха на север, трима се отправиха на юг. Орик имаше усещането, че този Стражител се е отправил на юг, защото Велдарен бе негов дом.

През остатъка от този ден не се натъкнаха на нищо, но на втория зърнаха ферма да се тъмнее в далечината. Орик поведе спътниците си към нея, почувствал как пулсът му се ускорява. Това беше. Стражителя щеше да е спирал тук, може би не за дълго, но поне за да се нахрани.

На почукването му бе отговорено със закъснение.

— Кой е? — попита женски глас.

— Аз съм Орик Силвъруид, войник на лорд Хардфилд. Настоявам да вляза.

Изстърга ключалка. Орик се обърна към хората си и прошепна:

— Не се отпускате и за миг.

На прага изникна сравнително привлекателна жена в началото на тридесетте. Край нея стоеше юноша, затъкнал кинжал в колана си. От мястото си Орик можеше да види още неколцина хлапетии, струпани около печка.

— Къде е стопанинът на дома? — попита войникът.

— Аз съм — отвърна юношата. Влезият Орик повдигна вежда и погледна към жената. Още отсега можеше да види, че нещо не е наред.

— Как се казваш, момче? — попита той, зарадван на гнева от обръщението. Ядосаните често издаваха неща, които иначе биха премълчали.

— Тревър.

— Къде е баща ти, Тревър.

Последвалото кратко колебание, съчетано с проблясъка в очите на жената, представляваше предостатъчно доказателство за Орик.

Единият от придружителите му бе млад войник на име Юри, а другият бе ветеран на име Ингъл. Орик се обърна към тях, умишлено излагащ гърба си към Тревър.

— Ингъл, върви да претърсиш плевнята. Юри, ти претърси къщата. Изкърти дъските, ако се налага.

— Нямате право! — изкрещя жената. Орик я зашлеви с опакото на ръката си. Тревър най-сетне изтегли кинжала. В следващия миг войникът се озова пред него, сграбчи го за гърлото, а с другата ръка стисна въоръжената му китка. Останалите деца започнаха да пищят.

— Ти ми извади оръжие, момче — каза Орик. Чувстваше се като вълк, попаднал в кошара. Не спря налудния блясък в очите си, защото знаеше, че той ще ги изплаши още повече. — Това означава, че имам правото да те накажа както си поискам. А аз възнамерявам да те оставя сакат. Мислиш ли, че майка ти ще има желание да храни безполезно гърло, което не може да помага на полето? Дали ще ѝ хареса как ти режа пръстите един по един?

Очите на юношата бяха готови да изскочат от страх. Той не можеше да каже нищо, само да хъхри. Орик умишлено поддържаше натиска. Искаше хлапакът да полудее от страх, да остане убеден, че му предстои да умре.

— Пуснете го — помоли се жената. Тя все още стоеше край вратата. Върху лицето ѝ бе изникнал червен белег. През това време Юри разтваряше шкафове и гардероби и тропаше с крак, за да провери за скривалища в пода.

— Застани при децата си — нареди Орик. — Опиташ ли се да направиш нещо, каквото и да е, ще ти покажа как се вадят черва.

Тя неохотно се подчини и седна между момичетата си. С тях имаше и невръстно момче, което се сви в краката ѝ.

Орик отново се обърна към Тревър, който бе изпуснал кинжала и бе започнал да се дави. Войникът отпусна захвата си.

— Поеми си дъх и слушай добре. Двама от хората ми са изчезнали. Мисля, че са били тук. Но за това ще говорим после. В момента бих искал да узная повече за едно малко червенокосо момче на около пет години. Някой довеждал ли го е тук? Искам истината.

Лицето на Тревър се сгърчи от болка. Несъмнено имаше какво да каже, но не искаше. Дори и пред заплахата от смърт щеше да замълчи. Орик осъзна, че момчето възнамерява да защити родителите си. Нищо

друго не можеше да осигури подобно мълчание. Но и това можеше да бъде заобиколено.

— Юри — изкрещя той. Войникът изникна след секунди.

— Да, Орик?

— Откри ли нещо?

Юри поклати глава.

— Той не е тук. От Бен и Герт също няма следи.

Орик погледна към стаичката, отделена със завеса.

— Заведи го там — обърна се той към подчинения си. Другият войник грабна Тревър за китките и го блъсна пред себе си. А Орик се приближи към жената.

— Как се казваш?

— Евелин — през зъби отвърна тя.

— Хубавко име. Сега ще дойдеш с мен или ще те завлека за косите. Изборът е твой.

Жената целуна дъщерите си и се изправи. Поставил ръка върху тила ѝ, Орик я заведе в съседното помещение. Юри бе притиснал Тревър към една от стените.

— Ти се опитваш да защитиш майка си, баща си или и двамата — каза Орик и блъсна Евелин върху леглото. — Но в действителност не правиш нищо подобно. Сега ще ти покажа какво докара мълчанието ти. Дръж го здраво, Юри.

Орик удари майката, блъсна я по корем и разкъса роклята ѝ. Когато тя започна да ридае, войникът натъпка единия от краищата на одеялото в устата ѝ. Тревър започна да се мята, но Юри се извисяваше над него и го удържаше с лекота.

Орик свали колана си и я облада. Жената изпищя. По лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи. Войникът я удряше, когато писъците ѝ станеха прекалено шумни или когато хлапето престанеше да се мята. Той искаше да удължи ужаса. Искаше да уплаши сополанкото.

Приключил, Орик отново пристегна панталоните си. Евелин опита да се покрие, но Орик не ѝ позволи.

— Пусни го — обърна се той към Юри.

Тревър скочи насреща му, което бе очаквано от Орик. Последният избегна отромавелия от ярост удар и отново сграбчи Тревър за шията, за да го блъсне към стената.

— Искаш ли да знаеш какво ще се случи сега? — попита той. — Мисля, че Юри също иска да се позабавлява, само че аз няма да му позволя. И знаеш ли защо? Защото *ти* си следващият, освен ако не ми кажеш всичко, което се е случило тук. — Орик се изсмя. — Как ти се струва това, Тревър? Някога искало ли ти се е да опънеш майка си? Това е шансът ти. Никой няма да те вини. Ти просто си защитавал семейството си. А какво ще кажеш за някоя от сестричките? Мислиш ли, че те са достатъчно големи, за да оценят едно хубаво сръчкване? Смятам да те накарам да се изредиш и на трите, една след друга, докато...

— Престани! — изпищя момчето, макар и близо до задушаването. — Всичко ще кажа, всичко, само престани...

Освободеният Тревър се свлече в краката му. Орик приклепна, за да го погледне в очите.

— Ще ми разкажеш всичко до последната подробност, иначе следващия път няма да проявя такава благосклонност.

Тревър разказа за пристигането на Хаерн с момчето, което самият той познаваше само като Тристан. Описа последвала ампутация, а после и появата на Бен и Герт. Орик кипна от гняв, докато слушаше за убиването им. Хлапакът изрично подчерта, че баща му е убил и двамата. Накрая идваше заминаването на фермера за Велдарен, на кон и по главния път.

— Добро момче. — Орик го зашлеви през лицето.

— Сега вече може ли? — попита Юри и кимна към Евелин. Тя все още лежеше върху кревата, с насълзени очи. Орик сви рамене.

— Изчезвай, момче. Вече не ти се полага да гледаш.

Десет минути по-късно тримата войници се събраха пред фермата.

— Не открих следи от нищо странно — каза Ингъл. — Неотдавна са разкопавали, само че земята е прекалено замръзнала, за да проверя.

— Не си прави труда — рече Орик. — Знаем какво са направили. Бащата пътува с Натаниел на юг. Ако препуснем, ще успеем да ги настигнем.

Юри протегна палец към къщата:

— И ще ги оставиш живи? Те са помогнали на бащата да убие двама от нашите. И се опитаха да излъжат. Ще дадем лош пример.

— Оставяме ги за момента — натърти Орик. — Когато открием този Матю, искам лично да го завлека обратно в дома му, за да гледа как убиваме цялото му семейство. Подобна история трябва да се разчуе. След това никой няма да посмее да се опълчи на Артър или да посяга на хората му. Сега да тръгваме. Двамата не бива да достигат Фелууд.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

В южните части на града Зуса не бе открила нищо. Нощта, донесла със себе си огън и кръв, си бе отишла, но хлъзгавият Стражител не бе изпъкнал никъде. Прекалено много хаос и смърт. Как бе възможно да разпознае един убиец сред хиляди? За този въпрос тя не разполагаше с отговор.

Поне изглеждаше, че желанията на Алиса са били изпълнени. Стотици крадци бяха погинали, макар че и сред наемниците имаше множество жертви. Господарката ѝ надали щеше да тъжи за тях. Тя си имаше собствена мъка.

Оставаше ѝ единствено да се надява, че през изминалата нощ Стражителя умишлено е останал скрит, защото е знаел, че от присъствието му няма да има нужда. Но през деня той може би щеше да избяга или да огледа щетите.

От покривите Зуса прекосяваше територията на няколко престъпнически гилдии, край онези седалища, които ѝ бяха познати. Под себе си тя виждаше различни хора, които се придържаха из пустите улици, но те до един носеха плащове на различни гилдии. От разпитите си предишната нощ бе научила, че Стражителя никога не се е появявал в гилдийни цветове, а само в обикновени сиви плащове. Но пък Пепелявите и Паяците бяха избрали различни отсенки на сивото за свой цвят, затова тя се отправи именно натам.

Близко до свърталището на Пепелявата гилдия Зуса се облегна на един триъгълен покрив, отпусна ръце на върха му и се загледа в площада. Нищо.

Едва тогава тя осъзна мащабността на задачата си. Опитваше се да открие човек, който нямаше приятели, връзки и известни мотиви. Разполагаше единствено със смъртно описание на дрехите му, а също и със слуха, че косата му била руса. Някои бяха изтъкнали, че очите му са червени. Тези слухове тя бе отхвърлила редом с небивалиците за демонска кръв и остриета вместо ръце. Но цветът на косата донякъде стесняваше кръга.

Тя задряма неволно и се разбуди засрамена от слабостта си. Денонощието определено бе преминало напрегнато, но пък ѝ се бе налагало да изтърпява и по-дълги периоди.

— Нава би се огорчила от мен — прошепна Зуса. Тъга се примеси с умората ѝ.

Нава, едната ѝ сестра, бе намерила смъртта си в ръцете на тъмен паладин. Някога трите бяха прокудени като богоизменнички. Но в действителност техният бог ги бе изоставил. И Зуса бе избрала да се обърне срещу него, за да защити Алиса.

През изминалите пет години тя не бе отправяла нито една молитва към Карак. Нава и Елиора ѝ липсваха много повече от неговото присъствие.

От дясната ѝ страна, в една от уличките, някой извика от болка. Зуса веднага притича натам, за да погледне. И остана удивена.

Точно под нея се вихреше виелица от сиво, стрелваща се усилено. Трима се сражаваха насреща ѝ, крадци от Пепелявата гилдия. Вихрушката от плат бе обвинила човек, човек с руса коса... но не този проблясък я убеди, а свирепостта му. Във всяко от движенията му личеше смразяваща ожесточеност, макар и някак овладяна. Един след друг крадците рухнаха с разсечени гърла и разкъсани гърди. Уменията му бяха невероятни.

— Стражителю — прошепна тя и изтегли кинжали. — Най-сетне те открих.

В ума ѝ изникна смътна тревога. Господарката ѝ искаше да получи Стражителя жив, но за противник като него това можеше да се окаже невъзможно. Той по-скоро щеше да умре, отколкото да се предаде, Зуса знаеше това. Също както знаеше, че по някакъв начин той е усетил атаката ѝ, въпреки настъпилата пълна тишина.

Мечовете му се раздвижиха, за да посрещнат оръжията ѝ. Краката ѝ удариха гърдите му, но не го повалиха. Безликата се отгласна и се превъртя два пъти във въздуха. Приземи се усмихната.

— Етрик беше последното истинско предизвикателство, срещу което се изправих — каза тя. — Ти ли ще бъдеш следващото, Стражителю?

— Аз съм нещо повече от предизвикателство — отвърна той и посочи с меч към плаща ѝ. — За кого работиш? На кой глупак си продала душата си?

Зуса се засмя, само отчасти престорено. Противникът я наблюдаваше преценяващо. Нищо не можеше да остане скрито от погледа му. Тя също го наблюдаваше, но не можеше да го разгадае в същата степен.

— Искаш да видиш на кого принадлежа?

Тя бавно повдигна ръка, поряза я и остави кръвта да се стече върху плаща. Дали заклинанието щеше да подейства? Силата ѝ бе идвала от Карак, поне така бе смятала. Някога бе живяла сред сенките, бе танцувала сред студен огън, обвил остриетата ѝ, но от битката с Етрик не бе използвала тези си умения.

Цветът плъзна из цялата плащеница и промени цвета ѝ в яркочервен. Платът се обви около нея като жив. Зуса можа да чуе пулса си. Главата я заболя от усилието, но въпреки това тя се усмихна. Изглежда Карак не я бе изоставил.

— Служа доброволно — продължи тя и се приготви да нападне.
— Не съм продала нищо.

Зуса се хвърли в атака. Единият ѝ кинжал се извиваше нагоре, за да отрази, а другият политаше към гърдите му. Плащът ѝ я обгърна като щит. Когато Стражителя отблъсна удара, кинжалът ѝ избегна острието. Вторият му меч спря атаката ѝ. Ръката ѝ потръпна от силата на сблъсъка. Краят на наметалото ѝ се изстреля, придобил остри ръбове. Той поряза лицето му. Кръв оплиска двама им, след което противникът отскочи назад. Замахът на плаща бе изместил качулката му. Под нея надничаха сини очи и зацапано лице. Кого ли щеше да открие Алиса, когато тялото му бъдеше отнесено пред нея?

— Хубав номер — каза Стражителя, преди на свой ред да се хвърли в атака. Бързината му беше невероятна. На два пъти Зуса трябваше да се извърта, за да отразява завършващ удар с наметалото си. Това не беше игра. Той я искаше мъртва. Семенцето на тревога в ума ѝ се превърна в бодил. Един от мечовете му разряза бедрото ѝ. Вторият потъна в гърдите ѝ, плитко, но болезнено. Тревогата разцъфна като смъртоносно цвете.

Теснината на уличката я спаси. Когато Стражителя се хвърли в смъртоносна атака, Зуса се оттласна от стената и прелетя над главата му. Краката ѝ се удариха в отсрещната стена. Сблъсъкът я разтърси, но въпреки това жената се оттласна по-високо. Наметалото ѝ се изви и замахна към ръцете му, които поряза. Той я бе очаквал да се приземи, а

не да отскочи отново. Още при приземяването си Зуса се хвърли зад кинжалите си.

Но бе подценила бързината му.

Метален екот гръмна в ушите ѝ. От изящната ѝ атака не остана нищо. Въпреки това тя отказваше да отстъпи, а непрекъснато атакуваше. В очите му все още нямаше страх, само смърт. Може би нейната, може би неговата собствена.

Болката в главата ѝ се усили, нямаше да успее да поддържа наметалото още дълго. Никога преди то не бе я изтощавало по такъв начин. Може би Карак наистина ѝ бе обърнал гръб. А може би това нямаше нищо общо с него? Заинтригувана, тя неочаквано се преметна назад по средата на атаката си — момент, в който противникът не очакваше отдръпване.

Някога с лекота се бе гмуркала из сенките. Дали и сега щеше да успее?

Слънцето се намираше достатъчно ниско за няколко ивици мрак. Зуса се съсредоточи към една сянка зад Стражителя, извърна се и скочи към сенчестата стена край себе си. Част от нея очакваше да се блъсне в тухлите, но вместо това жената потъна по обичайния начин. Въпреки че болка проряза съзнанието ѝ, тя се озова зад противника си. Наметалото ѝ бе възвърнало нормалния си цвят.

Зуса се хвърли към Стражителя. Знаеше, че няма да получи втора възможност да го изненада по такъв начин.

Всеки друг противник щеше да е погинал, но Стражителя не беше обикновен враг. В мига, в който тя изчезна, той вече се обръщаше, за да я потърси. Мечът му изблъска първия ѝ удар, а с втория кинжал Зуса трябваше да парира замах, насочен към гърлото ѝ. Тя запази инерцията си и двамата се сблъскаха. Главата му се удари в стената. Безликата нанесе два бързи удара към лакътя му. Дрънченето на изпуснатия меч прозвуча като музика за ушите ѝ.

Той изрева, но болката не забави другото му острие. Почувствала ръбът да се врязва в кожата ѝ, Зуса се изви, за да предотврати дълбока рана. По лицето и врата ѝ започна да се стича кръв, но това само я подтикна да продължи. С кинжалите си тя изтласка меча и стовари лакът в гърлото му.

Противникът се задави и се приведе. Зуса стовари дръжката на кинжала си в слепоочието му. Стражителя се отпусна на колене.

— Няма да се поколебая да те убия — каза тя. Той остана опрян на ръце пред нея. — Ела доброволно и се изправи пред жената, която си онеправдал.

— Не съм онеправдавал никого — дрезгаво каза той.

— Лъжец. Детеубиец. Предай се.

Стражителя се изсмя уморено и горчиво.

— Аз съм убитото дете, жено. Попитай баща ми.

Той хвърли плаща си към нея. Зуса блъсна плата встрани, за да се натъкне на пета, стоварила се в челото ѝ. Тя побърза да се отдръпне, повдигнала кинжали в защита. Замъгленото ѝ зрение не видя никого. Той беше изчезнал, но къде?

Трябваше да последва кръвта.

Жената зърна прясно петно върху постройката от лявата си страна. Покривите.

Тъй като усещаше, че времето ѝ изтича, Зуса веднага започна да скача между первазите, за да достигне покрива. Но над ръба му я изчакваше жена с изтеглено оръжие.

— Съжалявам, Зуса, но той е мой — каза Велиана. — Върви си.

Зуса се напрегна. Мразеше неудобната си позиция. Кинжалът на другата жена можеше да ѝ пререже гърлото само в един миг.

— Алиса иска да пролее кръвта му заради онова, което е причинил на Натаниел.

— А на нас ни е нужен за нещо повече от дребнаво отмъщение. Моля те, Зуса, не усложнявай нещата.

Безликата се навъси, раздирана от колебание. Велиана беше нейна ученичка. Но Алиса бе нещо повече, дори повече от приятелка.

— Ще го убиеш ли?

Велиана поклати глава.

— Не. Не и ако той не ни принуди. Само една среща. Нима приятелството ни не струва толкова?

Зуса я погледна в очите, за да изтъкне сериозността на следващите си думи.

— Струва. Но това ще бъде краят на приятелството ни. Все още ли настояваш за желанието си?

— Да.

— Така да бъде, Велиана. Моли се никога повече да не се срещнем.

Тя пусна покрива и полетя надолу, без да повдига глава. Велиана се обърна и се затича след кървящия Стражител.

Мъртвешката маска влезе в скривалището на Пепелявата гилдия с усмивка на лице и високо вдигната глава. Последната бе изпълнена с пулсираща болка, напомняща юмруците на орк, а виното, което бе изпил с Велиана, за да полее успеха, също не бе спомогнало за състоянието му, но това нямаше значение. Гледката, на която се натъкна, бе предостатъчна, за да оправи настроението му. Навсякъде лежаха разпръснати възглавници. Подът все още бе осеян със стъклени отломки. В другия край на помещението трепереше Гарик. Освен него вътре имаше още дузина Пепеляви, които се държаха встрани от първомайстора.

— Привет — небрежно каза Мъртвешката маска. — Радвам се да видя, че си оцелял изми...

— Къде беше? — изкрещя Гарик. Магьосникът премигна насреща му и погледна към един от останалите крадци, за да покаже объркването си. В действителност, след атаката двамата с Велиана бяха посетили скривалището на Паяковата гилдия, където бяха убили трима от тях и бяха оставили знака на Пепелта край телата им. Естествено, той нямаше намерение да каже на Гарик това.

— Бягах из улиците, за да спася живота си, като всички останали крадци във Велдарен — излъга той. — Наминах тук, но мястото беше пусто, така че се скрих до сутринта.

Гарик започна да се разхожда напред-назад. Очите му бяха кървясали. Колко ли кремион бе изпушил? Освен това той говореше завалено, несъмнено отговорен за изпразването на някоя от онези счупени бутилки, които лежаха недалеч от него. Пиян и напушен. Мъртвешката маска едва сдържа прихването си.

— Паяци! — кресна Гарик, започнал да говори на себе си. — Проклети Паяци! Какво го е прихванало Трен? Че съм го предал? Мисли си, че съм толкова глупав, та да сторя подобно нещо? Гнусен, мазен тарантул! Бяхме склучили сделка...

Останалите думи на първомайстора се превърнаха в гневно пелтечене.

Очите на Мъртвешката маска блеснаха. Сделка? Дали Гарик не бе започнал да работи за Трен? Това би обяснило много неща...

— Един от хората на Трен изникна преди половин час — тихо каза един от крадците. — Заяви, че двама Пепеляви убили неколцина от техните. Искали обяснение.

Магьосникът изненадано повдигна вежди.

— Това е невъзможно — рече той.

Гарик дочу разменените реплики и с тежки стъпки се приближи. Мъртвешката маска можа да се убеди, че зениците на предводителя са невъзможно разширени. Ако цялата увереност на първомайстора се градеше върху протекцията на Трен, внезапното ѝ изчезване здравата щеше да го разтърси. Магьосникът нямаше търпение да каже на Велиана. По-рано тя бе възнамерявала да убие Гарик. Какво ли щеше да му причини сега, след като научеше, че той е предал гилдията им на човека, убил предишния първомайстор?

— Това са сериозни обвинения — продължи Мъртвешката маска. Трябваше да си повтаря да не се усмихва, да не разкрива веселието си. — А вие какво им казахте?

— Че това са глупости — рече Гарик и размаха несигурен пръст. — Ще го убедя в това. Но искам да зная какво става. Стотици наемници търчат из улиците. Защо? И тази вечер ли ще повторят? Трябва да планираме. Да се подготвим. Може би останалите гилдии знаят какво става? Трябва да питаме. Да изпратим някого.

Вижте въздигнатия си водач, помисли си Мъртвешката маска и погледна към останалите крадци. Той беше марионетка на Велиана, после на Трен. Сега конците му са прерязани. Остава му единствено да рухне.

— Аз ще отида — предложи магьосникът. — И то в Паяковата гилдия. Трябва да им покажем, че не им мислим злото. И че оцеляването на гилдиите е по-важно от дребните ни неразбирателства. Колцина от нашите умряха през нощта? Това се превърна в истинска война. Нека аз да отнеса съобщението до Трен.

Гарик прехапа устна, за да осмисли предложението със замаяния си от вещества мозък. Останалите крадци изглеждаха доволни. Това не изненадваше маскирания. Той бе изникнал сред хаос, бе останал спокоен и бе предложил план. Повече от достатъчно. Гилдията щеше да види, че той, а не Гарик, е придобил контрол над нещата.

— Хубаво — каза първомайсторът. — Иди. Но бъди внимателен и не настоявай, ако Трен те притисне. Трябва да останем приятели. Добри приятели. Ще дадем добър урок на Трифектата. Нали? *Нали?*

Крадците изреваха неохотно. На излизане Мъртвешката маска забеляза погледите им — този път не можа да сдържи усмивката си. Макар все още да оставаше новопостъпил, в очите им той бе по-истински водач от Гарик. В кризисни моменти хората винаги се обръщаха към стабилността. А точно това виждаха те в негово лице.

Изникнал на улицата, той погледна към покривите. По негова молба Велиана бе останала скрита там — в случай че Гарик поиска да стори нещо глупаво. Макар че бе отсъствал не повече от няколко минути, нея вече я нямаше. Странно. Дали някой друг не бе я забелязал?

Мъртвешката маска се отправи към сградата, заобиколи и се изкачи. Очакваше да открие Велиана притисната към покрива, но той бе пуст.

— Вел?

Тогава видя кръвта. Тя го отведе до една уличка, в която видя Велиана коленичила край някакъв мъж. Той носеше захабени дрехи, тъмни, без гилдийни цветове. Косата му бе руса, подстригана късо, а гърдите му бяха изцапани с кръв. В първия миг магьосникът си помисли, че Велиана го е нападнала, но при слизането си установи, че тя го превързва.

— Какво става?

— Това е той — отвърна тя. Не се бе изненадала от появата му. — Трябва да е той. Изправих се срещу него веднъж, преди години. Но кой друг би могъл да е Стражителя? Това е Арон... Синът на Трен Фелхорн.

Мъртвешката маска се вторачи в младежа, а плановете, вихреци се из главата му, започнаха трескаво да се преподреждат с оглед на новите обстоятелства. И всяка от новите комбинации бе по-добра от предишните.

— Помогни ми да го пренесем. Предстои ни много за обсъждане.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Хаерн се свести с пулсиращо главоболие и без никаква представа къде е попаднал. За последно помнеше как бе пълзял по някакъв покрив и бе скочил на улицата.

Очите му постепенно привикнаха с полумрака. Обгръщаха го каменни стени. Тъмница? Не, помещението по-скоро приличаше на мазе. Нямаше прозорци, осветяваха го факли.

— Вече си буден.

Той повдигна глава. Пред него стояха мъж и жена. Непознатият носеше червена роба, а тъмната му коса бе стегната на опашка. Жената му изглеждаше някак позната. Може би я бе виждал преди много време. Споменът за нея имаше нещо общо с дългия белег, който разсичаше лицето ѝ и изпълваше едното ѝ око с кръв.

При опита си да се надигне Хаерн осъзна, че е завързан за стола. И то умело. Възлите не позволяваха и най-малко движение. В мига, в който се напрягна, няколко обвили врата и гърдите му жици стегнаха дишането му.

— Не съм сигурен, че искам да остана буден — каза той и си наложи да остане спокоен. Знаеше, че такава съдба го очаква. Не можеше да се сдобие с омразата на всяка от гилдиите и да очаква да живее вечно.

И все пак краят бе настъпил прекалено рано. Той бе постигнал толкова малко. Щеше да умре без приятели, без наследство. Жалко.

— Помниш ли ме? — попита жената. — Нощта на последната сбирка на Трифектата. Тогава ти още беше момче. Сражавахме се...

Тогава той наистина си спомни. Беше я виждал два пъти — когато баща му се бе опитал да я накара да предаде първомайстора си, а после в имението на Леон Кънингтън. Тя се казваше Велиана. В онази битка сред горящия таван тя почти не го бе убила.

— Помниш ме — продължи тя, доловила погледа му.

— Не бих могъл да забравя — тихо отвърна Хаерн. — Ти ми показва, че никога не бих могъл да избягам. Арон беше мъртъв, но ти не

ми повярва. Отказа да повярваш.

Тя скръсти ръце и се облегна на стената. Мъжът мълчеше. Оставяше тях да говорят.

— Онази нощ можеше да ме оставиш да умра сред пламъците — каза Велиана. — Защо не го направи?

Хаерн сви рамене доколкото му позволяваха обстоятелствата.

— Не биваше. Бях там, когато баща ми те остави да умреш в ръцете на онзи отвратителен Гилеас. Не можех да го допусна отново.

Настъпи мълчание. Когато жената заговори отново, тонът ѝ бе изгубил част от остротата си.

— След онази нощ оповестих, че Арон Фелхорн е мъртъв. Казвах си, че правя това, за да нараня баща ти, но това не беше вярно. Сторих го заради теб, защото ти ме пощади. Арон наистина бе мъртъв. Какво беше онова име, което ти изрече тогава? Нещо простовато...

— Хаерн.

— Да. Това ли си ти сега? Хаерн Стражителя? Трудно ми е да повярвам, че ти си същото момче, което е спасило живота ми. Знаеш ли колко от избитите от теб бяха мои приятели и познати? Ти все още си синът на Трен. Може би трябва да си върнеш старото име, Арон.

— Никога не ме наричай така — процеди той.

Тъмнокосият мъж се изсмя.

— Какво ожесточение. Няма съмнение, че си опитен. Вел е извадила късмета да се натъкне на теб ранен. Всичко, което сме чували за теб, се оказа истина. С изключение на онова за демонската кръв, разбира се. Щях да я усетя. И все пак ми се струва забавна мисълта за баща ти, преспиващ със сукуба.

Хаерн се размърда на стола си.

— Какво искате от мен?

— Първо искам да разбера, че в момента си напълно безсилен. Бих могъл да те убия още на мига. Но освен това бих могъл да кажа на баща ти, че си още жив. Каква прекрасна игра би станало: той ще започне да претърсва града къща подир къща, докато не те открие. Любопитството ми е почти на път да ме подтикне към тази постъпка. Как ли ще те посрещне той? С кинжал? С отворени обятия? Може би и с двете?

Хаерн го изглежда остро. Непознатият отново се изсмя.

— Но пък аз играя за злато и власт, а не любопитство. Имам предложение за теб, Арон. Прощавай. За теб, Стражителю. Или предпочиташ да те наричам Хаерн? Тези названия започват да ме объркват.

— Хаерн.

— Хаерн да бъде. Е, Хаерн, аз съм Мъртвешката маска и имам една молба към теб. Става дума за нещо, което не бих могъл да сторя сам, нито с помощта на Велиана. Ти, от друга страна, нямаш пристрастия, слабости и желаниа, освен убиването. Молбата ми е проста: помогни ми да сложа край на войната между гилдиите и Трифектата.

Този път беше ред на Хаерн да се засмее.

— През изминалите години избих десетки крадци. Въпреки това Трифектата стоеше с пръст в уста и отказваше да стори онова, което трябваше да бъде сторено. Миналата нощ бе добро начало, но тя няма да бъде достатъчна, и двамата знаем това. Тя само ще разгневи крадците. Отговорът им ще бъде ужасяващ. Може би дори вече са започнали да го отправят.

— Може и да не ти се вярва, но името ти има влияние — продължи Мъртвешката маска. — Или по-скоро репутацията ти. Всеки крадец се страхува, че жертвата, която се кани да обере, ще се окажеш ти. Дори първомайсторите им се боят от теб, може би с изключение на Трен. Той не би трепнал дори и пред драконово нападение. Както и да е. Трябва да разбереш нещо. Всички тези отрепки на подземния свят са привикнали да се борят за оцеляване още от раждането си. Тази борба е единственото, което познават. Готови са да се вкопчат във всичко, което могат, за да се издигнат, но дълбоко в себе си просто искат да живеят. И то да живеят добре. Ако заплашиш това, ще успееш да ги привлечеш на своя страна.

— Никой първомайстор не би отстъпил пред моята заплаха — каза Хаерн. — Ти си глупак. Те по-скоро ще умрат, отколкото да захвърлят богатството си.

— Това е другото нещо, което трябва да разбереш — усмихна се тъмнокосият. — Те нямат чест. Искат богатство и искат да живеят. Но няма да се съгласят да живеят без него, не и когато най-сетне са го достигнали. Така че трябва да ги заплашиш, като същевременно им

предоставиш шанс да запазят всичко, което са придобили. Това може да проработи, зная го.

Хаерн се облегна назад. Все още не беше убеден.

— И какъв е планът ти?

— Знаеш ли колко плащат първенците на Трифектата, за да поддържат наемниците си? Колко пари губят всяка година заради Трен, който опожарява стоките им, заради Кадиш, който избива слугите им, заради Гарик, който ги ограбва? Тази война ще я доведе до банкрут, но онези тримата не могат да спрат, защото Трен няма да им позволи. Никой не иска това да продължава. Преди този сблъсък всеки получаваше стабилен приход и почти никой не умираше. Имаше система. Но тогава Трен се наскърби, а Трифектата преигра. И двете страни сгрешиха, но в този момент никоя от тях не е склонна да спре. Каж ми, Хаерн, имаш ли представа какво представлява рекетът?

— Трен Фелхорн е мой баща — отвърна той.

— Хубаво. Планът ми е много прост. Събираме всички първомайстори и предводителите на Трифектата в една стая. Никой не напуска, докато не се съгласят да сложат край на всичко това.

Останал изумен, че подобно нещо бива изтъкнато като сериозно предложение, Хаерн дори не се засмя.

— Никога не би проработило. Кой би се съгласил на подобна среща? Някои няма да се явят, а други ще се опитат да елиминират противниците си. Прекалено много алчност и недоверие. Очаквах нещо по-умно от... толкова странен човек.

— Ти си прекарал пет години в опит собственоръчно да надвиеш престъпническите гилдии, а се подиграваш на моето въображение? По принцип си прав: подобна среща несъмнено не би постигнала целта си... освен ако не разполагаме с човек, който да отговаря за реда. Някой, от когото всички те се страхуват. И чието присъствие би загатвало мигновена смърт за всеки, понечил да опита нещо.

Известно време Хаерн мълча.

— Развържете ме.

— Ще се опиташ ли да ме убиеш? — попита Мъртвешката маска.

— Доверието ти е обидно малко за човек, който иска да работя за него.

Мъжът сви рамене.

— Уместна забележка. Срежи въжетата, Вел.

Велиана го стори, макар и неохотно. Хаерн се изправи и се протегна. Гърбът му изпука. Ръката го болеше много силно, несъмнено мускулите бяха разкъсани. След като хвърли един бегъл поглед из мазето, той се обърна към Мъртвешката маска.

— Разкажи ми повече.

Другият с готовност продължи:

— Недвусмислено ще заявим на всеки от членовете на Трифектата и гилдийните предводители, че ако откажат да се явят на срещата, ще умрат. А аз ще се заема да загладя нещата зад кулисите и да изработя условия, които всички ще склонят да приемат. Ако някой се разсмърди или се опита да откаже, изпращаме му теб. Как ти звучи?

— Налудничаво. — Хаерн подири мечовете си, но не ги видя. — Случайно да си видял какво се случи през нощта? Уличните канали са задръстени от кръв. Никой няма да се съгласи на тази среща, Маско.

— Ако не приемеш, няма да имаме избор — каза Велиана и пристъпи пред стълбището. — Ще трябва да виниш само себе си.

— За какво?

— Ние ще съобщим на баща ти новото ти име и кой си в действителност — рече тя. — Колко дълго ще продължи борбата ти срещу гилдиите, след като той знае? В момента той гледа на теб като на нещо досадно; призрак, който държи хората му нащрек и прочиства слабите. Но ако узнае, че Арон Фелхорн се е обърнал срещу собствената си плът и кръв...

Хаерн бе застанал пред нея и я гледаше в очите. Макар ранен и изтощен, той нямаше намерение да отстъпва.

— Направете го. Но помислете кой кого ще намери пръв. Баща ми мен, или аз вас? Сега се отдръпни.

Тя отмести поглед към тъмнокосия. Изглежда той ѝ направи знак да се отдръпне.

— Така да бъде. Радвам се, че те видях, Арон.

Озовал се на улицата, той присви очи срещу дневната светлина и бързо се отдалечи. Тъй като нямаше къде другаде да иде, пое към дома на Зенке и наемниците му. Надяваше се, че ще се озове там безпрепятствено, без повече нападения от непознати жени.

— Смяташ ли, че ще си промени мнението? — попита Велиана. Мъртвешката маска сви рамене.

— Зависи за какво имаш предвид. За това, което предложих? Не. Но аз не съм и очаквал.

Тя повдигна вежда.

— Нещо против да ме посветиш в подробностите?

— Не, разбира се. Хаерн никога няма да застане зад план, съставен от друг. Замисълът трябва да принадлежи нему да остане негово собствено наследство. Трябва да включим гордостта му. В противен случай той ще остане опасен и колеблив. С думите си аз заложих идеята. Той знае, че мнозина от нас копнеят за мир. Знае, че може да изиграе ключова роля в постигането му. Мисля, че идеята за ролята на поддръжник на реда ще му допадне най-много. Уверявам те, че той ще се върне, и то с много по-налуден план.

Велиана приседна върху купчината възглавници, която в последно време ѝ служеше за легло.

— Дори и след смъртта на Гарик ще се затрудним да накараме гилдията да приеме план, който включва Стражителя.

— Зная. По тази причина обърнах Паяковата гилдия срещу тях. Защо пък все ние да вършим мръсната работа?

Небрежната веселост на гласа му намести и последните парчета от пъзела. Велиана се втренчи в него.

— Ти възнамеряваш да унищожиш цялата Пепелява гилдия.

— Не точно. Ти ще останеш, а също и още неколцина, притежаващи достатъчно умение, за да оцелеят в задаващото се клане. Не ми трябва гилдия от безмозъчни и деца. Нужни са ми хора, с чиято помощ да вдъхна страх на останалите гилдии, да се уверя, че цялото пожелано от мен злато ще тече към ръцете ми.

— Това ли е бил планът ти? Да унищожиш Пепелявата гилдия, за да застанеш на върха ѝ, а неколцината останали да лазят в краката ти?

Велиана разтърка слепоочия. Всичко, което тя и Джеймс Берен бяха създали, бе започнало да се топи след смъртта му. В момента все още оставаше известна сърцевина. Нима и тя трябваше да изчезне? Трябваше ли да му позволи да унищожи цялата гилдия?

— Ти ще разрушиш всичко, за което съм се трудила — тихо додаде тя.

— Ще предоставя на Пепелявата гилдия наследство, от което един ден цял Дезрел ще се бои. Не съм очаквал да се окаже лесно. Ще се наложи да убиваме много, да. Но помисли си за богатствата и почитта, които би ни донесъл успехът. Ще накараме всички останали гилдии да се страхуват от ответния ни удар. Няма да ни се налага да се пазим, само да нападаме. Онези, които посмеят да се обърнат срещу нас, ще бъдат спохождани от смърт. Когато тази репутация се вкорени, ние ще се превърнем в боговете на този град.

— Ти си лунатик.

Мъжът се усмихна.

— Може би. Но опитът ще бъде толкова забавен. Да не би да започваш да се плашиш от мен, Велиана? Приеми величието, което заслужаваш, а останалите да вървят по дяволите. Гарик е взел гилдията ти. Помогни ми да я превърна в нещо, което историята на Дезрел не е съзирала.

Тя все още не бе сигурна, но нямаше намерение да му каже.

— А какво стана с гилдията на Паяците? Нямаше ли да се срещаш с Трен?

Очите му блеснаха, а усмивката стана по-широка. Въпреки това Велиана остана с впечатлението, че е доловила и страх.

— Ела с мен — каза той. — Надявам се, че не сме пропуснали веселбата. При посещението при Гарик научих нещо, което ме накара да преосмисля по какъв начин Трен ще реагира на по-раншното ни посещение.

Двамата замениха гилдийните си наметала с груб плат, който не показваше принадлежност. Велиана повдигна качулката, за да скрие белега. Тъй като сутрин духаше пронизващ вятър, качулката изглеждаше напълно на място.

По заобиколен път двамата се отправиха обратно към скривалището на Пепелявата гилдия. Още по средата на пътя Велиана забеляза издигащия се дим.

— Какво е станало? — попита тя.

— Бъди внимателна. — Магьосникът вървеше притиснат до стената и надничаше при всеки завой. — Може да сме си спечелили още неколцина врагове. Спомняш ли си, когато Ястребите се опитаха да ви устроят засада? Първата ни среща. Гарик не направи нищо, нали?

— Не. Но какво общо има то...

— Паяковата гилдия нападна Ястребите на следващия ден. Защо според теб? И защо Гарик неочаквано се е одързостил дотолкова, че да се осмели да те предизвика?

Осъзнаването се стовари като таран отгоре ѝ.

— Жалък мазен плужек. Ще го убия. Ще го измъчвам с дни.

— Стига да е още жив — каза Мъртвешката маска, докато навлизаше в една от близките къщи: постройка с отделни апартаменти. Дватама се изкачиха на втория етаж, където Велиана разби една от вратите (след като никой не отвърна на почукването им). Стаята бе разхвърляна и празна. Обитателите бяха или мъртви, или избягали.

Магьосникът се доближи до прозорчето, от което се виждаше гилдийното убежище, а после отстъпи на Велиана. Цялата постройка пламтеше, рухнала сред гъст черен дим. Бяха я заобиколили крадци в цветовете на Паяковата гилдия.

Пред очите ѝ някакъв ужасно обгорен крадец изпълзя от отломките. Клетникът бе прострелян още преди да се е изправил на крака.

— Невероятно. — Мъртвешката маска надникна отново. — Врълхита ни цяла армия наемници, а той без колебание унищожава цяла гилдия заради едно-единствено предателство. Трен не е от колебливите.

Той се отпусна върху изтърбушеното легло.

— Трябва да поемем контрол над гилдията веднага. Надявах се на известно предателство, някой и друг убит, но подобна реакция изненадва дори и мен. Жестокостта на Трен е удивителна. Ако не побързаме, Пепелта ще бъде унищожена напълно и останалите гилдии ще си поделят територията ѝ. Поне за момента наемниците създават достатъчно заетост. А що се отнася до Трен... Ако искаме да има надежда за мир, с него трябва да се разправим по един или друг начин. Къде ще избягат останалите от гилдията след опожаряването на убежището?

— Старото скривалище — отвърна тя. — Под *Разсеченото прасе*. Разширихме избата, за което заплатихме богато. То още си стои. Собственикът е старо куче, което не се трогва от наемници.

— Тогава ще отидем именно там — каза магьосникът и намести маската над лицето си. — Трябва да видят, че си жива, да чуят

искането ми за покорство. От този момент Пепелявата гилдия преминава под мой контрол.

— А ако Гарик е още жив?

Той ѝ се усмихна.

— Тогава ще си получиш отмъщението, стига да си достатъчно силна.

Велиана потупа кинжалите си.

— Ще се справя. Сега ме последвай и си отваряй очите. В никакъв случай не искам да умра, преди металът им да е вкусил от кръвта на Гарик.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Слънчевите лъчи събудиха Призрака. Той се размърда, потърка очи и ги отвори. Прецени, че вече е пладне. Стомахът му къркореше, а главата го болеше. Тялото му не би имало нищо против да поспи още няколко часа, но трябваше да издържи.

Все пак той не прибързваше. Разполагаше с име и с място. Това означаваше претърсване и разпитване. За начало нямаше да му навреди да хапне нещо.

Той напусна странноприемницата и пое към пазара в центъра на града. Там си купи крайшник, натъпкан с масло и мед, и седна да се нахрани край фонтана, където се заслуша в разговорите на минавачите. Преобладаваше не страхът, както бе очаквал, а гневът. Още по-изненадваща бе посоката му. Те не се гневяха на гилдиите или Трифектата, а на краля.

Глунави псета. Живели сте сред този хаос толкова дълго, че той се е превърнал в нещо нормално за вас. Трифектата и гилдиите воюват, а за вас това е приемливо, стига кралят да ви защитава. Миналата нощ унищожиха апатията ви. Миналата нощ вашата кръв също се проля. И вие беснеете, но само срещу вашия защитник. Който е трябвало да сложи край на това още преди години.

Призрака бе пристигнал във Велдарен неотдавна и знаеше малко неща за крал Едуин Велор, но онова, което бе научил, никак не бе положително. Сред троснатите реплики на мъжете, които ругаеха честта на своя владетел, и язвителните женски клъввания, въртящи се около липсата му на мъжественост, ставаше ясно, че страхливото му безразличие няма да може да продължи още дълго. Но чия страна щеше да заеме кралят: на гилдиите или на Трифектата? По-логично изглеждаше приобщаването му към тримата заможни големци, но пък Призрака не бе сигурен. От коя от двете страни кралят щеше да се страхува повече? Ако той беше истински страхливец, щеше да се опасява повече от врага, който не може да спре с крепостни стени.

Врагът, който би излял отрова в чашата му и би заплашил съня му с кинжал.

Когато се наяде, той се напи с вода от фонтана и се отправи към седалището на наемническата гилдия.

Заварената там навалица не го изненада. Бедни и богати излагаха оплакванията си и гръмко настояваха да им бъдат възстановени щетите, нанесени в изминалата нощ на хаос. Бил Трет, възрастният чиновник, не спираше да отговаря с една и съща изкрещяна реплика.

— Отнесете жалбите си до Алиса Гемкрофт. Тя обеща да поеме пълна отговорност за случилото се. Съжалявам, ако домът ви е изгорял или някой е умрял, но ви моля да се обърнете към Алиса Гемкрофт. Тя обеща...

Призрака стовари огромния си пестник върху рамката на вратата. Звукът прогърмя в малкото помещение. Посетителите, почти двадесетина, подскочиха едновременно.

— Достатъчно! — изрева той. — Идете в имението на лейди Гемкрофт и изложете проблемите си пред нея.

Мускулестата му ръка задържа вратата отворена. В тази поза личаха оръжията, окачени на колана му. Той плъзна поглед по събраните, за да им покаже, че не възнамерява да спори. Неколцина се изнизиха веднага, но имаше и такива, които останаха. Само шепа от тях носеха оръжия. Надали умееха да си служат с тях.

— Сега ще пусна вратата — продължи той с по-тих, но също толкова дълбок глас. — Когато тя се затвори, ще убия всички, които не са членове на наемническата гилдия. Разбрахте ли?

Той отпусна ръка. Жилав мъж, облечен в скъпа коприна, се хвърли към нея, за да ѝ попречи да се затвори. Останалите също побързаха да го последват. Вътре остана само благодарният Бил.

— В името на бездната, какво се е случвало през нощта? — попита той. — Неколцина от тях бяха готови да скочат отвъд бюрото и да ме нападнат.

— Подплашени овце. Остави Алиса да се занимава с тях. Няма причина да търпиш блеенето им.

— Съмнявам се, че си дошъл тук, за да ме спасиш. — Чиновникът седна и приглади коса, сетне измъкна една бутилка и отпи голяма глътка. — Какво искаш? — попита, докато затваряше чекмеджето.

— Интересува ме малка група наемници. Начело им стои някой си Тарлак. Какво можеш да ми кажеш по въпроса?

Бил повдигна вежда.

— Сещам се. Известни са ми главно заради неприятностите, които ми създават. Тарлак Есхатон отказва да се присъедини към гилдията ни и да плаща процент. Последният от хората ни, когото изпратих при тях да им напомни, се върна като жаба.

Призрака премигна.

— Жаба?

— Жаба. Цяло състояние ми струваше да поискам представител на Съвета на маговете, който да развали магията. Онези от Съвета също не са във възторг от Тарлак. Тъй като той се води напуснал чирак или нещо от сорта, той не е официален член и те не го смятат за свой проблем. Поне не и докато не започне да взривява къщи или да се амбицира прекалено.

— А какво представлява той сега?

— Дребен наемник. Защо питаш?

— Трябва да го намеря.

— За последно се беше настанил в къща на улица „Пурпурна“. Пада се тринадесета след пресечката с „Брадвена“. Все още би трябвало да си е там.

— Знаеш ли колко хора има край себе си?

Бил отпи нова глътка, замисли се и се изправи. След като заключи и зарези вратата, той се върна на мястото си.

— Мисля, че за днес стига толкова работа. Не ми харесва този разговор, Призрако. Защо се интересуваш толкова за Тарлак?

— Той знае нещо.

— Доколкото съм чувал, онези, които знаят нещо, което ти би искал да знаеш, имат навика да изникват мъртви.

Призрака сви рамене.

— Зависи колко са словоохотливи.

— Непоправим си — прихна Бил. — Но пък те не са част от гилдията, така че мога да ти кажа каквото зная. Той живее със сестра си. Тя е още девойче. Мисля, че беше жрица. Освен това е наел някакъв мухльо на име Бруг, макар че не мога да си обясня защо. Въпросният на два пъти кандидатства при нас, и на двата пъти го отхвърляхме. Страшно е избухлив, а няма капка умение. За него работи

и някой си Стърн. За него зная единствено, че е плешив като теб. Не зная дали го бива. Както казах, те работят на дребно. Само магическите номерца на Тарлак ги карат да изпъкват. А, и жълтите му одежди. Групата им бе сформирана преди няма и година. Не ги виждам да изкарат дълго.

Призрака кимна ниско, при което задигна бутилката му. Няколко изгарящи глътки значително ускориха разсънването му.

— Наслаждавай се на почивния си ден — каза той и я подаде обратно. — И не забравяй да заключиш след мен. Чувам, че във отново се събират хора.

— Няма.

Погледът на Призрака се оказа достатъчен, за да накара чакащите да отстъпят. Той не се отдалечи, докато зад гърба му резето отново не изтрака.

— Все още сте живи — каза им той. — Докато разполагате с живота си, винаги можете да продължите. Съветвам ви да сторите именно това. Жалбите и клетвите ви няма да убедят никого, не и в този град.

Достигнал улица „Пурпурна“, той започна да се оглежда за нужната пресечка, за да отброи. Лесно намери къщата, двуетажна.

Призрака скръсти ръце и се замисли. След като избра място, от което да влезе, той продължи. На следващата пресечка зави встрани и пое обратно по една уличка. Тя бе мрачна. В нея имаше двама мъже, които го изгледаха злобно. Всеки друг биха се опитали да оберат, но не и него. Личеше по начина, по който се бяха вторачили в боядисаното му лице. Призрака им се усмихна. По-скоро биха посмели да оберат дракон.

Домът на Есхатон бе от гладък камък, но съседната къща позволяваше лесно изкатерване. Наемникът се изкатери на покрива ѝ, обърна се и прескочи, като се приземи с претъркулване. Не се притесняваше за краката си (те щяха да издържат), но искаше да се появи напълно безшумно. Покривът нямаше капандура, но на втория етаж имаше прозорец. Именно него Призрака си бе избрал за вход.

Той се приведе надолу, за да надникне. Стъклото бе изненадващо чисто, може би защото в стаята спеше млада жена. Явно това беше жрицата.

Призрака внимателно опря пръсти на стъклото, за да провери дали прозорецът е отворен. Не беше.

Тъмнокожият се оттегли обратно на покрива. Ако нахлуеше през вратата, щеше да изгуби част от изненадата си и нямаше да получи моментален достъп до един от обитателите. Можеше да се върне покъсно, но щом спяха през деня, изглежда след смрачаване щяха да излязат из града заедно с останалите наемници. Пак лошо. Трябваше да действа сега.

Мъжът се обърна с гръб към ръба и започна да се спуска. Прозорецът щеше да го затрудни, но бе достатъчно широк, за да допусне промъкване.

Той се тласна надолу. Краката му строшиха стъклото и засипаха леглото на червенокосата с парчета отломки. Инерцията отнесе Призрака вътре, върху кревата. Преди девойката да е успяла да изпищи, той притисна длан над устата ѝ, а другата стовари върху слепоочието ѝ. Тъй като знаеше, че всеки миг е ценен, той се изправи и пое към вратата.

— Дел? — попита нечий глас от другата страна. Гласът бе нервен, но не разтревожен. Хвърлен камък бе по-вероятна причина за счупването на прозорец, отколкото нахлуването на едър чернокож.

Вратата започна да се отваря. Призрака я блъсна с коляно, сетне рязко я отвори. На прага падаше мъж, замаян от неочаквания удар. Ако се съдеше по дрехите му, това беше самият Тарлак.

Бил беше прав. Що за отвратителен цвят?

Облеченият в жълто получи месест пестник по устата, предотвратяващ заклинания. Призрака нямаше никакво намерение да се върне под формата на жаба. Ударът разцепи устната на магьосника и покри кокалчетата с кръв. Последва втори удар в стомаха, който накара заклинателя да се превие. Двоен замах в тила го повали в несвят. И той, и момичето щяха да се свестят след няколко минути, но това бе предостатъчно време. Щяха да дойдат на себе си вързани.

На горния етаж имаше само още една стая, разположена срещу спалнята на девойката. Решавайки, че тя принадлежи на магьосника, тъмнокожият бързо се отправи към стълбите. Ако останалите двама бяха будни, в този момент те се отправяха насам. Наистина дочу рев. Нисък брадат мъж с мускулести ръце вече бе преполовил стълбището.

— Какво по...

Юмрукът на Призрака не му позволи да се доизкаже. Коляно в слабините го запрати обратно надолу. Информацията на Бил отново се оказа вярна. Този не го биваше за нищо.

Той последва търкулването на Бруг и пътьом го изрита. Оставаше Стърн. Тук имаше две врати, а също и една входна. Една бе отворена, очевидно стаята на Бруг. Другата...

Другата се отвори, докато Призрака посягаше към дръжката ѝ. Тъмнокожият веднага се извъртя в посоката ѝ, за да я използва като щит. Боздуган разсече въздуха на мястото, където се бе намирал. Призрака се оттласна от стената и изтегли мечовете си. Изблъска оръжието, замахна наляпо. Мечът му се стовари върху метал. В следващия миг двамата се озоваха един срещу друг.

Стърн се оказа по-силен от очакваното, но пак не можеше да се мери с Призрака. Но това не изглеждаше да е изненадало домакина. Когато нападателят се опита да го изтласка назад, Стърн изблъска мечовете и се опита да скочи край него. Призрака осъзна, че другият възнамерява да излезе на широко, където бързината щеше да му донесе предимство.

Не можеше да го спре, но можеше да го затрудни. Той нанесе ритник с извъртане, който удари едно от коленете на Стърн. Последният не направи опит да запази равновесието си. Той се претърколи напред, заобикаляйки стар дървен стол, за да се озове пред вратата. Там повдигна оръжия и се усмихна.

— Очевидно опитен — каза той. — Кой богаташ сме вбесили този път?

— Няма значение — отвърна Призрака, нанесе лъжлив удар и изрита стола към него. Стърн спря мебела с крак, но това се оказа достатъчно за противника му. Тъмнокожият нанесе двоен замах, който другият бе принуден да блокира. И той го стори. Призрака се бе надявал на счупване, но такова не последва. Понякога, ако нанесеше удара с подходящ ъгъл, можеше да размести ръка.

Призрака завъртя мечове в двустранна атака. Това оставяше единствено гърдите му открити. Той искаше да предизвика Стърн, да го подкани към атака. Но онзи влудяващо не се възползва. Вместо това се отпусна на едно коляно, спря по-ниския удар от лявата страна, а другия остави да прелети над главата му. Веднага след това той се претърколи встрани. Макар да го последва веднага, всеки замах на

Призрака удряше единствено пода. А времето нямаше да го чака. Много скоро останалите щяха да се свестят. Замаяни и с главоболие, но пак щяха да се свестят.

Колко ли концентрация бе нужна за превръщането на някого в жаба?

Най-сетне Стърн се оказа притиснат с гръб към стената. От лявата му страна се издигаха стълбите, а отдясно се намираше входната врата. Погледът му отскочи между двете. Призрака не му остави време да решава, а се хвърли веднага. Възнамеряваше да попречи на бягството му със собственото си тяло, а мечовете щяха да свършат останалото. Стърн не можеше да даде отпор на силата му, а след като не разполагаше с път за бягство, оставаше му единствено да умре.

По погледа на Стърн пролича, че и самият той е осъзнал това. Адреналинът и страхът го бяха изтласкали до самия ръб на контрола му. Той бе придобил погледа на приквасено животно. Призрака знаеше, че противникът му няма да подложи шия и да се надява на милост. Той щеше да се хвърли насреща му, подивял в ожесточението си.

Случи се именно това. В първите няколко секунди тъмнокожият изпита страх. Тежките оръжия полетяха към него и се стовариха в мечовете му. Удари се врязаха в тялото му, включително и лакътя.

Но това бе битка точно по вкуса на Призрака: от непосредствена близост. Той отрази страничен удар и жестоко стовари другото си острие върху оръжието. Сблъсъкът го изби от ръката на Стърн. Другият боздуган полетя към главата му. Вместо да приклепне, нападателят пристъпи напред. Ръката на противника се стовари върху лицето му, но тя бе за предпочитане пред остриите шипове на боздугана.

Единият от огромните мечове посече ръката му и го накара да изпусне оръжието. Другият потъна в стомаха му.

Стърн изруга, стиснал китката на Призрака с две ръце. Цялото му тяло се тресеше. Лицето му бързо пребледня. Призрака рязко издърпа оръжието си, освобождавайки се от чуждия захват с лекота. Другият се плъзна към стената, притиснал длани пред корема си.

— Трябваше да се предадеш. Макар да уважавам загрижеността за приятелите ти, това беше излишно.

Той го остави да лежи там, прекрачи Бруг, който все още лежеше на стълбите, и се изкачи горе. Магьосникът още не се беше свестил.

Призрака размота въжето, което винаги носеше около кръста си, отрязва част от него и завърза крайниците на магьосника. С помощта на по-късо парче и къс от собствената му роба му запуши устата. Сетне го нарами и го отнесе на долния етаж, където го остави в един от столовете. От пода Стърн го наблюдаваше с изцъклени очи.

Оставаше девойката. Тя бе дошла на себе си, но не реагира на появата му по никакъв начин. Сътресение, реши той. Надали би направила разлика между него и краля на Кер.

— Изправи се. Не бих искал да те удрям отново.

Призрака я сграбчи за китките и я отведе долу. Когато и тя бе завързана за стол, той срита Бруг.

— Това пък защо беше? — промърмори онзи.

В следващия миг видя огромния мъж, надвесен над него, и посегна към оръжията си. Призрака не му позволи, а стовари премерен ритник в гърлото му.

— Съветвам те да се държиш послушно — каза той, повдигнал един от мечовете си над окото му. — В противен случай пръстите ми ще трепнат.

Бруг стисна зъби, огледа се и кимна. Призрака върза и него, сетне го прибави към колекцията.

— Това беше отчайващо лесно — оповести той, докато прибираще мечовете си. — Надявам се Стражителя да се окаже по-голямо предизвикателство от вас четиримата.

Стърн изрече нещо, но гласът му бе прекалено тих. Призрака се приведе към него.

— Ще узнаеш, когато той те убие — заяви раненият и издаде звук, напомнящ смесица между смях и кашлица. Призрака игриво го потупа по лицето.

— Тъй като ти се възпротиви, ще ти простя стреснатото перчене. Не се движи и внимавай да не отместваш ръце. Възможно е да знаеш нещо полезно. Не бих искал то да остане нечуто заради неумението ти да сдържаш собствените си черва.

Жрицата започваше да се опомня — за разлика от брат й, който все още не помръдваше. Призрака извади от джоба си шишенце с ароматни соли, което доближи до носа на заклинателя. Скоро

клепачите му започнаха да трепват. Главата му отскочи назад. Той изсумтя.

— Добре дошъл — каза Призрака и го потупа по рамото. — Ще ме извиняваш за парцала в устата. Зная колко опасни са думите на тези като теб. Може и да го махна, но само за момент. И само когато мечът ми е допрян до гърлото ти. Разбрано?

Откъм девойката долетя задавено възклицание.

— Зенке!

Зенке?

Погледът ѝ бе насочен към ранения, облегнат на стената. Може би това бе галеното име, с което тя се обръщаше към него? А може би Бил бе сбъркал за името?

— Той се сражава много по-добре от всички вас — рече Призрака.

— Не казвай нищо, Делисия — промърмори Бруг. — Не казвай нищо.

— Аз не бих го слушал — рече Призрака.

— Позволи ми да му помогна! — Тя започна да се мята на стола. — Той умира.

— До момента не успява да умре. — Призрака я наблюдаваше как изпитва въжетата. Сетне хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне. — Ако искаш да те развържа, ще трябва да говориш. Само това. В говоренето няма нищо лошо, нали?

— Какво искаш?

— Недей! — изкрещя Бруг. Призрака се извърна към него. Този път ритникът му бе насочен по-ниско и по-силно.

Онзи изрева, а лицето му почервения.

— Не се обаждай повече, докато не ти кажа — заяви Призрака. — Животът ти зависи изцяло от мен. Лъжите и мълчанието ще ти донасят единствено болка. Никаква чест. Никакво благородство. Само болка.

Тарлак измърмори нещо. Призрака се поколеба, но не отиде при него. Щеше да се заеме с магьосника в краен случай, само ако останалите не съдействаха. До този момент Делисия се бе показала най-сговорчива. Усмехнат, той коленичи пред нея.

— Зенке кърви пред очите ти — тихо заговори той. Девойката искаше да откъсне поглед, но не можеше. Призрака познаваше

влиянието си върху останалите, а можеше и да го използва. Той се чувстваше като укротител на змии, който използва влиянието на личността си. — Можеш да почувстваш болката му, която те облива. Ти си жрица, значи можеш да му помогнеш, да изцелиш раните му. Колко ли ти се иска да го сториш. Какво благородно състрадание.

Той се раздвижи и допря буза до нейната. Двамата се извърнаха към мястото, където лежеше Зенке.

— Но дали е само състрадание? Не мисля така. Мисля, че е и страх. Мога да го надуша. Той се заражда в гърдите ти и се протяга като скот. Ти не искаш да гледаш как Зенке умира, а правиш именно това. Пред теб изтича живот, който ти не си способна да спасиш. Обтягането на въжетата няма да затвори дупката в стомаха му, Делисия. Само едно нещо е в състояние да го стори: услужливостта ти. Кажи ми истината. Само истината. Можеш ли да сториш това, красавице? Можеш ли да направиш това заради Зенке?

Тя прехапа устна. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Да — каза накрая девойката. Бруг въздъхна. Зенке прихна. Тарлак отново измуча.

— Добро момиче. Въпросът е лесен. Възложено ми е да намеря Стражителя, а вашата група го познава. Къде мога да го намеря?

— Не зная. — Тя се взря в очите му — искаше да му покаже, че не лъже. — Идвал е тук само два пъти. Нямам представа къде отива. Не зная. Никой от нас не знае.

Призрака се навъси.

— Тогава ми кажи името му. Той трябва да си има име.

Сълзите ѝ продължаваха да капят. Девойката погледна към Зенке. Призрака сграбчи челюстта ѝ и я принуди да го погледне.

— Хаерн.

— Това малко име ли е? Или фамилно?

— Просто Хаерн.

Нито една от вероятностите, пробягващи през мислите на Призрака, не му се нравеха. Едничко име нямаше да му помогне особено в издирването. Пак бе по-добре от нищото, с което бе разполагал преди. Само че той не искаше име, а самия човек.

— Той ще дойде ли отново?

Девойката се поколеба само за миг. Но Призрака забеляза и се усмихна.

— Без лъжи. Спомни си какво казах на приятеля ти. Лъжите само носят болка.

— Не зная — каза накрая Делисия. — Мисля, че ще се върне. Сега може ли да му помогна?

— Разбира се, мила.

Той развърза китките ѝ и ѝ кимна. Девојката изтича при Зенке и коленичи пред него. Раненият прошепна нещо, а тя започна да ридае.

Призрака ги наблюдаваше с крайчеца на окото си, зает да обмисля идеи. Щом този Хаерн щеше да се появи отново, трябваше да задържи и четиримата тук, иначе те щяха да го предупредят. Разбира се, възможно бе той да се появи след дни. Или, по-лошо, да забележи засадата през прозореца. Или пък да се досети за станалото заради невяването им. Лошо. Явно Призрака трябваше да заключи и четиримата в някоя от стаите, за предпочитане без прозорци. А след това...

Тогава вратата се отвори. На прага изникна Стражителя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Лакътят на Хаерн все още го болеше, но поне бе спрял да кърви. Без мечовете си той се чувстваше гол, затова вървеше със сведена глава и умишлено залитане. След ужасите на изминалата нощ той далеч не бе единствен — мнозина бяха подирили опора и утеха в алкохола.

С навлизането в южната част на града нервите му се обтегнаха, така че той трябваше да си напомни, че през деня тук е по-безопасно. По-младите джебчии работеха и денем, но пък от него нямаше какво да откраднат.

Достигнал дома на Есхатон, той отпусна ръка върху вратата и затвори очи. Завръщането тук означаваше много неща, за които Хаерн не бе сигурен, че е готов. Можеше ли това място да се превърне и в негов дом? Можеше ли да приеме близостта на Зенке със знанието, че с присъствието си донася опасност? В сърцето си знаеше, че иска точно това. Но умът му непрекъснато се изпречваше на пътя на желанието. Понякога се налагаше човек да разсъждава по подобен начин, за да защити останалите.

За Хаерн собствената личност никога не бе означавала повече от онези, които обичаше. Този урок бе усвоил от своя наставник, който бе пожертвал живота си, за да го защити.

Той бутна вратата със здравата си ръка. Потънал в мисли и в подготвянето на евентуалния диалог, Хаерн остана сепнат от изникналата пред него гледка. Тарлак бе вързан и със запушена уста. Бруг лежеше на пода, също вързан. Окървавеният Зенке беше облегал гръб на стената. Делисия бе коленичила пред него, ръцете ѝ също бяха покрити с кръв. А сред тях стоеше огромен непознат с обсидианова кожа и боядисано в бяло лице.

Непознатият бе изненадан не по-малко от него. За момент и двамата застинаха. В очите му Хаерн видя смърт.

— Стражителя — изрече боядисаното лице. Не въпрос, а твърдение.

Дълбокият му глас смрази Хаерн и го подтикна към действие. Това не беше игра. Един от двамата щеше да умре.

— Бягай! — изпищя Делисия.

Но той не можеше да ги остави. Какво ли не би дал, за да си върне мечовете!

Непознатият се хвърли в атака, изтегляйки два огромни меча. Хаерн избегна удара и се оттегли навътре. Погледът му трескаво диреше някакво оръжие, каквото и да е.

На стената видя мечовете, които Зенке бе използвал при тренировката им. Младежът се оттласна от пода и се затича. Не намали бързината си дори и при сблъсъка със стената. Здравата му ръка откочи едното острие. В следващия миг Хаерн се претърколи встрани. Мечът на тъмнокожия остави разрез в стената.

— Кой си ти? — попита Хаерн, повдигнал оръжие пред себе си, изчакващ.

— Призрака — каза мъжът. Кафявите му очи блестяха сред боята. Пот се стичаше по врата и ръцете му, издути от мускули. Мечовете му се раздвижиха, за да заемат напълно спокойна позиция. Хаерн изпита неволен ужас. Този човек се изправяше срещу страховитата репутация на Стражителя, а не изпитваше никакъв страх. Дори се усмихваше.

И последният инстинкт тласкаше Хаерн към бягство, но той не можеше да отстъпи. Бе смятал, че е изгубил Зенке в онзи пожар. Баща му го бе извлякъл от умиращата Делисия. Този път щеше да остане до края, какъвто и да се окажеше този край. Смърт или победа. Баща му би се гордял.

— Хайде тогава. Убий ме, ако можеш.

Хаерн изрита масата встрани и започна да се върти. Присъствието му изчезна зад диплите на издигналия се плащ. Призрака не откъсваше очи от него. Съсредоточението му бе ужасяващо. Когато той пристъпи напред, мечът на Хаерн излетя от вихрушката и едва не отсече носа му.

Призрака отново се отдръпна да изчаква. С течение на годините Хаерн бе усъвършенствал танца с плащове, впечатлен от проява, която бе забелязал. Неспирното движение придаваше пълна непредвидимост на ходовете му и скриваше остриетата. Някой по-неопитен противник не би могъл да издържи дълго срещу този танц. Срещу двама или

повече това умение също предоставяше предимство. Но срещу толкова умел боец? Представляваше само отлагане на неизбежното.

— Спри да се въртиш и го сритай отзад! — изкрещя Бруг, принудителен зрител от пода.

Полетя меч. Хаерн се гмурна под него. Гръбнакът му почти стана успореден с пода. Неговото острие хвъркна на свой ред и се вряза в коляното на Призрака. Ударът бе болезнен, но в най-добрия случай щеше да предизвика леко накуцване — заради неудобната си позиция младежът не бе успял да замахне с достатъчна сила. И това не беше най-лошото. Острието се вклини в костта, вместо да отскочи. Чернокожият пристъпи по-близо, без да се страхува от плащовете и да обръща внимание на метала, потънал в плътта му. Той замахна надолу с мечовете си.

Инерцията на Хаерн бе започнала да го изправя. За да избегне двойния удар, младежът рязко отмести крака, политайки към пода. Остриетата профучаха съвсем близо до него. Самият Хаерн се приземи по гръб и си изкара въздуха. Раненият лакът също пострада. Внезапната болка хвърли черни петънца пред погледа му. Призрака започна да се извърта, за да нанесе последен удар.

Но тогава Делисия скочи, повдигнала ръце с обърнати към него длани. Бликна ослепителна светлина, за момент пробола дори очите на Хаерн. Призрака изрева и залитна като ударен. Поваленият се възползва от отстъпването му, стовари тока на ботуша си върху раненото коляно и по време на същото движение издърпа меча си. Тъмнокожият се стовари на колене.

Делисия изкрещя името на своя бог и насочи ръка надолу. Във въздуха пред нея изникна златно острие, повторило движението. То разсече гърдите на Призрака. Девојката бе оплискана с кръвта му, но тя не обърна внимание. Тя вече подемаше нова молитва, която изискваше силата на Ашур.

— Изчезни! — извика тя. Хаерн различи мътен блясък с грубите очертания на огромна ръка да изниква за миг. Призрака отхвърча няколко крачки назад, сякаш блъснат от таран. Стената отстъпи под сблъсъка с тялото му. Евтината мазилка се напука.

Хаерн се изправи на крака, притиснал ранения лакът към гърдите си. Ръката отново бе започнала да кърви и покриваше в червено сивотата на одеждата му.

Призрака замаяно пристъпи напред и рухна на земята при опита да се задържи на крака. Затова започна да пълзи към изхода. Хаерн понечи да се нахвърли отгоре му.

— Недей — каза Делисия и го сграбчи за дрехата. Сега гласът ѝ бе придобил властност, която младежът не искаше да оспори. — Не го убивай.

— Да не си се побъркала? — Бруг едва не се задави. Хаерн бе склонен да се съгласи.

— Той е надвит и се оттегля — настоя тя. — Той ми позволи да спася Зенке. Заслужава същото.

— Впрочем той беше и човекът, който ме подреди така — вметна Зенке. — Само напомням.

Тарлак измуча.

Погледът на Призрака показваше, че ги смята за побъркани. С помощта на един стол той се изправи и закуцука към вратата, стиснал зъби.

— Ти беше надвит — каза тъмнокожият, докато прекрчаваше прага.

— Явно — каза Хаерн. Делисия все още стискаше ризата му. В мига, в който вратата се затвори, той се отпусна да седне върху преобърнатата маса. Жрицата разгледа лакътя му.

— Състоянието на Зенке е по-лошо — каза тя. — Това може да почака. Развържи Тарлак и Бруг.

Младежът кимна.

Делисия се върна при Зенке и отново коленичи пред него. В отговор на молитвите ѝ бяла светлина обгърна ръцете ѝ. Нищо чудно, че раната върху гърдите на Хаерн бе заздравяла толкова бързо.

— Този твой приятел ли беше? — попита Тарлак, когато парцалът напусна устата му.

— Не е забавно — отвърна Хаерн. Той разряза въжетата, стягащи крайниците на магьосника. Докато жълторобият се протягаше, младежът освободи и Бруг.

— Курвенският син ме изненада, докато се изкачвах. — Бруг сграбчи юмручните си кинжали. — Иначе щях да го надупча.

— Като мен ли? — попита Зенке.

Бруг се изчерви и отмести поглед. А Хаерн захвърли късия меч на пода. Повдигаше му се. Още не се бе възстановил напълно от удара

по главата, който бе получил по-рано днес. Лакътят го болеше още по-силно.

И Бруг, и Тарлак го гледаха остро. Този път Хаерн смяташе, че е заслужил гнева им. Той понечи на свой ред да се отправи към вратата, но магьосникът не му позволи.

— Не бързай толкова. Бреме е да поговорим, Стражителю.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Видът на замъка Фелууд бе донесъл облекчение на Матю, но то трая само докато видя войника, носещ герба на лорд Хардфилд. Въпросният стоеше встрани от останалите постови. Страховете на фермера се потвърждаваха. Първо бе видял онези петимата да препускат по пътя. А сега и този войник, който наблюдаваше пристигащите и заминаващите в замъка на лорд Гандрем.

— Какво ще правим? — попита Тристан. Матю рязко бе обърнал коня и бе поел обратно с надеждата, че войникът не ги е забелязал. Заради разстоянието това изглеждаше напълно възможно.

— Не зная — отвърна фермерът.

В действителност той отлично можеше да си представи какво би станало, ако се опитаха да преминат. Войникът щеше да ги посече, преди да са достигнали Джон Гандрем. Каквито и наказания да го очакваха — ако такива изобщо последваха — щяха да бъдат за предпочитане пред разкриването на истината за заговора.

Макар че кой би повярвал, че това мърляво едноръко хлапе е син на лейди Алиса Гемкрофт?

— Ще продължим ли към Велдарен?

— Млъкни, момче, не зная!

Матю помълча, за да се успокои, а после додаде:

— Не съм сигурен, че можем. Нямаме достатъчно храна, а и с водата може да изникнат проблеми. Трябва да отида да купя провизии, но това би означавало да те оставя сам за малко. На мен те няма да обърнат внимание. Освен това не зная на чия страна е Гандрем.

— Джон винаги се отнасяше мило с мен — каза Тристан. — Останах при него цяла година. Ами ако... ако успея да ни вкарам вътре? Той ще ни защити ли?

Фермерът го стрелна с поглед.

— Как възнамеряваш да ни вкараш вътре?

— Не зная. Мога да тичам много бързо. Дори Артър казваше така.

Матю прехапа устна. Войникът беше само един, определено опитен, но пак си оставаше сам. Той докосна меча си. Ако успееше да издържи за малко, само колкото...

Погледът му се спря върху почти празния чувал с храна.

— Имам идея. Но ще трябва да тичаш страшно бързо. Като вихър. Животът ми ще зависи от твоите крачка.

Ингъл тихо наруга студа и започна да удря крака, за да се сгрее. Тъй като и това не помогна, той издърпа одеяло от дисагите си и го уви около раменете си. До него конят му удари земята с копито.

— Одеялото няма да стигне и за двама ни. Но обещавам, че щом пипнем хлапето, ще те заведа някъде на топло.

Той и конят му изчакваха на около стотина крачки отвъд входа на замъка, близо до разклонението на главния път. Дърветата в непосредствена близост до крепостта бяха изсечени, но околните гори пак предоставяха възможност за заобикаляне. Само че подобна маневра рискуваше да довлече стрела в гърба. Така че фермерът щеше да изникне по пътя.

Онази кучка бе казала, че съпругът ѝ потеглил на път веднага след като убил Герт и Бен. Но глупакът нямаше как да знае колцина го търсят или че вече е бил изпреварен. Ингъл очакваше той да пристигне в галоп, сложил момчето да седи зад себе си, решил, че вече се намира в безопасност. Войникът вече бе измислил как да се оправдае пред стражите на замъка.

— Този приличаше на бясно куче — щеше да каже той. — Започна да реве насреща ми да съм му дадял пари.

Никой нямаше да го укори за убийството на двама глупави крадци. А дори и да му подиреха сметка за стореното, нищо сериозно нямаше да се случи. Джон Гандрем не би притеснявал Артър, не и за нещо тъй дребно като един фермер и сополиването му хлапе.

Стиснал одеялото, той забеляза приближаващ се пътник. Въпросният водеше коня си за поводите, а върху седлото беше метнат голям чувал.

Ингъл повдигна вежда. Нямаше момче, но пък какво можеше да носи за продан посред късна зима?

— Стой — каза войникът, метна одеялото към коня си и опря ръка върху дръжката на меч. — Странно време за пътуване си избрал.

— Прасетата не подбират кога да умират — отвърна мъжът. — Дойдох да видя дали негова светлост не би искал печено прасе за вечеря.

Ингъл не можеше да се похвали като особено умен, но не можеше и да се отърве от впечатлението, че пътникът го занася.

— Дай да го видя — рече той. Мъжът продължи да крачи, което принуди Ингъл да скочи пред него. Пътникът пак не забави ход. Войникът бе принуден да направи няколко крачки назад и да изтегли меч си. — Покажи ми какво има в чувала. Мисля, че това не е прасе.

— Щом настояваш. — Със сумтене онзи свали чувала и го отпусна на земята. — Малко е прасенцето, може би ще стигне за Джон и неколцина от най-близките му...

Докато говореше, ръцете му тронаво развързваха възела. В мига, в който възето бе освободено, чувалът се раздвижи. От него изскочи момче, несъмнено търсеният Натаниел. Момчето се промуши под краката на коня и се затича към замъка.

Ингъл изпсува и се обърна да го последва. Матю скочи пред него. Той държеше стар меч, наскоро почистван, но пак некачествен. Въпреки това той го стискаше с решителност, полагаща се на някакво свято оръжие.

— Изчезни, селяндурино! — кресна Ингъл и замахна с меч си с надеждата да изтласка неопитния си противник. Онзи реагира с тронаво движение, което все пак успя да спре вражеското острие и да го блъсне. Но вместо да се възползва от предимството си, Матю се отдръпна. Зад него пикльото ревеше с цяло гърло:

— Той ще убие баща ми, той ще убие баща ми, ще го убие!

И още как, сополивно, помисли си войникът.

Ингъл направи лъжливо движение и се подсмихна на лекотата, с която фермерът се подведе. Истинският удар разсече ръката на Матю и го накара да извика от болка. Войникът веднага замахна отново, този път към стомаха му. Мъжът подложи острие точно навреме. Отекна звън, но нещо в него не прозвуча особено чисто. Едно от оръжията не реагираше правилно. И това не беше мечът на Ингъл.

По ръката на фермера се стичаше кръв. Лакътят му трепереше.

— Трябваше да го предадеш — каза Ингъл. Погледите им се срещнаха за момент. В очите на Матю личеше, че и той мисли същото. Войниците от замъка вече се приближаваха, за да пресрещнат тичащото с викове момче.

В гърлото на Ингъл започна да набъбва страх. Дори и ако останеше жив, как ли щеше да го накаже Орик за тази издънка? Поне можеше да убие глупака, който му бе създал толкова проблеми.

Той замахна. Върхът на меча му потъна сред ребрата на фермера преди онзи да е успял да се защити. Едновременно с това Ингъл пристъпи напред, стовари удар върху вражеското оръжие и отново замахна към незащитената плът. Матю отстъпи назад, но прекалено бавно — той беше фермер, а не боец.

Острието на Ингъл посече ключицата му. В далечината Натаниел изпищя. Матю се задави и изтърва оръжието си. Устните му започнаха да треперят. Войникът го изрита в гърдите и освободи острие. Тялото рухна на земята и остана да лежи неподвижно.

— Упорит боклук — промърмори Ингъл и обърса меч от панталона му.

— Хвърли оръжието! — наредиха двамата постови от замъка. Те бяха извадили мечове, затова Ингъл послушно изпълни нареждането. И се усмихна към Натаниел, който трепереше зад войниците, насълзен.

— Какво означава това? — попита единият, докато вдигаше захвърления меч. Другият бе притиснал върха на своето оръжие към гърба на Ингъл. Ръка откачи кинжала от колана му и също го захвърли на земята.

— Орик може да обясни по-добре от мен, но щом питаш... — Ингъл посочи към тялото. — Този е похитител. Зная, защото го търсихме къде ли не. А това момче... — За момент той погледна към хлапето и се усмихна, доволен от лъжата, която бе започнал да изгражда. — Това е Натаниел Гемкрофт. Жив, както се надявахме.

Детето бе пребледняло.

— Не бях отвлечен — настоя Натаниел. — Не бях. Той ми помагаше, а вие оставихте да го убият. Защо?

От очите и носа му бяха започнали да се стичат струйки. Първият войник го хвана за ръка. Другият сграбчи Ингъл над лакътя и грубо го поведе към замъка.

— Лорд Гандрем ще реши това — каза вторият. — Мълчи и отговаряй само когато те питат, разбра ли?

— Искат ли питане — отвърна Ингъл. — А ти не ме стискай толкова. Много скоро ще ме приветстваш като герой.

Четиримата влязоха в замъка и последваха изумрудения килим, отвеждащ към залата за посещения. Юри и Орик вече бяха там, потънали в разговор с Джон Гандрем. При влизането на войниците лордът сепнато се раздвижи в трона си, разпознал момчето.

— Натаниел? — промълви той.

Погледът на Орик бе готов да изпепели Ингъл. Войникът побърза да изложи версията си и тук, за да покаже посоката на лъжите и пред командира си.

— Току-що го спасих от похитителя му — самодоволно каза той. Бронирана ръка го перна по тила. За момент пред очите му изникна пейзаж с жълти звезди и мораво небе.

— Никой не те е питал — каза стоящият зад него войник.

— Поднасям извинения — промърмори Ингъл.

Натаниел притича в ръцете на лорда и отново се разрида. Джон го галеше по гърба и шепнеше с успокояващ глас. А очите му непрекъснато се извъръщаха към липсващата ръка.

— Милорд — поде единият от пазачите, — този мъж нападна пътник, придружаван от момчето, и го уби преди да успеем да се намесим. Доведохме ви и двамата.

— Ти ми каза, че търсите някакъв човек — каза лорд Гандрем, обърнат към Орик. — Но бях останал с впечатлението, че става дума за някакъв крадец.

— Именно. Той бе откраднал Натаниел — каза Орик. Ингъл просия. Началникът му щеше да използва неговата лъжа. — Но не очаквахме, че ще го намерим тук. Може би бе дошъл да поиска откуп?

Натаниел бе започнал да клати глава. Ингъл го наблюдаваше внимателно. Думите на едно невръстно момче надали щяха да имат тежест срещу казаното от неколцина мъже, но пък човек никога не знаеше. Да можеше да продължи да циври и да си затваря човчицата...

— Получих вести за погребението на Натаниел — продължи Гандрем. — Макар и със закъснение. Разбрах, че самият ти си занесъл тялото, Орик.

Въпросният навлажни устни.

— Едва впоследствие заподозряхме, че тялото не е на Натаниел. Разбирате ли, то беше изгоряло до неузнаваемост. По-късно сметнахме, че това е номер на похитителя, целящ да му осигури спокойствие, затова подновихме диренето си. Тъй като разполагахме единствено с подозренията си, предпочетохме да работим сред пълна дискретност. Не искахме да даваме на лейди Гемкрофт лъжливи надежди.

— Той лъже — каза Натаниел. — Не го слушайте, той лъже! Мъжът беше мой приятел, а онзи го уби! Мъжът ми помагаше!

Орик продължи с по-тих глас, съответстващ за засягането на деликатна тема.

— Някои от похитителите са коварно безскрупулни и разполагат с методи да придобият привързаността на жертвите си. Момчето се нуждае от почивка. Определено преживяното му е дошло в повече.

— Докато тичаше към нас, то крещеше, че убиват баща му — обади се един от пазачите.

Джон кимна. През цялото време той държеше Натаниел близо до себе си.

— Какво е станало с ръката ти? — попита Гандрем.

— Те ми казаха, че ръката ми се е разболяла и трябвало да я отрежат.

— Кои са тези те?

Ингъл се опули. Това вече щеше да се окаже по-трудно за обясняване. Може би ако хвърлеха вината върху съпругата...

— Тя е обикновена лъжкиня — каза Ингъл, без да обръща внимание на острия поглед на Орик. — Сигурно е отрязала ръката, за да го измъчва.

Лицето на лорд Гандрем се навъси.

— Тя?

Ингъл понечи да отвърне, но замълча. Не знаеше какво да каже.

— Искан да...

— Открихме жена, която твърдеше, че Натаниел се намира при съпруга й — каза Орик. Той правеше всичко по силите си, за да заглади ситуацията, но бе видно, че се е заел с непосилна задача. Очите на лорда се бяха присвили и му придаваха вид на готвеща се да атакува змия. — Така знаехме къде да го търсим.

Гандрем потупа детето по главата и се приведе към него, за да прошепне нещо, което Ингъл не чу. Натаниел му отвърна по същия начин.

Джон се отпусна в стола си.

— Отведете ги — обърна се той към войниците си.

— Почакайте, правите грешка!

Ръцете на Ингъл се оказаха сграбчени и болезнено извити назад. Само за миг залата се бе изпълнила с войници.

В първия миг Орик посегна към меча си, но се отказа, разубеден от численото превъзходство. Един от войниците стовари брониран юмрук в лицето му, за да изрази презрение към необмисления му жест.

— Аз не бях там! — изкрещя извличаният Ингъл. Това само влоши нещата. — Орик беше, той видя всичко, аз само изпълнявах заповеди.

— Върнете този! — ревна Джон Гандрем и се надигна от престола си.

Двама от войниците му довякоха Ингъл обратно и го тласнаха на колене. Юмрук го сграбчи за косата и го принуди да сведе глава почитателно.

— Искам да гледаш внимателно — обърна се лордът към Натаниел. — Заслужил си го. С една ръка ти предстои труден живот. Не бива да го живееш с мисълта, че виновните не са получили заслуженото. Така се отнасяме с отрепките, които посмеят да повдигнат ръка срещу нас.

— Не — изхленчи Ингъл. Главата му отново бе блъсната, този път назад. Лорд Джон Гандрем държеше красив меч, чийто ръб бе притиснал до гърлото му.

— Навийте килима — обърна се благородникът към слугите си. — Не искам да го изцапам.

Ингъл се бе вцепенил от страх.

— Моля ви. Не съм направил нищо. Наистина не съм. Аз само...

Стражниците го вдигнаха между себе си. Когато отново го спуснаха, краката му докоснаха хладен камък.

— Ти уби добър човек — каза Джон.

— Кой казва, че е бил добър?

— Натаниел. На неговата дума вярвам повече.

Мечът полетя. Войникът почувства болка, но не успя да изрази желанието си. На негово място се разнесе единствено жалко хъхрене. Вледеняващата слабост искаше да го повали на земята, но пазачите не му позволиха да се свлече. Той бе принуден да изчаква мрака, загледал в Джон и Натаниел. В очите и на двамата отсъстваше милост.

Мик бе изтеглил късата клечка, означаваща, че нему ще се падне да се погрижи за безпризорните коне. Едното животно бе останало да стои на пътя, но другото се бе запияло някъде. Сред ръмженето си той се надяваше, че няма да му се наложи да дири дълго. Трябваше да прибере и двата коня, да открие кому принадлежат, а вероятно и да се нагърби с изпращането им. Досадна и скучна работа. Освен това оставаше и тялото. Принадлежностите му трябваше да бъдат отделени, а самото то — погребано.

Решавайки, че конете ще почакаат, Мик приклепна край тялото и бързо се огледа, за да се убеди, че никой не го наблюдава. Действително беше така, затова той започна да пребърква джобовете на мъртвеца. Разбира се, не всички вещи трябваше да бъдат докладвани. Все пак и нему се полагаше нещичко за усилията...

Тялото простена, при което Мик седна от изненада и едва не поръждави бронята си. За миг той остана вторачен, а после допря ръка до гърдите на мъжа и се заслуша. Долови слаб пулс и тихия съсък на дишане.

— Ама че си упорит — промърмори войникът. Още не можеше да повярва.

Той скочи на крака и се затича към замъка, крещейки за целител.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

От покрива на Есхатоновия дом Хаерн наблюдаваше как слънцето потъва зад стената. Той бе подпрял брадичката си с юмрук и размишляваше. Думите на Тарлак не му даваха мира. Колкото и да се стараеше, не можеше да ги прокуди от съзнанието си.

Не ме е грижа кой си или колко си добър, бе рекъл магьосникът. Ти представляваш опасност за мен и сестра ми. По-рано ти направих предложение, което няма да оттегля сега. Но по-добре помисли над него. В противен случай си оставах обикновен убиец, преследващ вендата. Не би имало причина да те приютявам. Още колко главорези ще нахълтат през прозорците и вратите? Боя се, че тайната ти е била разкрита, Хаерн. Или е на път да бъде. Какво очакваш да сторя? Да се бия за теб? Да те защитавам? Посочи ми причина, каквато и да е.

Той не бе могъл да посочи причина. Само бе поклатил глава. Какво би могъл да каже? Да изрази съжаление, че търсилият него наемник е наранил четирима други? Хаерн винаги бе ценял предпазливостта си, но отново бе допуснал грешка. Думите на Зенке за страданието на приятелите му отново се показваха като верни.

Той си бе излязъл, но не бе могъл да се отдалечи, а бе ограничил отдалечаването си до покрива. Отчасти това се дължеше на нежеланието му да се сбогува завинаги с Делисия и Зенке. Друга част от него се боеше, че гигантът с боядисаното лице ще се върне. В този случай Хаерн трябваше да е готов.

— Хаерн?

Лицето на Делисия надничаше нагоре.

— Ще слезеш ли? — попита тя. Той поклати глава. — Тогава ще ми помогнеш ли да се кача?

С въздишка той се надвеси и протегна ръка. Девойката я пое. По някакви непонятни за него причини тя все още му се доверяваше. С негова помощ Делисия се изкачи на перваза и бе издигната до покрива.

— Мисля, че едно стълбище би улеснило нещата — каза тя и почисти робата си.

— И освен това би обезсмислило идването ми тук — отбеляза Хаерн и моментално съжали. Защо бе отвърнал така хапливо? Последвалото ѝ мълчание показваше наскърбяване, затова младежът смени темата. — Как е Зенке?

— Излекувах засегнатите органи и затворих раната. Няколко дни ще изпитва неудобство, но ще се оправи.

Хаерн се премести в средата на покрива и седна. Делисия се настани до него. Миналото сякаш се завръщаше. Дали и Трен щеше отново да изникне с арбалет в ръка?

— Не се сърди на брат ми. Понякога той е малко избухлив.

— Забелязах. Впрочем, какво правиш ти край него? Наемническата работа не изглежда подходяща за теб.

— Защото той ме помоли — отвърна тя. Тонът ѝ загатваше, че е намерила въпроса за излишен. — Когато получих жреческа степен, свещениците ми предадоха богатството, което баща ми им беше поверил. След като погасихме татковите дългове, от парите не остана много, но пак стигаха, за да купим тази къща.

— И все пак... — Хаерн махна с ръка към западналия квартал. — Ти заслужаваш нещо много по-добро. И по-безопасно.

Тя сви рамене.

— Брат ми си бе набелязал и друго място, но кралят дори отказа да чуе предложението му. Няма значение. Две години се крих в храма, за да избягам от гнева на Трен. Свикнала съм да стоя вътре.

— Това не е правилно.

Делисия му се усмихна.

— Да живееш на улицата — ето това не е правилно. Аз поне имам истинско легло, а също и семейство, с което да споделям храната си. А какво имаш ти, Хаерн? Какво си постигнал през годините?

Той си помисли за ключваните сделки, разпръскваните слухове, извършваните нощем убийства и дните, прекарани край останалите бездомници.

— Опитах се да спра войната на баща си. Опитах се да убивам, докато не са останали хора, които да се сражават заради него. Но се провалих.

Девојката взе ръката му между дланите си.

— Прекалено жесток си към себе си. Всички допускаме грешки. Някога ти искаше нещо повече; нещо различно от онова, което баща ти бе подготвял за теб. Мисля, че все още го искаш. Но в мъстта няма да откриеш този живот, Хаерн. Там ще намериш само тъга и самота. Ти си израснал сам, разбрах това още първия път, когато те видях. Няма да промениш нищо, докато не промениш това.

Двамата замълчаха. Хаерн събираше смелост да зададе измъчващия го отдавна въпрос.

— Мразиш ли ме, задето убивам?

— Не. Не съм толкова наивна. Бих искала да живея в свят, където няма да има убийства, но не мисля, че някога ще доживея да го видя. Няма да те съдя, Хаерн. Мога единствено да се опитам да остана светла сред свят, вманиачен по мрака. Ако ти е нужна прошка, знай, че я имаш от мен и Ашур. Ако ти е нужна насока, попитай. Ще се постарая да ти отговоря. Ще целя раните ти и ще се моля за теб, преди да заспя. Няма да те мразя. Как си могъл да си помислиш подобно нещо?

Хаерн се почувства като дете и стисна ръката ѝ. Девојката отпусна глава върху рамото му.

— Всички тези години — тихо каза тя. — Къде спеше? Къде живееше?

— На улицата — каза Хаерн. Смущаваше се да говори за това, но нямаше да си позволи мълчание.

— И през зимата ли? Как се справяше със студа?

— Всяка година хиляди презимуват на улицата. В постижението ми няма нищо специално.

— Съмнявам се, че тези хиляди го правят по избор. Ти си специален, Хаерн. Няма смисъл да се преструваш в противното. Защо търпиш всичко това? Защо просто не избягаш и не започнеш друг живот?

— Защото...

Хаерн замълча. Искаше да отговори искрено, но това означаваше да знае в какво вярва.

— Защото не мога да позволя баща ми да спечели. И не само той. Целият противен сенчест свят, който разлива смрадта си, за да погълне теб, мен и всичко останало добро във Велдарен. Научих всичко за

тайната власт, владееща града. И после сторих всичко по силите си, за да я унищожа.

Делисия се притисна до него и го прегърна.

— Сигурно си бил много самотен — прошепна тя.

Отново изникна онзи срам от стореното. Той бе издържал изминалите години, отдаден на единствената си цел. Желанието за мъст му бе позволявало да издържи всичко и бе придало смисъл на съществуването му. Не му трябваше светлина, която да разпръсне този мрак.

— Тази вечер ще излизате ли? — попита Хаерн, отново склонен да смени темата. — С останалите наемници.

Делисия поклати глава:

— В началото Тарлак не бе разбрал за каква мащабна операция става дума. Фактът, че не членуваме в наемническата гилдия, си има и недостатъци. Предишната нощ е единственото, което Алиса ще получи от нас. — Тя поспря. — Ами ти?

Хаерн въздъхна.

— Мисля, че да. Аз също имам роля в това, без значение дали ми се иска.

Тя се отдръпна и внимателно взе ранения лакът. За пръв път Хаерн се загледа в нея и видя умората ѝ. Очите ѝ бяха зачервени.

Въпреки това Делисия затвори очи, пое си дъх и започна да се моли. Меко сияние се изля от пръстите ѝ и попи в раната. След няколко минути тя спря.

Болката бе изгубила остротата си и се бе превърнала в лекото неудобство на преуморен мускул. След като двукратно раздвижи ръка, Хаерн я прецени като подходяща за битка.

— Трябва да вървя — каза тя. — За мен не е безопасно да стоя на открито след залез.

— Постави още малко. — Хаерн я хвана за ръката. — С мен няма да ти се случи нищо. Обещавам.

Искаше му се да може да разгадае погледа ѝ.

Тя се поколеба за миг, преди да седне отново и да обвие ръце около него. Хаерн си позволи да затвори очи. Единствено край нея можеше да си позволи да се отпусне и да забрави постоянната напрегнатост. Край нея нямаше какво да крие и причина да го крие.

Двамата наблюдаваха как слънцето потъва още по-ниско. Накрая от него остана единствено сияние над стената.

— Помогни ми да сляза — рече Делисия. — Зенке иска да те види, преди да тръгнеш. Той беше убеден, че няма да останеш тази нощ. Изглежда те познава по-добре от мен.

— Той познава света, от който идвам. Тази вечер ще бъде още по-лоша, за всички. И Зенке знае това.

Останалите тъкмо вечеряха. Бруг и Тарлак се престориха, че не са забелязали присъствието му, но Зенке го приветства.

— Ела — рече мъжът и отведе Хаерн в килер под стълбището. Там се зае да измества дървен сандък, като гърчеше лице от усилието. Гузен, Хаерн го избута встрани и сам издърпа сандъка. Вътре почиваше цял арсенал оръжия: от ножове до огромни мечове.

— Танцът ти с плащове бе великолепен. Норис Вел ряпа да яде. Но мечът не беше подходящ за него. Вземи тези.

Зенке му подаде чифт остриета. Те бяха дълги и изящни, с леко закривени краища.

— Тези са специално пригодени за разсичане. Ще се впишат добре в движенията ти. Върховете са остри, но пак биха се затруднили да пронизат масивна броня. За касапски удари също не са подходящи, но пък твоят метод не се осланя на грубата сила. За него са идеални.

Хаерн пробно размаха оръжията, за да привикне към тежестта им. Те бяха по-леки от предишните му мечове и малко по-дълги. Дръжките бяха много удобни и ги превръщаха в естествено продължение на крайниците му. Веднага се усещаше, че това са майсторски изработени оръжия.

— Благодаря — каза младежът.

— Не благодари на мен, а на Бруг. Те са негово дело.

— Само внимавай да не ги строшиш — промърмори Бруг от масата.

— И двете страни ще са се настървили за кръв тази нощ — продължи Зенке, облегнат на стената. Другата ръка бе поставил върху стомаха си. — Сигурен ли си, че искаш да се включиш? И без твоята помощ те ще се избият.

Той осъзна, че всички го гледат, някои открито, други с периферното си зрение. Хаерн изпита желание да им покаже, че грешат и че не го е грижа за мнението им. Но то действително не беше

от значение. Защо настояваше да излезе? Какво щеше да постигне? Подмятането на Мъртвешката маска отново изникна в ума му.

Ти си прекарал пет години в опит собственоръчно да надвиеш престъпническите гилдии, а се подиграваш на моето въображение?

В главата му започна да се оформя идея. Хаерн ги погледна, сетне погледна към прозореца. Не, тази нощ нямаше да постигне нищо. На сутринта щеше да потърси Маската, ако онзи бе оцелял. Може би все още имаше шанс да остави наследство, противоположно на бащиното си.

— Всъщност — заяви той и почувства огромен товар да се смъква от плещите му — мисля, че тази нощ ще остана тук, ако ме приемете.

— Придърпвай си стол — усмихнато отвърна Зенке.

— Готова ли си? — попита Мъртвешката маска.

Велиана кимна.

— Ще трябва да убиеш много от тях. Хора, които някога са били твои съгилдийници и приятели. Може би дори си ги считала за свое семейство. Но те няма да те разберат, а никой не би могъл да прецени кому са верни. Това е гилдията на Гарик, а ти си някаква си жена, която се бе изпречила на пътя му. Ще те попитам още веднъж. Готова ли си да прободеш с кинжала си всяко едно от онези познати лица?

— Вече не са ми толкова познати — каза тя и докосна кървавото си око. — Мнозина от тях ме мразят заради това. Чувала съм какво шепнат по мой адрес. Те никога не са ме обичали, не и по начина, по който обичаха Джеймс Берен. Гилдията може и никога да не ми е принадлежала, но още по-малко принадлежи на Гарик. В мига, в който е продал душата си на Трен, той е предал паметта на Джеймс. Онези, които подкрепят предател, не са мои приятели.

Мъртвешката маска ѝ се усмихна.

— Искам да направя нещо за теб. Не е много, но се надявам да го оцениш.

Мъжът доближи пръст до едното си око и изрече заклинание. Няколко кратки думи, последвани от промяна. Ирисът му промени цвета си в кървавочервен.

— Това е мнението ми за твоя белег — каза той. — Ще го нося с гордост, докато ти стоиш до мен. Никога няма да захвърля верността ти, защото съм бил предаван и зная какво е.

Велиана се почувства странно трогната от жеста.

— Надявам се, че някой ден ще ти повярвам.

Двамата се обърнаха към отсрещната постройка. Прозорците ѝ оставаха тъмни, но и двамата знаеха, че подземието ѝ крие последните остатъци от Пепелявата гилдия. Неколцина минувачи се отдалечиха край тях. Повечето вървяха с пиянски крачки. На Велиана ѝ се струваше, че целият град страда от силен махмурлук. Мнозина се бяха опитали да изтласкат спомена за пролятата кръв с помощта на други течности.

До този момент Мъртвешката маска не бе обяснил по какъв начин възнамерява да се оправи с наемниците. Не ѝ оставаше друго, освен да му се довери. Тя потупа кинжалите си и му кимна да тръгват.

— Дръж качулката си дръпната ниско — каза магьосникът. — Изненадата е всичко. Тя може да превърне и най-обикновения противник в нещо ужасяващо, а ти в никакъв случай не си обикновена.

Те се отправиха към вратата. На прага се бе облегал крадец, будувал поне два дни. Той наблюдаваше приближаването им лениво. Разпозна Мъртвешката маска едва когато двамата почти бяха прекосили разстоянието.

— Ха. Смятахме, че Трен те...

Кинжалът на Велиана не му позволи да довърши репликата си. Докато тялото се свличаше, тя умишлено се обърна към спътника си. Погледът ѝ недвусмислено го убеждаваше да не се усъмнява във верността ѝ. Тези крадци вече не значеха нищо за нея.

— Добро момиче — каза той. Двувцветните му очи блеснаха иззад маската.

Вратата се оказа зарезана и заключена. Мъртвешката маска леко избута Велиана встрани, опря ръце на портата и примижа.

— Изненадата... — прошепна той.

Дланите му припламнаха в червено и черно. Вратата избухна навътре сред дъжд от отломки. Ударната вълна блъсна гърдите на Велиана и за миг я задави.

Магьосникът пристъпи първи. В другия край на малкото преддверие двама мъже бяха повдигнали ръце пред лицата си.

Петънцата прясна кръв по дрехите им показваха рани от експлозията.

Велиана се хвърли към десния и се постара да увеличи кървавината на дрехите му с помощта на кинжал в сърцето. Мъртвешката маска се задоволи да махне с ръка по посока на другия, който рухна на колене, задавен от собствения си език. Жената не дочака да види пълния ефект на заклинанието, а прониза още една гръд.

— Понякога бързината е за предпочитане — отбеляза тя.

Появата им бе останала неусетена, защото останалите се намираха зад втора врата и стълбище. Мъртвешката маска отново пое напред.

От Пепелявата гилдия бяха останали само двадесет крадци, струпали се тук от цял Велдарен. Те бяха насядали върху столове и възглавници и изглеждаха измъчени.

Велиана изпита едновременно вълнение и гняв, когато разпозна Гарик. Част от нея се бе надявала да е погинал в пожара, защото той заслужаваше подобна смърт. Не изглеждаше справедливо подобен негодник да е оцелял.

Но пък това оцеляване означаваше, че тя лично ще може да причини смъртта му.

— Членове на Пепелявата гилдия — изрече магьосникът, закриващ Велиана с тялото си. Тя разбра, че спътникът ѝ възнамерява да извлече максимален ефект от появата ѝ, и се подсмихна. Всички, включително Гарик, я смятаха за мъртва. Как ли щеше да се втрени той...

Крадците наскочаха и започнаха да изваждат оръжия. Макар Мъртвешката маска да бе един от тях, в появата му имаше нещо заплашително. И в начина, по който стоеше. И в начина, по който бе заговорил.

— Ти! — Гарик протегна треперещ показалец. — Ти си насъскал Паяците срещу нас, нали? Защо иначе ще те оставят да живееш?

— Не аз съм този, който се е заблуждавал, че може да се заиграва с паяци, без да бъде ухапан — отвърна магьосникът. — Ти и само ти си отговорен за тази разруха. Съгилдийници, вашият скъп първомайстор продаде душите ви на Трен Фелхорн, за да може да спи спокойно.

— Лъжеш!

Около една трета от присъстващите започнаха да се споглеждат и да отпускат оръжия. Велиана изчакваше. Тя трябваше да скочи мълниеносно. Първият противник трябваше да умре веднага, за да обезкуражи останалите. Нямаше съмнение, че Гарик не притежаваше и частица от обаянието на Мъртвешката маска. Много скоро предводителят на гилдията щеше да предприеме нещо, преди да е изгубил всичко.

— Тогава по каква причина успя да запазиш мястото си начело? — попита магьосникът. — Защо останалите гилдии се помириха с теб, макар че ти беше слаб? Когато си се споразумял с Паяците, останалите гилдии са осъзнали това и са започнали да отстъпват. Единствено Ястребите са нападнали, но само веднъж. В отговор Трен ги наказва жестоко, нали?

Отново се разнесе мърморене. Неколцина остро изгледаха Гарик. Това бяха първите признаци на измяна. При нормални обстоятелства подобни обвинения биха се разпространявали единствено шепнешком и щяха да назреват с времето. Но сегашните обстоятелства не бяха нормални. Трифектата бе притиснала крадците прекалено силно. Ако искаха да оцелеят, трябваше да застанат зад нов предводител.

— Нямам представа за какво говориш — каза Гарик. Той бе изтеглил кинжал, но го държеше до бедрото си. Дори не бе го насочил към другия.

— Хайде сега. Всички знаем кому е принадлежала гилдията, преди Трен да получи контрол. Истинската власт е принадлежала на Велиана, а не на теб. Това е причината да настояваш за смъртта ѝ.

Негодуващите приказки станаха по-шумни, макар да имаше и крадци, които се изказваха презрително за нея. Сърцето на Велиана пламна гневно. Дори и сега се намираха хора, които отказваха да признаят усилията, които бе положила. Неблагодарни свине. Дано боговете ги прокълняха.

— Тя умря, защото се опита да те убие, това е всичко — каза Гарик.

Велиана пристъпи напред и рязко свали качулката си. И се усмихна. Изражението на Гарик напълно оправда надеждите ѝ.

— Не съм умирала — каза жената. Говореше тихо, но дори и шепот би се разнесъл далеч в притихналото помещение. — Но ти,

предателю, ще умреш. Ти ни продаде на Трен. Никога не бих ти простила това.

Велиана скочи към него, без да се интересува за собствената си безопасност и да мисли за останалите крадци. Тя щеше да го убие. Този път никой нямаше да я спре.

Неколцина Пепеляви се отзоваха на вика му. Велиана избегна замаха на тояга, изкорми друг, хвърли се на земята и посече краката на трети. Онзи с тоягата се извърна, за да я удари по гърба, докато тя се изправя. Жената се изви в почти неестествен ъгъл, ударът прелетя над нея.

В следващия миг тя отново се изправяше, за да нанесе поредица светкавични намушквания в гърдите му. Трупът рухна. Седем резки изливаха кръв върху ризата му.

— Избирайте! — гръмовно се провикна Мъртвешката маска. Изглеждаше, че и без подканата му мнозина вече са направили избор. Те се обърнаха срещу останалите съгилдийници; посичаха всеки, който се опиташе да нападне магьосника. В помещението зацарува хаос, сред който Велиана се чувстваше в стихията си. Тя лично подсече един, затичал се към Мъртвешката маска, съпроводи падането му с острие между ребрата, изтръгна кинжала и пръсна кръвта към Гарик. Той бе притиснал гръб към стената, повдигнал оръжие.

— Къде е Трен, за да те защити? — попита тя. Приближаваше се към него умишлено бавно, стиснала гладни кинжали. — Къде са онези, които по-скоро биха ме изнасилили, отколкото да ми служат? Къде е гилдията ти, Гарик?

Зад нея проблесна някакво заклинание на Мъртвешката маска. Тя се възползва от светлината, за да се хвърли към Гарик. Коляното ѝ потъна в слабините му. Едновременно с това Велиана спря въоръжената му ръка.

Дръжката на другия ѝ кинжал се стовари върху челото му. Последва я лакът в лицето му и едно бързо порязване. От разреза в основата на носа му бликна кръв.

Дори викът му на болка прозвуча жалък.

— Сега ти ще послужиш за пример — прошепна тя и заби кинжал във врата му. Завъртя острието първо наляво, сетне надясно, а накрая го издърпа обратно. Кръвта на Гарик я оплиска, но Велиана нямаше нищо против.

Битката започна да затихва едновременно с издъхването му. Вече нямаше смисъл от сражение. Всички погледи бяха насочени или към Велиана, или към магьосника. Оставаха само десет крадци.

— Предателите заслужават именно такава съдба — каза Мъртвешката маска и коленичи край пресния труп. Той отпусна ръка върху главата. Пламък обгърна пръстите и скочи към тялото. То изгоря неестествено бързо, само след секунди от него оставаше единствено купчинка пепел.

Магьосникът загреба една шепа и я хвърли нагоре. Дребните частици започнаха да се спускат край лицето му. В този момент той не приличаше на човек.

— Сега аз съм Пепелта. Но никой изсред вас не е достоен за моето водачество. Вие убивахте заради мен. Заради това ще ви пощадя. Вървете си. Захвърлете гилдийните си цветове или се пригответе да ги напоите с кръвта си.

Никой нямаше намерение да предизвиква потъналата в кръв Велиана и нейния предводител. Докато крадците излизаха, тя почувства мъка — това помещение бе станало свидетел на една смърт. Не тази на Гарик, а краят на гилдията, която Велиана и Джеймс бяха създали.

Но Мъртвешката маска бе обещал нещо много по-значимо. И тя щеше да му се довери.

Жената се загледа в излизащите. Диреше определени лица; черти, които опортюнистки не бяха взели участие в битката.

— Ниен, Миер — каза тя. — Останете.

Близнаците я погледнаха. Те имаха бледа кожа, тъмна коса и кафяви очи, които блестяха със стаено веселие.

Мъртвешката маска се приближи към тях и протегна ръка.

— Велиана се застъпи за вас и похвали уменията ви. Бихте ли искали да останете с мен и да се сражавате за Пепелявата гилдия, не за тази, която беше, а за тази, която би могла да стане?

Двамата близнаци огледаха стаята като начин да изтъкнат очевидното.

— Каква гилдия? — попита Миер.

— Ние сме само четирима — додаде Ниен.

— И докато ние четиримата сме живи, винаги ще има гилдия — каза магьосникът. — Видяхте на какво сме способни. Присъединете се

към нас. Тази нощ се нуждаем от силата ви. Наемниците трябва да видят, че нямаме намерение да им подложим вратове и да умрем.

Близнаците се спогледаха. Велиана бе готова да се закълне, че двамата си разменят мислени реплики.

Двамата приеха ръката на магьосника.

— Защо не?

— Ще бъде забавно.

— Определено — съгласи се той иззад покритата с пепел маска. Велиана поклати глава и се зае да почиства кинжалите си. А после се изхрани върху останките на Гарик.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Обгърнат от мрака на тъмницата, Орик трепереше върху нара си и броеше капките. За да убива време, той се бе опитал да определи мястото им на стичане, но ехото не бе му позволило. Той бе опипал и пода, но никъде върху ръката му не бе капнала вода.

И все пак подобни занимания бяха за предпочитане пред размислите за очакващата го съдба. Всеки път, когато се замислеше за това, гърлото му се свиваше.

Бе се опитал да разговаря с пазачите и останалите затворници, но гласът му бе отекувал напразно. И след това бе настъпвала още по-мъчителна тишина. Без светлина, събеседник или храна, времето бе изгубило смисъла си. На няколко пъти той заспива и сънува. Искаше му се да можеше да спи повече.

Шумно изскърцване го сепна от дрямката му. В коридора се разнесоха стъпки. Оранжево-жълт блясък затанцува по стените на подземие, приветствана гледка, но и болезнена за отвикналите му очи.

Орик повдигна ръка пред лицето си. В килията му пристъпи Джон Гандрем, заобиколен от войници.

— Остани на мястото си — каза аристократът. — За да не се наложи хората ми да те насичат.

— Но човек винаги трябва да се изправя в присъствието на благородник — каза Орик и сподави кашлицата си. Гласът му бе хрипкав и сух. Въпреки възражението си, той наистина остана седнал. Чувстваше се замаян и се опасяваше, че ще припадне, ако се надигне прекалено бързо.

Гандрем скръсти ръце и го изгледа. Под светлината на факлата кожата му бе придобила отсянката на камък — стар и несломим. Още по-вледеняващи бяха очите му. Добротата на лорд Джон Гандрем бе пословична. Никъде не се споменаваха за ужасяващата решителност, която можеше да придобива погледът му. Милостта никога не би

намерила място в този взор. Може би Орик се бе припознал и пред него стоеше главният тъмничар, а не владетелят на Фелууд?

— Преди да започнем, бих искал да знаеш някои неща — поде Гандрем. — Първо, разговарях дълго с Натаниел. Историята му е смислена и не оставя място за колебание. Второ, мъжът, когото Ингъл смяташе, че е убил, фермерът Матю, не е мъртъв. Трето, хората ми вече обработиха Юри. Нямах представа как *ля* той, Орик. Зная какво си причинил на съпругата на фермера. Намекът ти, че подобно семейство би могло да нападне керван и да вземе Натаниел за заложник, е жалък.

— Аз не съм твърдял подобно нещо. Ингъл поде тази глупост.

Устните на възрастния човек за момент загатнаха усмивка.

— Може би. Жалко, че му прерязах гърлото преди да узная, че фермерът е оцелял. Възнамерявам да се погрижа Матю и семейството му да получат подобаващо възнаграждение. Но остава един нерешен въпрос. Какво да правя с теб?

— Между брадвата и въжето избирам първото.

— Всичко с времето си, Орик. Най-големият ми проблем не си ти, а Артър Хардфилд, твоят господар. Марк Тулен дойде тук, преди да се отправи да вземе детето от Тинхам. Не съм глупак. Всички знаят, че той беше един от ухажорите на Алиса. Артър само би спечелил от изчезването му. Но не е толкова лесно да го докажа.

Войниците внезапно пристъпиха напред и сграбчиха Орик за ръцете, за да ги извият над главата му. Дръннаха вериги, окови стегнаха китките му. Сега вече Гандрем спокойно можеше да приседне на нара.

— Не възнамерявам да го докажа само на Алиса — продължи той. — Тя е умно момиче и бързо би разбрала. Става дума за следното. От много време Артър се разпорежда с тези мини, разположени на ръба на земите ми, а отказва да плаща данъци. Искам тези земи. Моите рицари ги защитават. През моя територия неговите коли и търговци се отправят за Велдарен. Тези мини би трябвало да принадлежат на мен, ако не бяха Гемкрофтови.

— Какво общо имам аз с всичко това? — попита Орик. Раменете му вече започваха да се схващат. В ума му се прокрадваше подозрение, че положението му бързо ще се влоши... особено ако го оставеха в това положение няколко часа или няколко дни.

— Крал Велор отхвърли всички мои искания. Несъмнено се бои от Трифектата повече, отколкото се бои от мен. Да не забравяме и подкупите ѝ. А Артър няма наследник. И освен това не е подготвил завещание. Ако умре сега, земите му ще преминат под властта на най-близкия земевладелец.

— Вие. — Орик започваше да разбира. Ако Артър умреше преди сватбата си с Алиса, Джон Гандрем щеше да получи земите му. — Но Артър не се намира при вас, а при Алиса. И ако тя узнае...

— Ако узнае, ще го принуди да ѝ върне земите. Но само ако узнае за случилото се, както сам каза. Сега разбираш ли? Целият контрол се намира в моите ръце. Артър няма да посмее да ми потърси сметка за убиването ви, защото аз бих могъл да го разкрия. Остава му единствено да си държи устата затворена и да се надява, че аз ще сторя същото.

Орик се опита да раздвижи гърба си. Неуспешно. Вратът му пропука шумно. Минути. Бяха изминали само минути, а той вече не издържаше. Предпочиташе да трепери на пода, отколкото да остане полуприкован. Дори не му се мислеше за часове. Или дни. Или, да пазят боговете, години.

— В ръцете си аз държа живота му, а също и твоя — каза Джон. — Нищо не ми пречеше да използвам Юри, но той не понесе особено добре разпита. Трябваше да се уверим, че той казва истината, нямаше как. Така че ни оставаш само ти. В чии нозе ще положиш верността си, Орик? И двамата с теб знаем, че заслужаваш смърт. Какво би могъл да сториш, за да избегнеш тази заслужена съдба? Предлагам ти да ми помогнеш. В противен случай... ти сам го каза: вџе или брадва.

Орик не можеше да повярва на късмета си. Той бе смятал, че не разполага с нищо, което да използва за преговори. Но щом можеше да захвърли предишния си господар и в замяна на това да се отърве...

— Какво ще искате от мен?

— Да убиеш Артър преди той да е узнал, че нещата са се объркали. И преди Алиса да е узнала намесата му. Преди това за гаранция ще искам да подпишеш признание, в което описваш всичко сторено и което бих могъл да отнеса пред кралския съд.

— А какво ще стане, когато го убия? — поинтересува се Орик.

Този път лордът се усмихна открито.

— Човек с твоите таланти лесно би могъл да се слее с тълпата. Кер е достатъчно далече, Мордан също. Освен това съм чувал, че моряците в Ейнджълпорт често се нуждаят от опитни наемници на борда.

— А фермерът?

— Според целителите ми той ще се възстанови едва след няколко дни. Ние ще сме приключили много преди това. Освен това случващото се касае висшите кръгове. Никой съд не би взел под внимание думата на един простолюден.

По-добре от това просто не можеше да стане. Пътуването нямаше да представлява никакъв проблем за Орик, а убиването на Артър щеше да се окаже също толкова лесно. Искането да разговарят на някое уединено място щеше да изглежда напълно нормално. Тогава наемникът щеше да се озове на един замах от свободата си.

— Приемам.

— Отлично. Ще заявим, че си избягал от тъмницата след разпита ти. Когато си отишъл при Артър, той се е опитал да се разграничи и да заяви, че идеята е била изцяло твоя. Ти си го убил и си избягал. Къде — това не е моя грижа. Разбра ли?

— Да.

— Сега ще изпратя слуга, който да запише признанието ти. Сбогом, Орик.

Лорд Гандрем се надигна и излезе. За огромно облекчение на Орик войниците отвориха оковите.

Малко след това в килията пристигна старец с клюнообразен нос.

— Започни от самото начало — заяви писарят и убоде мастилницата с перото си.

Орик го стори. Планът за отвличането на Натаниел бе предшестван от кражби на злато, което Змийската гилдия да изпира...

— Наистина ли ще го пуснете да си върви? — попита един от войниците, доверен ветеран на име Сесил.

— Не, разбира се — тросна се лорд Гандрем. — Гемкрофтови държат тези мини повече от век. Бих могъл да унищожа целият им род, включително далечните роднини и Артър, а те пак ще намерят някой,

различен от мен. А и в действителност мините не ми трябва. Само бих си навлякъл главоболия с тях.

— Тогава защо се престорихте?

— Това ми позволи да получа признание, което разобличава Артър. Ти лично ще отнесеш показанията му във Велдарен, заедно с мое писмо.

Сесил се поклони, за да покаже, че се чувства поласкан от доверието.

— А няма ли да изпратите и Натаниел с мен?

В момента те излизаха от коридора на тъмниците. Войникът загаси факлата — наоколо бе достатъчно светло.

— Той вече бе отвлечен веднъж по пътя, и то когато трябваше да се намира под моите грижи. В глупостта си се доверих на онази змия Артър. Не, детето ще остане тук, в замъка, докато Алиса дойде да си го прибере. Постарай се тя да научи колкото се може по-бързо. Тя е умна дама, но Артър е опасно словоохотлив. Кой знае какви лъжи й е наговорил? Това признание ще ги отстрани. И ако не съм сбъркал в преценката си за нея, тя сама ще се погрижи за Хардфилд. Сега възнамерявам да подхраня старите си кости и да напиша писмото. А ти тръгни веднага към Велдарен. Опасявам се, че Артър ще научи за станалото и ще предприеме нещо срещу нея.

— Разбира се, милорд. — Сесил отново се поклони. — А какво да правим с Орик?

Гандрем се усмихна широко.

— Той сам заяви, че предпочитал бравата, затова пригответе бесилото. Той не заслужава нищо, дори и сам да избере смъртта си. Нека увисне от стената, както подобава на безчестните негодници.

Втора поредна нощ Алиса наблюдаваше от прозореца си как градът гори. Сега пожарите бяха повече. От дома си тя можеше да види седем. Какво ли означаваше това? Дали наемниците откриваха нови свърталища?

С празната си чаша тя поздрави звездите, обгърнати зад димен воал.

— Ти заслужаваше нещо по-добро, Натаниел — прошепна тя.

— Аз също се сецам за по-подходящи начини да почетеш сина си — каза Зуса, промъкнала се напълно беззвучно в стаята. Алиса бе привикнала с внезапните ѝ появи, но този път трепна, прекалено изнервена.

— Може би. Но това е най-доброто, което можех да сторя.

— Лъжеш себе си. Всичко това цели да заличи твоята болка. Направй онова, което трябва да бъде направено, но го сторй истински. И понеси бремето си гордо.

Алиса захвърли чашата си към прозореца. Тя се пръсна при удара с удебеленото стъкло. Малки капчици вино потекоха към пода.

— Достатъчно. Не ми трябва речи и мъдрости. Искам да си върна детето...

Тя притисна чело към стъклото и се загледа в далечината. Опитваше се да извлече удовлетворение от гледката на пожарите. Но нищо от това не можеше да запълни празнината, която чувстваше.

— Както желаш — каза Зуса.

— Остани — прошепна тя. Знаеше, че безликата се е накарала да се оттегли. — Какво става в града?

Другата жена посочи.

— Крадците са подготвени. Те запалиха тези огньове. И освен това избиха мнозина невинни. Мисля, че се опитват да настроят хората против краля. Има вероятност да успеят. Ако Велдарен е олтар, то ти го покри с кръв като жертва за сина си. Но не зная кой бог ще почете оброка ти. Може би и двамата ще измият ръце от този противен град.

Алиса кимна. Тя бе изпразнила ковчежетата си и бе заменила златото им с трупове. Струваше ли си подобна размяна? Нима можеше да има събитие, което да я оправдае?

— А какво стана с убиеца на сина ми?

Зуса си помисли за битката и за появата на Велиана. Безликата не знаеше за причината, поради която другата жена бе настояла да получи Стражителя. И не се интересуваеше. Знаеше само, че Велиана е пожертвала приятелството им.

Но тя не искаше да разкаже на Алиса за почти пълния си успех. А не искаше и да я лъже. Затова разкри само част от истината.

— Намерих го и се изправих срещу него — призна тя. — Но той успя да избяга. Не зная къде е.

— А ти успя ли да го раниш?

— Да. До кръв.

— Поне това е нещо. Тази нощ ще излизаш ли?

Зуса опря омотаната си в ивици ръка и се загледа навън. И бавно поклати глава.

— Не. Сега има единствено хора, които се избиват едни други. Мисля, че дори и Стражителя се е отдръпнал, за да остави събитията. Може ли да си вървя?

Алиса кимна. По средата на пътя Зуса спря и се обърна. Тя изглеждаше също толкова уморена, колкото Алиса се чувстваше.

— Ако ми позволиш тази дързост, бих искала да те помоля за нещо. Нека това бъде последната нощ на хаос, Алиса. Смъртта не може да запълни болката от друга смърт. Само ще те изцеди допълнително и ще те остави още по-изнурена. Няма да се преструвам, че тези хора заслужават милост, поне повече от тях не я заслужават. Но пътят, който си избрала, отвежда единствено до разруха. Макар да съм готова да те последвам, не е нужно да се стига до това.

— Не съм сигурна, че ще успея да спра започнатото — каза Алиса.

— Ти си лейди Алиса Гемкрофт. Достатъчно силна си.

След това безликата излезе. Вратата тихо изщрака след нея. Алиса отново се обърна към пламъците, но повече не можеше да се съсредоточи. Чувстваше се изморена, в последно време почти не беше спала. През целия ден в имението бяха пристигали граждани, които да поискат обезщетение за щетите, нанесени от наемниците ѝ. В крайна сметка Алиса се бе съгласила да плати всичко поискано, без значение от доказателствата. Не ѝ бяха останали сили, за да спори. А по-късно бе прехвърлила тази отговорност върху Бертрам.

Сякаш призован от мисълта ѝ, старецът отвори вратата и почука.

— Да, Бертрам?

Алиса задържа лицето си обърнато към прозореца, за да скрие сълзите си.

— Ако става дума за нещо, свързано с оплакванията, спести ми го. Не съм в настроение. А ти отдавна трябваше да си заспал.

— Както и вие. — Бертрам тихо се приближи. — Сънят ни спохожда трудно в подобни моменти. Идването ми не е свързано с исканията за обезщетения.

— А с какво?

Отражението му задъвка долната си устна, склусило ръце зад гърба.

— Прегледах сумата, която трябва да заплатим на наемниците, заедно с обезщетенията за гражданите. Тя...

— Казах ти да ми спестиш това — тросна се Алиса.

— Позволете ми да продължа. — Бертрам запазваше тона си овладян и успокояващ. — Изпълних нареждането ви и не се отнасях към цената като към нещо от значение. Но се страхувах от евентуални нередности. И страховете ми се сбъднаха. Исканията на наемниците се оказаха невероятни, особено предвид дадените от тях жертви. Гилдията им изисква допълнителна компенсация за погиналите и техните близки и роднини. Освен това пожарите бяха повече и по-масабни от очакваното, а вие поехте отговорност за почти всички случаи.

— И?

— Не ни остава нищо, лейди Гемкрофт. Богатството ви е похарчено. Освен ако не отложим плащанията с няколко години, няма да успеем да платим на поне една трета от наемниците и ще успеем да помогнем само за половината поправки.

Жената се вцепени.

— Сигурен ли си?

Той кимна.

— Проверих няколко пъти.

Пожарите, които горяха пред нея, внезапно придобиха съвсем ново значение.

— Включил ли си и тази нощ в сметката?

— Само наемниците. И то без да включвам погиналите, защото още не разполагам със сведения за точната им бройка. За пожарите смятам, че трябва да приемем най-лошото.

Струваше й се, че светът се разпада около нея. Как бе възможно цялото й богатство да се стопи тъй бързо? Да, северните мини бяха започнали да носят по-малко приходи през последната година, но те далеч не бяха единственият източник на печалба. Нима гилдиите наистина бяха разрушили толкова много?

— Не всичко е изгубено — продължи той, приближи се и я прегърна през рамо, за да я успокои. — Измислих начин, който ще ни

помогне да излезем от ситуацията. Освен това бихме могли да отложим някои плащания: за погиналите без семейства и за онези, чието положение сред пожарите не е толкова лошо.

— Какъв е този начин?

— Лорд Хардфилд е заделил значителна част от богатството си. Част, която е подготвял с мисълта да завещае на бъдещия си наследник. Ако двамата сключите брак, той би поел отговорност за дълговете ви. Позволих си да разговарям с него по въпроса. Той е склонен да ви помогне да преодолеете смъртта на сина си и да оставите зад себе си както нея, така и бедствието, което захвърлихте към града.

Тя скръсти ръце и ги притисна към себе си. Можеше ли да се омъжи за Артър? След пристигането си той винаги се бе отнасял мило с нея. И нямаше видимо намерение да си тръгва. Освен това неговата близост ѝ даваше известна утеха. Марк ѝ липсваше, но той нямаше да се появи, също като сина ѝ. Може би Зуса беше права. Може би беше време да сложи край на всичко това.

— Кога? — попита тя.

— Трябва да стане скоро, особено като вземем предвид дълговете ви. Ако в началото заплатим значителни суми, ще задържим останалите от кредиторите си и ще ги убедим, че имаме намерение да изчистим дълговете си. Леон Кънингтън ще помогне, ако го помолите. Никой от членовете на Трифектата не би позволил друг да рухне, защото това би посрамило самата Трифекта. До няколко дни мога да подготвя церемонията и всички необходими документи, които да бъдат представени пред кралския съд.

Нещо в тона му пораждаше смътно неприятно усещане. Като стърженето на метал по стъкло.

— Подеми нужните процедури, но се ограничи да кажеш на Артър, че съм склонна да погледна положително на идеята. Нека той да ми предложи, а не старият съветник на баща ми.

Бертрам се усмихна.

— Права сте, права сте. Лека нощ, милейди. Може би скоро ще си възвърнете покоя.

— Лека нощ, Бертрам.

След като той си отиде, Алиса угаси свещите, върна се в леглото си и се опита да заспи. Но не можа.

— Артър Гемкрофт — прошепна тя, за да изпробва звученето на това име. Той щеше да приеме нейното фамилно име: такава бе традицията с всички мъже и жени, които влизаха в семейство от Трифектата. — Артър Гемкрофт.

Трябваше да признае, че името звучеше добре. Достатъчно дълго бе отлагала брака си. Време беше да постъпи практично.

Макар идеята да изглеждаше разумна, тя не ѝ донесе успокоение. Алиса не спря да се върти в леглото си чак до сутринта. Прокрадналите се лъчи на слънцето осветиха измъчено лице.

Раната в крака на Призрака се оказа по-лоша от очакваното. Той се завърна в стаята си, внимателно свали оръжия и след това рухна в кревата. Тъй като прозорците нямаха завеси или кепенци, светлината се разливаше право в лицето му.

Не бе имал причина да се присъединява към тазвечершното клане, затова се беше отправил към любимата си пивница, където да удави болката в алкохол. Там бе припаднал. И никой не се бе осмелил да го събуди. Превръзката на крака бе протекла и раната се бе инфектирала.

И сега болката плъзваше по бедрото му подобно на паяк. Ако не направеше нещо, много скоро щеше да изгуби способността да си служи с коляното си. А може би щеше да изгуби и целия крак.

Вече нямаше да остане най-добрият. Дори нямаше да представлява заплаха. Човек с неговите сила и умение не бе орисан да осакатява. Немислимо бе боговете да са му отредили подобна съдба.

Боговете...

Призрака се изтърколи от леглото и отпусна цялата си тежест върху здравия крак. Проклета жрица. Стражителя бе попаднал в ръцете му. Нямаше значение, че бе изникнал ранен и без оръжия — платените убийства още в самата си същина бяха несправедливи.

Но Призрака бе постъпил глупаво, позволявайки ѝ да се погрижи за ранения Зенке. Бе смятал, че девойката е прекалено млада, за да представлява заплаха. Само как бе грешал.

— Не се притеснявай от големите змии — бе му казал един приятел, докато двамата бяха прекосявали равнините към Велдарен. — Дребните носят най-силната отрова.

Жрицата бе дребна змия, привидно незабележима сред магьосника и бойците.

Глупак. Глупак!

Той закуцука към единствения друг мебел в стаята си — голям скрин, пълен с дрехи. Призрака се опря на него, издърпа първото чекмедже и го захвърли на пода. От образувала се пролука измъкна малка торба с монети. Това трябваше да стигне. След това взе мечовете си, отвори вратата и потъна сред болезнената светлина на утрото.

По пътя към храма коляното го предаде двукратно, неспособно да издържа тежестта му. Кожата около него бе потъмняла противно, а от раната сълезеше зелена гной. Никой от минувачите не му обръщаше внимание — те го заобикаляха като неживо препятствие.

И при достигането на светилището Призрака не бързаше да се радва, все още му предстоеше да преодолее стъпалата. След първите няколко му се наложи да захвърли гордостта си. Той седна върху тях, обърнат с гръб към сградата, и започна да се издига на ръце. Най-сетне достигнал върха, чернокожият се изправи с помощта на една колона.

Пред дървените врати се бяха струпали мъже и жени, които ридяха за помощ. Нямаше съмнение, че и вътрешността на храма също е изпълнена с молители и молещи се. Призрака бе видял пожарите, бе чул битките, разгръщали се из улиците на града. Този път крадците не се бяха задоволили да устройват засади, а бяха преминали в настъпление.

Той започна да си проправя път сред множеството — раната в коляното не влияеше на огромните ръце. Мнозина се извъръцаха, за да го изгледат възмутено, но замълчаваха, когато видяха огромното туловище с боядисано лице.

Озовал се в храма, Призрака се облегна на стената и се огледа. Свещенослужителите непрекъснато притичваха наоколо като бели пчели. Те коленичеха, разменяха няколко думи, може би молитви, и бързаха да се отправят към следващите посетители. По-възрастните се задържаха по-дълго. Мнозина от тях полагаха ръце върху рани и шепнеха молитви към Ашур. Тогава бяла светлина обгръщаше дланите им, понякога слаба, а друг път силна, и се вливаше в раните.

Точно от това се нуждаеше и Призрака. Макар да не беше вярващ, не можеше да отрече, че от жреците има известна полза. Но той нямаше намерение да рискува с някой млад и неопитен целител.

— Къде е Калан? — попита той, сграбчвайки една минаваща жрица. Лицето ѝ бе обгърнато от паяжина бръчки.

— Зает е — каза възрастната жена и го изгледа укорително. Тя не изглеждаше впечатлена нито от ръста му, нито от цвета на кожата му.

— Доведи го. — На свой ред Призрака не обръщаше внимание на опитите ѝ да се освободи. — Той ми е длъжник. Кажи му, че го търси онзи, който предишната нощ спаси проклетия му храм.

Жрицата го изгледа. Макар да изглеждаше невъзможно, смръщването ѝ се задълбочи.

— Ще го потърся — каза тя и се отдалечи. Призрака се облегна на стената и затвори очи. Ако съсредоточеше слуха си да не обръща внимание на звуците и отстранеше разсейването на гледките, можеше да се съсредоточи изцяло върху болката си. А това го караше да се чувства по-добре. Слепоочията го пробуждаха болезнено при всяка пулсация, но болката се намираше под контрол. Той можеше да почувства границите ѝ. Почти не усещаше отминаващото време.

— Виждам, че си се завърнал — каза мъжки глас. Призрака се раздвижи и видя Калан. Свещеникът изглеждаше изморен, с възпалени от недоспиване очи и насилена усмивка. — На какво дължим честта?

Призрака мълчаливо повдигна крачол, за да покаже раната. Самият той потръпна при вида ѝ. Болнавият цвят се бе разширил, зелената гной преливаше от превръзката. Усмивката на върховния жрец изчезна. Той сграбчи другия за ръката.

— Ела. Трябва да легнеш.

Призрака, надявал се на бързо целение, искаше да се възпротиви, но не го стори. Главата го болеше, стомахът му не спираше да се бунтува, а освен това се чувстваше страшно изтощен. Подобно на огън болката стопяваше цялата му енергия.

Калан го поведе сред лабиринт от хора и пейки. Свещеникът непрекъснато се оглеждаше, но никъде не видя свободно място. Мърморейки, той поведе посетителя към задната част на храма, в една малка стая. В нея имаше бюро, библиотека и креват. Именно върху този креват жрецът му заръча да легне.

— Ще трябва да се задоволим със стаята ми — каза върховният жрец. — Боя се, че леглото ми може да се окаже малко за теб.

— Леглото си е легло — промърмори Призрака. И подметна кесията. — Ще спасиш ли крака ми?

Калан внимателно нави крачола до бедрото. А Призрака затвори очи. По някаква странна причина не искаше да гледа. Не искаше да разбира какво ще прави жрецът. Боговете бяха за останалите, не за него. Златото и убийствата достатъчно добре изпълняваха ролята на божество.

Той чу шепот, очевидно молитва, затова извърна глава и се опита да се успокои. Болката продължаваше да пулсира и да се разгръща. Тя достигаше до пищяла му. Сякаш кракът му не бе посечен с острие, а премазан с огромна тояга.

Слухът му бе досегнат от странен звук: напомняше тих ветреца, прелитащ край отвора на пещера, но бе по-плътен. Светлината блесна дори и през затворените клепачи. Тя се изля в краката му, огнена. Призрака се вкопчи в рамката на леглото и стисна зъби. Дълбокото вдишване накара ноздрите му да трепнат.

— Инфекцията се е разпростряла дълбоко — долетя гласът на Калан. — Потърпи, Призрако. Зная, че си силен. Ще издържиш.

Последваха още молитви и нов изблик на светлина. Този път тя не породила усещането за огън, а само студено вцепенение, което се разпростираше със заплашителна бързина. За момент Призрака се притесни, че то ще достигне дробовете му и ще ги вледени завинаги. Но усещането спря до бедрото му и започна да се смалява. Едновременно с това тъмнокожият осъзна, че оттеглянето на студа е отнесло и болката.

— Какво направи? — попита той и се осмели да отвори очи.

— Това, което искаше да направя — отвърна Калан.

Свещеникът поднови молитвите си, отпуснал ръце над коляното му. Разсечената плът започна да се съединява отново. Върху тъмната кожа изникна белезникав белег. Приключил, Калан се отдръпна назад и тежко се отпусна на вратата. Изглеждаше, че сенките около очите му са се задълбочили.

— Тези два дни се оказаха дълги — промълви той.

— Вини Трифектата — каза Призрака.

— Не виня никого. Нямам причина. Някои дни са дълги, други са болезнено къси. Но трябва да призная, че предпочитам по-спокойните дни.

Призрака се засмя, но нямаше сили да продължи диалога. Обгръщаше го сънливост. В пивницата бе спал само няколко часа, и то

сън, който не бе донесъл облекчение. Болката бе открила начин да го преследва дори и в унеса му.

Той действително заспа. Сънят му бе дълбок и без никакви видения. Събуждането донесе със себе си усещането за много изминало време. Кракът му се чувстваше много по-добре, макар че Призрака още не смееше да го раздвижва. Ами ако всичко видно бе илюзия и болката се завърнесе с цялата си сила, когато той се осмелеше да пристъпи?

Мъжът разтърка очи и тръсна глава, за да ускори разсънването си. Беше сам.

Когато отпусна тежестта върху коляното си, то се подгъна и не издържа. Призрака се вкопчи в таблата на леглото. И изпсува.

В следващия миг се почувства гузен заради постъпката си. Глупаво усещане, но въпреки това по врата му плъзна червенина. Той приседна върху леглото.

Какво трябваше да прави сега? Тук не го заплашваше нищо, освен това вече бе платил за това легло и целението. Единствено Стражителя торможеше съзнанието му. Трябваше да се изправи отново срещу него, без досадните наемници. Как можеше да постигне това? И дали Стражителя щеше да сглупи да се върне в онази къща, за която вече знаеше, че е известна на враговете му? Призрака не знаеше почти нищо за жертвата си. Може би онзи все още се намираше в дома на Есхатон, а може би в момента бе преполовил пътя за Кер.

Десет минути по-късно вътре пристъпи Калан. Той изглеждаше малко по-добре. Малко.

— Беше ли ползотворна почивката ти? — попита свещеникът. Въпросът му бе зададен разсеяно, по-скоро по задължение, отколкото от искрен интерес.

— От години не бях спал така. Колко време е минало?

— Около пет часа.

Калан придърпа стола иззад бюрото си и се отпусна в него, загледан в плота. Няколко минути той не каза нищо, а се зае да разтърква челото си и да се наслаждава на спокойствието.

Призрака бе виждал подобни прояви и преди — у войниците след дълга битка. След като кръвта и телата изчезнеха от дневния ред, бойците се оттегляха в себе си, за да почерпят спокойствие от усамотението и втрият тишина в слепоочията си.

— Все още ли е зле? — попита Призрака. Мълчанието бе започнало да го измъчва.

— Беше — отвърна Калан, все така загледан в бюрото си. — Сега е по-добре. Има много мъртви. И още повече гняв и безнадеждност. Прекалено много са онези, които очакваха чудеса.

Призрака почувства зараждането на ново неловко мълчание. Тъй като тази тема не бе подходяща за него, тъмнокожият насочи разговора към по-светски теми.

— Какво му има на коляното ми? — попита той. — То не издържа тежестта ми.

Този път Калан погледна към него.

— Отстраних инфекцията и затворих раната, но мястото все още е чувствително. Заклинанието, което използвах, за да заглуша болката ти, изчезва бавно. Докато то отшуми, повечето от мускулите на засегнатото място ще останат неподвижни. Недей да напругаш крака си, няма как да ускориш процеса. След няколко часа отново ще можеш да ходиш, макар и с накуцване. А след още няколко ще можеш да продължиш с делата си. С убиването, предполагам. Което ще изпрати при мен още мъже и жени, които да лекувам.

— Платих за целение, не за обиди.

— Извини ме. Не беше уместно от моя страна.

— Не беше.

Призрака наклони глава към стената, защото не искаше да гледа към стареца. Единствените, които бе убивал в последно време, бяха онези, за които му бе платено, или наемниците, от които бе защитил храма. Такава благодарност ли му се полагаше за постъпката? Мъгляви обвинения и званието на убиец?

— Имаш ли представа какво е да живееш на място, където всички те мразят или се страхуват от теб? — попита Призрака.

— Мнозина се чувстват неспокойно в присъствието ми. Много други се гневят на думите ми.

— Но не и целият град. Дори и онези, които се страхуват от теб, са тласкани от неразбиране. Мен също не разбират, но разликата е, че биха могли да станат като теб, стига да поискат. А каквото и да направят, не могат да заприличат на мен. Биха могли да се намажат със сажди, но това ще изчезне след първата вана.

Калан се облегна на стола си и обърна глава към събеседника си. И за пръв път го погледна с внимание.

— Заради това ли боядисваш лицето си? За да им покажеш колко си различен?

Призрака прихна.

— Искаш ли да знаеш защо? Истинската причина? Боята трябва да им покаже как разликата между нас, между мен и теб, е нещо незначително като слой боя. Нещо тъй дребно, че ние дори не му обръщаме внимание, когато го нанасяме върху стена или броня. Но никой не съзира това. Вместо това те ме поглеждат с още по-голям ужас. В началото преследваните от мен ме наричаха Призрака. А аз започнах да си служа с това име. Ако не друго, те мразеха и се страхуваха от моето творение, а не от мен самия. Нека съсредоточават омразата си върху нещо, което бих могъл да захвърля с лекота.

— Убиец ли си? — попита свещеникът.

— Не. Но мисля, че Призрака е убиец.

— А кой си ти, когато не си Призрака?

Тъмнокожият го погледна. Искаше да открие същинската мисъл, която се криеше зад въпроса. Калан изглеждаше искрено заинтересуван в питането си, у него нямаше лъжа или притворство, а Призрака се считаше за експерт в откриването им. Кой беше той, когато не беше мъжът с бялото лице? Кой беше той, когато не преследваше хора и не прибираще пари в замяна на трупове им?

— Не съм сигурен, че си спомням.

— Помниш ли собственото си име?

Трябваше да го е запомнил, но се оказа, че не е така. Преди повече от десет години той бе започнал да използва призрачното прозвище. А преди това бе сменил десетина имена, по едно за всеки град, в който бе спирал пътуването си. Спомените от детството, в които майка му се обръща към него, също бяха останали изгубени в мъглата на времето. Внезапно той изпита срам. Прииска му се да се махне от настойчивия поглед на свещеника.

— Не — изрече накрая той. — И може никога да не си го спомня. Защо те интересува това, старче?

— Щом питаш: боя се, че недоверието ти е проникнало много по-дълбоко от каквато и да е инфекция.

С помощта на стената Призрака се изправи върху здравия си крак.

— Благодаря ти за помощта. Късмет в целението.

— И на теб.

С накуцване Призрака напусна храма. В този момент повече от всякога бе убеден, че Хаерн трябва да умре. Ако не друго, поне за да успокои внезапно смутения му ум.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Велиана издърпа кинжала си от врата и изрита тялото. Навсякъде около нея се носеше вонята на кръв и мъртви тела. Домът бе потрошен изцяло. Нищо не бе останало от мебелите. Мъртвешката маска бе застанал на вратата и се оглеждаше за още нарушители, навлезли в територията им. Близнаците се появиха от другата стая.

— Аз съм ранен — каза Миер.

— Той е ранен — каза Ниен.

— Зле ли? — попита Мъртвешката маска, без да се обръща.

— Не.

Това изглеждаше достатъчно за магьосника. Велиана почисти кинжала си и рязко го прибра в колана си. Чувстваше се на път да припадне. От началото на нощта те бяха избили над тридесет души — наемници и крадци. Сега утрото преваляше, а убиването все още продължаваше. Последните им жертви бяха принадлежали към Вълчата гилдия. Изглеждаше, че Мъртвешката маска не се насищаше на кръв. Велиана едва се държеше на крака, а магьосникът все още подскачаше наоколо като развълнувана мома.

Най-лошото бе, че уличката, която бяха избрали да защитават тъй ожесточено, бе къса, рядко посещавана и носеше нищожни печалби.

— Това е безнадеждно — каза тя и се приближи към първомайстора си. Хубава гилдия. Четирима крадци, застанали да убиват навлезлите в уличката им. Несъмнено останалите предводители трепереха от страх. — Постигнахме единствено няколко трупа.

— Слухове — отвърна маскираният и продължи да оглежда улицата. — Мълви. Преувеличения. С времето те ще започнат да работят за нас. Започваме с една улица, за която целият град научава, че е наша. Тогава към нея прибавяме втора. Трета. С всеки изминал ден ще се разгръщаме все повече, докато не се разпрострем до максималните си възможности. По това време нашата гилдия ще е станала най-ужасяваща, защото ние сме малцина, но опитни. И ще сме показали, че другите не могат да ни спрат. Или дори да ни забавят.

Велиана подбели очи, но реши да не продължава разговора. Чувстваше се прекалено уморена, за да спори.

— Не би било зле да поспим — каза един от близнаците.

— Да, не би било — потвърди другият.

— Така да бъде — реши магьосникът. — Да се връщаме. Утрешният ден ще бъде не по-малко натоварен. Дори повече, ако наемниците решат да не си дават зор. Гилдиите представляват далеч по-голяма заплаха за нас. За войниците ние сме нищожна група, която не си струва усилията, другите гилдии представляват интерес за тях. Но Трен, Кадиш, Уилям... Те ще разберат. Някой от тях ще се нахвърли отгоре ни с цялата си ярост. Тази битка ще трябва да спечелим на всяка цена, цялото ни бъдеще ще почива на тази победа.

— От всичко това чух единствено думата *почива* — отбеляза Велиана.

Той присви очи зад маската, но в следващия миг се засмя.

— Трябва да знаете и разберете, че ни очакват и по-дълги дни. Но пък няма причина да се пресилваме излишно. Днес постигнахме нужното. Да се оттеглим.

Магьосникът ги поведе. Никой не ги нападна по пътя, никой не ги следеше. Тази уличка далеч не беше един от центровете на гилдийна активност. Малцината изникнали тук крадци лежаха убити. Повечето от тях бяха бягали от наемниците.

Когато достигнаха убежището — изба, наета от заможен пивничар — Мъртвешката маска запали факла с едно докосване на пръсти и поведе съгилдийниците си надолу.

Скривалището не беше празно.

— Доста се забавихте — отбеляза Стражителя, облегнат на отсрещната стена.

Близнаците изтеглиха кинжали. Велиана осъзна, че и нейната ръка е полетяла към оръжието. Мъртвешката маска повдигна ръка, а после свали втората половина от името си и се усмихна.

— Прости ни. Не знаехме, че ни чакат гости. Дошъл си да приемеш предложението ми?

Хаерн кимна към близнаците.

— Виждам, че си си намерил нови приятели.

— За момента — изрекоха Миер и Ниен.

Стражителя се засмя.

— Нищо против. Приемам, че можеш да четеш?

На колана му висеше кожена торба, пълна със свитъци. Той извади един от тях и го подхвърли на магьосника. Онзи го улови и го разгърна. Тъй като върху лицето му скоро изникна изненада, Велиана се приближи, за да погледне. Но мъжът движеше свитъка прекалено бързо.

— Целият град? — попита Мъртвешката маска. Изглеждаше готов да избухне — гневно и същевременно в смях. — Да не си се побъркал?

— Може би. Да не би да те хвана страх?

— Не извъртай нещата. Искаш да представиш едно и също искане пред гилдийните първомайстори и Трифектата и да ги принудиш да приемат в рамките на една нощ?

Велиана издърпа свитъка от ръката му, за да прочете сама. Прилежният почерк на посланието предупреждаваше четящия или да приеме посочените условия, или да умре: кралят или неговите съветници щяха да утвърдят сума, равна на половината злато, изгубено заради кражби или похарчено за наемници, да бъде разпределена по равно сред петте гилдии крадци. В замяна гилдиите се съгласяваха да не допускат кражби в рамките на градските стени. Следваше датата, на която Стражителя очакваше да получи отговор... тя щеше да настъпи след две нощи.

Жената отново сви пергаментата и го подметна обратно към Хаерн, който ловко го улови.

— Това е безумие.

— Ако не греша, идеята беше ваша, а не моя. Така че безумието е споделено.

Мъртвешката маска се изсмя.

— Аз исках провеждането на среща, на която те да постигнат споразумение. Исках отлагане, което да предостави шанс за известна намеса и проредяване на гилдиите, които биха се възпротивили. А ти възнамеряваш да принудиш гилдиите и Трифектата да станат първи приятели, и то да постигнат това разбиране в рамките на една нощ. Какво ти дава основание да смяташ, че това би проработило?

— Знаеш, че неколцина ще се съгласят веднага — настоя Хаерн. — Наемниците унищожават всичко. Тази разруха ще продължи, докато услугите им не започнат да излизат прекалено скъпо на Трифектата.

Войната продължава над десет години, далеч по-дълго от желанието на Трен. Трифектата не спира да губи пари, но не разполага с достоен начин да излезе от положението. Доколкото Трен изобщо би й позволил.

Велиана поклати глава.

— Точно ти би трябвало да знаеш колцина биха се възпротивили на подобна промяна. Ти искаш да ни превърнеш от крадци в долнопробни телохранители. Това изисква промяна в самата същина на гилдиите.

— Гилдиите са се променяли и преди — възрази Хаерн. — Преди баща ми да се укрепи, те са били съставени от обикновени крадци, нищо повече. Крали са каквото им попадне, без дори да помислят да посегнат към Трифектата. Наркотиците, трафикът, рекетът — всичко това е плод на неговата мисъл. На неговата визия. Той промени същината на играта.

Гласът му ставаше все по-тих.

— Баща ми превърна група ловкопръсти бедняци в империя на организирани кражби и смърт. Останалите гилдии последваха примера му. Дайте ми шанс да заменя наследството му. До този момент само убивах. Време е да придам смисъл на тези убийства. Те ще послужат като заплаха и предупреждение. Всеки първомайстор или благородник, който откаже, ще намери смъртта си. Онзи, който заеме мястото му, ще получи същия избор. И ще бъде сполетян от същата орис, ако откаже. Баща ми положи началото на този хаос, а аз ще сложа край.

Велиана погледна към магьосника, който бе потънал в мисли. Почти се виждаше как идеята назрява в ума му и оформя разклонения в зависимост от евентуалните реакции на всички замесени.

— Разполагаш с одобрението на Пепелявата гилдия — неочаквано каза той. — Тази нощ ли ще разнесеш посланията?

— Да.

— Тогава върви. Имам само една молба: остави баща си на мен.

Хаерн поспря и сведе поглед.

— Така да бъде — рече той, когато отново повдигна очи. — Ти възнамеряваш да натрупаш богатство, Маско, затова ти имам доверие. Но помни, че условията важат и за теб.

Магьосникът не изглеждаше притеснен от заплахата.

— Запази енергията си за онези, които ще ти създадат неприятности.

Когато гостът им си отиде, Велиана се нахвърли върху Мъртвешката маска.

— Неговото безумие мога да разбера, но ти? Защо го подкрепи?

Той я изгледа спокойно с двуцветните си очи.

— Ако успее, хубаво. Ако се провали, ние не губим нищо, Велиана. Освен това замисълът му ще отвлече вниманието от нас. Планът му е лудост и най-вероятно ще докара смъртта му, но аз няма да го спра. По-дребните крадци вече изпитват ужас от него. Ако Хаерн оцелее, той ще се превърне в истински ужас. Подобна репутация е единственият начин да задържи споразумението достатъчно дълго, за да извлечем полза.

— Защо Трен? — попита Миер.

— Защо ние? — попита Ниен.

— Защото — Мъртвешката маска се обърна към близнаците, усмихнат до уши — ако той приеме, останалите гилдии ще го последват като плочки за домино. Или бихте предпочели да оставя най-важната част от целия план в ръцете на друг?

За последно Джерънд Кролд бе виждал жителите на Велдарен толкова гневни по време на гладните бунтове преди пет години. Като кралски съветник му се бе наложило да изслуша множество оплаквания относно бездействието на градските стражи, пожарите, кражбите, а също и изисквания за компенсации. Седнал в неудобен стол, разгърнал счетоводна книга пред себе си, той отхвърляше всяка молба. Редиците молители не свършваха. И то при положение, че войниците не пропускаха някои от по-дрипаво облечените лица.

Когато слънцето най-сетне залезе, Джерънд проведе разговор с краля, в който го излъга за продължаващата поданическа привързаност. След това най-сетне бе свободен да се оттегли в покоите си, където по негово нареждане слугите бяха приготвили бутилка вино.

— Проклети крадци — промърмори той, докато оставяше коридора зад себе си. Изминалите пет години бяха посребрили косата му и бе превърнал брака му в редки преспивания със съпругата. Кролд прекарваше почти цялото си време в замъка.

Съветникът извади тапата, наля си чаша и вдигна тост към празната стая.

— За теб, Алиса. За два дни ти успя да разрушиш пет години напредък.

— За Алиса — съгласи се нечий шепот, докоснал тила му.

Джерънд едва не се задави. Той се извъртя рязко, с уплах, накъсван от колебание — дали да изтегли оръжие, или да рухне на колене и да се моли за живота си. Последният, промъкнал се в покоите му, бе самият Трен Фелхорн, придружен от някаква крадла. Двамата бяха заплашили живота на съпругата му, за да го принудят да внесе известни изменения в градското законодателство. Този път, загледан в сивия плащ насреща му, той си помисли, че няма за втори път да се поддаде на същата заплаха.

— Трен? — промълви той. Промъкналият се действително приличаше на него. Трен Фелхорн на младини.

Неочаквано съветникът бе пронизан от страх. Може би Фелхорн беше безсмъртен, неподвластен и дори господар на времето. Градът никога нямаше да се отърве от него.

Усмивката, изникнала върху лицето на непознатия, прогони нелепата мисъл. Това не беше Трен. Косата беше друг цвят.

— Не — отвърна мъжът, разпознал мислите му. — Аз съм Стражителя. Може би си чувал за мен?

— Чувал съм, но не бях сигурен, че съществуваш в действителност — засмя се Джерънд Кролд. — Сега виждам живота доказателство пред себе си.

Стражителя грабна чашата от ръката му и я допи. След това примлясна и му подметна един свитък.

— Прочети.

Джерънд изпълни повелята. И след всяко следващо изречение изумлението му растеше.

— Искаш идеята да бъде приписана на краля? — попита той, когато вдигна очи. — Но защо?

— Колкото повече бъдат замесени, толкова по-добре — отвърна Стражителя. Той се бе облегал до вратата, където тя би го скрила при отваряне. Дори и ако Джерънд успееше да повика войниците (и да остане жив), натрапникът пак щеше да ги изненада. — Освен това ми е нужна трета страна, на която останалите две да имат доверие.

Дворецът е приемал подкупи и от Трифектата, и от крадците. И двете страни смятат, че в крайна сметка тяхното влияние е решаващо.

— Едуин никога не би се съгласил. Той още се бои, че някой ще отрови чая му или ще посипе метални стърготини в брашното за хляба му. И подскача при вида на всяка сянка.

— И двамата с теб знаем, че в момента кралят трябва да се страхува от нещо много по-реално. Градът е побеснял. Вие не успяхте да защитите обикновените жители. Този път нещата стигнаха прекалено далеч. Една четвърт от града е опожарена. В ръцете на наемниците погинаха невинни мъже и жени. Онеправданите се обръщат към двореца, но не намират нито съчувствие, нито справедливост. Няма към кого да се обърнат и на кого да се доверят. Помниш ли предишните бунтове? В сравнение с назряващите сега, онези ще приличат на мирни шествия.

Джерънд кимна. Той сам бе видял гнева на мнозина от чакащите. А срещата с него определено не бе оправила настроението им. Нямаше да е трудно да убеди крал Велор да се съгласи. След като подсилеше страховете му, а после му предложеше изход, който на всичкото отгоре щеше да го превърне в герой, владетелят щеше да приветства предложението.

Съветникът отново погледна към пергамента. Опитваше се да открие уловката, притаена сред думите.

— А ти какво ще спечелиш от всичко това? — осмели се да попита Кролд.

— Всички искаме да оставим наследство. Това ще бъде моето. Впоследствие споразумението ще зависи от теб. Ще бъдеш ли в състояние да го поддържаш?

Тези думи събудиха отдавнашен спомен. А и лицето... Преди пет години той се бе опитал да залови сина на Трен Фелхорн. Дори бе използвал Робърт Хаерн, предишния кралски съветник, за да му помогне. Изминалото време бе размътило образа в паметта му, а и детето също бе пораснало, но въпреки това...

— Ти трябва да си роднина на Трен — каза той. — Арон, неговият изчезнал син?

Стражителя дръпна качулката над лицето си, видимо помръкнал.

— На твое място бих запазил подобни мисли за себе си. Те са опасни.

Кръвта на Джерънд изстина.

— Разбира се, разбира се. Това не е от значение. Но ще успееш ли да постигнеш замисъла си? Нито една от страните не би се подвела по блъф.

— Живял съм на улиците, където избивах крадците като кучета. Всяка от гилдиите ме е приела за член, без дори да го осъзнава. Зная къде живеят, къде се крият. Малцина биха могли да се противопоставят на умението ми, а решителността ми е неоспорима. Ще ги избия до крак, ако се наложи. Накарай краля да се вслуша в теб.

Той се отдели от стената и положи ръка върху дръжката.

— Вече разпратих останалите съобщения. Скоро трябва да получиш отговорите. Утре ще дойда отново, за да видя кои не са се съгласили.

— Разбирам.

Докато неканеният гост излизаше, Кролд не можа да сдържи тихия си смях. Стражителя спря, явно заподозрял капан.

— Не, не е това — каза съветникът, докато другият отново затваряше вратата. — Просто ситуацията ми се стори смешна. Преди години баща ти дойде при мен и ме заплаши, за да му помогна да разпали конфликта. Сега ти си тук, за да сложиш край. Този път крушата е паднала далече от дървото си.

При тези думи Стражителя отново се усмихна.

— Лека нощ, съветнико. Изпълни своята част и не се тревожи за мен.

Той изчезна. Джерънд се отпусна върху леглото си. Едва сега ръцете му започнаха да треперят в закъсняла нервност. Изглеждаше, че стените и пазачите не можеха да спрат онези, притежаващи достатъчно умение. Може би параноята на краля не бе чак толкова неоснователна...

— Къде е проклетото вино? — промърмори той, оглеждайки се. Открил бутилката, той я сграбчи и започна да пие направо от нея. Предвид нещата, които му предстоеше да стори, щеше да се нуждае от цялата си налична храброст.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Привечер Делисия го завари да се подготвя.

— Къде отиваш? — попита девойката.

Хаерн бе преспал в стаята на Зенке. Последният все още отсъстваше, отдаден на обиколка по кръчмите.

— Имам работа — отвърна Хаерн. Сандъкът с оръжия лежеше отворен пред него. Няколко кинжала изчезнаха в колана му, а един бе мушнат в ботуша.

— Брат ми се зае да поразпита. — Тя хвана лактите си. — Наемниците няма да излизат днес. Какво си замислил? Поне тази нощ може да протече спокойно.

Хаерн се подсмихна.

— Тук нощите никога не са спокойни. Може би тихи, но пък убийствата, изпълнени правилно, протичат безшумно. Както и да е. Обещай ми, че няма да излизаш. Ще стане много опасно.

Тя отпусна длан върху ръката му.

— И за теб ли?

Другият сви рамене:

— Няма как. Отваря ми се възможност да сторя нещо значимо, Делисия. Нещо истинско.

— Ще убиваш ли?

— Не е същото. — Хаерн подбели очи.

— А тогава?

— Безопасност. За всички ни. Ще унищожа наследството, което баща ми иска да остави. Ще сложа край на започнатото от него. Или ще умра.

— Не е нужно да правиш всичко сам — каза тя. — Позволи ни да ти помогнем. Позволи ми да ти помогна.

— Ти изгуби достатъчно заради мен. Няма да изложя на риск живота ти.

— Кой е казал, че имаш избор?

Младежът я погледна.

— Не мисля, че там, където отивам тази нощ, някога е стъпвал жречески крак. Лека нощ, Дел.

Той взе ръката ѝ и я целуна, а после излезе.

Замъкът не се намираше далече, но изкачването на стената, прокраждането край пазачите, изкатерването до един от прозорците и промъкването в стаята на Джерънд му отнеха повече време от предпочетеното. Може би трябваше да си уреди среща със съветника на портата. Така щеше да си спести време и усилия.

Джерънд вече го очакваше и се усмихна при влизането му. Хаерн забеляза нервния му поглед и начина, по който трепваха краищата на усмивката му. Но тази нервност не се дължеше на подготвен капан. Тя бе предизвикана от факта, че погледите на всички гилдии бяха насочени към него. Плюс гнева на Трифектата.

— Какви са отговорите? — попита Хаерн. Той премина направо към въпроса, нямаше време за губене.

— Единствено Пепелявата гилдия и Лори Кинън не отговориха. Никой от икономите на тукашния му дом не се осмели да отговори от негово име.

— Вече разполагам с отговора на Пепелявата гилдия. А Лори ще последва съгласието на останалите двама от Трифектата. Кои от гилдийните първенци дадоха съгласие?

— Вълчата гилдия ще се съгласи, но само ако и Трен го стори. Ако Паяците не се присъединят, Вълците ще отрекат, че изобщо са поставяли това условие.

— Това ли е всичко?

— Пратеникът на Змийската гилдия каза, че приятелите му по-скоро биха облизали задниците на хиляда трупа, отколкото тези на Трифектата. Ястребите отговориха със стрела, към чийто ствол бе привързано парче плат с една дума. *Никога*. Съветникът на Леон Кънингтън изпрати писмо, в което заявява, че господарят му е склонен да преговаря, но не и при такива условия. Лейди Гемкрофт ме обърка. Тя ми изпрати писмо, в което се казваше, че по-скоро би се съгласила да я убиеш. А съветникът ѝ по-късно настоя, че с течение на времето имало вероятност тя да промени решението си. Що се отнася до Паяците...

Джерънд Кролд посочи към опакована кутия, оставена край леглото му. Вътре Хаерн откри отрязана глава със защити очи и уста.

— Кой е този? — намръщено попита той.

— Погледни по-внимателно.

Хаерн го стори. Главата имаше сива коса, тесен нос и пресен белег, започващ от лявото око и стигащ до ухото. Върху лицето на съветника личеше същия белег, макар и избледнял.

Младежът се почувства виновен. Кой ли клетник се бе простил с живота си, за да послужи като послание за очакващата съветника съдба?

— Не се поддавай на опитите им да те сплашат — каза Хаерн. — Няма да им позволя да стигнат до теб.

— Как? — отчаяно промърмори Джерънд. — Три от петте гилдии и двама от Трифектата са ти отказали. Нима можеш да убиеш всички тях? Бих могъл да убия теб и да ги оставя да се сражават помежду си.

Хаерн присви очи. Съветникът веднага съжали за думите си.

— Извини ме. Пренапрегнат съм и съм страшно уморен. Освен това пих повече, отколкото трябваше. Как ще разбере, че си успял?

— Те ще дойдат да ти кажат — рече младежът и се наклони да си иде. — Ще бъдеш ли така добър да ме изпратиш? Нямам време да си играя на криеница с войниците ти.

— Разбира се. Защо не? Кралският съветник и един асасин да крачат рамо до рамо. И по-лоши неща съм изтърпявал.

Двамата се отправиха към портата на замъка. На няколко пъти Кролд трябваше да успокоява войници, които виждаха плащовете на Хаерн и веднага стигаха до логичното заключение.

Край огромния вход Джерънд го сграбчи за ръката и го обърна към себе си.

— Внимавай кого убиваш най-напред. Ако се провалиш, а убиеш водителите на една от страните, ще нарушиш равновесието. Трябва да успееш, Стражителю.

— Ако наруша равновесието, поне ще имате победител — усмихна се Хаерн. — И не се притеснявай, не възнамерявам да умирам. Ще мина да те посетя сутринта, обещавам.

Той се затича и изчезна сред улиците. Не спираше да се оглежда, защото знаеше, че гилдиите ще се подготвят за появата му. До този момент той бе представлявал единствено фантом за тях, но с искането си той бе влял плътност към неуловимостта си. Мъртвешката маска се

бе усъмнил в разумността му. Може би с основание. Но освен това магьосникът беше и разбрал. След като Хаерн трябваше да опита, защо да не опита невъзможното?

Той реши да направи първото посещение на Ястребите. Те не обичаха Паяковата гилдия, а неотдавнашният им сблъсък с тях и с наемниците значително бе намалил числеността им. Техният първомайстор, Кадиш Вел, беше сравнително разумен човек, със слабост към хазарта. Ако Хаерн успееше да го убеди да даде шанс на споразумението, особено като начин да ограничи опасността от Трен, Кадиш щеше да даде съгласие.

Ястребовата гилдия бе променяла седалището си неколkokратно, но в последно време не бе напускала настоящата си кръчма, дори и след нападението на Трен. Изглежда Кадиш Вел се бе уморил да бяга.

По време на наемническото вилнеене крадците бяха напуснали убежището си, но тази нощ несъмнено щяха да се върнат. В лицето на странната заплаха на Стражителя те щяха да се оттеглят на познато място, където се чувстваха сигурни и познаваха всяко лице и всяка сянка. Може би, ако Хаерн извадеше късмет, те щяха да сметнат това послание за блъф или дори лъжа от страна на краля, с която той се опитва да възстанови популярността си сред побеснялото население на Велдарен. Но дори и тогава крадците щяха да стоят нащрек.

Нищо от тази нощ не се очертаваше да бъде лесно. Ако можеше да постави началото с незабелязано убийство, щеше да го стори. В света на крадците трупове бяха по-красноречиви от думите.

Той вече бе отправил предупреждението си.

Пред входа на скривалището стояха двама мъже. Левият имаше вид на отегчен човек, изпратен да дежури заради нещастен жребий. Другият беше по-възрастен и по-внимателен. Хаерн мина край тях с накуцващо мърморене, успешно влязъл в ролята си на препил. Никой от Ястребите не му обърна внимание. Отминал, Хаерн се облегна на кръчмата в привидно търсене на опора. В задната ѝ част той се натъкна на врата. Както очакваше, тя се оказа залостена.

Наоколо гъмжеше от бездомни котки. Една от тях, приведена над парче мас, изсъска сърдито.

— Права си — прошепна Хаерн. — Трябва да си изчакам реда.

Пространството зад пивницата беше тясно, мрачно и пълно с потенциални скривалища. Десет минути по-късно откъм вратата се

разнесе дрънчене. В следващия момент тя се отвори със скърцане.

— Плюскайте — каза изникналият едър мъж. Той изля някаква кофа, привидно изпълнена със смесица от повръщано и дървесни стърготини. Котките веднага се нахвърлиха върху разплисканата помия.

Докато онзи се обръщаше, Хаерн скочи от скривалището си и обви ръце около врата му. След едно рязко движение туловището вече се свличаше. Викът му остана заглушен от дланта на Хаерн.

— Приятна почивка — прошепна той и се промъкна вътре.

Озова се в склад, почти изцяло зает от два огромни рафта. От предната част на кръчмата долитаха пиянски гласове. Настойчивостта им бе доказателство, че пивничарят не би напуснал мястото си, за да излива боклуци. Мъжът, когото Хаерн бе повалил току-що, явно отговаряше за реда в пивницата. Неговото присъствие определено нямаше да липсва никому.

Хаерн надникна изпод вратата, отвеждаща към залата. Можаше да види чифт космати крака — застаналият зад тезгяха кръчмар разчесваше глезена си.

От предишните си идвания тук Хаерн знаеше, че от дясната страна се намира заключена врата. Зад нея започваше стълбище, спускащо се в скривалището на Ястребите. Но как можеше да проникне там? Не можеше просто да мине край кръчмаря...

Облегнат на стената, младежът бе споходен от идея. След миг изчакване той наблегна с лакти. Стената беше дървена, непокрита. Хаерн опря крака в пода и натисна по-силно. Надяваше се, че смехът и песните ще заглушат пукота. За момент мускулите му се напрегнаха болезнено. Тогава дъската изпращя.

Ръката, главата, а после и останалото тяло на Хаерн преминаха отвъд. Той се озова зад заключената врата. Пред него се спускаше стълбище. В подножието му се издигаше поредна подвижна преграда.

Хаерн изтегли мечовете си и отново получи възможност да се възхити на начина, по който те прилягат в ръцете му. Зенке му бе връчил скъп подарък. Дано остриетата получеха полагащото им се.

Долната врата се оказа отключена. Младежът я изрита и скочи вътре, дирещ първата си жертва. В помещението имаше четирима, които играеха на карти. С викове те скочиха от масата си и посегнаха да извадят оръжия, само че бяха прекалено бавни. Хаерн скочи сред

тях и ги посече, като същевременно се претърколи върху масата. Картите и жетоните се разпиляха по пода, където се примесиха с кръвта.

Той изруга и се загледа в телата, за да потвърди онова, което бе осъзнал още в мига на нахлуването. Кадиш Вел го нямаше тук. В подземиято имаше още една стаичка, която съдържаше някакви книги, лавица с бутилчици и легло.

Хаерн не можеше да повярва. Това бе първото място, което бе избрал да нападне, а не си бе направил труда да провери самата кръчма. Кадиш най-вероятно се намиреше горе и пиеше с хората си. Браво на страховития велдаренски Стражител и грандиозните му планове!

Младежът бързо се отправи обратно към стълбите, за да обмисли следващия си ход. Все още никой не знаеше, че е избрал да се появи тук. Кадиш се намиреше на обществено място, сред много хора. Но това можеше да проработи в полза на Хаерн.

По средата на стълбището той се обърна и пое обратно към малката стаичка, където се зае да преглежда лавицата. Бутилчиците не съдържаха алкохол, както бе сметнал първоначално. Те представляваха тоници, тинктури и, най-важното, отрови. И както можеше да се очаква, само половината от тях носеха обозначения.

Някогашният му живот бе включвал съответното обучение. В продължение на три месеца Арон бе работил под ръководството на наставник, знаещ за отровите повече, отколкото момчето би могло да научи за целия си живот. Разпознаването на необозначени субстанции бе представлявало значителна част от това обучение.

Той се зае да разклаща шишенцата, за да провери цвета, гъстотата и тежестта им. Сетне задели четири от тях. Една несъмнено съдържаше екстракт от сенец, но това бе само една от нужните съставки. Той взе две от другите, разклати ги и смеси няколко капки. Течността позеленя. Включването на друга бутилчица предостави прозрачен цвят. Този път Хаерн се усмихна.

Младежът изля половината бутилка сенец, прибави жълтник и кралски корен. Получи се безцветна смес. Тя имаше силен вкус и можеше да бъде примесена само в определен алкохол.

Но Хаерн ѝ бе отредил друго предназначение. Сред отбелязаните бутилки той бе открил полезна субстанция, позволяваща сгъстяването

на отровите. Хаерн извади един от кинжалите си и намаза острието с приготвената смес, като внимаваше — в никакъв случай не искаше да се пореже и да умре наскре скривалището на Ястребите. Подобна жалка кончина определено не съответстваше на амбициите му.

На тръгване той строши една друга бутилка.

Хаерн се промъкна обратно през дупката в стената, напусна крчмата и заобиколи, за да се приближи към главния вход. Двамата крадци все още стояха на пост. Те попречиха на влизането му.

— За да влезеш, трябва да имаш пари — каза десният, протегнал препречваща ръка.

Хаерн го погледна жално и посочи през вратата, кълчейки глава:

— Онзи там е брат ми. Той ще плати, попитай го. Омъжи се за курва, която за един ден на гърба си изкарва повече пари, отколкото аз бих могъл да избутам за месец.

Той умишлено посочи между масите, а не към конкретен клиент. Левият пазач все пак извърна глава. А другият сграбчи Хаерн за ръката.

— Казах да изчезваш.

Не можа да каже нищо друго. Младежът неочаквано се извъртя, посече гърлото му и се обърна към другия. Преди вторият крадец да е успял да извика, Хаерн вече пронизваше гърдта му с обикновен кинжал и пристискаше ръка над устата му, за да заглуши вика. Никой не обърна внимание. Събраните в крчмата бързаха да отпразнуват първия момент спокойствие от два дни насам. Несъмнено смятаха, че са надвили наемниците. Или поне искаха да смятат така.

Хаерн знаеше, че времето далеч не е негов съюзник. Той поднови пиянското си поклащане и влезе в крчмата. Изпод ръба на качулката започна да се оглежда, дирейки Кадиш Вел. Откри го в отсрещния ъгъл, седнал с гръб към стената. Заедно с него седяха някаква красавица и шестима крадци. Жената изглеждаше отегчена от случващото се на масата. Явно тя стоеше с Кадиш или заради пари, или заради защита. Останалите се шегуваха гръмогласно. По гласовете им можеше да бъде определено изпитото количество алкохол. Само Вел не споделяше веселието им.

Хаерн се отправи към него. Разполагаше само с един шанс.

— Ей, ей! — кресна един от Ястребите, когато Хаерн се вмъкна между два стола и опря ръце на масата им в престорена слабост.

— Кадиш? — запита Хаерн, провлачил последната сричка.

— Съжалявам, друже, кръчмата може и да е моя, но глътката пак се плаща — заяви първомайсторът.

Хаерн не отговори. Ръцете му, облепени върху масата, се намираха съвсем близо и до дръжките на мечовете. При раздвижването на плаща Кадиш видя оръжията. В същия миг младежът удари. Едно и също плавно движение изтегли остриета и ги забодде във вратовете на крадците, седящи от двете му страни. Те рухнаха и нагло започнаха да цапат плота с кръвта си. А Кадиш Вел скочи на крака и се затича към ъгъла. Красавицата не помръдна от мястото си, изглежда още не можеше да повярва на случващото се.

Двама от оставащите крадци се приближиха към предводителя си, за да го защитят, а другите двама изтеглиха кинжали и се хвърлиха към Хаерн.

Последният отблъсна първото острие и уби стопанина му. След това започна да се върти, сеейки смърт. Наоколо се разнесоха уплашени викове — останалите посетители не бяха чак толкова пияни, та да не забележат случващото се.

Хаерн се отпусна на едно коляно, пусна единия си меч и изтегли отровния кинжал от ботуша си. Под масата можеше да види долната половина на тялото на Кадиш. Тя не бе защитена от броня. И предводителят нямаше как да забележи заплахата.

Разчитащ на уменията си, облеченият в сиво запрати кинжала. Острието потъна в месестото бедро на Кадиш, а Хаерн си позволи да се усмихне.

В следващия миг той се раздвижи отново, за да напои танцуващ метал с кръвта на противниците си. В кръчмата бе настъпил хаос. Половината посетители се оттегляха, защото не искаха да имат нищо общо със случващото се. Други крещяха, очаквайки, че това е прелюдия към по-мощно нападение. Някой извика името на Трен. Хаерн се хвърли сред тях, отбивайки и нанасяйки удари. Някакъв едър мъж се опита да попречи на бягството му, но се оказа блъснат с рамо. Дясната ръка на младежа нанесе няколко светкавични намушквания. Двамата отхвърчаха през вратата и се приземиха край телата на пазачите.

Веднъж озовал се на открито, Хаерн скочи на крака и побягна. Подире му полетяха проклетия, само че той бе прекалено бърз и

познаваше града в степен, която му позволяваше да се придвижва наоколо със затворени очи. Искаше му се да бе разговарял с Кадиш, да го бе убедил, но не бе имало друг начин. Кръвта щеше да разнесе отровата из тялото на първомайстора. Последната на свой ред щеше да вцепени дробовете му. Противоотрова съществуваше, но Хаерн бе строшил единствената намираща се наблизо доза. Предводителят на Ястребите щеше да умре много преди хората му да са успели да намерят нова.

Мозъкът му прехвърляше списъка с цели. Вече се бе погрижил за една от гилдиите, така че трябваше да се погрижи за член на Трифектата. От това, което бе чул, засиленото присъствие на наемници се дължеше само на един от тримата първенци. За да има шанс за мир, Алиса Гемкрофт трябваше да умре на свой ред.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Усамотението на Алиса, в което тя бе подирила спасение от досадните си роднини, бе прекъснато от Зуса, пристигнала с писмо в ръка.

— Той идва — рече безликата, докато ѝ подаваше пергамента. — Мъжът, който е убил сина ти, иска да приемеш условията му, иначе ще те убие.

Гемкрофт стисна писмото, без да го чете. Подписът в долната му част ѝ бе достатъчен.

— Този наглец убива Натаниел, а после смее да отправя искания?

— Той ще се появи тази нощ — продължи Зуса. — И е много опитен. Може да изпълни обещанието си.

— Нека дойде — каза Алиса. — Ти ще ме защитиш. Той не може да избяга от теб, не и тук. Това е моят дом, където той ще бъде нашественик. Поверявам ти живота си, Зуса. Не ме разочаровай.

— Условията не са чак толкова несправедливи — настоя безликата. — Бертрам би те посъветвал да се съгласиш.

— Не ме интересува. Нека Стражителя дойде. Тази нощ той ще умре.

Денят бе протекъл бавно. Алиса бе ставала все по-несклонна да търпи роднините, останали тук след погребението — стените на имението предлагаха много по-голяма безопасност. В един момент Бертрам изникна, за да обсъжда сватбата, но Алиса го прогони. Тя прояви грубост дори и към Артър, който ѝ донесе чиния с храна и чаша вино.

— Цял ден не си хапнала нищо — каза той. — Ще се почувстваш по-добре. Има неща, които трябва да обсъдим.

Понеже се опасяваше, че той ще повдигне темата за брака или, да пазят боговете, щеше да ѝ предложи, стиснал чиния с варени картофи и зеле, Алиса му каза да се маха.

Докато се оттегляше, Хардфилд изгуби част от загрижеността си.

— Вече не ти остава време да се правиш на момиченце — заяви той, преди да затръшне вратата. — Незрялото ти поведение продължи прекалено дълго.

— Също като твоята натрапчивост! — изкрещя Алиса и хвърли чашата, която Артър бе оставил.

Искаше ѝ се да поговори със Зуса, но последната бе изчезнала. Беше обещала, че ще остане наблизо.

— Ако знаеш къде съм, може да издадеш присъствието ми — бе заявила безликата. — Трябва да ми се довериш. Сенките ще крият само мен.

Ноцта най-сетне бе настъпила. Този път улиците не бяха осветени от огънове и насечени от прибягващи силуети. Създаваше се впечатлението, че градът изчаква нещо.

Бертрам ѝ бе казал, че заради постъпката си тя трябва да очаква страховит отговор от страна на гилдиите. Но до този момент не бе изникнал никакъв отговор. А може би Стражителя представляваше именно това.

За четвърти път тя провери ключалката на стаята си.

Тъй като нервността не ѝ позволяваше да прави нещо, тя приседна на леглото и затвори очи. Искаше ѝ се да може да заспи. Такава безболезнена смърт определено би била за предпочитане.

Част от нея очакваше именно това да се случи, но друга част бе отвратена от слабостта, накарала я да си мисли подобно нещо. Алиса Гемкрофт трябваше да проявява много по-голяма решителност. Но точно сега тя се чувстваше толкова уморена... Отговорността я бе обгърнала като верига, която неспирно я притегляше надолу, към пълна с изтощение пропаст. На дъното на тази яма, в която нямаше място за чувства, я чакаше Артър.

Пукотът на строшено стъкло я сепна. Сърцето ѝ подскочи. Всички мисли за приемането на гибел изчезнаха в мига, в който заплахата действително се появи.

Пред прозореца ѝ стоеше мъж, вкопчен във въже. Ударът на ботуша му бе хвърлил паяжина от пукнатини върху стъклото. Тя го видя да се залюлява и да нанася втори ритник. Този път прозорецът отстъпи пред засилката му. Сред проблясъка на отломки и кинжали вътре влетя Стражителя.

Алиса отскочи от другата страна на леглото и се стрелна към вратата. Над главата ѝ полетя кинжал, който досегна няколко косъма в полета си, преди да се забие във вратата. Паникьосана, жената се обърна с лице към нападателя си.

— Алиса Гемкрофт — каза мъжът и се поклони. Изпълнен от него, жестът изглеждаше комичен и дързък. — Дойдох да получа отговор. За твоё добро се надявам, че той ще бъде различен от последния, който получих.

За момент тя си помисли да излъже. Или просто да се обърне, да отключи и да се затича, надявайки се, че ще успее да надбяга нападателя си, макар да осъзнаваше, че това далеч не е така. Тя щеше да умре с кинжал в гърба или с разсечен врат. Нападателят продължаваше да пристъпва към нея, а Алиса продължаваше да поддържа разстоянието между тях. Докато не осъзна, че той я отвежда далеч от вратата. Ако искаше да побегне, трябваше да го стори още сега. Или да се предаде.

Не успя да вземе решение, сенките над нея се раздвижиха. От ъгъла изскочи Зуса. Плащът ѝ се отгърна като пашкул.

Стражителя не отстъпи пред неочакваната поява, а се хвърли в атака. Алиса скочи встрани. Едва впоследствие осъзна, че бе сторила точно това, което той бе искал — беше се отдалечила от вратата. Останала на колене, тя наблюдаваше сблъсъка. Оръжията на Стражителя бяха по-дълги от кинжалите на Зуса, но Алиса знаеше, че това е без значение. Тя бе гледала как безликата надвива тъмен паладин сред водите на река. Бе я гледала как се хвърля сред тълпа наемници, за да донесе главата на млад негодник.

Но никога не бе виждала подобно сражение.

Мечове и кинжали се сблъскваха в постоянно ехтене на метал, което малкото помещение усилваше с болезнено ехо.

Макар движенията на Стражителя да оставаха почти неразличими в бързината си, Зуса не се затрудняваше да отблъсне нито един удар. Тялото ѝ се извиваше по начин, постижим единствено за течни кости, чиято форма е определяна от мисълта. Погледът на Алиса не можеше да я проследи. Отново и отново тя потръпваше при някой замах на меч, прелетял съвсем близо до тялото. Но очакваната кръв не бликваше.

— Алиса! — изкрещя някой пред стаята. Нещо удари по вратата, най-вероятно паникьосан юмрук.

— Изпрати войниците! — кресна тя в отговор, откъсната от унеса. Последва нов удар по вратата, но той не постигна нищо. Ключалката на вратата ѝ бе масивна, проектирана да издържа на значителен натиск. Как ѝ се искаше да бе оставила отключено.

Стражителя отскочи встрани, за да избегне ударите на Зуса, а после се завъртя, скрил тялото си зад плаща. Сред вихреция се плат проблясваха мечовете, които се стрелваха като змии. Зуса се оттегли, внимавайки да остане между него и Алиса. За момент лейди Гемкрофт си помисли, че тази тактика щеше да успее. Ако приятелката ѝ успееше да го задържи до появата на войниците, нападателят щеше да избяга.

Но тогава Зуса извика и по килима пръсна кръв. Сърцето на Алиса се сви.

Безликата продължи да се сражава, без да обръща внимание на просмукващата се сред ивиците ѝ червенина. Дали раната действително не беше сериозна? За няколко проточили се мига изглеждаше така. Зуса премина в атака. Цялата ѝ снага се превърна в оръжие, чийто обсег надхвърляше дори остриетата на мечовете. Този път Стражителя отстъпи назад и се зае да изблъсква всеки от насочените към него удари. Бързината на движенията и на двамата бе удивителна.

В един момент четирите оръжия се преплетоха в мълниеносна последователност, която можеше да бъде описана единствено като смъртоносен танц. Те се движеха все по-бързо и по-бързо, трясъкът на метал също се ускори. Никой от двамата не възнамеряваше да отстъпва. Алиса се улови, че се е вкопчила в килима от напрежение. В мига, в който зърнеше нов изблик на кръв, тя щеше да се втурне към вратата, без значение от рисковете.

Тогава тя видя болката върху лицето на Зуса. Кракът на Стражителя се вряза в брадичката на жената. Полетялото острие посече ръката ѝ.

Безликата изгърва единия от кинжалите си. Само едно оръжие не ѝ беше достатъчно, за да удържа натиска на противника си.

А той нападна ожесточено. Нов удар отвори рана в крака ѝ. Алиса разбра единствено по рукналата кръв — дори не бе успяла да

види замаха. Пестници и колене блъснаха Зуса, която започна да отстъпва под тях... да отстъпва далеч от вратата.

Тя жертваше живота си, за да позволи на Алиса да избяга.

Стражителя я изрита отново, този път в гърлото. Докато жената падаше, той се хвърли към нея и притисна върха на единия меч до сърцето ѝ. Другата му ръка плени оставащия кинжал. С тежестта си той я притисна към земята.

— Защо ме преследваш? — попита той. Въпросът се стори странен на Алиса, но тя не се осмели да се замисля. Нямаше да позволи Зуса да умре напразно. Провалът на безликата означаваше, че и със самата Алиса е свършено. От другата страна на вратата вече долитаха гласове, но струпалите се отвън още не бяха започнали да разбиват.

Поне със смъртта си Алиса щеше да постигне нещо. Поне щеше да възнагради приятелката си за верността ѝ.

— Спри! — побърза да изпищи Алиса, преди да е изгубила смелостта си. — Убий мен, но пощади нея!

Стражителя я погледна само за момент, дори и в подобно състояние Зуса оставаше опасна.

— Защо? — попита той. — Защо си склонна да захвърлиш живота си? Аз ти предоставих шанс да сложиш край на всичко това! Нима заради суетност би предпочела да умреш, отколкото да приемеш помощта на човек като мен? Цял Велдарен страда. Аз ти предоставям шанс да го спасиш.

— Дано и ти, и шансът ти се продъните в бездната. Никога не бих се съгласила, не и след това, което си сторил. Убий ме. Пощади нейния живот.

— *Какво съм сторил?*

Той звучеше искрено раздразнен и объркан.

— Синът ѝ — обади се Зуса. Гласът ѝ все още дрезгавееше заради ритника. — Убил си сина ѝ, а после си оставил знака си с неговата кръв.

Стражителя изглеждаше изумен. Той започна да мести поглед между двете. Нещо тежко се стовари върху вратата. Мъжът се напрегна.

— Кога? — тихо попита той.

— Преди седмици, по пътя за Тинхам.

С един от мечовете си той избута и втория кинжал от ръката на Зуса, сетне се изправи.

— Детеубиец — прошепна той, вече с разбиране. — Зная за кое дете говорите. На около пет години, с червена коса? Момчето е живо, лейди Гемкрофт. То имаше треска и бе ранено в ръката, но аз го спасих. Поверих го на семейство фермери.

Алиса поклати глава. Той несъмнено лъжеше. В думите му нямаше смисъл.

— Защо? Как? Керванът е бил нападател... — каза тя.

— Колите наистина бяха нападнати, но не от крадци. Нападателят бяха хора, които носеха същия знак като останалите пътуващи, полумесец над планина. Те целяха да отвлекат момчето ти, макар че тогава не можах да науча името му. Колите превозваха златни монети със знака на твоето семейство. Това злато бе предназначено за Змийската гилдия, но причината не съм в състояние да посоча.

Всичко това ѝ идваше в повече. Гербът, който бе описал той, принадлежеше на рода Хардфилд. Нима Артър наистина бе нападнал Марк и Натаниел?

Но защо Стражителя щеше да лъже? В този момент той лесно би могъл да убие нея и Зуса.

От друга страна, тя бе видяла тялото на сина си... обгореното му...

— Артър беше този, който заяви, че тялото на детето е било намерено овъглено — рече Зуса. — Неговите хора го донесоха. Неговите хора са намерили кервана. Марк, който е негов съперник за ръката ти. Натаниел, който е негов съперник за наследството ти.

Вратата пропука. Пантите изскърцаха в протест. Алиса видя как Стражителя се напруга. Той се подготвяше за действие. Времето изтичаше. Не можеше да отлага повече. Трябваше да вземе решение. Онова, което ѝ изглеждаше правилно.

— Ако наистина си спасил сина ми, имаш най-искрената ми благодарност — каза тя. — Ще приема условията ти. Зуса ми каза, че те са справедливи, а аз ѝ се доверявам. Но ако открия, че си ме излъгал, ще стоваря цялата мощ на Трифектата върху теб.

Стражителя се усмихна в отговор на заплахата.

— Имам среща със Змиите, така че трябва да вървя. Ще имам думите ти предвид.

Той се обърна към прозореца и се засили за налуден скок. За момент тялото му увисна във въздуха, сетне улови въжето и като паяк се стрелна отвъд ръба на покрива.

Зуса предпазливо се изправи, хванала кървящата си ръка.

— Знаеш какво трябва да направиш — каза тя. Алиса кимна.

— Достатъчно! — изкрещя стопанката към войниците, опитващи се да разбият вратата. — Той избяга.

Безликата отключи вратата. Телохранителите нахълтаха с извадени мечове, сякаш искаха да се убедят лично в отсъствието на нападателя. Един се зае да оглежда под леглото, а неколцина други се скупчиха около строшения прозорец.

— Добре ли сте? — Бертрам си проправи път сред тях и я прегърна.

— Да. Но Зуса бе ранена.

Съветникът дори не погледна към другата жена.

— Слава на небесата. Добре ще сторите, ако не отпращате войниците поне до сутринта. Освен това беше неразумно от ваша страна да оставате тук сама.

— Ще се оправя. Като изключим течението, нищо не ме заплашва тук. — Алиса се опита да се усмихне, но ръцете ѝ трепереха, усмивката също. А нощта далеч не бе приключила. — Оставете ме — обърна се тя към телохранителите. — Уверявам ви, че съм в безопасност.

Войниците не изглеждаха особено доволни, но не можеха да се възпротивят. Бертрам ги изчака да се оттеглят, преди да се поклони и попита:

— Има ли нещо, с което бих могъл да помогна?

— Нека Артър да дойде. Нужна ми е утехата му.

— Разбира се, милейди.

Когато старецът си отиде, тя погледна към Зуса.

— Зле ли си ранена?

— Ранявали са ме и по-зле.

— Кървиш върху скъпия ми килим.

Безликата се усмихна, а после избухна в един от редките си пристъпи на смях.

— Виновна.

Алиса се отправи към вратата, спря на прага и протегна ръка. Зуса постави кинжала върху дланта ѝ и бавно сви пръстите ѝ около дръжката му.

— Кажи на Артър да дойде в градината. Ще го чакам при гроба на Натаниел.

Жената напусна стаята и пое по коридора. Тъй като бе отраснала в този дом, успя да излезе на двора незабелязана от пазачите или наемниците на Артър. Студеният нощен въздух побърза да се вреже в кожата ѝ, която луната побърза да огрее.

След няколко минути Хардфилд се появи, обвинил ръце около себе си, за да си запази топлината. Алиса се обърна, събрала ръце зад гърба си. Дръжката на оръжието леденееше в пръстите ѝ.

— Добре ли си, мила? — попита Артър и веднага я прегърна. — Чух едва когато войниците започнаха да разбиват вратата ти. А докато се облека, Бертрам вече идваше да ме повика.

Алиса му се усмихна, но когато той понечи да я целуне, тя отклони глава. Погледът ѝ попадна върху гроба, увенчан с каменно ангелче. Буквите под нозете на херувима оформяха името *Натаниел Гемкрофт*.

— Искам да те попитам нещо — изрече тя. Ръцете ѝ все още не помръдваха.

— Разбира се.

Жената го погледна в очите. Наблюдаваше реакциите му много внимателно.

— *Чи* останки лежат в този гроб?

Беше късно и Артър нямаше никакви основания да очаква подобен въпрос. Той замълча. За миг в очите му изникнаха вина и страх. Почти веднага ги замени ожесточение. Без да продума, лорд Хардфилд скочи към нея, за да започне да я души.

Потъналият в него кинжал изпревари стягането на пръстите му. Артър я изгледа вцепенено. Изражението, изникнало върху лицето му, можеше да бъде разчетено и с просто око. Той не можеше да повярва на случващото се, не и след съвършено изготвения си план.

Тя завъртя острието, извличайки удоволствие от сгърчилата лицето му болка.

— Ще ми се да можех да ти причиня повече страдания — нежно изрече Алиса в ухото му.

Когато тялото му се свлече, жената се отдръпна и пусна кинжала. Няколко мига остана неподвижна, дишаща тежко, загледана в попиващата кръв. След секунди Зуса се появи. Алиса опита да се усмихне.

— Поне не изцапах килима — промълви тя. Безликата я хвана за раменете и я целуна по челото.

— Благодаря ти.

— За какво?

— За готовността ти да отдадеш живота си заради мен. — Зуса кимна към тялото. — Какво да правя с него?

— За момента го скрий. Първо трябва да узнаем как ще реагират наемниците му. Каж ми за плана на Стражителя... има ли вероятност той да успее?

Другата сви рамене.

— Възможно е. Но ще му бъде трудно сам.

— Това е непоносимо, Зуса. Ако Натаниел е още жив, искам да си бъде при мен. В безопасност. Върви да помогнеш на Стражителя срещу Змиите. Само срещу тях. Няма да му помогна да нарани член на Трифектата, но мога да удължа отмъщението си срещу гилдиите, които ни донесоха толкова страдания. Змиите и Артър са крали от всички. Нека всички престъпници си получат заслуженото.

Зуса се поклони в съгласие. Макар да бе ранена, тя не се възпротиви на възложението. Вместо това тя се зае да извлеча трупа на Артър сред редица розови храсти, понастоящем гъстота от шипове и клонки.

— Ще уведомя Бертрам — каза Зуса, заела се да си почиства кинжала. — Мините трябва да преминат под ново ръководство, което няма да има нищо общо с рода Хардфилд. Ако действаме бързо, може и да открием всичко откраднато.

— Благодаря ти. Дотогава не бих отказала малко спокойствие.

Двете се отпавиха към къщата, където се разделиха — Алиса се отпави към покоите си, а Зуса продължи към стаята на Бертрам.

Лейди Гемкрофт отново се отпусна върху леглото си. Нямахше търпение и тази нощ да свърши. Съмнението я гризеше. Надяваше се, че е постъпила правилно. Поне много скоро щеше да узнае. Ако Натаниел наистина беше жив, всичко щеше да бъде оправдано. Излизаше, че бе насочила отмъщението си в погрешна посока, но само

отчасти — гилдията на Змиите също имаше вина. Заради това боговете може би щяха да проявят склонност да простят.

Бертрам изникна на прага. Очаквано, той изглеждаше разстроен.

— Правилно ли съм разбрал онова, което ми предаде Зуса? Убили сте Артър?

— Да. И с основание.

Старецът заключи вратата и уморено отпусна глава върху нея.

— Той беше последната ни надежда. Богатството ни потъна в джобовите на наемниците, репутацията на рода Гемкрофт е унищожена, а вие собственоръчно убивате единствения шанс да възвърнете славата му? Защо?

Съветникът се обърна към нея. Погледът му я накара да потръпне.

— Бертрам? — Тя спусна крака на пода. — Защо заключи вратата?

Изпод халата си възрастният човек измъкна кинжал. За момент студената му ярост се превърна в съжаление. Алиса не бе сигурна кое от двете я вбесява повече.

— Ти имаше такъв потенциал — рече той. — Вместо това избра да захвърлиш дълга си. Доведе ни до пълен крах и разруши всичко, за което бях работил през целия си живот. Единствената ни надежда е някой, който и да е, да заеме мястото ти.

— Включително и ти?

Той видимо се засегна от намека.

— Правя това в името на цялата фамилия, в името на предишните поколения и на онези, които тепърва ще дойдат. Не за себе си. Надявам се разбираш.

Старецът скочи към нея, а Алиса се претърколи встрани. Той изглеждаше мудар в сравнение със Стражителя или Зуса, но пък жената не разполагаше с оръжие, с което да се защити. Докато падаше на пода, тя сграбчи юргана си и го хвърли към Бертрам.

— Помощ! — изпищя Алиса и започна да отстъпва към строшения прозорец.

За миг камата на стареца се заплете в юргана, но той го блъсна встрани. Бе застанал между нея и вратата. За момент жената бе помислила да се втурне край него, но Бертрам вече се бе освободил от завивката и моментът бе отминал. Той не откъсваше очи от нея, готов

да реагира и на най-малкото движение. Оживлението на целеотдадеността бе заличило голяма част от годините му.

— Няма да има значение — каза той. — Когато те пристигнат, ще заварят единствено трупа ти. Дори и впоследствие да ме екзекутират, пак ще съм отстранил заразата, разяждаща устоите на дома ни.

Тя си помисли за Натаниел, за Артър и за настоятелността на Бертрам относно брака ѝ. В каква ли степен той бе замесен в тези събития?

Гневът, припламнал в нея при тази мисъл, ѝ даде смелостта да стори иначе немислимото. Когато старецът замахна към сърцето ѝ, Алиса не отскочи. Вместо това тя се хвърли към него и се извъртя с надеждата да избегне удара. Режещият ръб посече плътта ѝ. Болката беше почти непоносима, но се изгуби сред прилива на ярост и вълнение. Лявата ѝ ръка го сграбчи, за да не му позволи да нанесе втори удар, а десницата ѝ се вкопчи за дрехата му. Тя не разполагаше със силата на мъж, но пък Бертрам беше стар и лек.

С оглушителен рев Алиса го хвърли към строшения прозорец, сред който все още оставаха много отломки. Бертрам извика само веднъж — изненадано квичене, преляло в болезнен писък.

Тръпките на ярост все още не я напускаха. Старецът се бе нанизал на един от късовете, врязал се точно под брадичката му. Опитът му да си поеме дъх прозвуча хъхрецо. Ръцете му напразно се опитваха да намерят нережеща опора, с чиято помощ да се освободи.

Зад нея вратата избухна — войниците бяха получили възможност да я разбият втори път в една и съща нощ. Този път те не ѝ позволиха да спори, а я изведоха от стаята. Алиса погледна назад само веднъж. Бертрам оставаше свлечен край прозореца и кървеше.

Поне в едно се бе оказал прав. Заразата действително бе отстранена.

Алиса не можа да се сдържа повече и избухна в сълзи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Седалището на Змиите очаквано се оказа празно. Уилям Кет нямаше да пренебрегне подобна заплаха. Той беше човек, който приемаше много сериозно всяка такава и се стараеше да отвърне колкото се може по-жестоко. Кадиш бе комарджия и пияница, прекалено горд, за да изостави гуляенето си. Уилям бе негова пълна противоположност. Съответно, щеше да представлява далеч по-голям проблем.

Разбира се, Хаерн знаеше точно къде са отишли. Те се бяха оттегляли няколко пъти на въпросното място, обикновено когато някоя от останалите гилдии встъпеше в битка с тях. За разлика от главното убежище, това им скривалище бе по-малко, само с една врата и без прозорци. Някога въпросното помещение бе служило за оръжейна на един от градските патрули. Впоследствие кралят бе преместил пункта по на север и бе продал постройката.

По пътя Хаерн провери раната на гърдите си. Бе я получил по време на битката със защитничката на Алиса. Раната беше плитка, но кървеше. Най-вероятно бе останала незабелязана от двете жени. Младежът поспря край една ковачница и изтегли меч.

— Нещо ми подсказва, че тази нощ ще се отваряш много пъти — промърмори той и се зае да отрязва ивица от плаща си. Това му напомни за превръзката, с която бе пристягал ръката на раненото момче. Поне сега знаеше името му: Натаниел Гемкрофт. Нищо чудно, че детето бе нападнато.

Разбира се, самоличността на момчето не беше от същинско значение. Точно сега бяха важни единствено Змиите. Ако Мъртвешката маска действително се погрижеше за Трен Фелхорн, както беше обещал, Змийската гилдия оставаше единствената, с която Хаерн трябваше да се заеме.

Периферното му зрение улови неестествено дълга сянка. Подтикнат от тревогата на инстинкта си, младежът се хвърли към земята точно навреме. Арбалетен болт се заби в стената зад него.

Хаерн изтегли и другия си меч и се затича към главната улица — там постройките му предоставяха повече място за маневри.

Инстинктът, придобит сред дългия живот по улиците, отново се обади. Веднага след това изщракаха още два арбалета. Болтовете прелетяха над него, измамени от отскачането му. Изстрелите бяха прозвучали почти веднага след първия, много по-бързо от времето, необходимо за презареждане. Това означаваше, че нападателите са поне трима. Това не беше добре.

Отново скочил на крака, Хаерн продължи да тича. Разполагаше с няколко секунди преди следващия залп.

Но пътят му се оказа запречен. Мъж в наметалото на Змийската гилдия скочи пред него, извадил кинжал.

— Глупак — каза Змията.

— Същото важи и за теб.

Хаерн се хвърли насреща му с кръстосани остриета, които уловиха кинжала и го изблъскаха встрани. Челото му се вряза в носа на крадеца. Кръв опръска лицата им. Младежът го повали, претърколи се и отново скочи.

Видя болтовете, докато се извърташе. Един пропусна. Вторият прелетя на косъм от крака му. Третият потъна в тялото му. Хаерн рязко си пое дъх заради болката. Ако не беше отскачането му, този болт щеше да е намерил гърлото му.

Дали има отрова? Той прогони тази мисъл. Евентуалната отрова по върха на болта нямаше да има значение, ако още няколко стрели го понижеха.

Поваленият започна да се надига и Хаерн реагира инстинктивно. Знаеше, че трябва да избяга от прицела на арбалетчиците, но освен това знаеше, че не може да остави противник в тила си. Той се хвърли, посече жалкия опит за отбрана и с другото острие преряза гърлото му. Този път кръвта не успя да опръска младежа, защото още в същия миг той отскачаше зад ъгъла. Само един болт полетя подире му, но го пропусна с цял лакът.

Тичащият Хаерн прибра един от мечовете, за да почисти кръвта, влязла в окоето му. Сетне погледна назад. Трима скачаха да го преследват, двама мъже и една жена. Под лунната светлина зелените им плащове бяха придобили чудат оттенък.

С оттеглянето си извън обсег той не им бе оставил избор. И този път решението му се бе основавало по-скоро на гордост. Крадците бяха успели да го наранят, може би дори да го отровят. Трябваше да си платят. Репутацията му беше единственото, което би могло да удържи крехкото споразумение между Трифектата и гилдиите. Ако крадците сметнеха, че той е уязвим, всичките му усилия щяха да отидат напразно.

— Да ви видим! — кресна той, стовари остриетата си едно в друго и се хвърли в атака. Както бе очаквал, тримата бяха оставили арбалетите си на покрива, за да успеят да слязат. И тримата изтеглиха къси мечове. Хаерн се оказа обграден. Хитро, усмихна се той. Беше прекалено късно да се оттегля. Но можеше да промени тактиката си.

Вместо да се хвърли към първия крадец, както те очакваха, той се завъртя, подемайки танца си. Краката му се напрегнаха до самата граница на възможностите си. Оставаше му да разчита единствено на инстинкта си, защото през завъртанията си виждаше единствено смътни очертания на противници. Той отбиваше удар подир удар, докато в даден момент един от крадците не прояви непредпазливост, изнервен от гледката.

И двата меча на Хаерн посякоха ръката му. Оръжието на крадеца издрънча на земята, последвано от кръв, а самият крадец изкрещя.

Младежът отново поднови танца си, но само за миг, само колкото да заблуди оставащите двама. Не му оставаше време за губене. Болката от прострелването се усилваше.

Той скочи към крадлата. Яростта, влагана в ударите му, правеше нейния меч да изглежда застинал — такава беше бързината, с която остриетата на Хаерн се извиваха около оръжието. Докато нанасяше последния удар към нея, младежът неочаквано се извъртя към третия крадец. Онзи успя да спре само единия меч. Другият отне живота му.

Хаерн изруга и спря, за да си поеме дъх. Пръстите му внимателно докоснаха болта. Дори лекото раздвижване бе достатъчно, за да усили болката. Върхът бе потънал прекалено дълбоко, за да бъде издърпан. Трябваше да го избута и да се надява, че няма отрова.

Със закъснение долови раздвижването над себе си. Със закъснение изтегли мечовете. Но вместо очаквания болт, към земята полетя крадец. Зуса му помахаше от покрива.

— Убива те онзи, когото не си видял — обясни тя.

Макар и изтощен, Хаерн ѝ се усмихна:

— Защо си тук?

— Господарката ми иска Змиите да бъдат наказани и ме изпрати да ти помогна. Виждам, че определено имаш нужда от това — рече безликата, докато слизаше.

Той кимна към болта.

— Очевидно.

Без предупреждение тя пристъпи напред, сграбчи ствола на болта и дръпна. Хаерн стисна зъби, за да потисне вика. По гърба му потече кръв. Зуса повдигна плаща му, взе болта и го приближи до очите си, за да огледа върха.

— Не е отровен — каза тя. — Или някой от боговете е благосклонен към теб, или те са били прекалено глупави и мързеливи, за да се подготвят.

— А може би и двете? — Хаерн се усмихна насреща ѝ, но в следващия момент тази му мимика изчезна. — Съжалявам за ръката ти.

— Съжалявам за гърдите ти.

Значи все пак тя бе забелязала.

— Ако припадна от кръвозагуба, постарай се да ме убиеш. Не съм сигурен кой от тях копнее най-силно да ме измъчва, но предпочитам да не узнавам.

— Вероятно биха изложили правото на търг. По-голяма печалба.

— Каква си веселячка. — Хаерн посочи надолу по улицата. — Да вървим. Оръжейната не е далече.

Зуса пое след него като негова женствена сянка. Безшумно, двамата се отпавиха към целта си. Хаерн провери уличките, а Зуса огледа покривите за още засади. Близо до оръжейната те се укрива зад ъгъла на една постройка, от която да огледат мястото.

— Няма пазачи — прошепна Зуса.

— Това би ги издало. Те смятат, че мястото е безопасно, иначе не биха дошли тук.

— Никъде в този град няма безопасни места.

Хаерн изтегли мечовете си:

— Да вървим да им припомним този урок.

— Колко са входовете?

В отговор той повдигна пръст.

— Заедно нападаме вратата. Никаква милост. Ще се справиш ли? Тя го изгледа обидено.

— Отраснала съм в храма на Карак. Милостта е непозната за мен.

За да докаже думите си, Зуса първа пое напред. Проклинайки мислено, Хаерн я последва.

Вратата бе заключена. Когато той понечи да извади шперцовете си, жената поклати глава и раздвижи уста в беззвучен отговор. Хаерн разбра само половината от думите, но и това стигаше. Тя искаше да опита нещо.

Зуса приближи ръце до ключалката и затвори очи в привидна молитва. От пръстите ѝ покапа сянка. Миг по-късно вратата изщрака.

За момент безликата се олюля, но когато се овладя, тя намигна на Хаерн. Той подбели очи.

— Дамите с предимство — прошепна той. Зуса блъсна вратата, Хаерн я последва. Двамата нахлуха вътре като сенчести фантоми. На пост стоеше полузадрямал крадец, който дори не получи възможност да извика, а издъхна с прерязано гърло. Разбиването на следващата врата ги отведе в пищна зала, чиято обстановка бе добре позната на Хаерн. Помещението бе обзаведено в типичния за гилдиите стил: завеси, възглавници, алкохол и разврат.

Първото усещане, че нещо не е наред, бе породено от затворилата се зад тях врата.

То бе повторено и усилено, когато Уилям Кет им се усмихна от фотьойла си.

— Най-сетне получих възможност да се срещна с прословутия Стражител — рече той. Звучеше изключително доволен от себе си. — Виждам, че си довел и приятелка. Отлично. Кажете ми, наистина ли си ме смятал за толкова глупав, че да не очаквам появата ти?

— Завесите — прошепна Зуса, напрегната като котка преди скок.

— Зная.

Уилям се усмихна още по-широко.

— Глупавата Алиса разпусна наемниците си. Същите бойци, с които ни бе притиснала, се оказаха отегчени и без работа. Нима можех да откажа подобен дар?

Завесите бяха избутани. Във всяка ниша на стените имаше наемници. Най-малко тридесет на брой. Хаерн се вцепени. Значи така

щеше да свърши всичко. Ребрата го боляха, всяко вдишване го изгаряше, главата му пулсираше от изтощение. Уилям Кет се изсмя.

— Не смей да отстъпваш — прошепна Зуса почти като изсъскване. — В сравнение с теб, те са просто деца. Ние сме лъвовете. Ние сме хищниците.

Хаерн си помисли за престоя си в храма, когато се бе изправил пред самия Лъв на Карак. Сред рева му бе забелязал безгранична празнота. Тогава бе изпитвал далеч по-голям страх от сега.

Споменът за този рев го накара да осъзнае, че тези бойци са нищо пред него, също както той самият бе изглеждал нищожен пред Лъва. В очите му наемниците щяха да съзрат същата празнота, същата неизбежност на предстояща гибел.

Той намести качулката си. Сенки обгърнаха лицето му. Зуса обви плаща си и приклегна.

— Убийте ги — нареди Уилям Кет.

Хаерн скочи наляво, а Зуса надясно. В устрема той се остави изцяло на инстинктите си. Това беше звярът, когото Трен бе създавал през годините на безкрайни уроци и тренировки. Това беше чудовището, изострило зъби с половин десетилетие дебнене из сенките, убивало онези, излезли сред нощта, за да убиват. Мечовете му се сляха в сребристо петно движение. Първият наемник рухна, прекалено бавен в повдигането на брадвата си. Следващите двама скочиха насреща му, стиснали дълги мечове. Хаерн спря ударите им — те му изглеждаха бавни, забавяни от невидима гъстота, която пропускаше да засегне него самия. Остриетата му бързо започнаха да се покриват с кръв.

Той промушваше и сечеше, отскачаше и се извърташе, без нито за миг да остава на едно и също място. Докато се извиваше в невъзможни позиции, в паметта му изникваха часовете, които бе принуден да прекарва застинал в неудобни пози. Докато избягваше ударите, той си спомняше сложната последователност упражнения, изпълнявал всяка сутрин. Докато нанасяше удари, мислеше за думите на баща си.

Те не могат да те убият, освен ако не им позволиш. Затова трябва да станеш по-добър. Затова трябва да станеш свършен. Никога не им позволявай да си мислят, че е възможно да те победят.

Думи, предназначени за едно тринадесетгодишно момче.

Много му се искаше Трен да можеше да види творението си. Наемниците рухваха един след друг. Те умееха да сплашват и тормозят. Знаеха как да влагат сила в замахванията си, справяха се сносно с основните удари, разменяни на бойното поле. Но Хаерн се виждаше много над тях. Да, някои от тях успяваха да го ранят, но болката оставаше далечно ехо, доловено почти като шепот. Те не можеха да го убият. Той нямаше да им позволи. Китката можеше да го боли от случаен удар. Гърдите можеха да го болят от неизбежният навреме удар на тояга. Очите му можеха и да смъдят от кръвта, която не спираше да се стича в тях от раната на челото. Но наемниците нямаше да го убият.

Викът на Зуса го изтръгна от животинската ярост. Макар около жената да лежах много тела, тя започваше да изпитва затруднения.

Хаерн нямаше да позволи на крадците да получат каквото и да било. Той се нахвърли отгоре им.

Притисналите я наемници бяха обърнати с гръб към него. Не получиха време да се обърнат. Разчистил път, Хаерн се добра до Зуса. Тя кървеше, също като него, но и двамата се усмихваха.

Родени сме за това, помисли си младият мъж.

С допрени гърбове двамата отново се обърнаха към противниците си. От тридесетимата оставаха само десет. Участъците от пода, останали свободни от трупове, хлъзгавееха от черва и кръв. Сражението започваше да се отразява на наемниците — те започваха да се разколебават. Колкото и злато да бяха получили, сега то се оказваше недостатъчно. Първият обърнал се да побегне породи верижна реакция.

Хаерн не обърна внимание на отстъпващите, а подири с поглед Уилям.

— Къде е той?

Без да отговаря, Зуса се затича към празното кресло и го блъсна встрани. Зад него изникна халката на капак. Докато бойците разбиваха вратата, двамата с безликата запълзяха през изникналия тунел. Той не беше дълъг. Скоро жената избута друг капак и помогна на спътника си да излезе.

Озоваха се зад оръжейната. Дебел слой мръсотия бе скривал очертанията на изхода. Мускулите на Хаерн го боляха. Изпълваше го обичайното усещане на изтощение след битка.

Бе очаквал, че ще му се наложи да преследва и дири беглеца. Вместо това видя трупа му да лежи на улицата, обграден от двама мъже.

— Приличаш на нещо дъвкано и изплюто — каза Зенке. Той все още почистваше кръвта на Уилям от боздугана си.

Хаерн се чувстваше прекалено уморен, за да отговори. Можа единствено да се взре в Зенке и Тарлак.

— Делисия не спря да ни увещава да ти помогнем — каза магьосникът, скръстил ръце. — Както винаги, в един момент се предадох.

— Как... — попита Хаерн. Бе възнамерявал да попита как са го намерили, но трябваше да насочи цялото си внимание към дишането. Всички удари и рани, които бе получил по време на битката и бе загърбил със силата на волята си, сега стоварваха отложения си ефект върху тялото му.

— Как те открихме? — рече Тарлак. — Аз съм магьосник. Това ми е работата.

Зуса се беше отпуснала на едно коляно, опряла ръка в земята. Кожата ѝ бе смущаващо преbledняла.

— Ранена ли си? — попита Хаерн и пристъпи към нея.

— Естествено, че съм. Сбогом, Стражителю. Изпълних молбата на господарката си. Сега има кой друг да ти помага.

Тя се надигна, направи една несигурна крачка, сетне още една. По време на затичването си Зуса вече изглеждаше по-добре. Няколко мига Хаерн наблюдава оттеглянето ѝ.

Тарлак го тупна го гърба.

— Какво следва в програмата?

Хаерн погледна към тялото на Уилям Кет и мислено го отметна в списъка си. Оставаше само един.

— Леон Кънингтън.

Зенке подсвирна:

— Големите риби. А след него?

Хаерн поклати глава:

— Той е последният. Всички останали се съгласиха или... — Той посочи трупа.

— Последният? — Тарлак се засмя. — Ти наистина си уникален. Да вървим. До Леон има доста път.

За момент, докато поемаше заедно с тях, Хаерн си позволи да се отпусне. Само изключително дръзки или глупави крадци биха устроили засада на трима като тях, един от които магьосник.

С края на ризата си той избърса кръвта от челото, а после попи очи. Това определено помогна на погледа му. Край него Зенке подмяташе боздуганите си. Хаерн завидя на енергичността му. Неотдавна бе влязъл в лъвски бой, но сега се чувстваше по-скоро агне. Би дал всичко за един дълъг сън. Всяка частица от тялото го болеше.

— Колко остава до разсъмване? — попита младежът.

— Около два часа — отвърна Тарлак. — Цяла нощ ли се сражаваш?

— Започнах малко преди залез, да.

— Ние, магьосниците, наричаме това да налапаш повече, отколкото можеш да изядеш.

— А ние, главорезите, наричаме това самоубийство — вметна Зенке.

Хаерн потръпна. Непредпазлива стъпка бе изпълнила с болка кръста му.

— Късметлия съм да разполагам с подкрепата ви — промърмори той.

Имението на Леон Кънингтън представляваше едно от най-добре охраняваните места в града. И тримата знаеха това. А посланието, което Хаерн беше изпратил, определено не бе предизвикало спад в бдителността на многобройните охранители.

Високи каменни стени обгръщаха дома. Пред металната порта стояха двама пазачи.

Хаерн и спътниците му се заеха да оглеждат мястото отдалеч.

— Из цялото имение ще има наемници — рече Хаерн. — А встрани от пътеката дворът несъмнено е изпълнен с капани. Ще трябва да действваме незабелязано, ако искаме да се доберем до Леон.

— Незабелязано? — Тарлак посочи към яркожълтата си роба. — Незабелязано?

Хаерн го изгледа неразбиращо и сви рамене.

— Други идеи?

Магьосникът повдигна ръце и започна да мълви неразбираеми думи. Около дланите му започна да се извира огън, оформящ огромно кълбо. То полетя към портата и я изкърти. Сред блясъка Хаерн не можа да види какво се бе случило с пазачите. А и бе сигурен, че не би искал да вижда.

— Незабелязано — изсумтя Тарлак и запрати по-малко кълбо. То се търкулна по земята и се зае да задейства капаните по пътя си сред тревата. Нощната тишина бе разкъсана от гръмовни експлозии.

Хаерн не знаеше дали да плаче, или да се смее. Зенке сви рамене.

А Тарлак запрати още един огнен снаряд, този път към предната врата на самия дом. Но заклинанието се разпадна на дим непосредствено пред нея. Магьосникът се навъси. Този път той изстреля леден къс към един от прозорците. Отново се случи същото: леденото острие се превърна във вода, която се стече по перваза.

— Домът е защитен със силни заклинания — каза магьосникът. — Изглежда сега е ваш ред. Забавлявайте се!

Зенке пое първи.

— Лудак — промърмори Хаерн.

Тарлак ги проследи с поглед и отправи молитва към бога. Искаше му се да им помогне, но заклинанията го бяха източили значително. Нуждаеше се от почивка, за да възстанови силите си.

Все пак той не можа да се сдържи и се приближи до портите, за да огледа делото си и прецени силата на експлозията.

— Ставам по-добър — промърмори той.

— Тарлак Есхатон?

Магьосникът се обърна. Огромният мъж с боядисаното лице се приближаваше по улицата.

— Много се радвам, че се срещаме отново. Особено когато съм с отпушена уста.

Призрака посочи към имението.

— Стражителя вътре ли е?

— Да — отвърна Тарлак. Той бе застанал наред портата. — Но в момента е зает, така че ще трябва да изчакаш до сутринта, за да разчистиш неразбирателството си с него.

— Не става дума за неразбирателство, а за пари — рече Призрака и продължи да се приближава.

Тарлак щракна с пръсти. Между тях прескочи искра.

— Не се приближавай — предупреди той. Призрака само се изсмя. — Както искаш. Не можеш да кажеш, че не съм те предупредил.

Магьосникът плесна с ръце. Около него с рев изникна огнена дъга, разсякла въздуха към противника. Другият отскочи назад и се хвърли на земята, за да избегне пламъците. Тарлак не му остави време да се опомни, а веднага запрати ново заклинание. Този път към Призрака полетяха едри късове лед. Тъмнокожият се търколи встрани. Само една от ледените стрели го уцели и разкъса кожата му. Върху едрото му туловище подобна рана изглеждаше като драскотина.

— Още колко дълго? — изрева Призрака и отново скочи на крака. Тарлак се постара да не нарушава съсредоточението си, но знаеше какво има предвид другият. Колко дълго щеше да издържи да заклинава? Колко оставаше, докато енергията му изчезне и вместо поредно заклинание от пръстите му изскочеше единствено облаче дим?

Предвид главоболието му този момент не беше далеч.

Ново движение на ръцете му издигна пред него стена от дим и огън. Мечовете на Призрака се врязаха в нея, но самият той успя да спре в последния момент. Тарлак се навъси. Той се бе надявал да улови противника си по време на засилването му. Как можеше подобен гигант да се движи толкова бързо?

Без да премахва огъня, магьосникът избра посока и протегна ръка. Този път имаше късмет — бе уцелил правилната от двете посоки, в които Призрака можеше да насочи атаката си. Мълнията, отхвърчала от пръста му, се вряза в гърдите на едрия мъж. Втора потъна в крака му. Призрака изрева, но по-скоро от гняв. Тарлак настръхна. Освен ако не му отсечеше главата, не виждаше как ще успее да спре подобен кошмар.

— Ти нарани приятеля ми — изрече магьосникът и запрати насреща му малки метеори лава.

Призрака се стовари на колене и издигна мечове. Снарядите отскочиха от метала. Бликна забележителен, но безобиден дъжд искри.

— Нарани сестра ми.

Призрака се оказа засипан с дъжд от камъни. Той започна да отскача като огромен паяк. Само два от снарядите го удариха, отново

безобидно.

— Нарани и Бруг.

Нова мълния полетя, но този път не уцели. Призрака не се хвърли встрани, а право към него. Магьосникът се оказа пронизан. Изгарящата болка го вцепени.

— А сега нараних и теб — прошепна Призрака, притиснал буза до неговата.

Острието бе издърпано и Тарлак рухна. Можеше само да гледа как Призрака прекосява портите, отправен към същинската си жертва. Кръвта продължаваше да се излива, обагряйки жълтата роба. Болка и изтощение обгаряха ума му. Магьосникът започна да пълзи по улицата. Но не успя да преодолее голямо разстояние.

Хаерн... По-добре го убий, иначе аз...

Мислите му се разпръснаха под полъха на несвяст.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Мъртвешката маска осъзнаваше голямата вероятност за отправяне към ранната си смърт, но не допускаше останалите от гилдията да зърнат тревога по лицето му.

— Оглеждайте се за подозрителни неща — каза той. — Не го очаквам да направи нещо глупаво, но все пак говорим за Трен Фелхорн. Онова, което е глупаво за нас, за него е поредната стъпка от план.

На пръв поглед убежището на Паяковата гилдия приличаше на обикновен дом. По-внимателното оглеждане щеше да установи подсилените прозорци, а също и факта, че всички врати, без предната, са запечатани. Двама мъже в сиви плащове изчакваха пред къщата и изтеглиха оръжия при приближаването им. Велиана ги изгледа с омраза, но не каза нищо.

— Аз съм Мъртвешката маска, предводител на Пепелявата гилдия. Дошъл съм да разговарям с Трен.

— Само ако той реши така — каза единият. Другият потропа на вратата. Отвори се малко прозорче, през което пазачът предаде съобщението. Няколко минути по-късно вратата се отвори.

— Само той — каза един от изникналите Паяци, сочейки към Мъртвешката маска.

— Всичко е наред — обърна се магьосникът към готовата да оспори Велиана. — Мога да се оправя и сам.

Той прекрачи прага.

Личеше, че някога домът е бил уютен. Понастоящем всичките му ценности бяха разпродадени. Светли петна върху стените указваха местата на липсващи картини. Разноцветният под говореше за изтръгнати килими.

Мъртвешката маска следеше завоите и вратите, за да се убеди, че при нужда може да намери обратния път. Същевременно си припомняше всичко, което знаеше за легендарния предводител на Паяците.

Най-сетне двамата с предвождания го крадец достигнаха врата, към която гидът посочи. Магьосникът отвори сам, влезе и придърпа вратата след себе си. Така се озова лице в лице с Трен Фелхорн.

Трен изглеждаше стар. Това бе първото нещо, което направи впечатление на Мъртвешката маска. Последният знаеше, че първомайсторът на Паяците е към края на четиридесетте, но косата на въпросния бе изцяло побеляла. Кожата му също издаваше състаряване. Но очите бяха запазили настойчивия си блясък. Фелхорн се бе настанил край камина, с чаша в ръка. Дръжките на късите му мечове улавяха пламъците на огъня. Той се усмихна на посетителя си, но тази усмивка криеше нетърпеливост и презрение. Несъмнено Трен знаеше причината за идването му. И не беше доволен от нея.

— Добре дошъл — каза той. Гласът му бе дълбок и съдържаше сила, която веднага впечатли магьосника. Прииска му се самият той да разполагаше с такъв властен глас. Подобно звучене можеше да превърне във впечатляващо дори едно описание на посещение в нужника. — Чух слухове, че си заел мястото на Гарик. Макар че не е останало много за предвождане.

— Както казваме на дамите, не е важен размерът на меча, а умениято, с което го размахваме.

Трен се засмя. Това беше добре. Ако Мъртвешката маска успееше да породи усещане за сродство, нещата щяха да протекат по-гладко.

— И все пак дори аз не бих нападнал копиеносец, ако съм въоръжен единствено с нож за хранене.

— Би го сторил, Трен, ако цената го оправдава. И освен това би го порязал трикратно, преди копиеносецът дори да е усетил присъствието ти.

Ласкателството не постигна очаквания резултат. Фелхорн само махна с ръка и остави чашата си.

— Да говорим по същество. Нощта напредва, а ти не си дошъл тук да се запознаваш с мен и да си бъбрим. Става дума за онзи побъркан Стражител, нали?

— Трябва да призная, че съм любопитен да чуя мнението ти за тази сделка.

— Сделка? Това не е сделка, а поробване. Кралят отрязва мъжеството ни и го продава на Трифектата. Знаеш ли как е устроен

светът, Маско? Силните отнемат онова, което слабите не успяват да задържат за себе си. И така трябва да бъде. Глупавите и наивните се опитват да защитят слабите, да ги защитят със сила, която на слабите не се полага. Наивността на подобни хора е оскърбителна.

— Пак бихме изкарвали хубави пари — каза магьосникът. — И преди сме приемали рекет. Не е ли това начин слабите доброволно да предоставят онова, което силните биха могли да вземат и сами?

— Но не и в подобен мащаб — настоя Трен. — Не и от целия град. Що за лудост е довела до това? Гледах ги как кървят пред мен. Цели държави биха могли да се изхранват с богатството, което съм задигал от Трифектата. А сега те хвърлят злато към мен с надеждата да си изтъргуват безопасност и спокойствие. Поне Алиса прояви склонност да се сражава, макар че тази ѝ склонност трая само две нощи, преди да отстъпи на обичайната страхливост. Несъмнено тази сделка на краля има нещо общо с това.

Върху масичка магьосникът забеляза бутилка и няколко чаши. Тъй като Трен не възрази при посягането му, гостът си наля чаша. Наоколо се разнесе аромат на ягоди.

— Аз виждам нещата така — поде Мъртвешката маска. — Минали са десет години. Дори и най-великите сред нас не могат да се сражават постоянно. Нужна ни е почивка. Завръщане към нормалното.

— Каза носещият маска.

Магьосникът се засмя.

— Към сравнително нормалното.

Той наблюдаваше Фелхорн внимателно, макар да знаеше, че е безсмислено. Трен умееше да прикрива емоциите си по-добре от всеки друг, дори и без маска. Домакинът също наблюдаваше очите на посетителя си, опитваше се да открие истинската причина за посещението му.

— Този Стражител... Той твърди, че ще убие всеки, който откаже. Смяташ ли, че ще успее?

— Двамата с теб сме още живи — рече Трен. — Явно не се справя особено добре. А и няма значение. Би могъл да убие всички останали, но няма да убие мен. Докато аз съм жив, Трифектата няма да получи и миг покой.

Мъртвешката маска потропа с пръст по челото си.

— Докато си жив... Точно това е, Трен. Не, не се напърай, не съм дошъл да те убивам. Това не беше заплаха, а просто твърдение. Тази война е твоя, само твоя. На теб се пада да ѝ сложиш край. Но няма да постигнеш края, на който се надяваш. Трифектата е прекалено могъща. Да, ти успя да я нараниш, уби мнозина. Но имаше ли значение? Ако на един противник не е позволено да се предаде, той ще продължи да се бие. Дай ѝ възможност да стори това. От гледна точка на Трифектата, споразумението на краля е именно това: признание, че тя не може да те надвие и не може да се защити от теб. Затова първенците ѝ са склонни да поверят защитата си на теб. Чисто и просто, това е подкуп. А в този град подкупите далеч не са рядко явление.

Трен изглеждаше изморен от спора. Мъртвешката маска усещаше, че е настъпил деликатен момент. Той бе излъгал в твърдението си, че не е дошъл тук да убива, поне отчасти бе излъгал. Дали Фелхорн бе успял да разгадае истината? Магьосникът искаше да постигне безкръвна победа. Останалите първомайстори бяха заменими, но ако Фелхорн умре, имаше голяма вероятност Трифектата да реши, че от споразумението няма нужда. През последните години влиянието на Трен бе спаднало значително, но репутацията му все така си оставаше страховита.

— Не си ли уморен от всичко това? — продължи магьосникът с по-тих глас. — Всеки от жителите на града е изгубил близък през изминалите десет години. Макар слуховете да нашепват друго, аз зная, че загубата не е подминала и теб.

За частица от мига, оставила Мъртвешката маска с колебанието за привиждане, Фелхорн изглеждаше покъртен от умора и отчаяние.

— Именно заради тази загуба продължавам. Каква друга причина бих имал? Би било обида да приема нещо различно от пълна победа, обида не само към мен, но и към съпругата ми и...

Той се овладя и хвърли остър поглед към Мъртвешката маска. Очите му виняха посетителя за неочакваната проява на слабост.

— Няма да се съглася — продължи Фелхорн. — Ако това е единствената причина за посещението ти, върви си.

Маскираният се усмихна. Моментът бе настъпил. И най-малката грешка щеше да му коства живота.

— Чувал съм, че този Стражител е изключително добър. Почти невъзможно добър. Освен това съм чувал, че той се сражавал като теб. Знаеше ли? Сякаш е твой син. Разбира се, и двамата с теб знаем, че това е невъзможно. Синът ти е умрял в пожара преди пет години. Уверен съм, че си видял тялото му...

Той замълча и погледна към Трен. Мълчанието загатваше, че са останали неизречени думи. Само това. Никакви лъжи. Никакви блъфирания.

Фелхорн понечи да каже нещо, но затвори уста. Сините очи почти не помръдваха. Каква ли буря от мълниеносен размисъл протичаше зад тях? Мъртвешката маска си пое дълбок дъх и предприе най-рискования си ход.

— Ако успее, Стражителя ще се превърне в легенда. Само за една нощ ще е надвил и Трифектата, и гилдиите. С един удар на мечовете си ще е поставил края на десетилетен конфликт. Целият град ще се бои от него, защото Стражителя ще се е превърнал в пазител на реда.

Маскираният навлажни гърло. Сега или никога.

— Възможно е да надмине дори теб, Трен. Колко ли удивително би било това?

Фелхорн приличаше на човек, върху когото се е стоварила огромна тежест. Мускулестото му тяло вече не изглеждаше толкова силно. Страховитата му воля изглеждаше отслабнала. Хиляди въпроси напиреха да изскочат върху устните му. Може би за пръв път в живота си Трен Фелхорн изглеждаше разколебан.

— Той ли те изпрати тук? — попита той накрая.

Мъртвешката маска кимна.

— Така да бъде. Дай му шанс. Гилдията ми ще приеме условията, стига Стражителя да е останал жив. Градът е жесток. Възможно е вече да е отнел живота му.

— Съмнявам се — отвърна магьосникът. Сърцето му биеше оглушително. — Предвид кой е той и кой го е оформил. На сутринта ще преброим телата и ще видим какво е останало от силните. Имам усещането, че тази нощ ще сложи край на конфликта.

— Напусни дома ми — каза Фелхорн. — И никога не споменавай за това пред друг, иначе ще те убия.

Магьосникът се поклони.

— Да бъде волята ти.

Радваше се, че маската скрива широката му усмивка. Никога през живота си не бе изпитвал облекчение като в момента, в който излезе от стаята. Необезпокояван, той пое по коридорите и напусна къщата. Жив и победил.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Тъй като войниците носеха масивни нагръдници, Зенке вървеше първи. Неговите боздугани успяваха да пробият бронята, стига да бъдеха размахани достатъчно силно. Хаерн го следваше, раздвоил вниманието си към нападения в тил. В имението цареше хаос. Навсякъде търчаха слуги. Техните викове отнасяха нападението към някоя от гилдиите. И всеки път Хаерн се усмихваше в отговор. Този път не бяха дошли крадци. Този път бе изникнало нещо много лошо. Двамата бяха дошли да изпълнят мисията си или да умрат.

До този момент единствено войниците се бяха нагърбили с умирането.

— Къде според теб се е скрил Леон? — попита Хаерн и изтегли меч си от поредния труп.

— В леглото, увит в юргани? — предположи Зенке. — Той не е особено подвижен.

— А къде би трябвало да търсим спалнята му?

Другият сви рамене.

Викове на прислугата следваха устрема им. Пречкащите се слуги биваха изтласквани, но повечето от тях бяха достатъчно разумни да побегнат сами.

— Определено някъде на долния етаж — каза Хаерн. В момента двамата подминаваха стълбище. — Не си го представям да се катери по стълбите всяка вечер.

Зенке веднага блъсна обратно вратата, която бе отворил. Миг покъсно в нея изкълтяха стрели.

— Приближаваме се — ухили се мъжът.

Двамата започнаха да търсят обиколен път и скоро го откриха. А не след дълго се натъкнаха и на самите войници, застанали в засада иззад преобърнати масички. Подът бе осеян с парчетата от скъпи вази. И тримата бяха облечени в кожени брони и стискаха арбалети. Зенке премаза главите на двама от тях, а Хаерн се разправи с третия.

— Очаквах, че ще се окаже по-трудно — рече Зенке. Трябваше да изкрещи, за да надвика глъчката.

— Не изкушавай съдбата.

В следващия коридор ги очакваха шестима наемници с къси мечове и кръгли дървени щитове. Зенке се засмя и оживено се хвърли насреща им. Макар и изтощен, Хаерн също се зарази от ожесточението на спътника си. Двамата се врязаха в наемниците.

Всеки ъгъл можеше да крие още войници, готови да ги убият. Всяка врата можеше да таи още стрелци, готови да ги прострелят в гърлата. Но и двамата се сражаваха безгрижно.

Щитовете се оказаха известен проблем, главно защото Хаерн не бе имал достатъчно възможност да се упражнява в подобни обстоятелства. Онези, които нощем кръстосваха улиците на Велдарен, рядко нарамваха щит.

Зенке първи удари. Веднага след това Хаерн разсече сухожилията на нечия въоръжена ръка и повали втори войник.

Преди да е успял да довърши съборения наемник, друг от бойците вече бе заел мястото му. Мечът на Стражителя се удари в полираното дърво, без дори да го нацърби. На свой ред войникът замахна към стомаха му. Лявото острие на Хаерн спря атаката.

Младежът отскочи към стената и се отгласна, за да придаде инерция на скока си. Мечът му потъна в шията на телохранителя. Вражески остриета полетяха към тялото му, но не го намериха — Хаерн се хвърли на земята и се претърколи.

Сякаш разчел мислите му, Зенке скочи пред него и започна да отразява удари с боздуганите си. Хаерн скочи на крака, при което болезнено си удари рамото в стената. Само един от войниците бе останал в обсега му. Въпросният отклони полетялото към него острие и замахна на свой ред. Късият меч се заби досами лицето на младежа. Последният можа да види отражението си в метала.

Наемникът не можа да види засипалите го удари, нито щитът можа да го предпази.

Зенке се справи с последния. Предвид честотата, с която боздуганите се врязваха в щита на въпросния, допускането на грешка от негова страна бе само въпрос на време — и несъмнено ускорено от паника, все пак бе видял как петимата му другари рухват край него. В

отговор на един припрян замах Зенке строши лакътя му. Ритник във врата запрати войника назад, към стената. Той рухна в несвяст.

— Ранен ли си? — попита Зенке. Хаерн поклати глава. — Хубаво. Един от негодниците поряза крака ми. Делисия пак ще ме гълчи.

Двамата навлизаха все по-дълбоко в дома, докато най-накрая не откриха спалнята на Леон. Тя беше празна.

— Земята да ме погълне — промърмори Зенке. — Къде се е дянал мазникът?

Той направи крачка напред, пропуснал да забележи почти прозрачната нишка, опъната ниско над пода. Но Хаерн я забележа и рязко дръпна спътника си назад, точно преди цялата стая да избухне в пламъци. Огънят вилня по-малко от секунда, но когато утихна, помещението бе изпепелено. Останалата част от къщата стоеше непокътната.

— Капан? — Зенке гледаше вторачено. — Магически капан?

— Не е нужно да ми благодариш — великодушно заяви Хаерн, облегна се на стената и затвори очи. Искаше му се да може да прогони главоболието, което се раздуваше зад челото му.

— Мразя ги тези клопки. Сега накъде? Нищо чудно той да е избягал, Хаерн. Какво ще правим тогава? Къде ще го търсим?

— Спокойно. — Младежът все още стоеше със затворени очи. — Той е спял, когато магьосникът започна да обсипва къщата с огън. Леон става и задейства капана. Стреснат е, но не действа прибързано. Хората му са тук и ще го защитят. Къде биха го отвели? Кое място е сигурно, наблизко и удобно за отбрана?

— Някъде, където още никой не е нападнал, където няма как да има засада — бавно започна да разсъждава Зенке. — В помещенията на наемниците.

Хаерн отвори очи, за да смигне на някогашния си наставник.

— Много вероятно. А те са разположени отзад, изолирани. Не бива простолюдните им обноси да смутят някой от благородните гости на дома.

— Ще се справиш ли, Хаерн?

— Тревожи се за себе си.

Двамата отново се затичаха. Този път по-младият тичаше отпред. Въпреки помощта, която бе получил и приел, задачата и отговорността

си оставаха негови.

Бе останал още един капан, в който и двамата навлязоха. Докато търчаха по дълъг коридор, отвеждащ до голяма двойна врата, зад тях изскочиха петима наемници.

— Остави ги на мен! — извика Зенке. — Продължавай, намери Леон!

Хаерн веднага прие. Той продължи да тича към вратите и скочи към тях с краката напред, защото искаше да влети по впечатляващ начин.

Младежът действително се сблъска с вратата, но крилата ѝ не отстъпиха под напора му — те се отваряха само навън. Наложиха му се да влезе по нормалния начин, не гръмовно, а спокойно и изтощено.

— Ти — процеди Леон. Той стоеше в другия край на помещението, заобиколен от живата стена на четирима телохранители.

— Аз. — Хаерн се поклони.

— Кой те е наел? Кой ти плаща?

По тлъстия врат се стичаше пот, лицето бе изпъстрено с петна. Кънингтън приличаше на тлъсто прасе, на което някой е нахлузил дрехи.

— Трен? Алиса? Кралят? Кажете ми, какво ти предложиха? — продължаваше Леон.

Хаерн се изсмя. Не можа да се сдържи. Дали Леон щеше да му повярва? Нима човек в неговата позиция можеше да допусне, че съществуват неща извън богатството и властта? Можеше ли да проумее желанието за изкупление, за оттегляне от живот, отдаден на отмъщение и смърт? Или щеше да види единствено побъркан човек, който бръщолеви лъжи и нелепици?

— Правя това, защото искам — каза младежът. Бе решил, че подобен мотив би бил най-близо до разбирането на Леон. — А ти имаш възможността да промениш желанието ми. Последен шанс, Леон. Или ще приемеш условията ми, или ще приемеш смъртта си.

— Няма да приемам каквото и да било. Ти си поредното бясно куче, което хората ми ще съсекат.

Двама от телохранителите извадиха арбалети.

С плавно движение Хаерн откопча плащовете си и ги хвърли във въздуха — точно преди войниците да стрелят. Самият той се изви зад плата и се постара да се свие. Болтовете пронизаха плата и

продължиха полета си на смърт. А изсред започналите да падат наметала младежът вече изскачаше, стиснал мечове. Двете оръжия се бяха превърнали в част от него, изцяло подвластна на волята му. Това беше последният сблъсък. Нощта му приключваше. Войниците щяха да умрат, Леон щеше да умре. Тогава щеше да настъпи примирие.

Стрелите захвърлиха арбалетите и отстъпиха назад, докато изтегляха оръжия. Другите двама се накунаха да нападнат Хаерн. Заради койките от двете страни помещението беше тясно — само двама от телохранителите можеха да стоят един до друг.

Младежът се възползва от по-голямата си маневреност. Той се извиваше като змия, готова да се стрелне. Всеки удар, насочен към него, биваше отразен. Другият му меч мълниеносно политаше в отговор и разсичаше. Лицата и вратовете им бързо се покриваха с рани. В един момент двамата вкупом се хвърлиха към него, разгневени.

Хаерн обви ръка около дървената колона на едно от леглата и прелетя встрани и зад тях. В един миг ги посече в гръб, сетне се обърна към оставащите двама, които не бяха очаквали подобна атака. Третият рухна още преди да е издигнал меча си. Последният нямаше никакъв шанс в двубой с подобен противник. По време на живота си като наемник той бе убил най-много неколцина. Хаерн бе убил над двадесет души само в това имение.

Останал сам, Леон рухна на колене и започна да умолява пискливо:

— Ти си разумен човек. Сигурен съм, че ще успеем да се спазарим. Ще ти платя двойно... тройно повече от това, което си получил! И споразумението... ще го приема, разбира се, на всяка цена!

Мечовете на приближаващия се Хаерн оставаха тънка диря капеща кръв.

— Лъжеш. Вижда се в очите ти, в треперенето на устните и ръцете ти. Освен това аз съм поредното бясно куче.

Той преряза гърлото на Кънингтън и загледа как животът бавно гасне в очите на дебелия. Вратата на помещението се отвори.

— Мъртъв ли е? — долетя гласът на Зенке.

Хаерн се обърна. Искаше да се усмихне, но се чувстваше изтощен. Освен това знаеше, че напускането на имението ще се окаже

по-трудно от влизането. Самият Зенке изглеждаше доволен. Но нещо не беше наред. Нещо се движеше зад него...

От гърдите на Зенке щръкна острие. Мъжът се вцепени, в първия миг скован единствено от изумление. Докато тялото му рухваше, Хаерн бе прекалено сепнат, за да реагира. На прага остана да стои Призрака, с оплискано от капчици кръв бяло лице. Усмивката му бе не по-малко широка от тази на Зенке.

— Открих те — заяви той. Гласът му прогърмя в затвореното помещение.

— Защо? — попита Хаерн. Това бе единственият въпрос, за който се сещаше. — Защо? Защо сега?

— Защото имам репутация, за която трябва да мисля, Стражителю. Бе ми платено да те убия, затова трябва да умреш. Такъв е животът.

Той повдигна мечове. Бавно, като насън, младежът стори същото. Чувстваше зараждащ се гняв, по някаква причина изолиран. Но много скоро усещането щеше да го овладее.

— Ти си чудовище.

— Чудовище? Край мен лежи само едно тяло. Около теб лежат пет трупа. Как така аз съм чудовището?

Какво можеше да отвърне на това? Че неговите убийства са били наложени от чист мотив? Че не е бил тласкан от алчност? Самият Хаерн отказваше да повярва на това. И двамата бяха убийци. Гледаха се с разбиране, до което малцина можеха да се докоснат.

— В такъв случай съм чудовището, от което този град се нуждае — каза младежът. — Но Велдарен не се нуждае от теб.

Призрака неочаквано се хвърли в атака, разчитайки да завари противника си неподготвен. Подготовката на Хаерн не би позволила подобно унижение, разбира се, макар сърцето му пак да трепна. Как този огромен мъж се движеше тъй бързо?

Нямаше къде да отстъпва, затова не го стори. Четирите остриета се врязаха едно в друго. Уморените ръце на Стражителя трепнаха от болка.

— Нуждаеш се от чудовище? — попита Призрака. Боботът на гласа му бе осезаем почти физически. Всяка своя дума той придружаваше с удар, сякаш имаше насреща си преграда, която препречваше пътя му. — Градът има нужда да си отвори очите.

Страхът трябва да бъде прогонен от сърцето му. Не му е изтрябвал никакъв глупав пазител.

Бързината и силата на движенията му не оставяха на Хаерн надежда за контраатака. Той се задоволяваше единствено да избягва ударите. Няколкото пъти, през които ги отрази, сблъсъкът разтърсваше дори раменете му. Дори и напълно отпочинал би му се наложило да положи значителни усилия, за да изтръгне победа срещу Призрака. След цяла нощ неспирни битки, изцедила енергията и нервите му, той можеше да черпи сили само от едно: от рухналия край вратата Зенке.

— Не — прошепна той. Отказваше да се провали толкова близо до целта си. Нямахше да позволи убийството на Зенке да остане ненаказано. Нямахше да се превие пред гнева на очите, обградени от боя и кръв. Отказваше да умре. — Не.

Една от стените на стаята бе заета от голям прозорец. Именно към него се обърна Хаерн и се затича с бързина, която дори Призрака не можеше да постигне. Той скръсти ръце пред себе си, сведе глава и скочи.

Стъклото се пръсна. Образувалите се ръбове се врязаха в него. Това не беше от значение. Хаерн се блъсна в земята, претърколи се и с усилие спря. И се обърна. Гневът му кипеше още по-силно. Без да мисли за стичащата се кръв, без да мисли за останалите впити в ръцете му стъклени отломки, той направи две крачки и скочи обратно.

Призрака точно бе достигнал прозореца. Остриетата на Хаерн разсякоха на кръст гърдата му. Телата им се сблъскаха. Коляното на младежа потъна в слабините на Призрака. Челото му блъсна боядисания лоб. Няколко парчета стъкло потънаха в гърлото на наемния убиец.

Въпреки изненадващо блъсналата го инерция, Призрака нямаше намерение да отстъпва. Останал без място да използва остриета, той удари Хаерн с дръжката на едно от оръжията си, а после го изрита в брадичката.

От устата на младежа изхвърча зъб. Той се отпусна на колене и се претърколи напред, а остриетата му потънаха в уязвимата плът над петите. Крясъкът на едрият мъж бе подобаваща награда за усилията му.

Но Хаерн още не беше приключил. Очите му се изпълваха със сълзи — породени от физическа болка и от неспирно рухващия пред очите му Зенке. Той отново скочи към Призрака и започна да сече.

Топла кръв оплиска ръцете му. Отново и отново металът потъваше в плът. Чернокожият се отпусна на колене, след това рухна по лице сред собствената си кръв. За момент Хаерн се задържа над него. Едното му око се бе затворило, раната от битката със Зуса се бе отворила, по лицето му се стичаха пот и кръв. Дрехите му също бяха подгизнали. Той изрева. Рев на мъка, бreme, победа. Чудовищен рев.

Разсъдъкът му постепенно се завърна. Искаше му се да пренесе тялото на Зенке, да се увери, че приятелят му ще получи подобаващо погребение, но знаеше, че няма да разполага с нужните сили. С накуцване той се приближи до тялото, коленичи и го целуна по челото.

— Прости ми — прошепна той. Далечен спомен го накара да посегне към яката на окървавената му риза и да извади медальон: образ на Златната планина. — Надявам се, че сега си при него, Зенке — продължи Хаерн, докато преместваше амулета върху своята шия. — Помни ме с добро. Много скоро може да ти се наложи да се застъпваш за мен.

Призрака простена. Въпреки многобройните си рани, той все още бе жив. От устните му се стичаше кръв. Хаерн бавно се изправи и насочи меч. Гневът му продължаваше да се оттича, но нищо не идваше, за да замени нарастващата празнина.

— Искаш ли милост? — попита младежът.

— Не... — Другият се задави. Хъхренето му несъмнено звучеше предсмъртно. — Не и от теб.

Хаерн прибра оръжия и се отправи към строшения прозорец. Призрака отново отпусна глава върху кървавия под и бавно издиша.

— Страдай, щом това е желанието ти. Ти сам си го избра — рече Хаерн, преди да излезе навън.

Той се придвижваше близо до къщата, за да не задейства някой от оставащите капани. Едва при достигането на пътеката се отправи към оградата. Пред вратата беше пусто. Къде ли беше отишъл Тарлак? За момент младежът остана отпред и се огледа. Жълтата роба бе трудна за пропускане. Отвъд няколко къщи Тарлак стоеше облеган на стена.

— Трябваше да се отдръпна — занесено каза магьосникът. — В случай че... В случай че онзи се появеше отново.

Одеждата му бе покрита със заплашително петно кръв.

— Зле ли си ранен? — попита Хаерн и коленичи край магьосника, за да огледа раната.

— Не чак толкова зле. По-добре съм от теб, като гледам. Къде е Зенке?

Хаерн едва не се задави при споменаването на това име. Единствено самоконтролът продължаваше да го тласка напред.

— Той няма да се върне.

В началото Тарлак не осъзна чутото и понечи да попита друго. В следващия миг замълча. Очите му се насълзиха.

— Сега той е при Ашур.

— И ние ще го последваме, ако не се махнем. — Хаерн помогна на магьосника да се облегне на него. — Много скоро улиците ще се изпълнят с гневни хора.

— Склонен съм да се съглася.

Двамата закуцукаха по улицата. Може би благодарение на късмета им, може би благодарение на Ашур, успяха да се доберат до къщата и целителните ръце на Делисия.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

На сутринта Алиса се събуди с наковално главоболие. Дори бледата светлина стържеше в очите ѝ, затова тя побърза да ги прикрие с лакът.

— Милейди? — изрече някой.

— Какво? — промърмори тя. — Не може ли да почака?

— Простете, милейди. Аз съм Сесил Гленхолоу, нося съобщение от лорд Джон Гандрем.

Алиса отдръпна ръката си и изгледа натрапника кръвнишки. Рицарят изглеждаше едновременно смутен и нетърпелив. Кой ли идиот от телохранителите ѝ го бе пуснал при нея, и то когато тя се намираще в подобен вид? Жената придърпа одеялото към себе си и приседна.

— По каквато и причина да си дошъл, тя може да почака. Слугите ще ти приготвят закуска, а пазачите...

— Става дума за сина ви, милейди.

Тя се вцепени. Едва сега забеляза свитъка в ръката му. Алиса го взе и го разгърна. Очите ѝ се плъзнаха по редовете, но не в четене, а в търсене на онова съдбоносно изречение. При първия оглед го пропусна, но то присъстваше. Още на втория ред.

Вярвам, че ще се зарадвате да чуете следното:
противно на нещата, които сте чули, синът ви Натаниел е
жив и в момента се намира при мен.

Жив...

Тя скочи към рицаря и го прегърна, ридаеща от облекчение.

— Благодаря ти — прошепна Алиса. Пратеникът все още стоеше неподвижен, объркан от проявата ѝ. Докато се отдръпваше, тя целуна наболата му буза, а после се затича към стаята си. Не се интересуваше, че е облечена единствено в нощница. — Ще ме заведеш ли при него?

— Разбира се — отвърна Сесил, започнал да крачи след нея.

Струваше й се, че не докосва земята, а лети. Стражителя не беше излъгал. Натаниел бе жив. Сега тя щеше да отиде при него, да го прегърне и никога повече нямаше да се отдели от него.

Макар да не бе спряла да си повтаря тази мисъл, възторгът й не изчезваше. Натаниел беше жив. Жив, слава на боговете, жив!

Сесил не я последва в спалнята, а почтително остана да изчаква отвън. Алиса разтвори един от гардеробите и започна да обмисля тоалет. На вратата се почука. Без да се замисля, тя разреши влизане.

Влезлият се оказа неин далечен братовчед на име Телфорд. Той се отличаваеше с почти женствено лице и рижавееща коса. Опитваше се да си придаде мрачен вид, но личеше, че той също се радва на чутото.

Забелязал лицето й, Телфорд изостави опитите за сериозност и просия на свой ред. Глупакът сигурно бе смятал, че Алиса скърби за смъртта на Артър.

— Прости ми за неканеното нахълтване — каза той. — Когато научих за... за измяната на Бертрам, заех се да преглеждам документите му. Може би знаеш, че аз изучавам занаята на татко и...

— На въпроса — каза Алиса, захвърли нощницата и се зае да нахлузва рокля.

За момент той се изчерви и продължи с леко заекване.

— Бяха започнали да изникват слухове, че няма да успееш да платиш на наемниците и да възстановиш щетите в града. Бертрам бе казал това на баща ми и неколцина от слугите. — Жегнат от погледа й, Телфорд прескочи още обяснения. — Бертрам е лъгал. В счетоводните му книги открих, че заплатата на наемниците възлиза на една трета от настоящото ти богатство. Определено е скъпо, но е далеч от онова, което старецът...

Тя засмяно го целуна по бузата и се зае да пристяга колан. В един друг гардероб се зае да търси достатъчно дебело палто.

— Нужен ми е човек, който да заеме мястото на Бертрам. А нямам време да търся заместници, така че ще разчитам на теб, Телфорд.

Ченето му едва не се откачи.

— Но аз още се уча. Татко казва, че не мога да се отдели, докато не навърша двадесет. А такава отговорност...

— Започваш още днес.

— Защо? Ти къде отиваш?

Алиса отново се изсмя.
— Да прибера сина си.

Матю Пенсфилд усети първия допир на съзнанието и се възпротиви. То щеше да донесе само болка.

Спомените постепенно изплуваха от ледената забрава. Той си спомни как се сражава, за да защити Тристан. Или май беше Натаниел? И как така беше още жив? Жив беше, нали?

Той отвори очи. Пред него седеше момчето с двете имена, подпряло брадичката си с ръка, загледано в пода.

— Тристан? — изхриптя Матю. Момчето го погледна сепнато, но изненадата му не трая дълго. В следващия миг усмивка изникна върху лицето му, зародила се от очите.

— Ти си буден! — възкликна детето.

— Така изглежда.

Тристан го прегърна, а фермерът се закашля. Струваше му се, че половината му тяло е изпълнено със слуз (другата половина бе заета от болка). Той се опита да се надигне от кревата, но пронизваща болка в рамото го прикова обратно.

Мъжът извърна очи към източника на болката и забележа забележително количество шевове. Пресен белег разсичаше гърдите му. Да, точно така, онзи негодник край замъка го беше посякъл.

— Какво стана с него? — попита той.

— С кого?

Матю изсумтя.

— Няма значение. Щом двамата с теб сме живи, значи нещата са се подредили.

— Лорд Гандрем казва, че ти си герой.

— Така ли?

Тристан важно кимна. Матю се засмя.

— Ако на героите се полага да се чувстват така, зачеркни ме. Ралото ми подхожда повече от меч.

Той се навъси. Тристан непрекъснато поглеждаше към вратата. Усмивката му така и не се задържаше дълго.

— Наред ли е всичко, Тристан? Или май трябва да започна да те наричам с истинското ти име? Вече няма полза да крием кой си.

Момчето видимо се засрами.

— Нямам нищо против да ме наричаш Тристан.

— В такъв случай ще продължа по навик, поне докато не ми разрешат да се надигна от проклетото легло. Какво има? Приличаш на човек, който се крие от палача.

Лицето на Тристан леко пребледня. Явно нещо от думите на Матю го бе смутило.

— Няма нищо — отвърна детето и замълча за момент. — Радвам се, че си буден. Наистина се радвам.

Матю се чувстваше грохнал, но въпреки това се понамести в кревата, за да се огледа. Намираше се в малка стая с каменни стени и червен килим. Леглото заемаше голяма част от помещението. Чаршафите му бяха изцапани с петна, за които фермерът заключи, че се дължат на собствената му кръв. Тристан бе облечен в скъпи дрехи, много по-изискани от всичко, което Матю можеше да си позволи. (Поне преди онзи Хаерн да напълни шепите му със злато, разбира се.) Тези дрехи не изглеждаха всекидневни, но пък Пенсфилд нямаше намерение да твърди, че познава обичаите на аристокрацията.

— Добре ли се отнасят с теб?

— Да — каза Тристан.

— Нещо притеснява ли те?

Детето отново замълча за момент.

— Може ли просто да поговорим?

Матю се усмихна.

— Разбира се, момчето ми. За какво искаш да говорим?

Когато детето сви рамене, Пенсфилд започна да изрежда плановете си за фермата. Разказваше за добитъка, за правилния начин на закупуване на прасета. Сподели горчиво придобития опит никога да не търгува със семейство Утър посред зима. Тристан мълчеше, но видимо започна да се отпуска. В един момент очите му заблестяха и той дори започна да се смее.

Напрежението му се възвърна едновременно с появата на Джон Гандрем.

— Милорд — Матю почтително раздвижи глава. В сегашното си състояние нямаше как да се надигне, за да се поклони.

— Радвам се да видя, че оздравяваш — каза благородникът, макар по гласа му да не личеше това. — Ще бъдеш възнаграден богато

за постъпката си. Веднага щом открих човек, който те разпозна, изпратих вестonosец да успокои семейството ти.

— Благодаря ви, милорд. Съпругата ми ще оцени загрижеността ви.

— Сега ще те оставям. Когато се почувстваш по-добре, ще обсъдим компенсацията, която ти и семейството ти ще получите. Ще трябва да ти открадна Натаниел. Двамата с него имаме работа.

— Ще продължим разговора си вечерта — обърна се Матю към детето. — Сега не бих имал против да хапна нещо и да дремна. Не се тревожи за мен.

Двамата му посетители излязоха, заменени от слуги, които понесоха супа, хляб и чисти дрехи. Докато последните се суетяха, фермерът си мислеше за Натаниел. И се надяваше момчето да понесе лесно очакващите го изпитания.

Натаниел послушно крачеше след лорд Гандрем.

Не би имал от какво да се оплаче: с него се отнасяха изключително добре. Но предстоящото събитие го изнервяше. Вече можеше да чуе мълвенето на тълпата, струпала се пред замъка.

Двамата изникнаха на върха на стената сред ярко слънце, а стотиците събрани приветстваха появата им. Четирима войници стояха от двете им страни. Над бойниците, върху широка дъсчена платформа, с въже около шията, стоеше Орик.

Джон Гандрем помахна на дошлите да наблюдават екзекуцията.

— Този човек е страхливец и предател — извика лордът. — Той се осмели да излъже законния владетел на тези земи, да се подиграва с честта на Фелууд! Осмели се да повдигне ръка срещу мои приятели. И дори не се посвени в опита си да накърви острието си с детска кръв. Каква съдба заслужава подобен гнусен убиец?

Събраните закрепяха за обесването му. Натаниел потръпна от виковете им.

А лорд Гандрем се обърна към него и му направи знак да се приближи. Бавно, с оловни стъпки, момчето се подчини. На лицето на Орик бе нахлузена черна качулка, а ръцете му бяха вързани зад гърба, но въпреки това той пак се струваше опасен на Натаниел.

— Той е вързан и със запушена уста — каза Джон, забелязал колебанието му. — А дори и да не беше, пак не бива да показваш страх. Хората те гледат. Повече от всичко те искат да виждат решителност у онези, които ги управляват.

Натаниел кимна.

— Да, сър.

Възрастният човек го отведе до лост, който задействаше механизма на дървената платформа. Лостът бе висок почти колкото Натаниел и момчето се притесни, че няма да успее да го помръдне.

Един от войниците му показа в коя посока трябва да бутне. Натаниел се хвърли с цялата си тежест върху лоста. Ръчката трепна и се раздвижи по-лесно от очакваното. Откъм тълпата долетя възклик. Преди детето да е успяло да се извърне, лорд Гандрем го хвана за рамото и го принуди да гледа. Орик полетя надолу и въжето се опъна. Той остана да виси, но краката му продължаваха да се мятат. Изпод качулката долетя задавен стон, почти заглушен от разнасящите си ликувания.

— Вратът на негодника не се строши — отбеляза един от рицарите.

— Джон искаше смъртта да послужи за пример — каза другарят му.

Натаниел чу думите, но бе прекалено вцепенен, за да им обърне внимание. Вместо това той гледеше как Орик се дави и мята. Ръката на лорд Гандрем продължаваше да стиска рамото му с удивителна за един старец сила.

— Винаги помни това — каза възрастният благородник. — Това е съдбата, очакваща онези, които се изправят на пътя ти. Ако не им я въздадеш, превръщаш се в същия страхливец като тях. Вслушай се в рева на тълпата. Хората копнеят за кръв. Всеки обесен е човек, който е по-лош от тях. Когато отрежем въжето, те ще се струпат да заплюят трупа му, обединени от омразата си срещу нещо чуждо за тях. Никога не им отнемай възможността да се насладят на подобни гледки. Ние сме техни господари, техни богове. Докато се държиш подобаващо, те ще те следват.

Натаниел преглътна мъчително.

— Това справедливо ли е? — попита той.

— Важното е ти да вярваш, че е справедливо. Вярваш ли?

Момчето отвори уста, за да отговори утвърдително, но вместо това повърна. Стомахът му се бе сгърчвал едновременно с предсмъртните конвулсии на Орик.

ЕПИЛОГ

Хаерн откри Мъртвешката маска и гилдията му в обичайното им убежище. Крадците го приветстваха като стар приятел.

— Ето я и живата легенда — каза маскираният и се засмя.

— Джерънд ми каза за съгласието на Паяковата гилдия — каза посетителят, преминал направо на въпроса. — Що се отнася до Кънингтън, някой си Потс е поел контрол, докато роднините са заети да се тровят едни други. Не бих се изненадал, ако им потрябва поне година, за да определят наследника. Както и да е. Въпросният Потс е съветникът на Кънингтън и се съгласи на условията ни. Само две гилдии отказаха, но и двете понастоящем са без предводителство.

— Вече започнахме да завземаме от територията им — заяви Велиана. — Паяците и Вълците също се присъединиха към начинанието. Новите първомайстори несъмнено ще дадат съгласие, само и само да запазят няколко улички.

— В такъв случай сме готови — каза Хаерн и погледна към магьосника. — Джерънд ще изготви условията, според които на петте гилдии ще бъде заплатено по равно. Предполагам, че в този случай малобройността на вашата гилдия е плюс.

— И аз самият се бях сетил за този момент — ухили се Мъртвешката маска. — Очакват ни няколко напрегнати дни. Всички ще изпробват какво може да им се размине, доколко си в състояние да удържаш всичко под контрол. По принцип не бих се усъмнил в способността ти, но точно сега приличаш на животно, премазано от цял керван.

— Не се притеснявай за мен — отвърна Хаерн. — И не забравяй, че ще наблюдавам и вас не по-малко зорко.

Магьосникът прихна.

— Ние с теб не сме съюзници, Стражителю. Не съм и възнамерявал да бъдем. Добре дошъл си да наблюдаваш. Няма да откриеш причина да замахнеш насреща ми. Тревожи се за онези, които застрашават споразумението. Ние само ще извличаме облаги. До

момента аз постигнах всичко, което желяех, макар и в малко по-объркана от очакваното последователност. Някогашните ми колеги смятаха, че хаосът във Велдарен никога не би могъл да бъде прекратен и не би могъл да ни носи приходи. Смяя да кажа, че разобличих грешката им. А със сигурност ще го кажа, когато златото на Трифектата потече към мен, без да се налага да си помръдна пръста.

— Поне някой извлече полза от това — промърмори Хаерн.

— Предвид позицията ти, съмнявам се, че ще живееш като просяк — вметна Велиана. — А ти си седнал да хленчиш.

— Не искам злато. Искам спокойствие. Получа ли го, на Пепелявата гилдия няма да се налага да се бои от мен.

С тези думи Хаерн излезе, отнемайки им възможността за още подигравателни самохвалства.

До падането на нощта не му предстоеше никаква работа. След известен размисъл той се отправи към дома на Есхатон. Пред къщата откри полунатоварена кола. Цяло чудо беше, че нищо от вещите не бе задигнато.

В следващия момент Хаерн си припомни споразумението, което лично бе установил. Какво пък — и това беше начало.

Той се отправи да почука на вратата, но тя се отвори сама при приближаването му. Изненадан и уморен Тарлак стоеше насреща му, стиснал няколко книги.

— Ти ли си?

— Дойдох да...

— Спести си приказките, Хаерн. Сигурен съм, че си дал най-доброто от себе си. И се съмнявам, че и самият Зенке би променил нещо. С изключение на собствената си смърт, разбира се. — Магьосникът замълча за момент. — Предложението все още е в сила. Без речи, извинения и глупави изисквания. Купих кула близо до Кралския лес и възнамерявам да я превърна в много по-добър дом от тази дупка. Казах ти, че имаме потенциала да се превърнем в нещо специално. Все още го мисля. Ако си съгласен, дай първия си принос още сега, като помогнеш за пренасянето на багажа.

Хаерн се отдръпна, за да направи път на магьосника. В къщата Бруг, подпомогнат от Делисия, подготвяше за пренос ковашките си инструменти. Двамата се шегуваха тихо. Очите им бяха зачервени, но въпреки това те не се бяха предали на скръбта.

Жрицата го видя, усмихна се и му направи знак да влезе.

— Защо не — каза той на минаващия край него Тарлак, който тъкмо се връщаше за поредната порция книги. Хаерн го последва и взе един от сандъците. Може би новият кралски Стражител най-сетне щеше да си намери истински дом.

НЯКОЛКО ДУМИ ОТ АВТОРА

След този поглед назад мога да заявя, че *Танц с остриета* е любимата ми книга от поредицата.

Първата книга бе сътворена от някакъв трескав лудак. Предишната си бележка за тази книга започнах с твърдението, че нещата са тръгнали много по-леко. И все още смятам подобен коментар за подходящ. В течение на подготовката за преиздаването тази книга се нуждаеше от най-малко работа. Разбира се, няма да твърдя, че работата е била незначителна — Деви би ме зашлевила при подобно неистинно твърдение. Но тази книга улови онова, което се бях опитал да създам с първата.

От облекчаващо значение беше и фактът, че включих вече оформени образи от *Полуорките*. Хаерн, без семейство Есхатон, не беше същият. Тарлак е изключително забавен за пресъздаване. Никога не омръзва да се занаяш с Бруг. А срещата на Велиана с Мъртвешката маска се превърна във важна основа. Внасянето на нови образи, които да се съчетаят хармонично с вече създадените, е нещо, което винаги се старая да балансирам.

И като стана дума за нови образи, редно е да призная известния ужас, който изпитвах при сътворяването на Призрака. Погледналите към някоя моя снимка веднага биха разбрали защо. И без капка боя аз съм изключително блед, а на всичкото отгоре живея в самата сърцевина на Щатите. Какво бих могъл да зная за образ като Призрака? Но трябваше да опитам. Идеята за него просто не ми даваше мира. Радвам се, че в крайна сметка включих и него. Докато преработвах тази книга, удовлетворението ми от него изникваше отново. Не зная дали съм успял да предам напълно идеята си за него. Може би.

Някои от вас вероятно се чудят за незначителната роля, която бе дадена на Трен. Това беше умишлено. Сблъсъкът между него и Хаерн се развива (много) по-късно, което означаваше, че не можех да запазя ролята му на ключов злодей, особено в тази книга, посветена на

развитието на сина му. Затова предпочетох да оставя Трен Фелхорн на заден план, но неизменно загатнат и винаги оказващ влияние над размисли и решения дори и в отсъствието си. Срещата му с Мъртвешката маска беше най-трудна за написване.

Смъртта на Зенке също бе трудна сцена. Зная, че идеята за авторово съжаление звучи странно. Та нали авторът е божество в малката си вселена. Във всеки един момент бих могъл да накарам Зенке да се завърне победоносно, яхнал розово пони и изстрелващ дъги от пръстите си. Но това не би проработило. Искаше ми се да бях открих начин той да оцелее. Зенке беше забавен, полезен и, най-важното, имаше връзка с Хаерн, каквато отсъства при другите герои. Сега последният може да се идентифицира единствено със Зуса. В този момент това може да ви изглежда странно, но в следващата книга ще разберете: двамата са отраснали при сходни условия, изтърпели са много неща и притежават забележителни умения, които другият може да оцени. Прекрасна двойка.

Смятам, че е време да приключвам с няколкото си думи. Отново благодаря на агента си Майкъл, на Деви, която помагаше всяка следваща версия да се окаже по-добра от предишната, на съпругата си, която търпеше дългите ми телефонни разговори и неспособността ми да разговарям на теми, различни от творчеството ми, а също и на почитателите, които ме подкрепяха от самото начало.

И, разбира се, на вас, читателите. Би било глупаво, ако не и самоубийствено, да не осъзная, че отделеното от вас време, търпението ви и удоволствието, което извличате от моите истории, ме вдъхновяват да продължавам да пиша. Надявам се, че новите истории за Хаерн, Тарлак и света на Дезрел никога няма да ви отегчат. Не бих имал нищо против да се гневите на разказа ми. И понякога да се натъжавате. Но не и да се отегчавате. Ако успея да постигна това, ще смятам, че съм успял.

Дейвид Далглиш

09.04.2013 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.